ΘΗΣΑΥΡΟΣ



ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΑΡ. 712

ΛΙΘΟΓΡ. "Ο ΦΟΙΝΙΞ" Α.Ε.

Ἡ σελήνη δημιουργεῖ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ;

Ἐπιδρᾶ στὸ μυαλὸ καὶ στὰ νεῦρα ὡρισμένων ἀτόμων

Τόσο στὴ γαλλικὴ ὅσο καὶ στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα, μιὰ λέξις ποὺ σημαίνει «τρελλός», ἔχει τὴν ἴδια ρίζα μὲ τὴ λέξι «σελήνη». Ἐξακολουθεῖ δὲ νὰ χρησιμοποιῆται ἀπὸ αἰῶνες, γιατὶ ὑπῆρχε ἀνέκαθεν ἡ ἀντίληψις, ὅτι ἡ σελήνη ἔχει ἐπίδρασι στὴν τρέλλα — ἢ τοὐλάχιστον σὲ ὡρισμένες μορφές της.

Μόνο τώρα τελευταῖα οἱ τρελλοὶ ὀνομάζονται στοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους «ψυχοπαθεῖς». Ἡ μετονομασία ὅμως αὐτὴ ἀποτελεῖ ἁπλῶς μιὰ παραχώρησι σὲ συναισθηματικοὺς λόγους. Ὀνομάζουν δηλαδὴ ἔτσι τοὺς τρελλούς, γιὰ νὰ μὴ προσβάλλουν τοὺς ἰδίους καὶ τὶς οἰκογένειές τους.

Ὑπάρχει, λοιπόν, πραγματικὰ κάποια σχέσις τῶν φάσεων τῆς σελήνης μὲ τὶς κρίσεις τῆς τρέλλας; Τὸ οὐράνιο αὐτὸ σῶμα προκαλεῖ σὲ ὡρισμένα εὐαίσθητα ἄτομα, ἀκατανίκητες παρορμήσεις, ποὺ τὰ σπρώχνουν στὴ βία ἢ στὸ ἔγκλημα;

Δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ἀποκλείσουμε — ἐφ' ὅσον ἄλλωστε ξέρουμε ἤδη τὴν ἰσχυρὴ καὶ ρυθμικὴ ἐπίδρασι τῆς σελήνης στὰ νερὰ τῶν ἀπέραντων ὠκεανῶν.

Ἕνας γνωστὸς Βρεταννὸς δικηγόρος καὶ ἔγκληματολόγος, τὸ παραδέχεται ἀπόλυτα, ἔπειτα ἀπὸ πολυάριθμα περιστατικὰ ποὺ ἔχει παρατηρήσει στὴ μακρὰ σταδιοδρομία του. Ἀναφέρει μάλιστα σὲ μιὰ μελέτη του τὰ χαρακτηριστικώτερα ἀπ' αὐτά.

Πρὸ καιροῦ, δικαζόταν στὸ Λονδίνο ἕνας νέος, ποὺ εἶχε δολοφονήσει πρὸ 3ετίας ἕνα κορίτσι. Εἶχε παραδοθῆ μόνος του στὴν ἀστυνομία, γιὰ νὰ λυτρωθῆ ἀπ' τὸ μαρτύριο τῶν τύψεων.

Ὁ συνήγορός του ὑπεστήριξε πὼς ἦταν τρελλός, ἀλλὰ οἱ ἔνορκοι δὲν τὸ παραδέχθηκαν. Ἀνάμεσα, λοιπόν, στοὺς ἄλλους μάρτυρες, ἐξετάσθηκε κι' ἡ μητέρα του. Καὶ εἶπε τὰ ἑξῆς, μ' ἀληθινὴ συντριβή:

— Σὲ κάθε νέα σελήνη, ὁ γυιός μου γινόταν τρομερός! Δὲν ξέρω γιατί... Προσπαθοῦσα τότε νὰ ἔχω διάφορες συντροφιές, γιατὶ φοβόμουν νὰ μένω μόνη μαζί του! Ὅλο τὸν ἄλλο καιρὸ ὅμως, ἦταν καλός, μαλακός, φυσιολογικός...

Ὡστόσο, τὸ δικαστήριο καταδίκασε σὲ θάνατο τὸν κατηγορούμενο.

Λίγον καιρὸ ἀργότερα, σὲ μιὰ μικρὴ ἀγγλικὴ πόλι, κάποιος Ἄρτουρ Ντέβις, ἡλικίας 45 χρόνων, μιὰ νύχτα πανσελήνου, ἐπετέθη ἀδικαιολογήτα ἐναντίον τῆς γυναίκας του καὶ πυροβόλησε ἕνα γείτονα, μὲ τὸν ὁποῖο δὲν εἶχε καμμιὰ ἀφορμή. Ὅταν τὸν πολιόρκησε ἡ ἀστυνομία, στὸ σπίτι του, ὁ Ντέβις αὐτοκτόνησε. Ἡ γυναίκα του κατέθεσε ὕστερα στὴν ἀνάκρισι ὅτι, σὲ κάθε πανσέληνο, ὁ ἄντρας της γινόταν «ἄλλος ἄνθρωπος, σὰν τρελλός».

Ἀνεξήγητο ἐπίσης φαινόταν τὸ ἔγκλημα ἑνὸς ἀνθρώπου σοβαροῦ καὶ ἀξιοσέβαστου. Μιὰ μέρα, ἐνῶ προγευμάτιζε μὲ τὴ γυναίκα του καὶ τὸ μικρὸ γυιό του, σηκώθηκε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ τραπέζι, πῆγε στὴν κουζίνα, πῆρε ἕνα μπαλτὰ καὶ πλήγωσε μ' αὐτὸν σοβαρὰ τὴ γυναίκα του.

Ἀργότερα, ἡ ἀστυνομία τὸν βρῆκε νὰ τριγυρίζη σ' ἕνα δάσος. Χρειάστηκε δὲ νὰ ἐνώσουν τὶς προσπάθειές τους τρεῖς ἀστυνομικοί, γιὰ νὰ νικήσουν τὴν ἀντίστασί του καὶ νὰ τὸν φορτώσουν στ' αὐτοκίνητό τους.

Μόνο σὲ μιὰ βδομάδα ἡσύχασε τελείως, καὶ μπόρεσε τότε νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ στὴ φυλακή του ὁ δικηγόρος, ποὺ θ' ἀναλάμβανε τὴν ὑπεράσπισί του.

— Ἡ καϋμένη ἡ γυναῖκα μου! τοῦ εἶπε μ' ἀπόγνωσι ὁ ἀκούσιος ἔγκληματίας. Τὴν ἀγαπάω τόσο πολύ!... Γιατί τὴ χτύπησα; Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω...

Στὴ δίκη, ἡ παθοῦσα κατέθεσε πὼς ὁ ἄντρας της ἦταν ἰδεώδης σύζυγος καὶ πατέρας. Σχεδὸν κάθε μήνα, ὅμως, γινόταν «παράξενος κι' ἀμίλητος».

Ἐξ ἄλλους, σὲ πολλὲς δίκες γιὰ ἄδικο ἐπίθεσι, ἢ σὲ ἀγωγὲς διαζυγίων, οἱ γυναῖκες εἶπαν τὰ ἴδια περίπου πράγματα γιὰ τοὺς ἄντρες τους: ὅτι δηλαδὴ σὲ κάθε πανσέληνο, ἄλλαζε τελείως ἡ συμπεριφορά τους.

Ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια, δικαζόταν κάποιος, ἐπειδὴ εἶχε ἐπιτεθῆ ἐναντίον μιᾶς γυναίκας. Εἶπε λοιπὸν στὴν ἀπολογία του:

— Εἶχα καταδικασθῆ σὲ 7 ἐτῶν φυλάκισι γιὰ μιὰ ἄλλη ὁμοια ἐπίθεσι. Ὅταν τελείωσε ἡ ποινή μου, τοὺς παρακάλεσα νὰ μὲ κρατήσουν στὴ φυλακὴ λίγο ἀκόμη, ὥσπου νὰ περάσῃ ἡ πανσέληνος, γιὰ νὰ μὲ προφυλάξουν ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου! Μὰ δὲν μ' ἄκουσαν...

Τὸ δικαστήριο τὸν ἔστειλε στὴ φυλακὴ γιὰ ἄλλα 7 χρόνια.

Τέλος, σ' ἕνα μέρος τῆς Ἀγγλίας, εἶχε σημειωθῆ ἄλλοτε μιὰ σειρὰ κτηνωδῶν ἐπιθέσεων ἐναντίον νέων γυναικῶν. Ἡ ἀστυνομία, λοιπόν, πρόσεξε, ὅτι ἐπαναλαμβάνονταν κάθε μήνα περίπου, καὶ ὑποψιάσθηκε πὼς εἶχαν σχέσι μὲ τὶς φάσεις τῆς σελήνης. Ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ τρία τέτοια κρούσματα, ὑπολόγισε πότε περίπου θ' ἀκολουθοῦσε τὸ τέταρτο, ἔβαλε δὲ ἔκτακτα μέτρα καὶ μπόρεσε νὰ συλλάβη τὸ δράστη.

Φρενολόγοι, δικαστικοί, ἰατροδικασταί, ἀστυνομικοί, παραδέχονται, τὴ θεωρία τῆς ἰσχυρῆς ἐπιδράσεως τῆς σελήνης σὲ ὡρισμένα ἄτομα — ἰδίως κατὰ τὴν πανσέληνο. Γεννᾶται, λοιπόν, τὸ ἐρώτημα ἂν πρέπη νὰ κατασβικάζωνται οἱ ἄνθρωποι αὐτοί γιὰ ἐγκλήματα ποὺ ἔκαναν παρὰ τὴ θέλησί τους. Ἡ μήπως εἶνε προτιμώτερο καὶ δικαιότερο νὰ λαμβάνωνται εἰδικὰ προληπτικὰ μέτρα, στὴν περίπτωσί τους, μὲ μερικὸ περιορισμὸ τῆς ἐλευθερίας τους στὶς ὡρισμένες καὶ ἐπικίνδυνες ἡμέρες τοῦ σεληνιακοῦ μηνός;

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ

Πρωτότυπο διήγημα

— Ἡ ὀρχήστρα θὰ παίξη τὴν «Οὐγγρικὴ Ραψωδία». Στὸ τέλος ὑπάρχει ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο «ἀκκόρ», θυμᾶσαι;... Θὰ σκεπάση ὅλο τὸ θόρυβο τοῦ κέντρου... Λοιπόν, ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ παίζεται ἐκείνη ἡ στροφή, θὰ πέσῃ μιὰ πιστολιὰ μέσα ἀπὸ μιὰ τσέπη, κι' ἕνας ἄθλιος θὰ σωριαστῆ νεκρός... Ναί, ἕνας ἄθλιος!... Ποτὲ ἄλλοτε ἕνας φόνος δὲν θὰ εἶνε πιὸ δίκαιος!...

Ἡ κομψὴ μελαγροινὴ κοπέλλα μιλοῦσε μὲ γαμηλὴ καὶ τρεμουλιαστὴ φωνή, σὲ μιὰ φίλη της ποὺ καθόταν δίπλα της στὸ μεγάλο ζαναροπλαστεῖο τὸ γεμᾶτο κόσμο, ὅπου ἔπαιζε μιὰ καλὴ ὀρχήστρα. Μιὰ κολῶνα χώριζε τὶς δυὸ γυναῖκες ἀπὸ ἕναν ἄντρα μὲ ξανθὰ μαλλιά, ποὺ καθόταν μόνος του σ' ἕνα τραπεζάκι καὶ ποὺ φαινόταν πὼς ἐνδιαφερόταν ἰδιαίτερα γιὰ τὴ συνομιλία τους, γιατὶ ἔσκυβε διαρκῶς καὶ κρυφάκουε.

Ἡ μελαγροινὴ κοπέλλα ἐξακολούθησε :

— Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1943 ἦταν ἕτοιμοι ἑφτὰ Γάλλοι αἰχμάλωτοι νὰ δραπετεύσουν ἀπὸ ἕνα φρικτὸ στρατόπεδο τῆς Σαξωνίας. Ἕνας ἄλλος αἰχμάλωτος, ποὺ τὸν ἔλεγαν Ρουΐ, εἶχε μαντέψει τοὺς σκοποὺς τους. Τοὺς πρόδωσε ἀτιμα, γιὰ νὰ κερδίση σὲ ἀντάλλαγμα λίγων ἡμερῶν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὶς ἀγγαρεῖες.

»Οἱ σκοποὶ σκότωσαν τὸν ἕναν ἀπ' αὐτοὺς καὶ τραυμάτισαν μερικοὺς ἄλλους. Ὅσοι τέλος κατώρθωσαν νὰ γλυτώσουν, ὡρκίστηκαν νὰ ἐκδικηθοῦν τοὺς συντρόφους τους. Μὰ ὁ Ρουΐ ἐξαφανίστηκε. Τὸν γύρευαν ἀπὸ τότε ποὺ τέλειωσε ὁ πόλεμος. Καὶ ἐπὶ τέλους βρήκανε τὰ ἴχνη του. Εἶνε ἐδῶ... σ' αὐτὸ τὸ κέντρο.

Σὲ λίγη ὥρα ὁ μαέστρος ντυποῦσε τὸ ἀναλόγιο μὲ τὴ μπαγκέττα του. Ὁ θόρυβος τοῦ κέντρου ἐλαττώθηκε. Τὸ χέρι τοῦ μαέστρου κουνήθηκε ἀργά... Ἕνα ἁπαλὸ μουσικούρισμα βγήκε ἀπὸ τὰ ὄργανα... Δὲν ἦταν ὅμως ἀπὸ τὴν «Οὐγγρικὴ Ραψωδία», τὴ νεμάτη θόρυβο καὶ πάθος, ποὺ ἔπρεπε νὰ παίξη ἡ ὀρχήστρα. ἀλλὰ ἀπὸ ἕνα ἄλλο μουσικὸ ἀριστούργημα, τὶς «Συλφίδες» τοῦ Μπερλιόζ, ποὺ ἀρχίζουν μ' ἕνα ἀνάλαφρο «πιανίσσιμο»...

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ χαμογέλασε ἀδιόρατα κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, σ' ἕνα ἐντελῶς ἀδιάφορο ὕφος, σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ μὲ ἀργὸ βῆμα βγῆκε ἀπὸ τὸ κέντρο.

Ὅταν κατέβηκε ἀπὸ τὸ ταξὶ μποροστὰ σ' ἕνα ἀπομονωμένο σπιτάκι τοῦ Νεϊγύ, ἔπεφτε μιὰ λεπτὴ βροχή... Ἡ σιωπὴ ὁλόγυρα ἦταν βαθειά, σχεδὸν πένθιμη...

Διέσχισε τὸ γάλ, μπῆκε στὸ γραφεῖο του, ἄναψε τὸ ἠλεκτρικὸ—καὶ τινάχτηκε ποὸς τὰ πίσω τρομαγμένος!... Τρεῖς ἄνδρες ὄρθιοι τὸν κύτταζαν ἀπειλητικά.

— Σὲ περιμέναμε, Ρουΐ!... τοῦ εἶπε. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς.

— Ρουΐ;... Ἐμένα μὲ λένε Μασὲλ Ντυμέν...

— Δικαίωμά σου νὰ ἰσχυρίζεσαι ὅ,τι σ' ἀρέσει. Μᾶς φτάνει ποὺ ἐμεῖς ξέρουμε ποιὸς εἶσαι...

— Τί σημαίνει ἐπὶ τέλους ὅλη αὐτὴ ἡ κωμωδία; Ποῶτ' ἀπ' ὅλα ποιοὶ εἶσαστε: Δὲν σᾶς γνωρίζω!...

—Μὰ φυσικά!... Ἀπὸ τοὺς τέσσερις ποὺ κατώρθωσαν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸ στρατόπεδο. μόνο ἕνας σὲ γνώριζε προσωπικῶς καὶ θυμόταν τὴ μορφή σου κι' αὐτὸς ἦταν ὁ Μπουριάκ. Μὰ ὁ Μπουριὰκ μεταφέρθηκε σχεδὸν ἐτοιμοθάνατος στὴν Ἑλβετία. σ' ἕνα σανατόριο. ὅπου. λίγο μετὰ τὸν πόλεμο. προσπαθοῦσε νὰ γιατρευτῆ... Ἀ,ι αὐτὸ σοῦ δίνει κουράγιο ἔ:. Μὰ ποὶν ἀπὸ λίγο. στὸ ζαναροπλαστεῖο. ποδόθηκες! Δυὸ γυναῖκες δικές μας διηγήθηκαν κοντά σου ἐπίτηδες ἕνα παραμύθι. ποὺ τὸ πίστεψες γιὰ καλά! Τότε ἔδωσες μὲ τοόπο μερικὲς γιλιάδες φράγκα στὸ μαέστρο γιὰ νὰ μὴν παίξη τὴν «Οὐγγρικὴ Ραψωδία» κι' ἔπειτα ἔκανες τὸν ἀδιάφορο τάχα καὶ τόσκασες! Περιττὸ ν' ἀρνηθῆς!. Σὲ εἴδαμε!

— Ἄκουσα νὰ μιλᾶνε γιὰ μιὰ δολοφονία καὶ θεώρησα καθῆκον μου νὰ σώσω ἕναν ἄνθρωπο... Λέγομαι Μαρσὲλ Ντυμὲν καὶ ὄχι Ρουΐ! Φύγετε ἀπὸ τὸ σπίτι μου!

—Νὰ φύγουμε;... Κοροϊδεύεις! Ἄκουσε καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα: Ὁ Μπουριὰκ δὲν πέθανε! Διαδώσαμε ἐπίτηδες. τὴν εἴδησι αὐτὴ γιὰ νὰ μὴ φοβᾶσαι. Μὰ ἐκεῖνος ζῆ ἀκόμα! Τὸν εἰδοποιήσαμε μὲ τὸ τηλέφωνό σου... Ὅπου καὶ νάνε. θάοθη. Σὲ πέντε λεπτὰ θἄνε ἐδῶ! Κι' ἂν σὲ ἀναγνωρίση. θὰ κανονίσωμε ἀμέσως τὸ λογαριασμό μας μ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ πιστόλι... μὲ τὸ πιστόλι σου. ποὺ θὰ μετανοιώνης τώρα ἐπειδὴ τόχες ἀφήσει στὸ δωμάτιό σου!...

— Καλά. θὰ περιμένω! Ἀφοῦ ὁ Μπουριὰκ ξέρει τὸν ἄνθρωπο ποὺ νυρεύετε. θὰ δῆτε γρήγορα τὸ λάθος σας...

Κάθησε. Ἔβαλε τὸ ἕνα πόδι ἀπάνω στ' ἄλλο κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο. Ἡ βροχὴ ντυποῦσε πάνω στὰ τζάμια. Δὲν κουνιόταν κανεὶς ἀπὸ τὴ θέσι του. Ἡ σιγὴ ἦταν βαρειά. Ξαφνικά. τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας ἀντήχησε δυνατά.

—Νά. ὁ Μπουριάκ!. εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτες.

Καὶ ἀφίνοντας πάνω στὸ τραπέζι τὸ πιστόλι. προνώησε ποὸς τὴν πόρτα ποὸς τὴν ὁποία κύτταζαν κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ τότε ἔκανε ἕνα γοήγορο πήδημα ποὸς τὸ τραπέζι. Ἅρπαξε τὸ ὅπλο λους. φώναξε μὲ λύσσα. θαιαμβευτικά :

— Ψηλὰ τὰ νέρια!... ἀλλοιῶς τσαβάω!... Ναί. λοιπόν. εἶμαι ὁ Ρουΐ ποὺ σᾶς πρόδωσε! Μὰ δὲν μποεῖτε νὰ τ' ἀποδείξετε οὔτε ἐσεῖς. οὔτε κανένας ἄλλος. ἠλίθιοι! Εἶμαι πιὸ δυνατὸς ἀπὸ σᾶς! Ἂν τὸν σκοτώσω! Θὰ τηλεφωνήσω τώρα ἀμέσως στὴν ἀστυνομία καὶ θἄοθουν νὰ σᾶς συλλάβουν γιὰ λωποδύτες. μόλις φύγω!

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ὥρμησαν ἀπάνω του. τρέμοντας ἀπὸ θυμό.

— Τράβα. λοιπόν!... φώναξαν. Ἔχουμε ἀδειάσει τὸ πιστόλι σου! Καὶ δὲν εἶνε ὁ Μπουριὰκ ποὺ χτύπησε τὸ κουδοῦνι. μὰ κάποιος φίλος μας. ποὺ τὸν παρακαλέσαμε νὰ τὸ κάνη. Ὁ κακομοίρης ὁ Μπουριὰκ πέθανε στ' ἀλήθεια!... Πέθανε ὑποκύπτοντας στὰ τραύματά του. ἐξ αἰτίας σου. κακοῦργε! Ἡ συμφορά σου στὸ ζαναροπλαστεῖο ἦταν γιὰ μᾶς μιὰ πρώτη ἀπόδειξι. Θέλαμε ὅμως νὰ βεβαιωθοῦμε πιὸ πολὺ καὶ γι' αὐτὸ σοῦ παίξαμε αὐτὴ τὴν κωμωδία. ὅπως πολὺ ὀοθὰ τὴ νασκτήοισες, ποὶν ἀπὸ λίγο. Ἂν καθόσουν φόνιμα τώρα καὶ δὲν ἐπιόδιδες τὸν ἑαυτό σου. θὰ σὲ πιστεύαμε καὶ θὰ φεύγαμε... Μὰ ἐσὺ ὡμολόγησες τὴν προδοσία σου!... Ἐπὶ τέλους!... Τώρα θὰ βάλουμε σὲ τάξι τὸ σπίτι σου. καὶ ὕστερα...

★

Οἱ ἐφημερίδες τῆς ἑπομένης δημοσίευσαν τὴν ἀκόλουθη εἴδησι: «Ὁ Μασὲλ Ντυμέν. κάτοικος τοῦ Νεϊγύ. ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σὰολ Λαϊὲ 29. εὑρέθη νεκρὸς ἐντὸς τῆς οἰκίας του. μὲ ἕνα περίστροφο στὸ γέρι. Πόοκειται πεοὶ αὐτοκτονίας».

ΖΑΝ - ΖΟΖΕΦ ΡΕΝΩ

ΕΤΟΣ ΙΕ' ✪ ΑΘΗΝΑΙ, 20 ΙΟΥΛΙΟΥ 1952 ✪ ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 712

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΙΑΡΟΖΑ 5 ✪ ΤΗΛ.: 27-135—29-967 ✪ ΤΙΜΗ ΔΡΧ 1000

Κοζερὶ τῆς ἑβδομάδος

ΤΟ ΧΤΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ

Κουβεντολόϊ ποὺ ἐξελίχθηκε σὲ ζωηρὴ συζήτησι. Μὲ τὶς λεμονάδες στὸ τραπεζάκι τοῦ καφενείου τους μὲ τὸ τσιγάρο ἀνάμεσα στὰ δάχτυλα, συζητοῦν γιὰ τὰ ἤθη τῆς ἐποχῆς. Σὲ διαφορετικὲς ἐποχὲς ἀνήκουν οἱ δύο συζητητές. Ὁ ἕνας ἀνήκει στὸ σήμερα, ὁ ἄλλος στὰ μὴ φοβᾶσαι. Μὰ ἐκεῖνος ζῆ ἀκόμα! Τὸν εἰδοποιήσαμε μὲ τὸ τηλέφωνό σου... Ὅπου καὶ νάνε. θἄοθη. Σὲ πέντε λεπτὰ θἄνε ἐδῶ! Κι' ἂν σὲ ἀναγνωρίση. θὰ κανονίσωμε ἀμέσως τὸ λογαριασμό μας μ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ πιστόλι... μὲ τὸ πιστόλι σου. ποὺ θὰ μετανοιώνης τώρα ἐπειδὴ τόχες ἀφήσει στὸ δωμάτιό σου!...

— Καλά. θὰ περιμένω! Ἀφοῦ ὁ Μπουριὰκ ξέρει τὸν ἄνθρωπο ποὺ νυρεύετε. θὰ δῆτε γρήγορα τὸ λάθος σας...

Κάθησε. Ἔβαλε τὸ ἕνα πόδι ἀπάνω στ' ἄλλο κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο. Ἡ βροχὴ ντυποῦσε πάνω στὰ τζάμια. Δὲν κουνιόταν κανεὶς ἀπὸ τὴ θέσι του. Ἡ σιγὴ ἦταν βαρειά. Ξαφνικά. τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας ἀντήχησε δυνατά.

—Νά. ὁ Μπουριάκ!. εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτες.

Καὶ ἀφίνοντας πάνω στὸ τραπέζι τὸ πιστόλι. προνώησε ποὸς τὴν πόρτα ποὸς τὴν ὁποία κύτταζαν κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ τότε ἔκανε ἕνα γοήγορο πήδημα ποὸς τὸ τραπέζι. Ἅρπαξε τὸ ὅπλο λους. φώναξε μὲ λύσσα. θαιαμβευτικά :

— Ψηλὰ τὰ νέρια!... ἀλλοιῶς τσαβάω!... Ναί. λοιπόν. εἶμαι ὁ Ρουΐ ποὺ σᾶς πρόδωσε! Μὰ δὲν μποεῖτε νὰ τ' ἀποδείξετε οὔτε ἐσεῖς. οὔτε κανένας ἄλλος. ἠλίθιοι! Εἶμαι πιὸ δυνατὸς ἀπὸ σᾶς! Ἂν τὸν σκοτώσω! Θὰ τηλεφωνήσω τώρα ἀμέσως στὴν ἀστυνομία καὶ θἄοθουν νὰ σᾶς συλλάβουν γιὰ λωποδύτες. μόλις φύγω!

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ὥρμησαν ἀπάνω του. τρέμοντας ἀπὸ θυμό.

— Τράβα. λοιπόν!... φώναξαν. Ἔχουμε ἀδειάσει τὸ πιστόλι σου! Καὶ δὲν εἶνε ὁ Μπουριὰκ ποὺ χτύπησε τὸ κουδοῦνι. μὰ κάποιος φίλος μας. ποὺ τὸν παρακαλέσαμε νὰ τὸ κάνη. Ὁ κακομοίρης ὁ Μπουριὰκ πέθανε στ' ἀλήθεια!... Πέθανε ὑποκύπτοντας στὰ τραύματά του. ἐξ αἰτίας σου. κακοῦργε! Ἡ συμφορά σου στὸ ζαναροπλαστεῖο ἦταν γιὰ μᾶς μιὰ πρώτη ἀπόδειξι. Θέλαμε ὅμως νὰ βεβαιωθοῦμε πιὸ πολὺ καὶ γι' αὐτὸ σοῦ παίξαμε αὐτὴ τὴν κωμωδία. ὅπως πολὺ ὀοθὰ τὴ νασκτήοισες, ποὶν ἀπὸ λίγο. Ἂν καθόσουν φόνιμα τώρα καὶ δὲν ἐπιόδιδες τὸν ἑαυτό σου. θὰ σὲ πιστεύαμε καὶ θὰ φεύγαμε... Μὰ ἐσὺ ὡμολόγησες τὴν προδοσία σου!... Ἐπὶ τέλους!... Τώρα θὰ βάλουμε σὲ τάξι τὸ σπίτι σου. καὶ ὕστερα...

★

Οἱ ἐφημερίδες τῆς ἑπομένης δημοσίευσαν τὴν ἀκόλουθη εἴδησι: «Ὁ Μασὲλ Ντυμέν. κάτοικος τοῦ Νεϊγύ. ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σὰολ Λαϊὲ 29. εὑρέθη νεκρὸς ἐντὸς τῆς οἰκίας του. μὲ ἕνα περίστροφο στὸ γέρι. Πόοκειται πεοὶ αὐτοκτονίας».

ΖΑΝ - ΖΟΖΕΦ ΡΕΝΩ

Κοζερὶ τῆς ἑβδομάδος

ΤΟ ΧΤΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ

Κουβεντολόϊ ποὺ ἐξελίχθηκε σὲ ζωηρὴ συζήτησι. Μὲ τὶς λεμονάδες στὸ τραπεζάκι τοῦ καφενείου τους μὲ τὸ τσιγάρο ἀνάμεσα στὰ δάχτυλα, συζητοῦν γιὰ τὰ ἤθη τῆς ἐποχῆς. Σὲ διαφορετικὲς ἐποχὲς ἀνήκουν οἱ δύο συζητητές. Ὁ ἕνας ἀνήκει στὸ σήμερα, ὁ ἄλλος στὰ χτές. Καὶ ὅταν σμίξουν οἱ δυὸ καιροί. εἶναι δύσκολο νὰ μὴ ἀρπαχτοῦνε. Κατὰ κανόνα, ἡ ἐπίθεσι ἀρχίζει ἀπὸ τὸ παρελθόν. Αὐτὸ εἶναι περισσότερο ἐριστικὸ ἀπὸ τὸ παρόν.

—Στὴν ἐποχή μου..

Στὴν ἐποχή του, δὲν ἔδεναν μόνο τοὺς σκύλους μὲ τὰ λουκάνικα, ἀλλὰ ἦταν καὶ περισσότερο ἀγνὰ τὰ ἤθη.

Τρομακτικὴ βλέπει τὴν ἔκτασι τῆς διαφθορᾶς ὁ ἡλικιωμένος κύριος. Τὰ Σόδομα καὶ Γόμορα πρέπει νὰ ἦταν μοναστήρι ἐμπρὸς στὴν ἔκλυσι τῶν ἡμερῶν μας. Δὲν ἐμεινε ἀγνότητα, δὲν ἔμεινε ἀρετή, δὲν ἔμεινε τσίπα. Κοπελίτσες τοῦ Γυμνασίου ποὺ ἀπασχολοῦν τὴν ἀστυνομία μὲ τὶς ἀπαγωγές τους Γυναῖκες μὲ ἐγγόνια, ποὺ δὲν παραιτοῦνται ἀπὸ τὴν παράνομη ἐρωτική ζωή. Νήπια αὐθαδέστατα, ποὺ δὲν ἀνέχονται παρατήρησι, καὶ ὅταν κάνετε πὼς τοὺς λέτε νὰ σφίξουν τὰ φρένα τους, σᾶς ἀπαντοῦν μὲ κυνισμὸ ὅτι κάνουν τὴ ζωή τους.

'Ολοκληρωμένοι πιὰ στὸ μεγαλύτερο ποσοστό τους οἱ ἔρωτες. Βραχύβιες οἱ ειδυλλιακὲς καταστάσεις. Ἂν τῶ καιρῶ ἐκείνω ἤθελες μῆνες καὶ χρόνια γιὰ ν' ἀγγίξης τὸ δαχτυλάκι της, τώρα. τὴν ἐπομένη, τὴ μεθεποιένη τὸ πολὺ μιᾶς γνωριμίας, οἱ σχέσεις ἔχουν προχωρήσει μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα.

Ἀλλὰ τί νὰ σᾶς κουράζω μὲ τὴν ἀνάπτυξι ἑνὸς κατηγορητηρίου ποὺ δὲ σᾶς εἶναι ἄγνωστο: Περισσότερο ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ἡ ἀπάντησι τοῦ ἄλλου στὸ κατηγορητήριο. Δὲν ἀποκρούει μόνο τὶς κατηγορίες, ἀλλὰ καὶ κατηγορεῖ. Κατηγορεῖ τὸ παρελθὸν ὅτι ἦταν λιγώτερο καθαρὸ ἀπὸ τὸ παρόν Περισσότερο — ἀναγνωρίζει — συγκρατημένο ἀλλὰ ὄχι καὶ περισσότερο ἀγνό.

Περιωρισμένη σχετικὰ σὲ ἔκτασι ἡ ἐρωτική του κίνησι. Στὴν κίνησι ὅμως αὐτὴ ἐπικρατοῦσε ὁ ὑπολογισμός, τὸ συμφέρον, ἡ ἀγοραπωλησία. Ἀγνὴ ποοσερχόταν βέβαια στὸ γάμο ἡ μελλόνυμφη. Πόση ὅμως ἀγνότητα αὐτή, ὅταν ξία ἔχει ἡ ἀγνότητα αὐτή, ὅταν ἡ ἀγνὴ ἐπιρόκειτο νὰ δοθῆ στὸν ἄνθρωπο ποὺ δὲν ἀγαποῦσε ποὺ τῆς ἦταν πολλὲς φορὲς ἀποκρουστικός, ποὺ εἶχε τὴν ἡλικία τοῦ πατέρα της, καὶ ποὺ τὸ μόνο του χάρισμα ἦταν ἡ μεγάλη του περιουσία;

Ἔτσι, ἡ κόρη τοῦ παλιοῦ καιροῦ διατηροῦσε τὴν ἀγνότητά της, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ καρδιά της χτυποῦσε καὶ τὸ σῶμα της φλογιζόταν γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τῆς γέμιζε τὸ εἶναι μὲ ἔρωτα, γιὰ νὰ δοθῆ στὸ πρόσωπο ποὺ τὴν ἀνάγκαζαν νὰ πάρη διὰ τῆς βίας καὶ ποὺ τῆς ἦταν ἀφόρητο.

Καὶ ἐπειδὴ ἔστερνε στὸ γάμο αὐτό, τὸν κατὰ βάσι ὄχι ἠθικό, ἦταν τὸ καλὸ κορίτσι ποὺ ἐπροβάλλουμε σὰ μοντέλο στὰ σημερινὰ κορίτσια.

Οἱ καλοὶ παλιοὶ καιροί... Καιροὶ ποὺ ἡ γυναῖκα ἦταν χωρὶς ὀντότητα, ἡ κοπέλλα ἐκτελοῦσε διαταγὲς καὶ κύριος τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός της ἦταν τὸ χρῆμα. Κατάπνιξι τοῦ αἰσθήματος. Γάμοι ἐπαγγελματικοί. Παντρεύονταν γιὰ τὴν «ἀποκατάστασι». Ἔβλεπαν τὸν ἄντρα σὰν τροφοδότη ποὺ θ' ἀντικαθιστοῦσε τὸν πατέρα ἢ τὸν ἀδελαὸ στὴν τροφοδοσία.

Ἀλλὰ καὶ στὸν ἐλεύθερο ἔρωτα δὲν ἦταν καλύτερη ἡ κατάστασι. Περιωρισμένος ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐρωτικῶν συνδέσμων, ἀλλὰ οἱ λίγοι σύνδεσμοι εἶχαν τὴ μορφὴ τῆς συναλλαγῆς. Ἡ ἐποχὴ τοῦ «μαιτρεσαρίσματος», τοῦ «σπιτώματος». Ἡ γυναῖκα ποὺ ἐκχωροῦσε τὰ κάλλη της. μὲ ἀντάλλαγμα τὴ συντήρησί της ἐκ μέρους ἐκείνου ποὺ ἔκανε χρῆσι.

Πολὺ ἀγνὰ ἤθη, ἀλήθεια Τὰ καϋμένα τὰ εἰδύλλια... Ὑπῆρχαν φυσικά, κι' αὐτά. Ἀλλὰ τόσο δειλά, τόσο ταπεινά, μὲ τέτοια δουλικότητα. Σπάνιο νὰ ἐμφανισθῆ τὸ εἰδύλλιο στὴ δημοσιότητα, νὰ πατήση πόδι νὰ διεκδικήση τὰ δικαιώματά του. Δὲν ὑπῆοχε τὸ θάρρος τοῦ αἰσθήματος. Ὑπῆοχε ἡ ὑποταγὴ στὴν θέλησι τοῦ πατέρα, ποὺ ἔκανε τὶς ἀριθμητικὲς ποάξεις του κι' ἔλεγε στὴν κόρη του: Τοῦτον θὰ πάρης, αὐτὸν δὲ θὰ πάοης.

—Ἐνῶ σήμεοα, βλέπεις... ἔκανε νὰ εἰρωνευθῆ ὁ συνήγορος τοῦ παοελθόντος.

—...Ἐνῶ σήμεοα, τοῦ ἔκοψε τὴ φράσι ὁ ὑπεοασπιστὴς τοῦ παοόντος, τὸ καθεστὼς τῆς βίας βοίσκεται σὲ πασ

Τα δράματα της καρδιάς

ΠΑΛΙΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

Σηκώνομαι ἀπ' τὸ κρεβάτι, ἐνῶ ὁ Ζάν κοιμᾶται ἀκόμα. Κάθομαι μπρὸς στὸν καθρέφτη μου: Εἶμαι ἀκόμα μὲ τὴ νυχτικιά μου. Κυττάζω τὸ πρόσωπό μου. Ποτὲ δὲν ἤμουνα ὡραία, εἶχα ἁπλῶς μιὰ παράξενη γοητεία ποὺ τραβοῦσε τὸ Λουΐ. Μὰ τότε ἤμουνα εὐτυχισμένη, ἐνῶ τώρα...

Κυττάζομαι καὶ βλέπω πῶς ἀδυνάτισα τρομερά. Ἡ ψυχή μου εἶνε γεμάτη ἀγωνία. γιατὶ ὁ Ζάν δὲν μὲ προσέχει. δὲν μοῦ χαμογελάει, δὲν μοῦ χαρίζει κανένα γάδι καὶ δὲν μοῦ δίνει κανένα φιλί. Γιὰ ποιὸ λόγο τότε μὲ παντρεύτηκε;

Ὁ Ζὰν ξύπνησε. Σηκώνεται κι ἀνοίγει τὸ παράθυρο:

— Ψιλοβρέχει. Εἶνε πιὰ φθινόπωρο. Πολλοὶ παντρεύονται αὐτὴ τὴν ἐποχή. Εἶν' ὡραία μιὰ θερμὴ ἀγκαλιὰ μὲ τὰ πρῶτα κρύα.

— Ναί. πολλοὶ παντρεύονται. τοῦ ἀπαντᾶ, ἴσως κι' «ἐκεῖνοι» θὰ παντρευτοῦν...

Μ' ἀρέσει νὰ χώνω τὸ μαγαίρι στὴν πληγὴ καὶ νὰ βασανίζω τὸ Ζάν, ποὺ μὲ κυττάζει παράξενα:

— Θὰ παντρευτοῦνε; Πῶς τὸ ξέρεις; Εἶδες τὸ Λουΐ;

— Ὄχι, Ζάν. δὲν ξέρω τίποτα τὸ ὁριστικό. Συνάντησα μονάχα «ἐκείνη» στὸ πάρκο...

— Πῶς ἦταν; Τί ἔκανε; Μὲ ποιὸν ἦταν; ρωτάει ὁ Ζὰν μὲ ἀγωνία.

— Ἦταν μονάχη καὶ πάντα κομψὴ κι' ὡραία.

Ὁ Ζὰν κλείνει τὰ μάτια του καὶ μουρμουρίζει:

— Ὁ ἥλιος ἔλαμπε στὰ μάτια της ὅταν καθόμαστε στὸν πάγκο τοῦ πάρκου καὶ μοῦ χαμογελοῦσε.

— Εἶσαι σίγουρος πὼς σ' ἀγαποῦσε, Ζάν;

— Ναί, μ' ἀγαποῦσε! Μ' ἀγαποῦσε κι' ἂς μὴν εἶχα τὴν ἴδια κοινωνικὴ θέσι ὅπως αὐτή. Μιὰ φορά, θυμᾶμαι, τὴ ρώτησα. "Ἐνα πραγματικό, ἐρωτικὸ φιλί. Τὰ πόδια μου ἔτρεμαν ἀπὸ τὴ συγκίνησι καὶ μουρχόταν νὰ κλάψω, καθὼς τὴν κρατοῦσα πάνω μου ἀγκαλιασμένη. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ γύρισα σπίτι μου μελαγχολικός. Μοῦ εἶχε πῆ νὰ τὴν περιμένω τὴν ἄλλη μέρα. Πόσο τὴν περίμενα, τὴν περίμενα!...

— Τί θλιβερὸ νὰ περιμένης κάποιον καὶ νὰ μὴν ἔρχεται. Ζάν. Κι' ἐγὼ τὸ δοκίμασα αὐτό...

— Ναί, κι' ἐσύ, Μαρκέλλα. τὸ ξέρω. Εἴμαστε δυὸ δυστυχισμένοι. Νά γιατί θέλησα νὰ ἑνώσουμε τὴ μοῖρα μας. Σοῦ ζήτησα νὰ μὲ παντρευτῆς γιὰ νὰ βάλω ἕνα φράγμα ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ σ' «ἐκείνη», γιὰ νὰ ἐμποδίσω τὸν ἑαυτό μου νὰ ξαναπέσω στὰ πόδια της καὶ νὰ ἱκετέψω τὸν ἔρωτά της. Σοῦ ζήτησα νὰ ζήσης κοντά μου σὰν φύγης, γιατὶ κι' ἐσὺ ἔχεις στὴν καρδιά σου ἕναν ἄλλον ἔρωτα, ἕναν ἀνώφελο ἔρωτα σὰν τὸν δικό μου. Δυστυχισμένοι καὶ οἱ δυό, ξοφλημένοι!...

«Γιατὶ ξοφλημένοι» σκέφτομαι κι' ἐπαναστατῶ. «Εἴμαστε ἐπὶ τέλους νέοι καὶ εἶνε λίγος καιρὸς ποὺ παντρευτήκαμε».

Ὁ Ζὰν ἐπιμένει νὰ μὲ νομίζη ἐρωτευμένη μ' ἕναν ἄλλο· ἴσως γιὰ νὰ μὴν ἔχη τύψεις. ἐπειδὴ μὲ παραμελεῖ. "Ἂν μποροῦσα, θὰ ξερρίζωνα ἀπ' τὴν καρδιά του τὴν εἰκόνα «ἐκείνης» ποὺ τόσο τὸν βασανίζει ἀκόμα. Ζῆ μὲ τὸ παληό του ὄνειρο. Περιμένει ἀκόμα τὴν ὁμορφη ξανθή του, ὅπως ἐκεῖνο τὸ βράδυ ποὺ τὸν συνάντησα στὸ πάρκο.

"Ενα θλιβερὸ βράδυ, σὰν τόσα ἄλλα. Ὁ Λουΐ δὲν ἐνδιαφερόταν πιὰ γιὰ μένα. Πόσο λίγο εἶχε βαστάξει ὁ ἔρωτάς μας.

Εἶχα καθήσει στὸν πάγκο ὅπου καθόταν ὁ Ζάν, περιμένοντας τὴν καλή του, δίχως νὰ τὸν γνωρίζω.

— Δὲν θάρθη, εἶπε κάποια στιγμή, κάθε βράδυ τὴν περιμένω!...

— Ἴσως ν' ἀρρώστισε, ψιθύρισα.

— Ὄχι, εἶν' ἐρωτευμένη μ' ἄλλον!...

— Κι' ὁ Λουΐ εἶν' ἐρωτευμένος μ' ἄλλη, ψιθύρισα σὰν νὰ μιλοῦσα μὲ τὸν ἑαυτό μου. Ἡ Ρόζα εἶνε πολὺ πιὸ ὁμορφη ἀπὸ μένα, πλούσια, ἀριστοκράτισσα...

— Πῶς εἶπατε; Ἡ Ρόζα; ἔκανε ξαφνικὰ ὁ Ζάν. Τί ξέρετε σεῖς γι' αὐτή;

— Ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὸ Λουΐ. Τὸ ξέρω καλά.

Τότε ὁ Ζὰν μοῦ εἶπε πὼς αὐτὴ τὴ Ρόζα ἀγαποῦσε τρελλά. Τί συμπτώσεις, ἀλήθεια, κάποτε στὴ ζωή μας! Αὐτοὶ ποὺ ἀγαποῦσαμε κι' οἱ δυό, μᾶς εἶχαν παρατήσει γιὰ νὰ ἀγαπηθοῦν καὶ νὰ ἑνωθοῦν. Ἦταν ὡραῖοι, πλούσιοι, ἀριστοκράτες.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, δίχως νὰ τὸ καταλάβουμε, κλάψαμε μαζί, ἀγκαλιασμένοι, τὶς παλιές μας ἀγάπες, τὰ χαμένα μας ὄνειρα. Ἔπειτα παντρευτήκαμε, ἀλλὰ ὁ Ζὰν μὲ πῆρε γιὰ γυναίκα του γιὰ νὰ τοῦ μιλῶ γιὰ «ἐκείνη». ὅλο γιὰ «ἐκείνη».

Ὁ Ζὰν ντύθηκε. Ξαφνικὰ μὲ ρωτάει:

— Δὲν τὸν βλέπεις πιὰ τὸ Λουΐ;

— Ὄχι, Ζάν.

— Δὲν τὸν ἀγαπᾶς, λοιπόν, πιά;

— Ὄχι, Ζάν. Δὲν τὸν ἀγαπῶ πιά. Δὲν θὰ μπορῶ πιὰ νὰ σοῦ μιλάω γιὰ τὴ Ρόζα. Κουράστηκα πολύ, πάρα πολύ. Γι' αὐτὸ θὰ σ' ἀφίσω. Ζάν. θέλω νὰ ζήσω μοναχή.

Κλαίω μὲ λυγμούς.

— Ἀντίο, Ζάν. Ἤθελα νάξερα γιατὶ μὲ παντρεύτηκες.

Σκέφτομαι τὸ γάμο μου ἐκεῖνο τὸ πρωϊνό, σκέφτομαι τὰ χαμένα μου ὄνειρα. Εἶχα πιστέψει πὼς θὰ μποροῦσα νὰ ξανακάνω τὸ Ζὰν νὰ πιστέψη στὴ ζωὴ καὶ στὸν ἔρωτα, νὰ ξεχάση, ἀλλὰ ποτὲ του δὲν ἐνοιωσε τίποτα γιὰ μένα. Θέλησε πάντα νὰ πιστεύη πὼς ἀγαπᾶ τὸν «ἄλλο». Καὶ δὲν καταλαβαίνει πὼς τώρα πιὰ ὁ ἔρωτάς μου, ἡ ζωή μου, εἶν' αὐτός.

Ἀρχίζω νὰ ἑτοιμάζωμαι. Μά. ξαφνικά, νοιώθω τὸ Ζὰν δίπλα μου. Τὸν κυττάζω. Τὸ πρόσωπό του εἶνε διαφορετικό, κλαμμένο. "Ισως τὰ δάκρυα αὐτὰ νάσβυσαν πιὰ ἀπ' τὴν καρδιά του τὴν εἰκόνα τῆς «ἄλλης», τῆς Ρόζας.

Ὁ Ζὰν μὲ κυττάζει σὰν νὰ μ' ἀντικρύζη γιὰ πρώτη φορά. Τὰ χέρια του χαϊδεύουν τὰ μαλλιά μου. Καὶ λέει σιγανά. συγκινημένος:

— Πρέπει νὰ παχύνης. νὰ συνέλθης, Μαρκέλλα. Θὰ πᾶμε στὴν ἐξοχή, στὸ σπίτι τῆς μητέρας μου. Θέλει πολὺ νὰ σὲ γνωρίση.

Δὲν εἶν' ἐρωτικὰ λόγια, ἀλλὰ εἶνε βάλσαμο γιὰ τὴν πονεμένη καρδιά μου. Ὁ Ζὰν μὲ σφίγγει πάνω του καὶ φιλεῖ τὰ χείλη μου, ψιθυρίζοντας:

— Συνώρα με, Μαρκέλλα... Σ' ἀγαπῶ...

— Κι' ἐγώ. Ζάν...

Ξανακλαίω, ἀλλὰ ἀπὸ εὐτυχία, γιατὶ ξέρω πὼς τώρα πιὰ θ' ἀρχίση ἡ πραγματικὴ ζωή μας — μιὰ ζωὴ ὅλο ἔρωτα, φῶς, εὐτυχία...

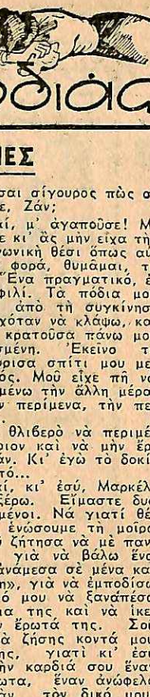
ΜΑΡΣΕΛ ΟΡΜΟΥΛ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ἐμβανιστήρια

Πανηγυρίζω κατ' αὐτὰς μετὰ χαρᾶς ἀπείρου
κι' ὁρῶμαι ἤδη πογηρῶς συλλήβδην τὰς γυνάς
ἀρχίζει γὰρ ἡ ἐποχὴ ἐρωτικώδους τζίρου
καθ' ἣν θὰ δράσω πομπωδῶς ὁ γέρων ταρνανᾶς.
Τοὐτέστιν καύσων ἤρξατο ἀπανταχοῦ σφοδρὸς
καὶ φλόγες ἐν ταῖς πόλεσιν τὰ πάνδα πυρπολῶσιν
ὡσθ' ὅπερ ἐξηνάγκασεν —ὦ! παῖδες— εὐχερῶς
συνάπαντα τὰ θήλεα νὰ ξεμανικωθῶσιν!...
Καὶ ἤδη περιφέρομαι ἀγρίως ταῖς ὁδοῖς
κι' ὡς γόης ἀκατάβλητος καὶ μέγιστος δανδὴς
ποιῶν τρελλὴν ἀνίχνευσιν πρὸς σύναψιν ἐρώτων
μετὰ γυνῶν ἐστρομβουλῶν κι' —ὦ! Δία!— ξεμβρα- *(τσώτων.*
Κι' ὁρῶμενος μεθ' ὅματος δεινοῦ καὶ ἀνοικείου
τοῦ «ζατιονέ» — προκλητικοῦ τοὐτέστιν μανικίου —
ποιῶ ἐμβανιστήριον, περὶ πολλοῦ, μὲ πάθος
καὶ βλέπω θεῖον ὅραμα εἰς πλάτος καὶ εἰς βάθος.
Κι' εἰς τὰς ἀκτὰς μβανιστικῶς ἐκτεί- *(νομαι ἐπίσης*
κι' ὁρῶμαι τὰς γυμνοέσσας τὰς δίδας *(μετὰ λύσσης*
καὶ ἵνα ἔγω θέαμα ἐξόχως ἱκανὸν
πλεῖστας ὁπὰς διήνοιξον ἐπὶ τῶν καμ- *(βινῶν.*
Καὶ βλέπω ἀσκαρδαμυκτὶ καὶ λαῦρος *(οὕτω πὼς*
καὶ πάντες εἰς τὴν θέαν μου ὁπλοῦσιν *(εὐπρεπῶς:*
— Ἰδού, ὁ Παρατατικὸς ὁ γόης τῶν *('Αθίδων*
καὶ πρόεδρος ἐπίτιμος τῶν... μβανι- *(στηριτζήδων!*

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ



ΘΕΑΤΡΙΚΑ
παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Κάπως πρόωρα. ἄρχισαν οἱ ζυμώσεις γιὰ τὴν γειμερινὴ σαιζόν. τῶν θεάτρων.

Μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὡστόσο βέβαιο ὅτι τὸ θέατρο «Κυβέλης». στὴν πλατεῖα Συντάγματος θὰ στεγάση τὸν καινούργιο θίασο πρόζας "Ελλης Λαμπέτη—Γιώργου Παπᾶ. μὲ πιθανὴ συνεργασία τῆς κ. Κυβέλης καὶ τοῦ Τάκη Χόρν. ποὺ γύρισε τὶς τελευταῖες μέρες ἀπὸ τὴν 'Αμερική.

Τὸ «Κεντρικὸ» διεκδικοῦν δυὸ θίασοι. ὁ Λογοθετίδης καὶ ὁ νέος θίασος τοῦ Μίμη Φωτοπούλου.

Στοῦ «Παπαϊωάννου». ἐξ ἄλλου. ἐπειδὴ λήγει ἡ σύμβασις. εἶνε ἐνδεγόμενο νὰ ἐμφανισθῆ νέος ἐπιγειοπιατίας.

Ἡ «Βρεταννία» τέλος ποὺ ἀνακαινίζεται ριζικά. εἶνε πιθανὸν νὰ στεγάση τὸν θίασο τῆς κ. Κατερίνας. Σὲ ἀντίθετη περίπτωσι. ἡ δημοφιλὴς πρωταγωνίστρια. θὰ παίξη τὸ γειμῶνα στὸν Πειραιᾶ.

— Ἡ 'Αγγλίδα γορεύτρια λαίδη Λύττον. ποὺ ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί της στὸ θέατρο 'Ηρῴδου τοῦ 'Αττικοῦ μὲ σειρὰ ἀοχαϊκῶν χορῶν. τύπου 'Ισιδώρας Δοῦνκαν. εἶνε ἀπὸ τὶς λίγες... μελαγροινὲς 'Αγγλίδες.

Κατάγεται ἀπὸ οἰκογένεια εὐγενῶν. ἀφοῦ εἶνε δισέγγονη τοῦ ποίγκηπος 'Αλφρέδου τῆς 'Αγγλίας στὸν ὁποῖο. ὡς γνωστόν. εἶνε προταθῆ ὁ θρόνος τῆς 'Ελλάδος πρὶν τὸν δεχθῆ ὁ Γεώργιος τῆς Δανίας μετὰ τὴν ἐκθρόνισι τοῦ "Οθωνος.

— Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἀναμένεται στὴν 'Αθήνα ὁ μεγάλος μας βαθυφωνος Νίκος Μοσγονᾶς γιὰ μιὰ σειρὰ ἐμφανίσεων. Ὁ Μοσγονᾶς. ἔρχεται μὲ πλοῖο. γιατὶ ἔχει ὁρκισθῆ. μετὰ τὸ θάνατο τῆς στὰο τοῦ κινηματογράφου καὶ τῆς ὄπερας. Γκρέϊς Μοὺρ σὲ ἀεροπορικὸ δυστύχημα. νὰ μὴ μπῆ ποτὲ του σὲ ἀεροπλάνο.

— Ἡ Ρένα Κωστάνς. μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραῖες ἐνδεκα τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν κινηματογραφικῶν καλλιστείων. πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ ἐμφανισθῆ στὸ θέατρο. καὶ ἀκολουθεῖ ἀρκετὸ τώρα καιρὸ μαθήματα δραματικῆς στὴ σχολὴ τῆς κ. Κοτοπούλη.

Τὸ πρᾶγμα ἔτηρεῖτο μυστικό. δὲν δυσκολεύθηκε ὅμως νὰ τὸ ὁμολογήση καὶ ἡ ἰδία. σὲ μιὰ στιγμὴ κεφιοῦ κατὰ τὴν κοσμικὴ βραδυὰ τοῦ 'Ιπποδρόμου:

«Θὰ τὸ δοκιμάσω κι' αὐτό. εἶπε. καὶ ἐλπίζω κάτι νὰ κάμω!...»

— Οἱ συγγραφεῖς κ.κ. Σακελλάριος καὶ Γιαννακόπουλος ἑτοιμάζουν μιὰ πικάντικη κωμωδία. γιὰ τὸν θίασο τοῦ «Σαμαντζῆ». μὲ τὸν τίτλο «Ἡ Ἱστορία ἑνὸς πόλισμαν». Τὸν πόλισμαν θὰ ὑποδυθῆ ὁ κωμικὸς Μίμης Φωτόπουλος ποὺ βγαίνει σὲ μιὰ νυκτερινὴ περιπολία καὶ τοῦ συμβαίνουν τὰ πιὸ ἀπίθανα πράγματα.

— Σὰν καλλιτεχνικὸ μνημόσυνο τῆς Τούλας Εὐαγγελίου. τῆς διαλεντῆς καλλιτέχνιδος τοῦ θεάτρου. ποὺ ἔλειψε τόσο πρόωρα ἀπὸ τὴν θεατρικὴ οἰκογένεια. ὕστερα ἀπὸ μία ἐπάρατο νόσο. θὰ δοθῆ τὸν Αὔγουστο μὲ ἔκτακτη παράστασι στὸ «Ριάλτο» μὲ τὸ ἔονο «Τὸ δρᾶμα τοῦ ἄντρα της» ποὺ εἶνε ἀφιερωμένο σ' αὐτήν. Στὸ ἔργο ποὺ ἔγραψε ὁ ἠθοποιὸς Θ. 'Ανδρουλῆς. θὰ πρωταγωνιστήση ὁ σύζυγός της 'Ανδρέας Εὐαγγελίου.

— "Ενα καινούργιο γορευτικὸ ζευγάρι. ὁ γορευτὴς Βάλλας καὶ ἡ Σόφι Λαιπράκη θὰ κάνη τὴν ἐμφάνισί του προσεχῶς.

— Στὴν καινούργια ἑλληνικὴ ταινία. «Ὁ πύργος τῶν 'Ιπποτῶν» ποὺ τελείωσε ἤδη. ὁ πρωταγωνιστὴς τοῦ ἔργου Πέτρος Κυριακός ἐμφανίζεται ὡς... τζόκεϋ ὕστερα ἀπὸ εἰδικὰ μαθήματα Ἱππασίας ποὺ ἔλαβε ἀπὸ τὸν προπονητὴ κ. Θ. Δέβοη.

— Μιὰ ἄλλη ἑλληνικὴ ταινία ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο θεατρικὸ ἔργο «Τὸ κλειδὶ τῆς εὐτυχίας» γυρίζεται τώρα στὴν Κεφαλληνία. μέσα σὲ ἕνα παληὸ ἀογοντικὸ μέγαρο.

Στὸ νέο φίλμ πρωταγωνιστεῖ ἡ "Εφφυ Πόλλυ.

— Στόγος ὅλων τῶν τραγουδιστριῶν. ποὺ ὀνειρεύονται νὰ πάνε στὴν 'Αμερική εἶνε τὶς τελευταῖες μέρες ὁ 'Ελληναμερικανὸς ἐπιγειοπιατίας κ. Φιγκέοης ποὺ βρίσκεται ἐδῶ. Ὁ τελευταῖος ὅμως δὲν ἔκαμε ἀκόμα τὴν τελικὴ ἐκλογή του...

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ



Ἀπὸ ταμπέλλες γέμισε ἡ κάθε μιὰ βιτρίνα
κι' ἀπὸ τεράστιες «ἀφρίς» ὁλόκληρη ἡ 'Αθήνα,
ποὺ διατυμπανίζουνε πὼς ἔσπασε ἡ γκίνια
καὶ γιὰ μικρὸ διάστημα,
τὸ κάθε μας κατάστημα
ὅλα τὰ εἴδη ἐκποιεῖ καὶ τάβαλε στὴ φτήνεια!

Αὐτὰ διαφημίζονται τὰ καταπληκτικὰ
καὶ φυσικὰ τὰ θηλυκά,
κοπέλλες καὶ κυρίες,
ποὺ δὲν τὶς χάνουν εὔκολα αὐτὲς τὶς εὐκαιρίες,
μὲ προθυμία τρέχουνε καὶ πάντα προσπαθοῦν
τῆς «κατρακύλας» τῶν τιμῶν νὰ ἐπωφεληθοῦν
κι' ὁ φουκαρᾶς ὁ σύζυγος, τὸ μόνιμο τὸ θῦμα
... κατρακυλάει ἀνελλιπῶς τὸ ἱερό του χρῆμα!

Καμμιὰ δὲν μένει, σήμερα, μακρὰν τῶν πειρυσμῶν,
ἀλλὰ συμβάλλει, ὅσο μπορεῖ, στὴν «μάχη τῶν τι-* *(μῶν»
καὶ βλέπεις κάθε νεαρὴ καὶ κάθε παντρεμένη,
στὸ σπίτι πάντα νὰ γυρνᾶ
—μιὰ καὶ τὰ εἴδη εἶνε φτηνά,—
μὲ πακετάκια εἰδῶν - εἰδῶν καὶ πάκα φορτωμένη!
Κι' ἂν τύχη κι' ἔχει ὁ σύζυγος, ἢ φίλος τους ἀντίρρησι
καὶ ἂν τοὺς κάνη, —μάλιστα— καὶ κάποια παρατήρησι
στὸ πόδι, τότε, ἀπ' τὶς φωνὲς σηκώνονται οἱ γειτόνοι
κι' ἡ... «μ ά χ η, πλέον, τῶν τιμῶν» στ' ἀντρόγυνο φουν-* *(τώνει!

Τῆς «εὐκαιρίας οἱ τιμὲς» αὐξάνουν ὅσο πᾶνε
καὶ κάθε μέρα «σπᾶνε»!
Καὶ μὲ τὸ κόλπο τους αὐτὸ κι' αὐτή τους τὴν ἀβάντα
οἱ τετραπέρατοι ἐμπροροι «μονέδα... σ π ά ν ε» πάντα,
γιατὶ μοσχοπουλᾶνε
καὶ τ' ἄχρηστα ρετάλια
κι' ἂς πᾶνε ὅλοι οἱ σύζυγοι νὰ... σ π α ζ ο κ ε φ α λᾶ ν ε
καὶ τῶν γαμπρῶν οἱ πεθερὲς νὰ... σπάνε τὰ κεφάλια!

Κατηφορίζουν οἱ τιμές», σοῦ λέει κάθε ρεκλάμα,
«ἡ φτήνεια τρώει τὸν παρᾶ» καὶ «πάρε τζάμπα* *(πρᾶμα»!
Κι' αὐτός τους ὁ κατήφορος, ποὺ τόσο ρεκλαμάρουν,
κάνει πολλὲς ὑπάρξεις μας... κατήφορο νὰ πάρουν,
γιατὶ ἐξαναγκάζονται νὰ πιάσουνε καὶ φίλους,
γιὰ νὰ οἰκονομήσουνε τοὺς πόρους τους... ἀδήλους
καὶ πέφτουν ἀπερίσκεπτες στὰ δίχτυα ἑνὸς που «τάχει»
καὶ στὸ «πεδίον τῆς τιμῆς», γιὰ τῶν «...τιμῶν τὴν μάχη»!

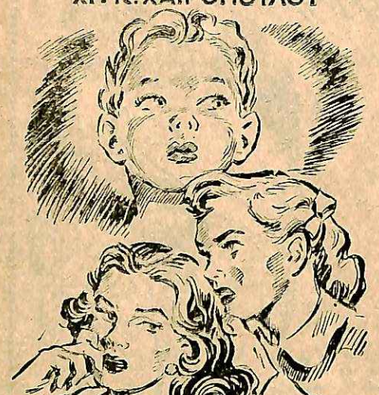
Πολλὲς σκοτοῦρες, πράγματι, καθὼς κι' ἀναστατώ-* *(σεις,
στοὺς ἄντρες ἐπιφέρουνε κυρίως, οἱ ἐκπτώσεις,
γιατὶ τὸ κάθε ταῖρι μας, ἢ «ἕτερόν μας ἥμισυ»,
εὐκόλως παρασύρεται ἀπὸ τὴν διαφήμισι
καὶ πάρε τοῦτο, πάρε αὐτὸ καὶ πάρε κι' ἄλλα ψώνια
φορτώνει κάρρα ὁλόκληρα κι' ὁλόκληρα... καμιόνια!
Παίρνει παπούτσια, ὑφάσματα, ἐσώρουχα ντουζίνες,
ποὺ θάναι μᾶλλον ἄχρηστα μετὰ ἀπὸ δυὸ - τρεῖς μῆνες
καὶ γιὰ τὸ θεαθῆναι,
γιατί, μοιραίως «ντεμοντέ» τὰ πιὸ πολλὰ θὰ εἶναι!

Λοιπόν, ἐν συμπεράσματι, ἀλλὰ κι' ἐν κατακλεῖδι
παρακαλᾶτε ν' ἀνεβοῦν τὰ γυναικεῖα εἴδη,
διότι ἂν συνεχιστοῦν οἱ... φ τ η ν ε ι ε ς κι' οἱ ἐκπτώσεις,
δὲν θὰ μπορέσης, σύζυγε... φ τ η ν ὰ νὰ τὴν γλυτώσης!

Ἐπιστρατεύσεις Μιχ. Ταβλάκη ὁ Συντάκτης Γ.

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ



Τὸ παιδὶ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Δυὸ ἀδερφές, ἡ Φανὴ κι' ἡ Σόνια, φέρνουνε στὸν κόσμο ἀπὸ ἕνα ἀγοράκι ἡ καθεμιά. Ἡ πρώτη εἶνε νόμιμη γυναίκα ἑνὸς φτωχοῦ ὑπαλλήλου, ἡ δεύτερη ὅμως ἀνήκει στὶς πεταλοῦδες τοῦ ἀγορασμένου ἔρωτα... Μιὰ νύχτα τὸ παιδὶ τῆς Φανῆς πέφτει καὶ σκοτώνεται, καὶ ἡ Σόνια ἀλλάζει τὸ πεθαμένο μωρὸ τῆς ἀδερφῆς της μὲ τὸ ζωντανό δικό της, γιὰ νὰ δώσῃ σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἕνα νόμιμο ὄνομα, ποὺ θὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ ἀργότερα μιὰ θέσι στὴν κοινωνία. Ἡ Φανὴ κι' ὁ ἄντρας της πεθαίνουν, κι' ἡ Σόνια μένει μὲ τὸ Γιωργάκη, ποὺ τὴ φωνάζει «θεία», ἐνῶ εἶνε πραγματικὰ γυιός της... Τὸ παιδάκι μεγαλώνει. Καὶ μιὰ μέρα, ἡ Σόνια βρίσκει στὸ δρόμο τῆς ζωῆς της ἕναν εὐγενικὸ ἄνθρωπο, τὸ Μάρκο Λαμπρινό, ποὺ τῆς δίνει τὸν ἔρωτά του. Ἡ Σόνια τοῦ ἐξομολογιέται, ὅτι, ὁ Γιωργάκης εἶνε παιδί της νόθο, κι' ὁ Λαμπρινὸς τὴ βεβαιώνει, ὅτι, μ' ὅλο τὸ παρελθόν της, τὴν ἀγαπάει...

14ον

— Κι' ἐγὼ πέρασα ζωὴ δυστυχισμένη... συνέχισε ὕστερ' ἀπὸ λίγο, μὲ πυρετό, ὁ Λαμπρινός. Ἡ γυναῖκα ποὺ τῆς ἐμπιστεύθηκα τὸ ὄνομά μου, ποὺ ἔρριξα στὰ πόδια της μαζὶ μὲ τὸν ἔρωτά μου, καὶ τὴν ὑπόληψί μου, τὰ ποδοπάτησε ὅλα μ' ἀδιαφορία, μὲ ἀσυνειδησία... Μ' ἄφησε κουρέλι, μὲ τὴν ψυχή μου κλεισμένη ἑρμητικὰ στὸν ἔρωτα... Ἤρθες ἐσύ, καί, χωρὶς νὰ τὸ ζητήσῃς, χωρὶς νὰ κάνῃς καμμιὰ προσπάθεια, ἄνοιξες διάπλατα τὴν πληγωμένη μου καρδιά, γιὰ νὰ μπῇς μέσα, Βασίλισσά της! Θέε, Σόνια, νὰ ἑνώσουμε τὶς δυὸ δυστυχίες μας;... Ποῦ ξέρεις; Μπορεῖ νὰ κάνουμε μιὰ εὐτυχία...

Αὐτὸ γι' ἄλλη ἀπάντησι, ἐκείνη ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του... Κι' εἶχε τὸ ὑπέροχο συναίσθημα πὼς αὐτὴ ἡ ἀντρικὴ ἀγκαλιά, ἡ πρώτη ποὺ τῆς ἀνοιγότανε πραγματικά, ἦταν ἕνα ἀσφαλισμένο καταφύγιο, ἕνα ἀπέραντο λιμάνι, ποὺ μέσα του μποροῦσε νὰ βρῇ ἀκύμαντο ἀραξοβόλι, αὐτή, ἡ φτωχιά, ἡ δυστυχισμένη, ἡ βασανισμένη ἀπὸ τὶς ἀλύπητες φουρτοῦνες τῆς ζωῆς...

ΙΗ'.

Ξαφνικά, ἀπότομα ἀναπάντεχα, ἄνοιξαν οἱ πιὸ λαμπεροὶ οὐρανοὶ γιὰ τὴ φτωχιὰ ἀπόκληρη τῆς ζωῆς ποὺ ἦταν ὡς τώρα βουλιαγμένη στὸ ἀδιαπέραστο σκοτάδι τῆς πιὸ φοβερῆς κόλασης!... Εἶνε βρῇ ὅσα τῆς εἶχε στερήσει μαζεμένα τόσα χρόνια ἡ ζωή, τῆς τάχε δώσει μαζεμένα πάλι σὲ μιὰ στιγμή. Καὶ χωρὶς κὰν νὰ τὰ ζητήσῃ ἡ φτωχιά... Χωρὶς νὰ ἐλπίσῃ ὅτι μποροῦσε πιὰ νὰ τὰ βρῇ... Ὁ ἔξοχος αὐτὸς ἄνθρωπος ἦτανε τὸ πιὸ πολύτιμο δῶρο ποὺχε κάνει στὴ μοῖρα κι' ἀσφυχτικὴ δυστυχία της ἡ ζωή.

Ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα πῆγε νὰ τὴ βρῇ ὁ Λαμπρινὸς στὸ σπίτι της. Τὸ σχολεῖο εἶχε πιὰ τελειώσει ὁ Γιωργάκης βρισκόταν ἐκεί. Πῆρε μιὰ σακκοῦλα καραμέλλες ἀπὸ τὴ μικρὴ φιλενάδα του, τὴ Λιλή, καὶ πῆγε νὰ παίξῃ μαζί της στὸ ἄλλο δωμάτιο. Ὁ Λαμπρινὸς ἔμεινε μὲ τὴ Σόνια στὸ σαλόνι. Τὴν κύτταζε νιυκά κι' ἔμεινε σιωπηλὸς γι' ἀρκετὴ ὥρα. Στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ τῆς μιλήσῃ :

— Σκέφτηκες καθόλου τὴν περίπτωσί μας: τὴ ρώτησε.

— Νὰ σκεφτῶ;...

— Φυσικά... Κατάλαβες, φαντάζομαι, πόσο πολύτιμη εἶσαι γιὰ μένα.. Τὸ ἴδιο πολύτιμη μοῦ εἶνε κι' ἡ ὑπόληψί σου...

Ἡ Σόνια χαμογέλασε μελαγχολικά :

— Ὑπόληψι! Πιστεύεις ὅτι μοῦμεινε τέτοια πολυτέλεια;...

Τὰ μάτια τοῦ Λαμπρινοῦ ἀστράψανε θυμωμένα :

— Ἄκουσε, τῆς εἶπε βραχνά, αὐτὸ ποὺ εἶπες δὲ θὰ τὸ συγχωροῦσα σὲ κανέναν ἄλλον, ἐκτὸς ἀπὸ σένα!...

— Εἶσαι τόσο καλός!.. Τόσο εὐγενικός! .. Δὲν ὑποφέρεις τὴν ἀλήθεια γιὰ μένα... Κι' ἐπειδὴ ἡ ἀλήθεια μὲ κουρελιάζει ἀλύπητα, τὴν ἀρνιέσαι...

— Σόνια, δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ μὲ πληγώνῃς μιλῶντας μου ἔτσι... Ὅ,τι καὶ νὰ μοῦ πῇς, δὲ θὰ καταφέρῃς νὰ μοῦ κλονίσῃς τὴν ἰδέα ποὖχω γιὰ σένα...

— Μάρκο...

— Ἄσε με νὰ σοῦ πῶ καθετὶ ποὺ νοιώθω... Σὲ θεωρῶ γιὰ τὴν πιὸ καλὴ τὴν πιὸ εὐγενικιά, τὴν πιὸ ἀγνὴ γυναῖκα στὸν κόσμο!

— Τὴν πιὸ ἀγνή:...

— Ναί, τὴν πιὸ ἀγνή! ξανάπε μὲ δύναμι ὁ ἄντρας. Εἶχες ἀναπτήσει ποτέ σου ὡς τώρα:...

— Ποτέ! Ὁ πρῶτος ἄντρας ποὺ μπῆκε στὴν καρδιά μου, εἶσαι σύ!...

— Τὸ πιστεύω.. Κι' αὐτὸ μὲ κολακεύει, μὲ συγκινεῖ... Λοιπόν, εἶσαι ἀγνή. Ἡ ψυχή σου εἶνε λευκὴ κι' ἀπάτητη σὰ γιόνι... Καὶ εἶνε δική μου! Μόνο δική μου...

— Μόνο δική σου ἀναπαμένε μου... τοῦ μουρμούρισε. Μά. πιστεύεις ὅτι φτάνει αὐτό:...

— Δὲ φτάνει:

— Ὄχι. Ὁ κόσμος δὲν κυττάζει τὴν ψυχή... Κυττάζει τὸ παρελθὸν μιας γυναικὸς στὴν ὑπόληψι ποὺ τῆς ἔχει ὁ κόσμος... Καὶ τετοια ὑπόληψι δὲν εἶνα ποτὲ ἐγώ. φτωχέ μου ἀγαπημένε!

— Θάχῃς αὔριο. στὸ πλευρό μου. σὰ γυναῖκα μου.

— Σὰ γυναῖκα σου: ξανάπε ἐκεινη θαμπωμένη σχεύουν μὲ φρίκη.

— Ναί, Γιατί: Περιεργο σοῦ φαίνεται:

— Μόνο περίεργο:...

— Εἶνε. ἀπεναντίας πολὺ φυσικό... Ὅ. τι πιὸ φυσικὸ θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ...

— Σκέπτεσαι νὰ μὲ παντρευτῇς:...

— Εἶνε ἡ μοναδική μου ἐλπίδα...

— Μά. πές μου μὲ κοροϊδεύεις:... ξέσπασε ἡ φτωχιὰ μ' ἕνα λυγμό.

— Πιστεύεις ὅτι εἶνε δυνατὸ νὰ σὲ κοροϊδέψω: Σοῦδωσα τὸ δικαίωμα νὰ πιστέψῃς κάτι τέτοιο:...

Τὸ ὕφος του ἦτανε τόσο ἀληθινὰ προσβεβλημένο ποὺ ἡ Σόνια κατάλαβε ὅτι ὁ Λαμπρινὸς μιλοῦσε ὅσο γινότανε πιὸ σοβαρά...

Κούνησε τὸ κεφάλι της μελαγχολικά :

— Αὐτὸ δὲ γίνεται... ψιθύρισε μὲ ἀπόγνωσι.

— Δὲ γίνεται:... τὴ ρώτησε νλωμός ἀναστατωμένος ἐκεῖνος. Δὲ θὲς νὰ γίνῃς νυφάκα μου:... Ἀγαπᾶς ἄλλον:...

Ξέσπασε ἡ Σόνια :

— Μὰ δὲν καταλαβαίνεις:... Δὲ θὲς νὰ μὲ καταλάβῃς: .. Δὲ μποροῦ δὲν πρέπει νὰ δεχτῶ νὰ γίνω γυναῖκα σου!... Δὲ μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ λεκιάσω τ' ὄνομά σου! . .

Ὁ Λαμπρινὸς πετάχτηκε ὀρθός :

— Αὐτὸ δὲ θὰ στὸ συνορέσω ποτέ!... τῆς φώναξε.

— Μὴ θυμώνῃς... τοῦ εἶπε σιγά. τρυφερά. Εἶσαι εὐγενικὸς εἶσαι μεγάλος... Εἶσαι ὑπεράνθρωπα ἐπιεικὴς γιὰ μένα... Ἀλλοίμονο ὅμως.. Δὲ φτάνει αὐτό.. Θὰ ζήσουμε μέσ' στὴν κοινωνία κι' ἡ κοινωνία δὲ θὰ σοῦ συνορέση ποτὲ ἕνα τέτοιο ξεγλύστρημα..

— Ἀδιαφορῶ γιὰ τὴν κοινωνία!...

— Καλά. ἂς ποῦμε ὅτι ἀδιαφορεῖς... Δὲ συλλογίσαι ὅμως τὸν κορούλα σου:... Ἡ δική της ὑπόληψι ποῦνε τόσο εὔθραυστη δὲ σὲ ἀνησυχεῖ:... Σ' ἐρωτῶ ὡμά. σκληρά : Πῶς εἶνε δυνατὸ νὰ προσφέρῃς στὴ Λιλὴ μιὰ τέτοια μητέρα:...

— Σόνια! ..

— Ἀγαπημένε μου, σὲ πληγώνω τὸ ξέρω... Εἶμαι ὑποχρεωμένη ὅμως νὰ σοῦ μιλήσω ἔτσι γιὰ νὰ μὴ σ' ἀφίσω νὰ καλλιεργῇς στὴν εὐγενικὴ καρδιά σου ἐπιζήμιες ἐλπίδες... Δὲ μπορεῖς νὰ μὲ παντρευτῇς καὶ δὲ μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ δεχτῶ τὸ τίμιο ὄνομά σου!

Ὁ Μάρκος τὴν κύτταζε μ' ἐπιμονὴ στὰ μάτια. Ἡ λατρεία του εἶχε γίνει ἀπερίγραπτος θαυμασμός!... Αὐτὴ ἡ φτωχιὰ ἀπόκληρη τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔρωτα. εἶχε τὸ ὑπεράνθρωπο τὸ ἀπίστευτο κουράγιο ν' ἀρνιέται μιὰ λύσι ποὺ θὰ τῆς ἐξασφάλιζε μεμιᾶς τὴν καλοπέρασι τὴν ἡσυχία τὴν ἀξιοπρέπεια!... Σὲ μιὰ στιγμὴ ἕνα «ναὶ» νὰλεγε ἡ ζωὴ ὅλη θ' ἀνοιγότανε μπροστά της. λαμπερή οἱ πίκρες ὅλες κι' οἱ πόνοι σβυνόντουσαν μέσ' στὸ μαῦρο κατάστιχο τῆς ζωῆς.. Θὰ μποροῦσε κι' αὐτὴ νὰ ζήσῃ! Ἀλλοίμονο... Δὲ μποροῦσε νὰ τὸ ἐπιτρέψῃ στὸν ἑαυτό της... "Αν ἀγαποῦσε λιγώτερο τὸν ἔξοχο αὐτὸν ἄνθρωπο. τὸν εὐγενικό. τὸν ξεχωριστό ἴσως νὰ δεχότανε τὴν προσφορά του. Μὰ τώρα ἔνοιωθε πὼς τὸν λάτρευε.. Καὶ τὸ λέκιασμα τῆς ὑπολήψεώς του. ποὺ θὰ τοῦ προκαλοῦσε ἐκείνη ἄθελά της. ἦτανε κάτι ποὺ θὰ πλήγωνε ποὶν ἀπ' ὅλα ἐκείνη τὴν ἴδια..

— Δὲ βρίσκω λόγια νὰ σοῦ ἐκφράσω τὸν ἀπέραντο θαυμασμό μου!... τῆς εἶπε σιγὰ ὁ Λαμπρινός. Ναί ἔτσι ἔπρεπε νὰ φερθῇς. κι' ἔτσι φέρεσαι... Τέτοια σ' ὠνειρεύτηκα. καὶ τέτοια σ' ἀγαπῶ! Μά. ὅμως κι' ἐνῶ πρέπει νὰ φερθῶ ἀνάλογα...

— Πῶς:...

— Ὅπως σοῦ ἀξίζει! Θὰ σὲ πάρω γυναῖκα μου!

— Δὲ θὰ τὸ δεχτῶ. Μάρκο...

— Θὰ μοῦ κάνῃς τέτοια προσβολή:...

— Θὰ σὲ σώσω ἀπὸ τὴν ἴδια σου τὴν καρδιά. ποὺ σὲ σπρώνει στὸ γκρεμνό..

— Μὰ εἶνε φοβερὴ ἡ ἐπιμονή σου! ξέσπασε ὁ ἄντρας. Δὲ σοῦπα ὅτι σπατάλησα τὰ πιὸ καλὰ χρόνια τῆς ζωῆς μου στο πλευρὸ μιᾶς γυναίκας ποῦχε δεχτῇ τὸ ὄνομά μου χωρὶς τοὺς δισταγμοὺς τοὺς δικούς σου, σὰν κάτι ποὺ χρωστιότανε στὴν τιμιότητά της. στὴν ἀξία της καὶ στὸ τέλος ἀποδείχτηκε ὠμὰ ὅτι δὲν εἶχε οὔτε ἀξία, οὔτε τιμιότητα:...

— Μάρκο!...

— Τώρα. Βρίσκω μπροστά μου μιὰ γυναῖκα τίμια. ποὺ μ' ἀγαπάει. ποὺ ξέρω καλὰ ὅτι θὰ σεβαστῇ τ' ὄνομα ποὺ θὰ τῆς δώσω, ποὺ θ' ἀγαπήσῃ τὴν κόρη μου ποὺ θὰ τῆς ἐμπιστευτῶ, κι' αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἡ διαλεχτή, ἡ μοναδικὴ γιὰ μένα στὸν κόσμο, ἀρνιέται νὰ μοῦ δώσῃ τὴν εὐτυχία!... Δὲν εἶνε σκληρό;... Δὲν εἶνε παράλογο;...

— Μάρκο... μὴ θυμώνῃς...

— Ἐπὶ τέλους συνέχισε ὁ Λαμπρινὸς μὲ τὴν ἴδια ὁρμή. δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ μοῦ στερῇς κι' ἐσὺ τὴν εὐτυχία ποὺ μ' ἀρνήθηκε τόσα σκληρὰ χρόνια ἡ ζωή!... Ἐσὺ λὲς ὅτι μ' ἀγαπᾶς...

— Σὲ λατρεύω... Δὲ λατρεύω τίποτ' ἄλλο πασὰ σένα. καὶ τὸ Γιωργάκη... Μοιραζόσαστε στὰ δυὸ ἀκριβῶς τὴν καρδιά μου...

— Λοιπόν. ἀφοῦ μὲ λατρεύεις. θὰ μοῦ δώσῃς τὴ χαρά... Θάρθῃς νὰ κάτσῃς κοντά μου... Δὲ μπορεῖ νᾶσαι ἐπισκέπτρια τῆς ζωῆς μου. Θέλω νᾶσαι παντοτεινή. μόνιμη καὶ νόμιμη συντροφιά... Ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ χαρίσῃς τὴ στοργή σου καὶ στὴ Λιλή... Δὲ συλλογιέσαι τόσα χρόνια ποῦνει στερηθῇ τὴ στοργὴ τῆς μητέρας:...

— Μά, καλά... Καὶ.. ἡ μητέρα της:...

Νευριασμένος. ὁ Λαμπρινὸς ἄναψε ἕνα τσιγάρο μὲ χέρια ποὺ τρέμανε.

— Ἡ μητέρα της... δὲν ἔχει καιρὸ νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὴ Λιλή!... ἀπάντησε. Ἔχει ἄλλες ἀσχολίες...

— Καλά. ὅ,τι ἀσχολίες καὶ νάνῃ. δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ παιδί της:.. Πῶς εἶνε δυνατό:...

— Βλέπεις ὅτι εἶνε... Ἄλλο ἕνα ἐπιχείρημα γιὰ μένα. κι' ἐναντίον σου: Κάνε σύγκρισι μὲ τὴν ἀγάπη τὴ δική σου. τὴν ὁλοκληρωτικὴ λατρεία σου. στὸ Γιωργάκη... Κι' ὅμως ἐσὺ —κατὰ τὴ γνώμη σου..— ποὺ νοιώθεις τὴ μητρότητα νὰ σὲ φλογίζῃ ὡς τὸ σημεῖο τῆς θυσίας δὲν εἶσαι — λὲς...— ἱκανὴ νὰ δεχτῇς τ' ὄνομά μου... Κι' ἐκείνη. ποὺ δὲν ἐνδιαφέρεται σήμερα ἂν τὸ κορίτσι της ζῇ. ἦταν ἱκανὴ νὰ γίνῃ γυναῖκα μου. κι' ἔγινε. καὶ θὰ γίνῃ ἀδίστακτα ἴσως γυναῖκα ἑνὸς ἄλλου, μὲ τὰ ἴδια ἀνύπαρκτα προσόντα. μὲ τὴν ἴδια ψυχικὴ ἀναπηρία. μὲ τὴν ἴδια παραδαλὴ ἠθική...

— Μὲ συγχωρεῖς. Μάρκο, εἶνε ὅμως — νομίζω...— ζήτημα καθαρὰ ὑποκειμενικὸ αὐτό.. Μπορεῖ μιὰ γυναῖκα νὰ γοῦν ἐφόδια, νὰ δέχεται τ' ὄνομα ἑνὸς ἄντρα. καὶ νὰ μὴ νοιάζεται ἂν αὐτὸ θάνε ἐγκληματικό... Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν εὐσυνειδησία της...

— Καὶ μπορεῖ μιὰ ἄλλη γυναῖκα, γεμάτη ψυχικὰ καὶ ἠθικὰ ἐφόδια, νὰ μὴ δέχεται τ' ὄνομα ἑνὸς ἄντρα. καὶ νὰ τὸν κάνῃ μὲ τὴν ἀρνησί της δυστυχισμένον;... Πές μου. εἶναι δίκαιο αὐτό;... καὶ δείχνει ἀγάπη:...

Μὲ κλάματα. ἡ Σόνια ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του :

—Μὴ μὲ παιδεύῃς... τοῦ ψιθύρισε. Πάρε με σκλάβα σου. κάνε με χτήμα σου. πρόσταξέ με νὰ σ' ἀκούω... Ἀλλὰ μὴ μοῦ ζητᾶς νὰ δεχτῶ τ' ὄνομά σου... Θὰ προτιμήσω. σὲ βεβαιώνω. νὰ σκοτωθῶ, ἀλλὰ δὲ θὰ σὲ παρασύρω στὴν ἐλεεινὴ αὐτὴ περιπέτεια...

Τὴν ἄφισε λίγο νὰ ἠρεμήσῃ. ναϊδεύοντάς της τὰ μαλλιά. Ὕστερα τῆς εἶπε :

— Καλά.. Μὴ στενογωριέσαι. μὴν κλαῖς... Θὰ ξαναμιλήσουμε γιὰ ὅλ' αὐτά... Θὰ τὰ σκεφτῇς κι' ἐσὺ πιὸ καλά...

— Δὲν εἶν' ἀνάγκη νᾶμαι γυναῖκα σου γιὰ νὰ σὲ λατρεύω. γιὰ νὰ σ' ἔχω γλυκὸ καὶ τρυφερό μου ἀφέντη...

— Καλά.. καλά...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μπήκανε μέσα στὸ δωμάτιο τὰ δυὸ παιδιά.

—"Ελα μπαμπά... εἶπε ἡ Λιλή. Τί καθόμαστε ἐδῶ;... Κάνει ζέστη...

—"Εχεις δίκιο. μωρό μου... ἀπάντησε μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο ὁ πατέρας της. ναϊδεύοντάς της τὰ μαλλιά. Πᾶμε νὰ φᾶμε κάπου νὰ ξεσκάσουμε!...

Ἑτοιμαστήκανε καὶ φύγανε. Ὅποιος τους ἐσκεπε μεσα στὸ αὐτοκίνητο, θἄλεγε πὼς ἦταν ἕνα εὐτυχισμένο ἀντρόγυνο. ποὺ πήγαινε περίπατο μὲ τὰ δυὸ παιδάκια του....

*

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες. ἕνα πρωΐ. ἡ Σόνια ἦτανε μόνη της στὸ σπίτι. Ὁ Λαμπρινὸς κι' ἡ Λιλὴ εἶχαν ἀνεβῇ ἐδῶ καὶ δυὸ-τρεῖς μέρες στὴν Κηφισιά. στὴ Βίλλα τους. κι' ἐκεῖ εἶχανε πάρει ἀπὸ γτὲς τὸ Γιωργάκη. Ἡ Σόνια ἑτοιμαζότανε τώρα νὰ πάη κι' αὐτὴ νὰ τοὺς βρῇ. ὅταν ντύπησε ἡ πόρτα. Ἡ Σόνια ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ. καὶ βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰν ἄλλη γυναῖκα. ψηλή, ξανθή, πολὺ ὄμορφη. μὲ βλέμμα ὑπεροπτικό.

—Ἡ κυρία Μπεράτη;... ρώτησε ἡ ἐπισκέπτρια.

Ἡ φωνή της εἶχε κάτι τὸ σκληρό, τὸ ἀντιπαθητικό.

— Ἐγώ... ἀπάντησε λίγο ἔκπληκτη ἡ Σόνια.

— Μπορῶ νὰ σᾶς μιλήσω;...

— Εὐχαρίστως... "Αν κι' ἑτοιμάζουμαι νὰ βγῶ...

— Νὰ πᾶτε νὰ βρῆτε. βέβαια. τὸν κύριο Λαμπρινό... Δὲν πειράζει, ἂς ἀργήσετε λίγο... Γι' αὐτὸν πρόκειται νὰ σᾶς ἀπασχολήσω κι' ἐγώ...

Ἡ Σόνια κύτταξε μὲ κάποιο φόβο τὴν ἐπισκέπτριά της. Κι' ὕστερα ψιθύρισε :

— Περᾶστε...

Ἡ ξανθειὰ γυναῖκα πέρασε στὸ σαλονάκι, ἔβαλε τὸ ἕνα πόδι της ἀπάνω στ' ἄλλο, κι' ἔβγαλε μιὰ κομψὴ ταμπακέρα. "Ανοιξε τὸ τσιγάρο της μ' ἕνα γρυσὸ ἀναπτῆρα, καὶ ὕστερα εἶπε. φυσῶντας ψηλὰ τὸν καπνό της :

— Πρῶτα - πρῶτα. νὰ σᾶς συστηθῶ : Κυρία Λαμπρινοῦ...

— Τὸ κατάλαβα... μουρμούρισε ἡ Σόνια μὲ σφιγμένα χείλια.

— Τὸ καταλάβατε;... Τόσο τὸ καλύτερο! Λοιπόν. ἔρχουμαι ἀμέσως στὸ προκείμενο : Ξέρετε. ἴσως ὅτι μὲ τὸ Μάρκο βρισκόμαστε σὲ διάστασι. ἀλλὰ δὲν ἔχουμε πάρει ἀκόμα διαζύγιο.

Ἡ Σόνια κύτταζε τὴ γυναῖκα αὐτὴ χωρὶς νὰ μιλάη. Ἡ ἄλλη τίναξε τὴ στάχτη τοῦ τσιγάρου της καὶ συνέγισε :

— Βέβαια. τὸ διαζύγιο εἶν' ἕνας ἁπλὸς τύπος... Γίνεται ὅμως οὐσία. ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἄντρας μου ἀρχίζει νὰ σκέπτεται νὰ παντρευτῇ μιὰ ἄλλη γυναῖκα...

— Ποιὰ γυναῖκα:

— Σᾶς!

Τὸ «σᾶς» αὐτό, σκληρὸ καὶ σουβλερό, τόστειλε ἡ ξανθειὰ γυναῖκα νὰ γωθῇ μέσα στὴν καρδιὰ τῆς φτωχιᾶς τῆς Σόνιας...

— Λοιπόν. ξανάπε ἡ γυναῖκα τοῦ Λαμπρινοῦ δὲ μπορεῖτε νὰ παντρευτῆτε ἐσεῖς κι' ὁ Μάρκος. ἂν ἐκεῖνος δὲν πάρῃ τὸ διαζύγιό του... Καί. γιὰ νὰ πάρῃ τὸ διαζύγιό του. πρέπει νὰ τοῦ τὸ δώσω ἐγώ!...

Μελαγχολικά. μὰ σταθερά. ἡ Σόνια ἀπάντησε :

— Δὲν ξέρω ποιὸς σᾶς πληροφόρησε. κυρία, γιὰ ὅλ' αὐτά... Μὲ τὸ Μάρκο —μὲ τὸν κύριο Λαμπρινό. ἤθελα νὰ πῶ.— μᾶς δένει μιὰ ἀπέραντη ἐκτίμησι... Γιὰ γάμο δὲ σκεφθήκαμε ποτέ...

Ἡ ξανθειὰ γυναῖκα ἔσβυσε τὸ τσιγάρο της :

— "Α!... Τόσο τὸ καλύτερο, τότε.. Γιατί. σᾶς ξαναλέω ὁ γάμος σας θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ μένα. θὰ στηριχτῇ ἀπάνω στὴ θέλησι τὴ δική μου!...

Ξαφνικά. ἔνοιωσε μέσα της ἡ Σόνια κάτι νὰ ἐπαναστατῇ :

— Μὲ συγχωρεῖτε. κυρία... εἶπε σιγά. μὰ ἀποφασιστικά. Ἡ θέλησι ἡ δική σας ὅμως νομίζω ὅτι ἐκδηλώθηκε μὲ τὴ στάσι σας...

— Τὴ στάσι μου:! ἔκανε ἡ ἄλλη μὲ μιὰ λάμψι ἀτσάλινη στὰ μάτια.

— Ναί... Νομίζω ὅτι μὲ τὸ νὰ φροντίσετε νὰ κόψετε κάθε σχέσι μὲ τὸν ἄντρα σας. πάψατε αὐτόματα νᾶσαστε γυναῖκα του...

— Δὲν ξέρω τί σᾶς ἔχει πῆ ὁ κύριος αὐτός. φώναξε ἡ ξανθειὰ γυναῖκα μὲ συγκρατημένο θυμό. ἐκεῖνο ὅμως ποὺ θἄπρεπε νὰ σᾶς πῇ ποὶν ἀπ' ὅλα. εἶνε ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ νικιοῦνται. οὔτε ποὺ ὑπογραφοῦν...

— Τὴν ἀξία σας μοῦ τὴν ἔχει πῆ...

— "Αν μιλᾶτε μὲ εἰρωνεία.ι κρατῆστε την γιὰ σᾶς... Κι' ἂν δὲν ἔχετε τὴν ἱκανότητα νὰ καταλάβετε. ἀκοῦστε τί λέει ἡ κοινωνία γιὰ τὸ κατάντημα τὸ δικό σας!...

Ἡ Σόνια πετάχτηκε γλωσή :

— Τολμᾶτε νὰ μὲ βρίζετε μέσα στὸ σπίτι μου:...

— Τὶς γυναῖκες σὰν καὶ σᾶς τὶς βρίζουνε παντοῦ!...

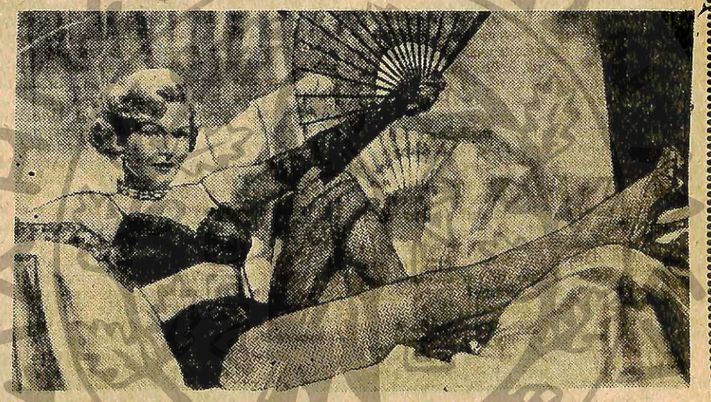
— Πηγαίνετε ἔξω!...

Ἤσυχα ἡ ξανθειὰ γυναῖκα σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της.

— Θὰ πάω ἔξω... εἶπε μὲ συγκρατημένο ἀπειλητικὸ τόνο. Ποὶν φύγω ὅμως. θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ διαβιβάσετε στὸν ἐραστή σας τοὺς ὅρους μου...

— Τοὺς ὅρους σας:... "Εχετε καὶ ὅρους. ὕστερ' ἀπὸ ὅσα τοῦ κάνατε:.

— Ναί... "Εχω... Τοὔκανα ὅσα τοῦ ἀξίζανε... Ἀλλὰ θὰ τοῦ κάνω ἀκόμα πιὸ πολλά. ἂν δὲ φροντίση νὰ λύση φιλικὰ τὰ ζητήματά μας..



ΟΠΛΑ ΠΟΥ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Γιὰ νὰ ἀνέβουν στὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα τοῦ Χόλλυγουντ οἱ ὑποψήφιοι ἀστέρες χρησιμοποιοῦν ὁπωσδήποτε μέσο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς βοηθήσῃ στὸν πραγματοποίησι τοῦ σκοποῦ τους. Ἡ νέα Οὐγγαρέζα στὰο Ζαζὰ Γκαμπὸρ χρησιμοποίησε γιὰ νὰ ἀναδειχθῇ τὴν προκλητικότητά της. Ὡπλίσθηκε λοιπὸν μὲ ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερο,, σὲξ - ἀππηλ καὶ ἄνοιξε τὶς πόρτες της στοὺς φωτορεπόρτερς. Τὸ σχέδιο τῆς Ζαζὰ Γκαμπὸρ ποὺ πιστεύει πὼς τὸ μεγαλύτερο ὅπλο μιᾶς γυναίκας εἶνε ἡ βεντάλια. ἀποδείχθηκε ἀποτελεσματικό. Τὸ Χόλλυγουντ τὴν πρόσεξε καὶ σήμερα ἔχει γυρίσει τέσσερα φίλμ τὸ ἕνα ὕστερο ἀπὸ τὸ ἄλλο.



Στὴν ἔκθεσι ζωγραφικῆς

Ὁ Μανωλάκης δὲν εἶνε φίλος τῆς ζωγραφικῆς, γι' αὐτὸ ὅταν ἡ γυναῖκα του τοῦ πρότεινε νὰ ἐπισκεφθοῦν μιὰ ἔκθεσι ζωγραφικῆς στὴν αἴθουσα τοῦ Ζαππείου δὲν ἔδειξε τὸν παραμικρὸ ἐνθουσιασμό.

Ὡστόσο ἡ συμβία του κατάφερε νὰ τὸν παρασύρῃ ὡς ἐκεῖ ἐπειδὴ τὸν σκανδάλισε λέγοντάς του ὅτι οἱ περισσότεροι ζωγραφικοὶ πίνακες παρουσιάζουν «γυμνά».

Πραγματικὰ τὸ ἡλικιωμένο ἀντρόγυνο ἔφτασε στὴν ἔκθεσι. Ὁ Μανωλάκης ἀμέσως φόρεσε τὰ γυαλιά του καὶ μὲ λαιμαργία στάθηκε νὰ κυττάξῃ τὸν πρῶτο πίνακα ποὺ παρουσίαζε μιὰ κοπέλλα ποὺ τὸ μοναδικὸ ροῦχο της ἦταν ἕνα φῦλλο συκῆς.

Πλησιάζοντας μάλιστα πιὸ κοντὰ ἀπολάμβανε τὸ θέαμα καὶ διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ!

Ὁ πίνακας αὐτὸς εἶχε τίτλο: «"Ανοιξις».

Ἡ γυναῖκα του τότε γύρισε μιὰ στιγμὴ καὶ βλέποντάς τον ν' ἀκουμπᾶ σγεδὸν τὴ μύτη του στὸν πίνακα, τοῦ φώναξε:

—Τί κάθεσαι ἐκεῖ τόσην ὥρα σὰν στήλη ἅλατος; Μήπως περιμένεις... τὸ φθινόπωρο, ποὺ πέφτουνε τὰ φύλλα;...

Ο ΦΑΚΟΣ

— Φιλικά;... Μὲ σᾶς;

— Ναί μὲ μένα... Ἄς πληρώσῃ γιὰ νὰ τοῦ δώσω τὴν ἐλευθερία του!. Δὲ θὰ διαφωνήσουμε στὸ ποσό.. Ἄλλωστε, ὅσο μεγάλο καὶ νάναι, θἄναι μικρὸ μπροστὰ στὴν ἀπέραντη εὐτυχία του νὰ πάρῃ σᾶς γυναῖκα του!..

Ἡ εἰρωνεία ἦτανε τόσο σουβλερή, ποὺ τὴν πόνεσε βαθειὰ καὶ τὴν ἔκανε νὰ κλείσῃ τὰ μάτια της..

— Ἀντίο σας, λοιπόν. ὡραία μου διάδοχε... συνέγινε ἡ γυναῖκα τοῦ Λαμπρινοῦ, προνωρῶντας πρὸς τὴν πόρτα. Καὶ μὴν ξεχνᾶτε : Μὲ λίγα λεφτά. ποὺ τάχει ὁ ἄντρας ποὺ σᾶς ἀγαπάει θὰ κερδίσετε καὶ οἱ δυό σας τὴν αἰώνια εὐτυχία...

Ὅταν ἔκλεισε ἡ πόρτα πίσω ἀπὸ τὴν ξανθειὰ αὐτὴ κομψὴ γυναῖκα. ἡ Σόνια ἔπεσε ἀδύναμη σὲ μιὰ καρέκλα. πελαγωμένη. ἐξουθενωμένη. ἀνίκανη νὰ σκεφτῇ καὶ νὰ βάλη σὲ κάποια τάξι τὸ μυαλό της...

ΙΘ΄.

Στὴν ἀρχή, ἡ Σόνια ἀποφάσισε νὰ μὴν τῆ λέξι στὸ Μάκο γιὰ ὅλ' αὐτά. Τῆς φαινότανε τόσο τερατώδης ὁ ἐκβιασμὸς τῆς ἐλεεινῆς αὐτῆς γυναίκας. ποὺ νόμισε ὅτι θὰ γινότανε συνένοχός της ἂν μεταβίβαζε στὸν ἀγαπημένο της καὶ τὸ παραμικρὸ ἀπὸ τὰ ἐκβιαστικά της λόγια...

Ὕστερα ὅμως μιὰ ἄλλη σκέψι τὴν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ γνώμη : Ὁ Μάκος δὲν εἶχε πάρει διαζύνιο. Κρατοῦσε ὅμως τὴν κορούλα του. τὴ Λιλή. Ἐκείνη ἡ φοβερὴ γυναῖκα δὲ μποροῦσε νὰ τοῦ πάρῃ ἐκβιαστικὰ τὴν κόρη του. ποὺ ἦταν. ἐπὶ τέλους. καὶ δική της;... Δὲν ἦταν ἀπαραίτητο ὁ ἀγαπημένος της νὰ μάθῃ τὶς ἐκβιαστικὲς διαθέσεις τῆς πρώην γυναίκας του, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του. ν' ἀμυνθῇ;... Βέβαια, ἔπρεπε ὁ Λαμπρινὸς νὰ τὰ μάθῃ ὅλα, χωρὶς ἀναβολή!...

Ντύθηκε γοήγορα - γοήγορα ἡ Σόνια, κι' ἔφυγε γιὰ τὴν Κηφισιά. Φτάνοντας στὸ βίλλο τοῦ Λαμπρινοῦ. τὴν ὥρα ποὺ ἄνοιγε τὴν καγκελόπορτα τοῦ κήπου εἶδε τὸ Γιωργάκη νὰ τρέχη ὁλοταχῶς ἀπάνω της. φωνάζοντας :

— Θείτσα!.. Θείτσα!...

Ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά της ὁ μικρός. κι' ἐκείνη τὸν ἔσφιξε δυνατά. μὲ τὴ συνηθισμένη της λατρεία. Πίσω ἀπὸ τὸ ἀγοράκι. φάνηκε κι' ἡ Λιλή. Ἔδωσε εὐγενικὰ τὸ νέρι της στὴ Σόνια κι' ἐκείνη τὴ σήκωσε ψηλὰ καὶ τὴ φίλησε γεμάτη τρυφερὸ αὐθορμητισμὸ καὶ στὰ δυὸ μαγουλάκια της.

— Ὁ μπαμπᾶς:... τὴ ρώτησε.

— Εἶνε στὸ ἐργαστήριό του... ἀπάντησε ἡ μικρούλα Τελειώνει ἕνα σνέδιο...

— Ἔ ἂς μὴν τὸν διακόψουμε...

Ἡ Σόνια ἔκατσε μὲ τὰ δυὸ παιδιὰ σ' ἕνα παγκάκι σκιερό. πνιγμένο μέσα στὶς πρασινάδες. Τὰ παρτέρια τοῦ κήπου ἤτανε φρεσκοποτισμένα. τὰ λεβαντίνια μυρίζανε δυνατά. Ὁ κῆπος ὅλος. μὲ τὰ ψηλὰ πεῦκα καὶ τὰ πολύγρωμα λουλούδια του. ἦταν ἀληθινὸ καλοκαιριάτικο θαῦμα...

— Περάσατε ὡραία. παιδάκια μου:... ρώτησε τὴ Λιλὴ καὶ τὸ Γιῶργο ἡ Σόνια.

— Οὔ ἔκτακτα! ἀπάντησε ὁ Γιωργάκης. Φαντάσου θείτσα. τὴν ὥρα ποὺ παίζαμε κρυφτὸ ἡ Λιλὴ χώθηκε ἐκεῖ πίσω ἀπὸ τὶς ἀγγελικὲς καὶ εἶδε μιὰ σαῦρα τόση δίπλα στὰ πόδια της!...

— Ἂν ναί κυρία Σόνια.. πρόσθεσε μὲ μιὰν ἀνατριγίλα ἡ μικρούλα. Ἤτανε καταπράσινη κι' εἶνε δυὸ μάτια μεγάλα καὶ στρογγυλά . Μ' ἕνα φσσστ! γλύστησε καὶ γάθηκε μέσ' στὰ φύλλα!...

—Πωπώ!... ἔκανε μὲ κωμικὸ φόβο ἡ Σόνια. Κι ἂν σ' ἔτρωγε, κοοιτσάκι μου:...

— Μπᾶ.. Δὲ νοροῦσα στὸ στόμα της...

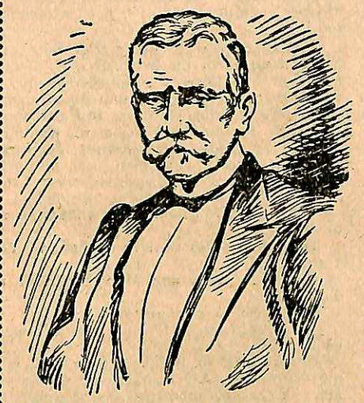
Γελάσανε κι' οἱ τοεῖς. Κι' ὕστερα εἶδαν ἀπὸ μακρυὰ τὸ Λαμπρινὸ νὰ τοὺς πλησιάζη. Ἡ Σόνια σηκώθηκε καὶ πῆνε νὰ τὸν προϋπαντήσῃ. Τὰ παιδάκια τρέξανε νὰ συνενίσουνε τὸ κρυφτό τους.

Ὁ Λαμπρινὸς πῆρε καὶ τὰ δυὸ νέρια τῆς Σόνιας καὶ τἄφερε στὰ χείλια του γεμάτου ἐρωτικὸ σεβασμιό Πήνανε καὶ κάτσανε μαζὶ στὸ ἴδιο παγκάκι.

— Ἄργησες. τὴ μάλλωσε τρυφερά.

— Δὲ φταίω γώ. τοῦ ἀπάντησε ταραγμένη Μὲ ἄγνησε μιὰ ἐπίσκεψι...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.



Ὁ Ἀλέξανδρος Κουμουνδοῦρος. ὁ πολιτικὸς καὶ μαχητικώτατος ἀθρωγοάφος τοῦ «Νέου Πνεύματος».

Ἐφημερίδες καὶ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Τὰ ἔνδοξα χρόνια τοῦ «Ἐθνικοῦ Πνεύματος»

Σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ τῆς ζωῆς του (1868-1876) τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» τοῦ Ἀλεξάνδρου Κουμουνδούρου, δὲν ἔπαυσε νὰ ἀγωνίζεται γιὰ τὴν προστασία τοῦ κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος καὶ τῶν δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν. Ὅταν τὴν 26ην Ἰανουαρίου 1868, ὁ Βούλγαρης διέλυε τὴ Βουλή, ὁ ἀρθρογράφος τοῦ «Ἐθνικοῦ Πνεύματος», ἐτόνιζε: «Ὁ ἀρχόμενος ἤδη ἀγών, θὰ ἀποδείξῃ ἂν ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶνε ἄξιος τῶν ἐλευθεριῶν τὰς ὁποίας διὰ τοιούτων κινδύνων, ἀπέκτησε καὶ καθιέρωσεν... Ἂν τέλος δὲν ἐννοῇ ν' ἀπαρνηθῇ τὴν ἱστορίαν του, τὴν καταγωγήν του, τὰς ὑποχρεώσεις καὶ τοὺς ὅρκους του...».

Στὴν ἱστορία τῆς συγχρόνου ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας, εἶνε σπάνιες οἱ περιπτώσεις τόσο ζωντανῆς καὶ προσαρμοσμένης στὸ πνεῦμα τοῦ λαοῦ ἀρθρογραφίας, ὅσο τοῦ «Ἐθνικοῦ Πνεύματος». Ὁ διαπρεπὴς ἱστοριογράφος τῆς δημοσιογραφίας Δ. Πετρακάκης, ὀρθότατα χαρακτηρίζει τὸν Ἀλέξανδρο Κουμουνδοῦρο ὡς «δεινὸν» δημοσιογράφον. «Ἡ πολιτικὴ ἀρθρογραφία τοῦ «Ἐθνικοῦ Πνεύματος» — γράφει — μεταβιβάζουσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ λαοῦ τὸ ἀληθὲς κοινοβουλευτικὸν πνεῦμα τῶν ἐλευθέρων θεσμῶν, ὑπερέβαλεν εἰς ἐννοίας πατριωτικάς, πολιτικὴν φρόνησιν καὶ εἰλικρινῆ πρὸς τὸ Πολίτευμα στοργήν, πᾶσαν εἴτε προγενεστέραν, εἴτε καὶ μεταγενεστέραν ἔτι ἀρθρογραφίαν. Ἡ σαφήνεια τῆς γλώσσης, ἡ ἁπλοποίησις τῶν θεωριῶν, ἁπλοποίησις προδιδουσα ἐξαιρετικὴν τὴν ὡριμότητα αὐτῶν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ γράφοντος, τὸ κῦρος τῶν ἀρθρογράφων, ἤγαγον ταχέως τὴν ἐφημερίδα εἰς πολιτικὴν ἀκμὴν ἐξαιρετικήν...».

Τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» καὶ ἡ «Νέα Ἡμέρα» τῆς Τεργέστης, ἀπετέλεσαν δυὸ ἀπὸ τοὺς σημαντικώτερους σταθμοὺς τῆς ἑλληνικῆς δημοσιογραφικῆς ζωῆς, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας. Ἂς σημειωθῇ, ὅτι ὁ Κουμουνδοῦρος ἄρχισε τὴ δημοσιογραφική του δρᾶσι ἀπὸ πολὺ νεαρὴ ἡλικία, ὅταν ἐξέδιδε στὰς Ἀθήνας τὸν «Χάρτην», μιὰ μαχητικωτάτη ἐφημεριδούλα, μὲ τὴν ὁποία ἀσκοῦσε τὴν δριμυτάτη πολεμική του ἐναντίον τοῦ Κωλέττη. Δυστυχῶς, ἐν διεσώθη κανένα φύλλο τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς, οὔτε καὶ τὰ τρία πρῶτα φύλλα τοῦ «Ἐθνικοῦ Πνεύματος».

Οἱ ἐφημερίδες τῆς πρώτης μετὰ τὴν μεταπολίτευσι περιόδου ἦσαν μαχητικώτατες καὶ ὀξύτατες στὴν πολιτικὴ τους ἀρθρογραφία, ἀλλὰ ποτὲ οἱ ἐπιδιώξεις τους δὲν εἶχαν κυκλοφοριακὸ χαρακτῆρα. Δὲν ἦσαν ἐπιχειρήσεις. Γι' αὐτὸ καὶ κατέρρεαν μὲ μεγάλη σχετικῶς εὐκολία.

Ἀπὸ τὸν κανόνα αὐτὸν δὲν μπόρεσε βέβαια νὰ ξεφύγῃ τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα». Ἡ ἀρθρογραφία τῆς ἐφημερίδος βρισκόταν πολλὲς φορὲς σὲ ἀντίθεσι μὲ τὸ ρεῦμα τῆς κοινῆς γνώμης ὅταν ἡ ἐφημερὶς ἐπίστευε ὅτι ὁ λαὸς πλανᾶται, ἐπειδὴ παρασύρεται ἀπὸ τοὺς ἐνθουσιασμούς του. Αὐτὸ ἀποτελοῦσε τὴν ἀφορμὴ συχνῶν κυκλοφοριακῶν μεταπτώσεων, τῶν ὁποίων τὸν ἀντίκτυπο αἰσθανόταν ζωηρότατα τὸ συνταχτικό, ὅπως καὶ τὸ ἐργατικὸ προσωπικό.

Οἱ παρατηρήσεις τοῦ «Ἐθνικοῦ Πνεύματος» πήγαζαν ἀπὸ τὴν πίστι τοῦ Κουμουνδούρου στὸ βουλευτικὸ πολίτευμα καὶ στὶς δημοκρατικὲς ἐλευθερίες.

Ὁ Κουμουνδοῦρος εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικώτερα παραδείγματα συνδυασμοῦ πολιτικῆς καὶ δημοσιογραφικῆς προσωπικότητος. Ὅταν δὲν ἀσκοῦσε ἐνεργῶς τὴν πολιτική, κατηύθυνε τοὺς ἀγῶνας του μὲ τὴν δημοσιογραφία. Ὅπως ἀργότερα, ὁ Χαρίλαος Τρικούπης. Ὅπως, ὅλλως τε ἔκαναν κι' οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς σημαίνοντας πολιτικοὺς τῆς μετὰ τὴν ἐθνικὴ ἀποκατάστασι ἐποχῆς.

Κάποτε τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» ἔγραφε μὲ μεγαλύτερη τοῦ πρέποντος ὀξύτητα ἐναντίον τοῦ Βασιλέως Ὄθωνος — μολονότι ὑπεστήριζε τὸν θεσμὸ τῆς Βασιλείας — ἡ ὡρισμένων παραγόντων τοῦ περιβάλλοντός του. Στὸ φύλλο τῆς 28ης Μαρτίου 1868 γράφει μὲ τὸν τίτλο «Ἡ Καταιγίς»:

«Ἐγγίζει καταιγὶς φανερά, ἤρχισε νὰ ἐνσκήπτῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἔθνους καὶ οἱ νάνοι ὀργανωταί, δηλαδὴ οἱ κοινοὶ φονεῖς καὶ ἀνατροπεῖς, κρυπτόμενοι ὑπὸ τὴν πορφύραν ὑποκρίνονται, ὅτι δὲν τὴν βλέπουν· ὑποκρίνονται ὅτι ἀγνοοῦν πῶς μία ρανὶς αἵματος, γεννᾶ χιλίας».

Ἡ ἐπίθεσις στρεφόταν ἐναντίον προσώπου τοῦ περιβάλλοντος τοῦ Ὄθωνος καὶ εἶναι ἐνδεικτικὴ τῆς μαχητικότητος καὶ τοῦ θάρρους τοῦ ἀρθρογράφου τῆς ἐφημερίδος.

Ὁλόκληρο τὸ 1868, τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» δὲν διέκοψε οὔτε μιὰ στιγμὴ τὴν ὀξυτάτη πολεμικὴ του ἐναντίον τοῦ ὑπουργείου Βούλγαρη. Στὸ φύλλο τῆς 6ης Μαΐου, χαρακτηρίζει παραστατικώτατα τὴν Ἐθνικὴ Ἀντιπροσωπεία ὡς «Βουλὴν Μουζίκων».

Μεταξὺ τῶν πολιτικῶν ἀρθρογράφων τῆς ἐφημερίδος, ἐκείνη τὴν ἐποχή, ἦταν καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Σούτζος, ὁ ὁποῖος σ' ἕνα ἄρθρο του τῆς 24 Σεπτεμβρίου 1868, ποὺ τιτλοφορεῖται «Κυβέρνησις τοῦ Βεζὴρ Μήτρου», καταλήγει μὲ τὸ ἀκόλουθο τετράστιχο:

Κῦπτε, λοιπόν, καὶ δούλευε
καὶ μὴ παραπονῆσαι.
Ἀφοῦ ὁ Ἕλλην σήμερον
Ὁ χθεσινὸς δὲν εἶσαι.

Ἡ διαμάχη Κουμουνδούρου - Βούλγαρη εἶχε πάρει μορφὴ ἀληθινοῦ πολέμου κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1868 καὶ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1869. Ὁλόκληρη ἡ Μάνη ξεσηκώθηκε τότε ὑπὲρ τοῦ Κουμουνδούρου, ἐνῶ ἡ κυβέρνησις ἐξέδιδε ἐντάλματα συλλήψεως καὶ φυλακίσεως τοῦ τελευταίου, ὁ ὁποῖος εἶχε ὀχυρωθῇ στὸ φρούριο τῆς Ζαρνάτας καὶ προστατευόταν ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς του. Ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ἀνατραπῇ ἡ κυβέρνησις καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχὴ ὁ Θρασύβουλος Ζαΐμης, ὁ ὁποῖος καὶ διέλυσε τὴ Βουλή.

Τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» δὲν δεχόταν συμβιβασμούς. Σ' ὅλους τοὺς ἀγῶνας του, κράτησε ἀμετάθλητη τὴ γραμμὴ ποὺ εἶχε χαράξει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ἀσφαλῶς ὑπῆρξε ἕνα ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα ὄργανα τῆς ἑλληνικῆς κοινῆς γνώμης σὲ ὅλη τὴν περίοδο ἀπὸ τῆς Ἀνεξαρτησίας ὡς τὶς ἡμέρες μας.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Δ. ΨΑΘΑ



Ἡ ΕΛΑΦΡΟΜΥΑΛΗ

«Βίλλα Γοητεία...»

Πιάσαν οἱ ζέστες γιὰ καλά. Κι' ἡ Ἀσπασία γκρίνιαζε γιὰ ἔξοχή. Ἀλλὰ ὁ ἀγαθὸς Ἰάκωβος ἄκουγε, κύτταζε καὶ σώπαινε. Κι' ὅταν τοῦ παράμπαινε ἡ Ἀσπασία, σηκωνόταν καὶ τραβοῦσε στὸ δωμάτιό του δίχως σχόλια. Κι' ἡ ἰδέα τῆς ἐξοχῆς ἀκόμα, τοῦφερνε τρόμο κι' ὅταν τὸν ρωτοῦσαν οἱ φίλοι καὶ γνωστοί του, ποῦ θὰ παραθέριζε ἐφέτος, ἔλεγε μοναχά:

— Ἐξοχή; Πᾶ, πᾶ, πᾶ!

— Δὲν θὰ πᾶτε πουθενά;

— Πᾶ-πᾶ-πᾶ!...

Κι' εἶχε σοβαροὺς λόγους ὁ ὅσιος Ἰάκωβος νὰ μὴ συζητᾶη κὰν γιὰ ἐξοχή, γιατὶ πέρσι, χάρις στὴν ἀνεκδιήγητη γυναῖκα του, εἶχε περάσει ἕνα καλοκαῖρι τρομερό, ποὺ δὲν μποροῦσε, βέβαια, νὰ τὸ ξεχάσῃ τόσο εὔκολα. Ἀποκαμωμένος, ὁ δύστυχος, ἀπὸ τὴν ζέστη τῆς Ἀθήνας, διψῶντας λίγη ἠρεμία, ξεκούρασι, δροσιά, γαλήνη, πῆγε καὶ νοίκιασε στὴν Βουλιαγμένη μιὰ βιλίτσα, πληρώνοντας πενῆντα λίρες ντάγκα-ντάγκα!

— Ἐδῶ, χρυσή μου, εἶχε πῆ στὴν γυναῖκα του, θὰ ἡσυχάσουμε, ἐπὶ τέλους. Ἡ Ἀθήνα κατάντησε ἀνυπόφορη. Μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο καὶ τὸ θόρυβο! Ἀμάν! Νὰ συνέλθουν τὰ νεῦρα μου λιγάκι.

Ἡ ἀλήθεια ἦταν, ὅτι ἡ βιλλίτσα ποὺ νοίκιασε ὁ ὅσιος Ἰάκωβος, ἦταν γοητευτική, χαμένη μέσα στὰ πεῦκα, δυὸ βήματα ἀπ' τὴν ἀκρογιαλιά, κι' ὅταν τὴν εἶδε ἡ Ἀσπασία, τρελλάθηκε.

— Θαῦμα! Ἀριστούργημα!

— Σ' ἀρέσει;

— Μὰ εἶνε τρέλλα!

— Τὸ μεγαλύτερο προτέρημά της εἶνε, τόνιζε ὁ ὅσιος Ἰάκωβος, ὅτι εἶνε σὰν νὰ βρίσκεται μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο. Δόξα σοι ὁ Θεός, ἐδῶ μονάχα θὰ βροῦμε δυὸ-τρεῖς μῆνες τὴ γαλήνη!...

Ἀμ' δέ. Δὲν εἶχαν προλάβει νὰ τὴν πιάσουν, δὲν μεταφέρθηκαν ἀκόμα, κι' ἔβγαλε ἀνακοινωθὲν ἡ Ἀσπασία σ' ὅλους τοὺς φίλους καὶ γνωστούς της, γιὰ τὰ χίλια προσόντα της καὶ γιὰ τὴν ἀκριβή της θέσι. Ἐπειδή, μάλιστα, ἦταν δύσκολο νὰ τὴ βροῦν. εἶχε φτιάξει κι' ἕνα σχεδιάγραμμα λεπτομερὲς μὲ σημειώσεις καὶ με τόξα, ποὺ ἔδειχναν τὸν δρόμο, μὲ γράμματα ποὺ ἔλεγαν «ἐδῶ κιόσκι» καὶ παρατέρα «ἐδῶ δρόμος πρὸς τὰ ἐπάνω» καὶ παραπέρα «ἐδῶ πεῦκα» καὶ παραπέρα, ὕστερα ἀπὸ μερικὰ ζίγκ-ζάγκ, ἕνα μεγάλο τόξο, ἔδειχνε ἕνα τετράγωνο ὅπου ἔλεγε: «Βίλλα Γοητεία».

Προτοῦ νὰ δείξῃ τὸ σχεδιάγραμμα αὐτό, ἄρχιζε τὸ ἐγκώμιο:

— Μὰ ξέρετε τί εἶνε; Ἀριστούρργημα! Μὰ εἶνε τρέλλα! Τὴν ἔχω βγάλει «Βίλλα Γοητεία» καὶ εἶνε πραγματικὰ γοητευτική. Πρώτη φορὰ ὁ Γιακωβάκης μου πέτυχε τόσο στὴν ἐκλογή του.

— Ἔτσι ἔ;

— Μὰ εἶνε τρέλλα! Τρέλλα!

— Ἔχει πεύκα;

— Πεύκα! Μάτσα τὰ πεύκα. Κι' ἡ θάλασσα δυὸ βήματα. Παράδεισος. Λοιπόν, ὅταν σᾶς κάνη κέφι, ὅταν δὲν ἔχετε ποῦ ἀλλοῦ νὰ πᾶτε, κλεῖστε τὸ σπίτι σας κι' ἐλᾶτε!

— Μὰ ποῦ εἶνε ἀκριβῶς;

— Ὁρίστε!

Καὶ ἔβγαζε τὸ σχεδιάγραμμα, ἐξηγῶντας καὶ προφορικὰ ὅλες τὶς λεπτομέρειες. Αὐτὸ γινόταν σὲ κάθε φίλο της, μέρειες. Αὐτὸ γινόταν σὲ κάθε συγγενή της, σὲ κάθε γνωστό της, σὲ κάθε συγγενὴ σὲ κάθε γνωστό της, σὲ κάθε συγγενὴ σὲ κάθε γνωστό της, σὲ κάθε συγγενή της — ὅπου στάκτανε κι' ὅπου βρισκόταν ἡ Ἀσπασία, μιλοῦσε γιὰ τὴ «Βίλλα Γοητεία», ἐξέφραζε τὸν ἐνθουσιασμό της καὶ τὴ χαρά της, γιὰ νὰ καταλήξῃ.

— Θἄρθῆτε;

— Γιατί ὄχι!

— Ἄχχχ, ἐλᾶτε. Θὰ μοῦ κάνετε μεγάλη χάρι. Σᾶς βεβαιώ πὼς θὰ ἐνθουσιασθῆτε.

Κι' ὕστερα τραβοῦσε πάλι ἀπ' τὸ τσαντάκι της τὸ σχεδιάγραμμα, ποὺ ἄλλοι καθόντουσαν καὶ τὸ ἀντέγραφαν, δίνοντας τὴν ὑπόσχεσι στὴν Ἀσπασία, ὅτι, μὲ πρώτη εὐκαιρία, δὲν θὰ παρέλειπαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴ «Βίλλα Γοητεία».

Νά, λοιπόν, ποὺ ἐγκαταστάθηκαν κι' ὁ ὅσιος Ἰάκωβος ἔβαλε τὸ σαϊζ-λόγκ στὴ βεράντα, μπροστὰ στὰ πεῦκα καὶ ἀπελάμβανε τὴ γαλήνη καὶ τὴν ἡσυχία.

— Δὲν εἶνε τρέλλα, Ἰάκωβε;

— Εἶνε! Εἶνε!

— Δὲν εἶνε ἀριστούργημα;

— Εἶνε! Εἶνε! Ἀλλὰ θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ κάνης μιὰ χάρι, Ἀσπασία μου, Νὰ μὴ μιλᾶς πολύ. Νὰ κάνουμε μιὰ κούρα ἡσυχίας, γιὰ ν' ἀπολαύσουμε καλύτερα τὴ γαλήνη. Πλήρωσα πενῆντα λίρες, ντάγκα-ντάγκα! Νὰ πάνε χαλάλι...

Τρεῖς μέρες ἀπήλαυσε τὴ γαλήνη του ὁ Ἰάκωβος. Καὶ τὴν τέταρτη ἄκουσε πέρα ἀπ' τὰ πεῦκα, φωνὲς καὶ φασαρία κι' ὕστερα τὴ γυναῖκα του νὰ ὑποδέχεται μὲ διαχύσεις καὶ χαρούμενες κραυγές, ἀνθρώπους:

— Βρὲ καλῶς τους! Βρὲ καλῶς τους!



— Ἔτσι ποὺ μὲ κατάντησες μουρμούριζε ὁ Ἰάκωβος, δὲν μένει παρὰ νὰ φωνάξῃς καὶ δυὸ νοσοκόμους...

Βρὲ καλῶς ὁρίσατε στὸ ἡσυχαστήριό μας!...

Ἀναπηδᾶ ἀνήσυχος ὁ Ἰάκωβος καὶ βλέπει ἐντρομος, οἰκογένεια ὁλόκληρη, ξυνίζει τὰ μοῦτρα καὶ τοὺς δέχεται μ' εὐγενικὸ χαμόγελο ἀνάγκης, φιλοτιμίας, ποὺ ἦταν μᾶλλον στραβομουτσούνισμα.

— Καλῶς ὁρίσατε,

— Καλῶς σᾶς βρήκαμε.

— Πῶς μᾶς ἀνακαλύψατε;

Τοῦ δείχνουν τὸν χάρτη, λοξοκυττᾶ τὴ γυναῖκα του καὶ ξεροκαταπίνει. Αὐτό, ὅμως, δὲν ἦταν τίποτα. Τὴν ἄλλη μέρα, καταπλέει ἄλλο ζευγάρι, ὕστερα ἄλλοι, φίλοι, γνωστοί, συγγενεῖς, ποὺ ἡ Ἀσπασία, μὲ τὴν ἀπερίγραπτη εὐγένεια καὶ καλωσύνη της, τοὺς δεχότανε μὲ ἐνθουσιασμοὺς καὶ ἐγκαρδιότητες καὶ διαχύσεις:

— Βρέ, καλῶς τους! Βρέ, καλῶς τους! Βρέ, καλῶς ὁρίσατε στὸ ἡσυχαστήριό μας!...

Κι' ὁ Ἰάκωβος κατέβαζε τὰ μοῦτρα καὶ προσπαθοῦσε ὁ δύστυχος νὰ φαίνεται εὐγενὴς καὶ ἀγαναχτοῦσε καὶ μουρμούριζε καὶ γκρίνιαζε. Γιατὶ ἡ βίλλα του, ὅπου ἀνειρεύτηκε νὰ περάσῃ ἕνα καλοκαῖρι ἥσυχο, κατάντησε τὸ σημεῖο συγκεντρώσεως ὅλων τῶν φίλων καὶ γνωστῶν του. Ἄλλοι ἐρχότουσαν, τρώγανε, κοιμόντουσαν κι' ὕστερα φεύγανε κι' ἄλλοι ξανατερχότουσαν καὶ γινόταν μύλος, σαματᾶς καὶ φασαρία. Κι' ὁ ἴδιος δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ φορτώνεται τὰ δίχτυα καὶ τὰ ψώνια, νὰ κουβαλᾶ, ἱδρωμένος, ἀγανακτισμένος, ἀποκαμωμένος, ἐνῶ ἡ Ἀσπασία ἡ ἐλαφρόμυαλη, ὑποδεχόταν διαρκῶς μὲ ἀδιάπτωτη κι' ἀκούραστη ἐγκαρδιότητα:

— Βρέ, καλῶς τους! Βρέ, καλῶς τους! Βρέ, καλῶς ὁρίσατε στὸ ἡσυχαστήριό μας!...

Οἱ καλεσμένοι εἶχαν καταλάβει δωμάτια, βεράντα, κρεβάτια, σαϊζ-λόνγκ κι' ὁ δύστυχος Ἰάκωβος δὲν εἶχε οὔτε ποῦ νὰ κοιμηθῇ.

— Τί θὰ γίνη, Ἀσπασία; Ποῦ θὰ κοιμηθῶ;

— Στὸ φορεῖο.

— Στὸ φορεῖο;

Ὑπῆρχαν στὴν «Βίλλα Γοητεία» δυὸ νοσοκομειακὰ φορεῖα καὶ σ' ἕνα ἀπ' αὐτά, πέρα. σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κήπου. ἔπεφτε ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν φασαρία καὶ τὶς φωνὲς γιὰ νὰ κοιμηθῇ κάθε βράδυ ὁ Ἰάκωβος. Στὸ ἄλλο κοιμότανε ἡ Ἀσπασία κι' ἔτσι τὸ ἀντρόγυνο καυγάδιζε τὴ νύχτα, ἀπ' τὸ ἕνα φορεῖο στὸ ἄλλο.

— Ἔτσι ποὺ μὲ κατάντησες, μουρμούριζε τὴ νύχτα ὁ Ἰάκωβος, ξαπλωμένος στὸ δικό του τὸ φορεῖο, δὲν μένει παρὰ νὰ φωνάξῃς καὶ δυὸ νοσοκόμους γιὰ νὰ μὲ πάνε στὸ νοσοκομεῖο.

Τέτοιο καλοκαῖρι πέρασε πέρσι ὁ Ἰάκωβος. Γι' αὐτό, φέτος, μόλις ἄνοιξε τὸ στόμα της ἡ Ἀσπασία γιὰ νὰ τοῦ πῇ γιὰ ἐξοχή, γινότανε θηρίο:

— Ἐξοχή; Θὰ δῆς τί ὡραία ποὺ θὰ περάσουμε ἐφέτος. Μὴ ξανακούσω τὴ λέξι ἐξοχή, γιατὶ σὲ σφάζω!...

Κι' ἔμειναν στὴν Ἀθήνα.

Δ. ΨΑΘΑΣ

✪✪✪

Ἕξωμες τουαλέτες

Ἐπὶ Ροὺζβελτ, ὁ ἀντιπρόεδρος Τζὼν Γκάρνερ, ἀντιπαθοῦσε τρομερὰ τὶς κοινωνικὲς συναναστροφὲς καὶ κυρίως τὶς δεξιώσεις καὶ τὰ γεύματα.

Ὡστόσο, ἐξ αἰτίας τῆς θέσεώς του, ἦταν πολλὲς φορὲς ὑποχρεωμένος νὰ τὰ ὑφίσταται.

Ἕνα βράδυ, λοιπόν, ὁ Γκάρνερ γύρισε ἀργὰ ἀπὸ ἕνα κοσμικὸ γεῦμα, ὁπου εἶχε ὑποχρεωθῇ νὰ παρευρεθῇ.

Ἡ γυναῖκα του δὲν τὸν εἶχε συνοδεύσει, ἐπειδὴ ἦταν κρυολογημένη.

— Πῶς ἦταν; τὸν ρώτησε ἀμέσως, μόλις τὸν εἶδε.

— Πολὺ ὡραῖα.. ἀπάντησε ὁ Γκάρνερ.

— Ποιοὶ ἦταν ἐκεῖ;

— Ὅλοι σχεδὸν οἱ γνωστοί. τῆς εἶπε ἀνόρεχτα.

Στὸ τέλος, ἡ κ. Γκάρνερ ρωτοκύνδυνεψε καὶ τὴν καθαυτὸ γυναικεία ἐρώτησί της:

— Τί φοροῦσαν οἱ γυναῖκες; Πρόσεξες;

Ὁ Γκάρνερ τότε ξέσπασε:

— Ἀπάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι, τίποτα, τῆς εἶπε. Κάτω δὲ ἀπὸ τὸ τραπέζι... δὲν κύτταξα!...

Η μιὰ στὰρ ἐξαφανίζεται

Ἡ Μπέττυ Γκρέημπλ, θὰ ἐγκαταλείψῃ γιὰ πάντα τὴν ὀθόνη;

Πάντοτε γοητευτικὴ ἡ στὰρ μὲ τὰ ὡραῖα πόδια καὶ τὰ «ἀχυρένια» μαλλιά, ἡ διάσημη χορεύτρια Μπέττυ Γκραίημπλ, φαίνεται ὅτι σὲ ἡλικία μόλις 35 ἐτῶν, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ ἀποσυρθῇ ὁριστικὰ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο.

— Δὲν εἶπα ἀκόμη τὴν τελευταία μου λέξι πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρόν δὲν γυρίζω ταινίες, μᾶς ἔλεγε πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα στὸ Χόλλυγουντ.

— Δὲν θὰ μπορούσατε νὰ μᾶς ἐξηγήσετε τοὺς λόγους ποὺ σᾶς ἔκαναν νὰ πάρετε μιὰ τόσο σοβαρὴ ἀπόφασι; τὴ ρωτήσαμε.

— Φροντίστε νὰ τοὺς μάθετε ἀπὸ ἄλλους! μᾶς ἀπάντησε ἀπότομα.

Βέβαια, μέσες-ἄκρες, ξέραμε τὴ διαφορὰ ποὺ χωρίζει τὴ γοητευτικὴ Μπέττυ μὲ τὰ στούντιο τῆς Φόξ. Δὲν ξέραμε ὅμως τὶς λεπτομέρειες. Καὶ ἀπὸ μιὰ ἐπιτόπιο ἔρευνά μας, μάθαμε τὰ ἑξῆς ἐνδιαφέροντα πράγματα:

Μέχρι τὸν Ἰούλιο τοῦ 1950, ποὺ ἄρχισε τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Χάρισέ μου ἕνα μωρό», μὲ τὸν καινούργιο ἠθοποιὸ καὶ χορευτὴ Ντὰν Νταίλε, ἡ Μπέττυ ἦταν τὸ «ἀγαπημένο κορίτσι» τῶν στούντιο τῆς Φόξ. Κάθε ἐπιθυμία της, ἦταν καὶ διαταγὴ γιὰ ὅλους. Ἂς μὴ ξεχνᾶμε, ὅτι ἦταν ἡ ὑπ' ἀριθ. 2 «ἐμπορικὴ στὰρ» τῆς Ἀμερικῆς. Κάθε νεώτερη ταινία της, ἔφερνε κατὰ ἑκατοντάδες τὰ ἑκατομμύρια στὰ ταμεῖα τῆς ἑταιρείας της. Ἀλλὰ καὶ ὁ Νταν εἶχε πολὺ «ἰσχυρὰ μέσα» στὰ ἴδια στούντιο. Ἔτσι, ὅταν ἡ πρώτη παραπονέθηκε κατὰ τοῦ δεύτερου, ὅτι «...τὸν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του περισσότερο τοῦ κανονικοῦ» καὶ ὅτι τὴν «φιλοῦσε μὲ ἀσυγκράτητο πάθος» στὶς ἐρωτικὲς σκηνὲς τοῦ φίλμ, κανεὶς δὲν ἔδωσε σημασία στὶς διαμαρτυρίες της.

— Νάζια κάνει ἡ Μπέττυ! εἶπαν μὲ εἰρωνεία. Ὅσο μεγαλώνει, τόσο γκρινιάζει!...

Ὡστόσο εἶχε δίκηο. Ὁ Ντὰν φαινόταν περισσότερο τολμηρὸς ἀπ' ὅσο ἔπρεπε. Ἡ ἦταν ἐρωτευμένος μαζί της, ἢ ἁπλῶς ἔπαιζε μὲ ὑπερβολικὸ ζῆλο. Φυσικά, πολλὲς φορές, ἡ Μπέττυ ἀναγκάσθηκε νὰ τὸν βάλῃ στὴ θέσι του, διακόπτοντας τὸ γύρισμα τῆς σκηνῆς, ἀλλὰ αὐτὸς πάλι τὰ ἴδια, σὲ λίγο! Μόνον ὅταν τελείωσε τὸ φίλμ, ἡ Μπέττυ ἀνέπνευσε μὲ ἀνακούφισι!

Πέντε μῆνες ἀργότερα, ἄρχισε τὸ γύρισμα τῆς καινούργιας ταινίας «Δυὸ κορίτσια σ' ἕνα λόχο». Φανταστῆτε τώρα τὴν ἔκπληξι καὶ τὸ θυμό της ὅταν εἶδε ὅτι γιὰ συμπρωταγωνιστὴ τῆς προώριζαν πάλι τὸν Ντάν! Διαμαρτυρήθηκε, φοβέρισε ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ. Καί, μόλις ἄρχισε τὸ γύρισμα, ὁ Ντὰν πάλι τὰ ἴδια!

Ὥσπου, μιὰ μέρα, ἔχασε τὴν ὑπομονή της. Ἐνῶ οἱ μηνανὲς γύριζαν μιὰ παθητικὴ ἐρωτικὴ σκηνή, ἡ Μπέττυ ξέφυνε ξαφνικὰ ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ντὰν καί, δίνοντάς του ἕνα ἠχηρότατο χαστοῦκι τοῦ φώναξε μὲ θυμό:

— Γιὰ νὰ μάθῃς τρόπους, ἀναιδέστατε!

Φυσικά, τὸ «πλατὼ» ἀναστατώθηκε καὶ τὸ γύρισμα διεκόπη γιὰ τρίτη φορά. Ἕξαλλος ὁ σκηνοθέτης Λόϋντ Μπέϊκον τὴν πλησίασε καὶ τῆς ἔκανε δριμύτατες παρατηρήσεις. Ἀλλὰ καὶ ἡ Μπέττυ εἶχε ξεσπαθώσει. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἁλίστα, τοῦ εἶπε μὲ θυμό:

— Ἐσὺ νὰ κυττάξῃς τὴ δουλειά σου! Ἐφόσον δὲν ἀναγκαλεῖς στὴ τάξι τὸν προστατευόμενό σου, ἐγὼ θὰ διακόπτω τὸ γύρισμα!...

Ὁ Μπέϊκον προσέφυγε ἀμέσως στὴ διεύθυνσι τῶν στούντιο, κατηγόρησε τὴ Μπέττυ ἐπὶ «ἀνυπακοῇ καὶ ἐξυβρίσει» καὶ ἀξίωσε τὴν παραδειγματικὴ τιμωρία της. Πράγματι, ἕνα μῆνα ἀργότερα, ἡ Μπέττυ ἐτιμωρεῖτο γιὰ τὴν «ἀνάρμοστη συμπεριφορά» της μὲ χρηματικὸ πρόστιμο καὶ ἑξάμηνο ἀργία, ἐνῶ στὸν Ντάν ἀναγνωριζόταν «ὑπερβάλλων καλλιτεχνικὸς ζῆλος», ἀλλὰ δὲν τοῦ ἐπεβλήθη καμμία τιμωρία.

Ἡ ἄδικη αὐτὴ ἀπόφασις ἔκανε ἔξω φρενῶν τὴ διάσημη στάρ. Χωρὶς νὰ ὑπολογίσῃ συμβόλαια καὶ συνέπειες, δήλωσε καθαρά, ὅτι ἀρνεῖται στὸ ἑξῆς νὰ «γυρίσῃ» ἄλλη ταινία. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ πολλὲς πιέσεις, ἐδέχθη νὰ γυρίσῃ μιὰ ποὺ προέβλεπε τὸ συμβόλαιό της, ἀλλὰ κι' αὐτὴ μὲ ἄλλο πρωταγωνιστή!

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Πέρυσι τὸν Αὔγουστο, λοιπόν, πρωταγωνίστησε στὸ «Συνάντησέ με μετὰ τὴν παράστασι» μὲ τὸν Μακντόναλντ Κάρεϋ.

Ἀπὸ τότε, δὲν τὴν ξαναείδαν τὰ στούντιο τῆς Φόξ. Οὔτε καὶ κανένα ἄλλο, παρὰ τὶς δελεαστικὲς προτάσεις ποὺ τῆς ἔκαναν ἀμέσως.

Ἀποσύρθηκε ἀθόρυβα στὴ βίλλα της, κοντὰ στὸν ἄντρα της Χάρρυ Τζέϊμς, στὰ δυὸ κοριτσάκια της καὶ στά... ἀλογά της!

Ἀπὸ πέρυσι, δὲν γύρισε καμμιὰ νεώτερη ταινία. Μερικὲς φορὲς μόνο, ἔχει ἐμφανισθῇ μὲ μεγάλη ἐπιτυχία καὶ ἀδρὴ ἀμοιβή, φυσικὰ στὴν τηλεόρασι. Στὸ μεταξύ, ἡ διαφορά της μὲ τὰ στούντιο, ἔχει παραπεμφθῇ στὰ δικαστήρια.

Ἡ Μπέττυ γεννήθηκε στὶς 18 Δεκεμβρίου τοῦ 1916, στὸ Σαὶν Λούϊς τῆς Πολιτείας Μιζοῦρι. Τὸ πραγματικό της ὄνομα εἶνε Ἐλίζαμπετ-Ρουθ Γκρέημπλ. Στὸ Χόλλυγουντ ἐγκαταστάθηκε ἀπὸ ἡλικίας 13 ἐτῶν. Ἐκεῖ στὶς φημισμένες σχολὲς νοροὺ τῆς Ἀλμπερτίνα Ρὸς καὶ τοῦ Ἔρνεστ Μπέτσερ, ἔμαθε νὰ χορεύῃ περίφημα κλασσικοὺς καὶ μοντέρνους χορούς. Τὸ 1930 ὑπέγραψε τὸ πρῶτο κινηματογραφικὸ συμβόλαιο μὲ τὰ στούντιο Φόξ. Ἕνα χρόνο ἀργότερα, γύρισε τὴ πρώτη της ταινία μὲ τὸν τίτλο «Πάμε κάπου». Ἀπὸ τότε μέχρι πέρυσι τὸν Αὔγουστο πρωταγωνίστησε σὲ 41 συνολικὰ ταινίες, ποὺ τῆς χάρισαν μεγάλη δημοτικότητα, φήμη καὶ σημαντικὴ περιουσία.

Σὲ ἡλικία 21 ἐτῶν, γεμάτη ὁμορφιὰ καὶ ὄνειρα, ἔκανε τὸν πρῶτο της γάμο. Εὐτυχὴς σύζυγος ἦταν τὸ «παιδὶ-θαῦμα» γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ νεαρὸς στὰρ Τζάϊκυ Κούγκαν. Τρία χρόνια ἀργότερα, ὅμως, τὸ ζευγάρι χώρισε, χωρὶς νὰ μάθῃ κανεὶς τὴν πραγματικὴ αἰτία. Ἡ Μπέττυ ἔμεινε τρία χρόνια ζωντοχήρα, μὲ ἄπειρους θαυμαστὰς γύρω της, ποὺ ὁ καθένας διεκδικοῦσε τὴν καρδιά της. Τελικὰ δὲν τὴν πῆρε κανεὶς ἀπ' αὐτούς. Ἡ προτίμησίς της στράφηκε ξαφνικὰ πρὸς τὸν διάσημο σήμερα κορνετίστα καὶ διευθυντὴ ὀρχήστρας Χάρρυ Τζέϊμς, ποὺ ἐξετόπισε ὅλους τοὺς ἄλλους.

Ὁ γάμος τους ἔγινε στὸ Λὰς Βέγκας τῆς Νεβάδας, στὶς 4 Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1943.

Στὶς 3 Μαρτίου τοῦ 1944 γεννήθηκε ἡ Βικτόρια-Ἐλίζαμπετ καὶ στὶς 5 Νοεμβρίου τοῦ 1945, ἡ Τζέσσικα, οἱ δυὸ χαριτωμένες κορασίδες της.

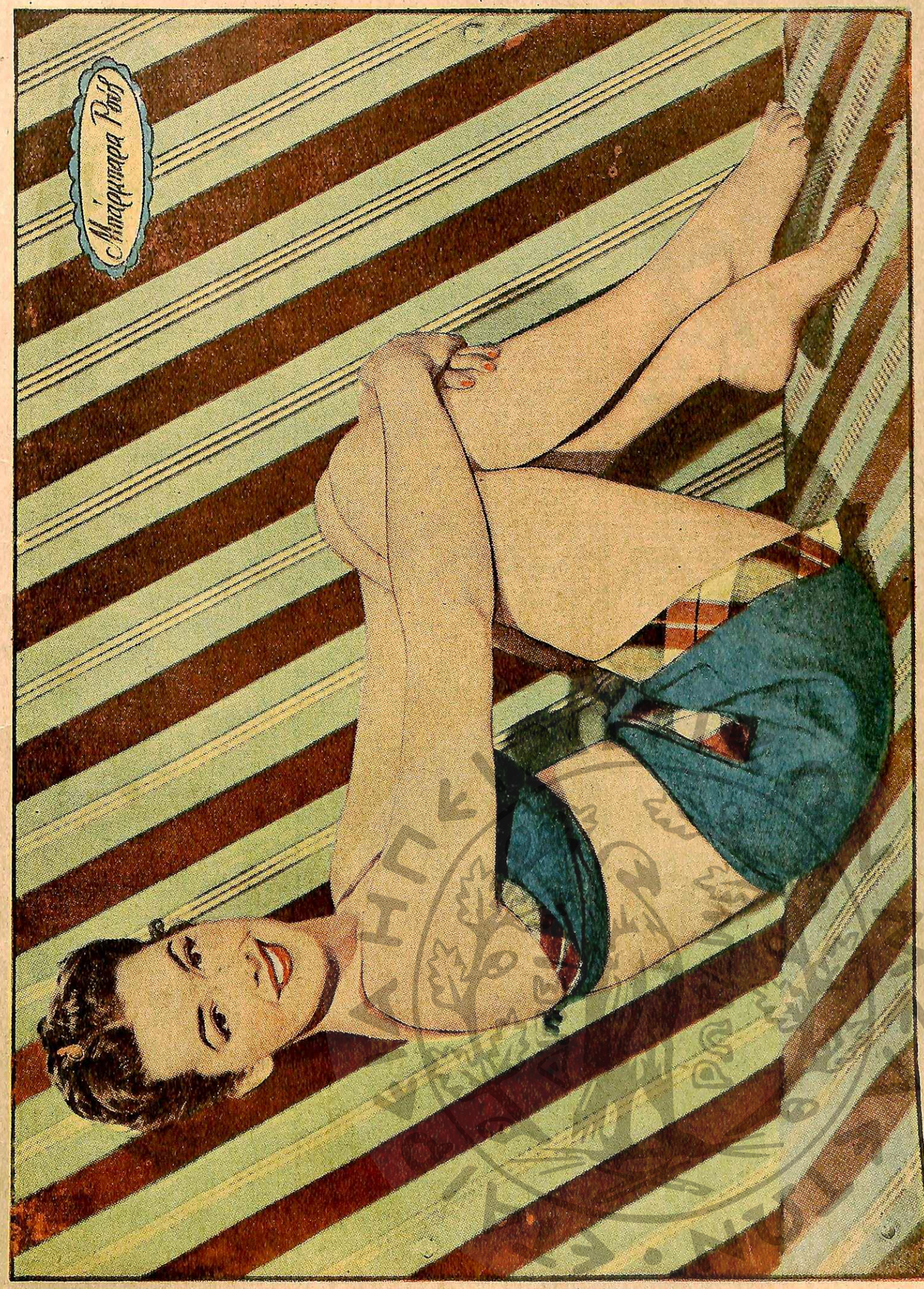
Σήμερα ἡ οἰκογένεια Τζέϊμε-Γκρέημπλ εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ εὐτυχισμένες τοῦ Χόλλυγουντ. Εἶνε πολὺ πλουσία. ἀλλὰ ὁ πλοῦτος αὐτὸς δὲν προέρχεται τόσο ἀπὸ τὶς ταινίες τῆς Μπέττυ καὶ τὶς μουσικὲς ἐμφανίσεις τοῦ Χάρρυ, ὅσο ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα ἐπάθλα ποὺ ἔνουν κερδίσει τ' ἀλογά τους στὶς σπουδαιότερες Ἱπποδρομίες τῆς Ἀμερικῆς.

ΑΝΤΡΕ ΖΙΡΩ

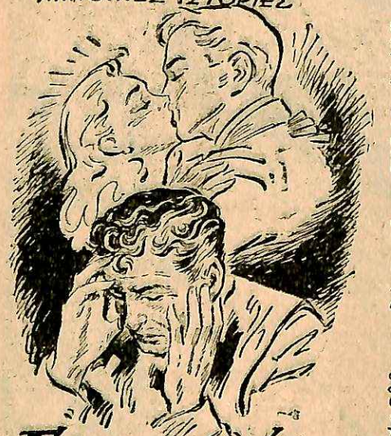




Ἐπάνω: Ἡ Μπέττυ Γκρέημπλ φωτίζεται γιὰ τὰ ὡραῖα πόδια της. Κάτω: Ἡ διάσημη στὰρ μὲ τὸν ἄντρα της καὶ τὶς δυὸ μικρὲς κορούλες της.



ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ



Τελευταία ΝΕΙΑΤΑ

Τὸ τριανταφυλλὶ μαργαριτάρι

Δὲν ἦτανε γέρος ὁ λοστρόμος τοῦ «Ἐλένη». Ἦταν ὅμως βαρύς, ἀμίλητος, ἀκοινώνητος. Παρὰ δὲν ἔκανε μὲ κανένα. Φίλους δὲν εἶχε, οὔτε ἀπάνω στὸ καράβι, οὔτε ἔξω, στὴν ξηρά. Ὅταν τὸ μεγάλο φορτηγὸ ἔπιανε σὲ κανένα λιμάνι, ὅλοι, ἀπὸ τὸν καπετάνιο ὡς τὸ μοῦτσο, κυττάζανε νὰ βγοῦνε στὴ στεριά, νὰ πατήσουνε τὸ πόδι τους σὲ ἀκούνητο ἔδαφος, βαρυεστημένοι καθὼς ἦτανε μὲ τὰ σκαμπανεβάσματα πάνω στὰ κύματα τῶν ὠκεανῶν... Μόνο ὁ λοστρόμος ἔμενε στὸ καράβι. Ἦταν ἡ μόνιμη βάρδια του, ὁ παντοτεινός του φύλακας... Πολλὲς φορές, οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ τοῦ «Ἐλένη», κυττάζανε νὰ τὸν καταφέρουν:

— Ἔλα, Γρηγόρη, καὶ σὺ νὰ βγῆς λιγάκι, νὰ ξεσκάσῃς...

Μάταια. Ὁ λοστρόμος ἀρνιότανε σταθερά, ξερά, λιγάκι ἀπότομα. Ἔδινε μιὰ ὁποιαδήποτε δικαιολογία γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ἔξοδο, τὶς παρέες, τὰ πιοτά — τὶς γυναῖκες... Ἰδίως τὶς γυναῖκες!... Ἐνοιωθε ὅτι, μόλις ἔβγαινε, τὸ πρόγραμμα ἦταν ἀπὸ πρὶν καθωρισμένο: Πιοτὸ μὲ τὴ συντροφιὰ μιᾶς εὐθυμης γυναίκας, μ' ἐπακόλουθο τὸν ἔρωτα — ἢ, καλύτερα, τὴν αὐτοπάτη τοῦ ἔρωτα... Κι' αὐτὸ ἔβλεπε πὼς ἤθελε μὲ κάθε τρόπο ν' ἀποφύγη...

★

Ἓν' ἀπόγευμα, τὸ βαρὺ φορτηγὸ ἔπιασε στὸ Ἄντεν, Γύριζε ἀπὸ τὶς Ἰνδίες, φορτωμένο ὡς τὰ μπούνια καφέ, ζάχαρη, τσάι, ρύζι καὶ μυρωδικά. Στὸ λιμάνι αὐτὸ τῆς Ἀραβίας, ἤτανε νὰ ξεφορτώσῃ ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ φορτίο του, καὶ νὰ φορτώσῃ γενήματα. Ἡ δουλειὰ θ' ἄρχιζε τὴν ἄλλη μέρα, πρωῒ-πρωΐ, ποὺ πιάση τὸ καμίνι ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὴν ἔρημο κι' ἔκανε τὴ θάλασσα νὰ βράζῃ... Γι' αὐτὸ ἀφῆκε λοιπὸν ἀξιωματικοὶ καὶ πλήρωμα. Θὰ βγαίνανε στὴ στεριά, ν' ἀνασάνουνε λίγο.

Ὁ Γρηγόρης, φυσικά, οὔτε συζήτησι! Θἄμενε, ὅπως πάντα... νὰ φυλάῃ τὸ καράβι, μὴ σπάσῃ τίς ἄγκυρες καὶ φύγῃ!

— Ἐ, λοιπόν, αὐτὴ τὴ φορά, θὰ τὸν ξεμυαλίσω καὶ θὰ τὸν πάρω μαζί μου! εἶπε ὁ Στέλιος στοὺς ἄλλους ἀξιωματικούς.

— Δὲν θὰ τὰ καταφέρῃς! τοῦ ἀπάντησανε.

— Βάζουμε ἕνα στοίχημα; Ἕνα μπουκάλι σκωτσέζικο οὐίσκυ;...

— Πάγε! τοῦ ἀπάντησε ὁ Γιώργης, ὁ δεύτερος. Δίνοντάς του τὸ χέρι.

Ὁ Στέλιος ὁ Πλωριὰς ἦτανε τρίτος καπετάνιος τοῦ «Ἐλένη». Δὲν ἦτανε παραπάνω ἀπὸ εἰκοσιοχτὼ-εἰκοσιεννιὰ χρονῶν, κι' εἶχε μιὰ ἔξυπνη φάτσα καὶ μιὰ ξένοιαστη καρδιά... Τὸ ἀντίθετο, δηλαδή, τοῦ Γρηγόρη... Ὅμως, ἡ φάτσα του εἶχε γίνει ὑποκριτικὰ σοβαρή, ὅταν ὁ τρίτος ζύγωσε τὸ λοστρόμο καὶ τοῦ ζήτησε νὰ βγῆ μαζί του ἔξω.

Ὁ Γρηγόρης τὸν κύτταξε μιὰ στιγμή.

— Ὄχι, εἶπε, βαρυέμαι νὰ βγῶ...

— Ἔλα, Γρηγόρη... Κάντο γιὰ μένα... Δὲν ἔχω συντροφιά, θέλω νὰ μιλήσω σὲ κάποιον... Καὶ σου ξέρω πὼς θὰ μ' ἀκούσῃς προσεκτικά.

Ὁ Στέλιος ὁ Πλωριὰς ἦταν ἕνα συμπαθητικὸ παιδί. Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ Γρηγόρης τουμπαρίστηκε. Καί, σὲ λίγο, οἱ δυὸ ἄντρες πατούσανε τὸ καφτὸ χῶμα τῆς Ἀραβίας, καὶ γανόντουσαν μέσα στὰ στενοσόκακα τῆς πρωκυμαίας τοῦ ἀράπικου λιμανιοῦ...

Ἀράξανε σ' ἕνα βρώμικο κέντρο, ποὺ μύριζε καπνοὺς ἀπὸ τσιγάρα καὶ ἰδρῶτα. Κάτσανε σὲ μιὰ γωνιά, δίπλα στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, καὶ παραγγείλανε μιὰ μπουκάλα τζίν. Ὁ Γρηγόρης ἔπινε σὰν σφουγγάρι... Ποῦ νὰ τὸν παρακολουθήσῃ ὁ ἄλλος!...

Σιγὰ-σιγά, ἡ γλώσσα τοῦ Γρηγόρη ἄρχισε νὰ λύνεται:

— Ξέρεις γιατί ἤρθα μαζί σου ἀπόψε στὴ στεριά; ρώτησε τὸ Στέλιο. Γιατὶ ἤθελα νὰ ξαναδῶ τὸ Ἄντεν...

— Ἔχεις καμμιὰ ἀνάμνησι ἐδῶ;... Καμμιὰ τριζάτη ἀραπίνα;...

Ὁ λοστρόμος ἔφτυσε μὲ περιφρόνησι στὸ πάτωμα, κι' ὕστερα ἄδειασε τὸ ποτῆρι του ὡς κάτω:

— Ὄχι, εἶπε. Τὸ Ἄντεν μοῦ θυμίζει ἕνα μεγάλο τριανταφυλλὶ μαργαριτάρι...

— Μαργαριτάρι;...

— Εἶν' ὁλόκληρη ἱστορία... Ἄκου την, ἀφοῦ τάφερε ἡ κουβέντα... Εἴχαμε μπασκάρει, σὰν καλπάρα, ἀπὸ τὴ Βομβάη γιὰ τὸ Ἀμβοῦργο... Στὴν Ἑλλάδα, μιὰ γυναίκα μὲ περίμενε — ἢ ἔλεγε πὼς μὲ περίμενε... Θ' ἀργοῦσα πολὺ νὰ τὴ δῶ. Ἀπὸ τὸ Ἀμβοῦργο, θὰ φορτώναμε γιὰ τὸ Πεοναμπούκο, κι' ἀπὸ ἐκεῖ θὰ γυρίζαμε στὸν Πειραιά... Μεγάλο ταξίδι, μῆνες χωρισμός! Μὰ ἐκείνη ἤτανε χασαγμένη ἐδῶ, βαθειά...

Χτύπησε μιὰ γροθιὰ στὸ στῆθος του, στὴ θέσι τῆς καρδιᾶς καὶ ἄδειασε ἐκεῖνα τὸ ποτῆρι του.

— Εἶχα μαζέψει λεφτά, ἀρκετά... Κάτι κουτσεμπόρια μὲ ἰθαγενεῖς στὸ Κολόμπο, μοῦχανε γεμίσει λίρες τὶς τσέπες... Βγαίνοντας ἕνα βραδάκι σὰν τὸ ἀποψινὸ ἐδῶ, στὸ Ἄντεν, ἔπεσα ἀπάνω σ' ἕναν ἀράπη. Φοροῦσε ἕνα βρώμικο μπουρνούζι, καὶ μὲ νοήματα μοῦδωσε νὰ καταλάβω ὅτι εἶχε κάτι γιὰ πούλημα... Τὸν ἀκολούθησα σὲ μιὰ τρώγλη, στὸ ἀνατολικὸ μέρος τοῦ λιμανιοῦ, κι' ἐκεῖ μοῦβγαλε μέσ' ἀπὸ τὸ κουρελιασμένο του στρῶμα, τὸ πιὸ θαυμαστὸ μαργαριτάρι ποὔχω δῆ στὸν κόσμο! Ἦτανε μεγάλο σὰν ἕνα μικρὸ φουντούκι, καὶ τὸ χρῶμα του ἤτανε θαμπὸ τριανταφυλλί!... Ξέρω ἀπὸ περάδια, καὶ τὸ παζάρεψα καλά. Μὲ τὰ πολλά, κατάφερα νὰ τὸ πάρω, πληρώνοντας στὸν Ἀράπη — Ἀνμὲτ τὸν λέγανε — ὅλα μου τὰ λεφτά, ὅλες μου τὶς οἰκονομίες... Τὸν πῆρα στὸ καράβι καὶ τοῦ τὰ μέτησα, κι' ἐκεῖνος μοῦδωσε τὸ μαργαριτάρι. Τόβαλα μέσα σ' ἕνα μεγάλο κομμάτι βαμπάκι, κι' τόκρυψα βαθειὰ μέσ' στὴ βαλίτσα μου... Ἔλεγα, θἄνε τὸ γαμήλιο δῶρο μου στὴ Μαρίνα...

Ὁ λοστρόμος σταμάτησε, ξαναγέμισε τὸ ποτῆρι του καὶ τ' ἄδειασε ὡς τὸ πάτο...

— Σοῦ εἶπα, συνέχισε, πὼς τραβήξαμε γιὰ τὸ Ἀμβοῦργο, ὕστερα γιὰ τὴ Νότια Ἀμερική... Κάπου ἕνα χρόνο τὸ τριανταφυλλὶ μαργαριτάρι περίμενε νὰ βγῆ... Στὰ τελευταῖα, κάποτε φουντάραμε καὶ στὸν Πειραιά! Βγῆκα πρῶτος-πρῶτος, σφίγγοντας τὴ βαλίτσα μου. Ἔφτασα στὴν Ἀθήνα, πῆγα σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, κλείστηκα μέσα σ' ἕνα δωμάτιο, τὴν ἄνοιξα, πῆρα τὸ μαργαριτάρι, τόκρυψα στὴ χούφτα μου καὶ τράβηξα γιὰ τὸ σπίτι της... Συλλογίσμουν τὴ χαρά της, τὴν παιδιάστικη χαρά της, μόλις θἄβλεπε τὸ δῶρο μου! Μὰ ἤτανε, πραγματικά, ἕνα βασιλικὸ δῶρο — μιὰ ὁλόκληρη περιουσία... Φτάνοντας στὸ σπίτι της, τὴν ηὗρα μοναχή της. Ἐκείνη μοῦ ἄνοιξε. Δὲν φάνηκε καθόλου εὐχαριστημένη μόλις μ' εἶδε. Οὔτε χύμηξε νὰ μὲ φιλήσῃ, οὔτε τίποτα... Ἔκατσα σὰ χαμένος στὸ κατώφλι καὶ τὴν κύτταζα... «Ἄκουσε» μοῦπε ξερά, «δὲν μποροῦσα νὰ σὲ περιμένω... Βρέθηκε κάποιος ἄλλος, μὲ ζήτησε καὶ παντρεύτηκα!...». «Παντρεύτηκες;», οὐρλιασα, σφίγγοντας μὲ δύναμι τὸ τριανταφυλλὶ μαργαριτάρι. «Ναί», μοῦ ἀπάντησε. «Καὶ τώρα πρέπει νὰ φύγῃς,γιατὶ περιμένω τὸν ἄντρα μου...». Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὅλος ὁ ἔρωτάς μου ἔγινε ξαφνικὰ μίσος! Θέλησα νὰ τῆς κάνω ὅσο πιὸ κακὸ μποροῦσα!... Νὰ τὴν πνίξω, τὸ βρῆκα λίγο. Ἄνοιξα τὴ γροῦφτα μου καὶ τῆς ἔδειξα τὸ μαργαριτάρι. «Τὸ βλέπεις αὐτό;... τὴ ρώτησα. Τὰ μάτια της ἀστράψανε. «Ἤτανε δικό σου...», συνέχισα. «Μὰ τώρα...». Τὸ πέταξα χάμω, καὶ τὸ πάτησα δυνατὰ μὲ τὸ τακοῦνι μου!... Λίγη τριανταφυλλένια σκόνη ἔμεινε στὸ πάτωμα... Χλωμὴ ἡ Μαρίνα, ἀμίλητη. κλαμένη, μετανοιωμένη, μὲ κύτταζε στὰ μάτια... Ἐνοιωθα πὼς τὴν εἶχα σκληρὰ ἐκδικηθῆ... Ἐνοιωθα ὅμως ἀκόμα πὼς εἶχα λυώσει κάτω ἀπὸ τὸ πατοῦτσι μου, μαζὶ μὲ τὸ μαργαριτάρι, κι' ὅλη μου τὴ ζωή...

»Ἀπὸ τότε, δὲν ξαναβγῆκα ἀπὸ τὸ καράβι... Ἐκτὸς ἀπὸ ἀπόψε, ποὺθελα νὰ ξαναδῶ τὸ Ἄντεν, καὶ νὰ θυμηθῶ τὸ τριανταφυλλὶ μαργαριτάρι — καὶ τὴ Μαρίνα...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

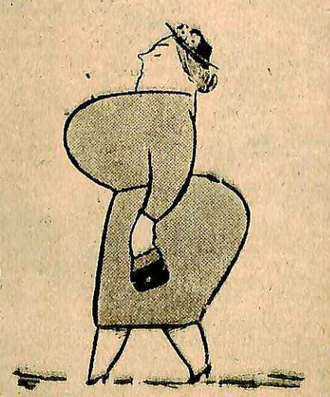


ΣΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ

—Καὶ τώρα, ἀγαπητά μου παιδιά, ἡ μικρούλα Ριτούλα θὰ μᾶς πῇ τὸ ποιηματάκι της...

(Τοῦ Π. Παυλίδη)





Μετρημένες ἀναλογίες



Ὁ Φερνὰν Γκραβαί

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ τῶν ἀστέρων

Σύντομες εἰδησούλες

★ Ὁ Φερνὰν Γκραβαί, ποὺ παραθεϊζει ἰνκόγνιτο στὶς Κάννες, γιὰ νὰ βοῆ λίγη ἡσυχία, στάθηκε τὴν περασμένη ἑβδομάδα πολὺ ἄτυχος. Μανιώδης ψαρᾶς εἶνε πάσει, ὅπως συνήθως τὴ μικρὴ μοτοσυκλέττα του τύπου σκοῦτερ, καὶ πῆγε στὸν κολπίσκο Σουάν ὅπου εἶνε ἀραγμένο τὸ μικρὸ καὶ κομψὸ ψαράδικο πλοιάριό του γνωστὸ μὲ τὸ ὄνομα «Ὁ μυτερός». Ἐνῶ ὅμως ψάρευε στ' ἀνοιχτά, προσεβλήθη ἀπὸ ἡλίασι καὶ θέλησε νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ Βάσι του. Ἀλλὰ παρὰ τὶς ἐπανειλημμένες προσπάθειές του, τὸ μοτὲρ δὲν ἔννοοῦσε νὰ λειτουργήσῃ καὶ τότε ὑποψοεώθηκε νὰ κάνῃ μ' ὅλα τὰ νάλια του. σινιάλο γιὰ νάρθουν νὰ τὸν σώσουν!...

Μιὰ ὥρα ἀργότερα. Ἕνα πλοιάριο ποὺ περνοῦσε ἀπὸ κοντά του τὸν ρυμούλκησε ὡς τὶς Κάννες. Ἐκεῖ ὅμως μιὰ ἀκόμα δυσάρεστη ἔκπληξις περίμενε τὸν δυστυχισμένο Φερνὰν Γκραβαί: Τοῦ εἶχαν κλέψει τὸ σκοῦτερ του.

★ Γιὰ τὸ φίλμ «Οἱ ἄνδρες ποστιιοῦν τὶς ξανθὲς» ἡ Ζοζεφὶν Μπαίκερ θὰ ξανανεώσῃ κατὰ 28 χρόνια. Ὑπάνοει στὸ φίλμ αὐτὸ μιὰ σκηνὴ ποὺ ἐκτυλίσσεται στὸ Παρίσι. τὸ 1924. Χαρακτηριστικὸ δὲ γεγονὸς τῆς γοονιᾶς ἐκείνης ἦταν ἡ πρώτη ἐμφάνισις τῆς Ζοζεφὶν στὸ «Φολλὶ - Μπεζέ». Ποιὰ ἄλλη θὰ ὑποοῦσε νὰ ὑποδυθῇ τὸν ὁρλο της καλύτερα ἀπὸ τὴν ἴδια:

★ Ὁ Δὸν Ζουὰν τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου Ζὰν Μαραὶ θὰ ὑποδυθῇ νιὰ πρώτη φορὰ τὸν ὁρλο ἐνὸς πατέρα. Στὸ φίλμ «Τὸ δῶρο τ' οὐρανοῦ» θὰ εἶνε ὁ πατέρας τοῦ «παιδιοῦ θαύματος» Ρομπέοτο Μπέντσι, ποὺ βασανίζει ἡ ἀστοογία τῆς μητέρας του. Τὸν ὁρλο τῆς τελευταίας ὑποδύεται ἡ Κλὼντ Ζενιά.

★ Ὁ γαλλικὸς κινηματογράφος ἀναζητεῖ μιὰ νεαρὰ νοοεύτρια γιὰ νὰ παίξῃ μαζὶ μὲ τὸν Μισὲλ Σιμὼν στὸ φίλμ «Ὁ ἐκκεντοικὸς κύριος Μπάοτ» ποὺ θὰ γυοιστῇ ἀπὸ τὸν σκηνοθέτη τοῦ ἔογου «Κάπου στὴν Εὐσώπη» Ραντβάνι. Ὁ Μισὲλ Σιμὼν ὑποδύεται στὸ φίλμ τὸν ὁρλο ἑνὸς ἀοοώστου ποὺ γίνεται πλούσιος ἀπὸ τὴν ἡμέοα ποὺ μαθαίνει πὼς ἡ γιατοοί του τὸν ἔνουν καταδικάσει.

★ Οἱ Παοιζιάνοι βλέπουν τὶς ἡμέοες αὐτὲς γιὰ ποώτη φοοὰ ἀνάγλυφα φίλμ. Ὁ κινηματογοάφος «Μποάντγουαιη» παοουσιάζει τὰ πέντε ἀνάγλυφα ἀγγλικὰ φίλμ ποὺ εἶναν προβληθῆ στὴν Ἀγγλία κατὰ τὸ μεγάλο Βοετανικὸ Φεστιβάλ. Οἱ θεαταὶ παρακολουθοῦν τὴν προβολὴ φοοῶντας εἰδικὰ γυαλιά.

★ Μετὰ τὸ «Κὸὸ Βάντις». ἡ Μέτοο ἑτοιμάζεται νὰ λανσάοη τὸν ποοσεχῆ Αὔγουστο μιὰ νέα μεγάλη ὑπεοπαοαγωγή της. ποὺ γυοίστηκε ἐξ ὁλοκλήοου στὴν Ἀγγλία. Ποόκειται γιὰ τὸ ἔγνωομο φίλμ «Ἰβανόης» στὸ ὁποῖο ποωταγωνιστοῦν ὁ Ρόμπεοτ Ταίηλοο. ἡ Ἐλίζαμπετ Ταίηλοο. ἡ Τζόαν Φονταίν, ὁ Τζὼοτζ Σάντεοσκ.ἄ.

★ Ὁ Μισὲλ Σιμὼν θὰ εἶνε ὁ Ἰούδας τοῦ ὁμωνύμου φίλμ ποὺ θὰ γυοίση ὁ Μαοσὲλ Πανιόλ. Τὸ φίλμ αὐτὸ θὰ παοουσιάζῃ τὰ πάθη τοῦ Χοιστοῦ ὑπὸ ἕνα ἐντελῶς νέο ποίσμα: δεδομένου ὅτι ὁ Μαοσὲλ Πανιὸλ θεωοεῖ ἀπίστευτο τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Ἰούδας πούλησε τὸν Κύοιό του γιὰ μεοικὰ ἀογύοια. Δίνει λοιπὸν στὸ φιλὶ τοῦ Ἰούδα μιὰ ποωτότυπη ἑξήγησι τῆς ὁποίας ὅμως κοατᾶει ζηλότυπα τὸ μυστικό.

★ Ἡ Ἄννα Μανιάνι. ποὺ ἐγκατέλειψε ποὸ ἡμεοῶν τὸ Παοίσι. ἐπιστοέφοντας στὴ Ῥώμη. συνήθιζε νὰ κοεμᾶ ἔξω ἀπὸ τὴν πόοτα τοῦ δωματίου της μιὰ πινακίδα μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιγοαφή: «Νὰ μὴ μ' ἐνοχλήσῃ κανεὶς ποὶν ἀπὸ τὶς 5 μ.μ.». Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι βοῆκε τόσο ἐνδιαφέοουσα τὴν νυτεοινὴ παοισινὴ ζωὴ ὥστε γύοιζε στὸ ξενοδοχεῖο της τὸ ποωΐ. μετὰ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Καὶ μιὰ τελευταία λεπτομέοεια : Ἐφυνε παίονοντας μαζί της ὅλους τοὺς δίσκους τὶς Ὕμα Σουὰκ ποὺ βοῆκε στὴ γαλλικὴ ποωτεύουσα.

★ Ἡ Ἐντιθ Πιάφ καὶ ὁ Ζὰκ Πὶλς καθώοισαν τὴν ἡμεοομηνία τῶν γάμων τους: 4 Σεπτεμβοίου. Ὁ γάμος αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ δεύτεοος τοῦ Ζὰκ Πὶλς ποὺ ἦταν κάποτε σύζυγος τῆς ἐπίσης γνωστῆς τσανουδίστοιας Λουσιὲν Μπουανγιέ.

★ Ἕνα νοαφεῖο ταξιδιῶν τοῦ Λονδίνου ἔνει στὴ Βιτόινα του μιὰ μεγάλη ἀφίσα μὲ τὴν ἐξῆς ἀποοσδόκητη ἐπινοαφή : «Ἐπισκεφθῆτε τὴν Ῥώμη τὴν πόλι ὅπου γυοίστηκε τὸ φίλμ «Κὸὸ Βάντις»!

★ Ποοεοογόμενος ἀπὸ τὴν Βενετία. ὅπου ἔμεινε δυὸ ἑβδομάδες ὁ Ντὸν Ἀμίτσι ἔφτασε μαζὶ μὲ τοὺς δυὸ γυιοὺς του στὴ Νίκαια ποοκειμένου νὰ. πεοάσῃ ἐκεῖ τὶς ὑπόλοιπες διακοπές του.

★ Ἡ Ἰννκοιντ Μπέομαν ἐγκατέλειψε τὴν κλινικὴ καὶ ἐπέστοεψε στὴ Βίλλα της «Σάντα Μαοινέλλα». Στὰ δυὸ κοιτσάκια της ποὺ ποόκειται νὰ βαφτιστοῦν τὶς ἡμέοες αὐτὲς θὰ δοθοῦν τὰ ὀνόματα Ἰσαβέλλα καὶ Ἴννκοιντ.

★ Ὁ Τζαίημς Στιούαοτ γύοισε τὸ τελευταῖο του φίλμ στὸν Καναδᾶ. Κατὰ τὴν ἐκεῖ παοαμονή του θέλησε νὰ κάνῃ μιὰ ἐκδοομὴ στὸ Μανιτόμπα. Τὸ βοάδυ ὅμως βοέθηκε σ' ἕνα νωοιὸ ποὺ δὲν εἶνε ξενοδοχεῖο καὶ ὑποχοεώθηκε νὰ ζητήσῃ ἄσυλο στὸ σπίτι ἑνὸς νωοικοῦ.

— Εὐγνοίστως θὰ σᾶς φιλοξενήσω τοῦ εἶπε ἐκεῖνος θὰ ποέπη ὅμως νὰ «φτιάξετε» μόνος τὸ κοεβάτι σας γιατὶ ὅπως βλέπετε εἶμαι ὁλομόναχος

— Καὶ βέβαια! ποοθυμοποιήθηκε ὁ Τζαίημς

— Τότε πηγαίνετε στὴν ἀποθήκη. Θὰ βοῆτε ἕνα πιούνι καὶ κοοφιά. Ὅσο γιὰ τὰ ἔυλα ποὺ θὰ σᾶς νοειασταῦν. ἔ τὸ δάσος δὲν εἶνε μακοιά!

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μυστήρια φαινόμενα



Σήμερα θἀσοβαρευτῶ καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ σοβαρευτῆτε κι' ἐσεῖς — ὅσοι μοῦ κάνετε τὴν τιμὴ νὰ διαβάζετε αὐτὴ τη σελίδα — γιατὶ θὰ καταπιαστῶ μ' ἕνα θέμα ἐρωτικὸ μέν, ἐπιστημονικὸ δέ.

Καθόμουνα στὸ γραφεῖο μου, σὲ στάσι ἀναμονῆς. Περίμενα νὰ μοὔοθη τὸ θέμα — ἕνα ὁποιοδήποτε θέμα, γιὰ νὰ σκαρώσω μιὰ ἱστορία, ἀπὸ κεῖνες ποὺ ἔχω τὴν ἀφέλεια νὰ τὶς νομίζω διασκεδαστικές. Ἄδειο τὸ χαρτὶ μποοστά μου. ἄδειο τὸ κεφάλι ἀπάνω μου. Αὐτὸ τὸ θέμα δὲν ἔλεγε νἀοθῆ. Ὅμως. ἀντὶ γιὰ τὸ θέμα. ἦοθε ἕνας εὐγενικὸς κύοιος, μᾶλλον νέος, καὶ συστήθηκε ἀμέσως:

— Ἰατοὸς Δημήτοιος Τάδε.

— Χαίοω πολύ.

Μὲ κύτταξε μὲ τὸ ἔμπειοο μάτι τοῦ δόκτοοα, ἀνησύχησε μὲ τὸ ἁπλανές μου βλέμμα καὶ μὲ οώτησε:

— Ἔχετε τίποτα;

— Αὐτὴ τὴ στιγμή, κάτι ποὺ μοῦ συμβαίνει συχνά: Πνευματικὴ ἀποδιταμίνωσι! Μήπως θὰ θέλοτε νὰ μὲ ἀκοοασθῆτε;

— Ὄχι. Σ' αὐτὲς τὶς πεοιπτώσεις, ἡ ἰατοικὴ δὲν μποοεῖ νὰ κάνῃ τίποτα. Ἐξ ἄλλου, δὲν ἔοχομαι γιὰ νὰ σᾶς ἀκοοασθῶ, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὲ ἀκοοασθῆτε σεῖς.

— Τιμὴ μου, γιατοέ! "Αν κι' αὐτὴ τη στιγμὴ. βοίσκομαι σὲ ἀναζήτησι θέματος.

— Μά. ἀκοιβῶς. αὐτὸ τὸ θέμα σᾶς φέονω.

— Εὐλογημένη ἡ ὥοα! Σᾶς ἀκούω.

Καὶ ὁ γιατοὸς μοῦ διηγήθηκε αὐτὴ τὴν ἱστοοία:

★

«Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἤμουν ἀκόμα φοιτητής. Τοιτοετής. Ἕνα ἀπόγευμα, ζαλισμένος ἀπὸ τὶς ἐξετάσεις ποὺ εἶχα δώσει, μπῆκα στὸ τοαμ νὰ πάω στὰ Πατήσια, γιὰ λίγο φοέσκο ἀέοα. Στὸν ἐξώστη στεκόταν μιὰ χαοιτωμένη κοπέλλα, μὲ πικάντικο ποοσωπάκι καὶ μαῦοα, γοηγτευτικὰ μάτια. Ἔπειτα ἀπὸ τὸ βλεμμα μοὔτσο ποὺ καθηγητοῦ, ἐκείνο τὸ ποοσωπάκι ἦταν σὰν οὐοάνιο τόξο, ὕστεοα ἀπὸ τὴν καταιγίδα. Κάτι δὲν εἶχε ψιλὰ ἡ δεσποινίς. κάτι δὲν εἶχε ῥέστα ὁ εἰσπράκτωο. κάτι ποοθυμοποιήθηκα ἐγὼ νὰ διευκολύνω τὴν κατάστασι στὸ τέομα κατεβήκαμε μαζί. Κάτι «τί φοβεοὴ ποὺ εἶνε ἡ συγκοινωνία» κάτι «τί ἐπαγγέλλεσθε». κάτι «πῶς εἶνε τὸ ὀνοματάκι σας», ἡ γνωοιμία ἔγινε καὶ συμφωνήσαμε νὰ τῆς ἀνοίξουμε τὸ δοόμο. Τὴν ἔλεγαν Νίνα.

»Ἕνα ραντεβοῦ, τὸ ποῶτο. γιὰ νὰ γνωοιστοῦμε καλύτεοα. Ἔπειτα τὸ δεύτεοο. Σ' ἕνα ἀπόμεοο κεντοάκι. Κάτι φάγαμε. κάτι ἤπιαμε καὶ τὴ φίλησα. Χωοίσαμε εὐτυχισμένοι. Ἤμουν πεοήφανος γιὰ τὴν κατάκτησί μου.

»— Πότε θὰ ξαναϊδωθοῦμε; τὴ οώτησα.

»— Μεθαύοιο τὸ βοάδυ.

»Τὴ νύχτα κοιμήθηκα ἀνάλαφοα κι' ὀνειοευόμουνα τὸ μεθαυοιανό μου ραντεβοῦ. Κάθε καινούογια κατάκτησι. μᾶς φέονει αὐτὴ τὴ χαοούμενη ἀδημονία. Ἀλλὰ τὸ πωῒ μὲ πεοίμενε μιὰ φοβεοὴ ἔκπληξι. Αἰσθάνθηκα κάτι παοάξενα τσουίσματα στὸ ποόσωπό. Κυττάχτηκα στὸν καθοέφτη. Φρίκη! Τὸ ποόσωπό μου ἦταν σὲ μιὰ κατάστασι ἀπελπιστική. Εἶχε πετάξει ἐξανθήματα. Τὸ στοαπάτσο του ἦταν κάτι τὸ ἀπεοίγοαπτο. Μὲ τί μούτσα θὰ πήγαινα στὸ ραντεβοῦ; "Οχι μὲ τέτοια. Βέβαια. Σὲ τέτοια μούτσα. ἐκείνο ποὺ χοειάζεται, εἶνε ὁ γιατοός. Φώναξα τὸ γιατοό τῆς γειτονιᾶς.

»— Ἀναφυλαξία μοῦ εἶπε ἀμέσως ἐκεῖνος.

»— Αὐτὴ τὴ διάγνωσι ἔβγαλα κι' ἐγώ. γιατοέ. Ἀλλὰ ποῦ νὰ ὀφείλεται. ἄοα γε:

»— Κάτι θἄφαγες καὶ σὲ πείοαξε. Τί ἔφαγες ἐντές;

»— Κοέας. αὐγά. τυοί, μπύοα.

»— Ἄ!. κάτι ἀπ' ὅλ' αὐτὰ σοῦ ποοκάλεσε τ' ἀναφυλακτικὰ φαινόμενα.

»— Μὰ ἔγω φάει κι' ἄλλοτε



— *Δημαοχεῖον ἐκεῖ; Σᾶς πεοικαλῶ, πότε θὰ τελειώσῃ, τέλος πάντων αὐτὴ ἡ «μάχη τῶν λάκκων»;...*

(Τοῦ Β. Χοιστοδούλου)

καὶ δὲν μὲ πείραξαν!

»— Δὲν ἔνει σημασία. Ἔπειτα μπορεῖ νὰ ἦταν καὶ τὸ βούτυρο. Μιὰ φορὰ εἶνε ἀναφυλαξία καρκινοπάθεια.

»— Καὶ τί θὰ κάνω;

»— Θὰ σοῦ γράψω κάτι φάρμακο ἐσωτερικῶς καὶ μιὰ ἀλοιφὴ ἐξωτερικῶς.

»— Θὰ περάσῃ ὡς αὔριο, γιατρέ.

»Ὁ δόκτωρ κούνησε τὸ κεφάλι του.

»— Σπουδάζεις καὶ γιατρός! μοῦ εἶπε. Τί εἶνε γιὰ νὰ περάσῃ ὡς αὔριο: Πονοκέφαλος;

»Πῆρα στὸ τηλέφωνο τὴ Νίνα. Τῆς εἶπα πὼς τὸ ραντεβοῦ μας ἔπρεπε ν' ἀναβληθῇ γιὰ λίγες μέρες. «Γιατί;» μὲ ρώτησε μὲ ἀνησυχία. «Εἶμαι ἄρρωστος, Νίνα». Μοῦ ζήτησε νὰ τῆς πῶ τὸ σπίτι μου, γιὰ νἄρθῃ νὰ μὲ ἰδῇ καὶ νὰ μὲ περιποιηθῇ, μιὰ ποὺ ἤμουν κι' ἐργένης. Φυσικά, δὲν τῆς τὸ εἶπα. Ἂν μ' ἔβλεπε σὲ κεῖνα τὰ χάλια, χωρὶς ἄλλο.. δὲν θὰ μὲ ξανάβλεπε.

»— Μόλις θὰ γίνω καλά, θὰ σὲ εἰδοποιήσω!

»— Νὰ μὲ παίρνῃς, τοὐλάχιστον, νὰ μαθαίνω πῶς πᾶς!

★

»Δέκα μέρες κράτησε αὐτὴ ἡ θεραπεία. Τὰ ψτυπητὰ φαινόμενα εἶχαν ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὴν ἕκτη μέρα, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ περιμένω νὰ ξαναφτιάξῃ τὸ μοῦτρο μου, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὸ ξυρίσω καὶ νὰ βγῶ στὴν κοινωνία σὰν ἄνθρωπος. Τέλος, τὴ δεκάτη ἡμέρα ἀφοῦ κυττάχτηκα στὸν καθρέφτη, καὶ ἀναγνώρισα τὸν ἑαυτό μου, τῆς τηλεφώνησα, Ραντεβοῦ τὸ ἴδιο βράδυ.

»Καταλαβαίνετε μὲ πόση λαχτάρα τὴν ξανασυνάντησα καὶ καταλαβαίνετε καὶ τὰ ἐπακόλουθα. Ἐξόφλησα ὅλα τὰ φιλιὰ ποὺ ὑπελόγισα ὅτι εἶχα λαμβάνειν αὐτὲς τὶς δέκα μέρες καὶ κάτι παραπάνω.

»— Πότε θὰ ξαναϊδωθοῦμε;

»— Αὔριο! εἶπα ἀσυγκράτητος.

»— Τόσο γρήγορα;

»— Ποέπει νὰ κερδίσουμε αὐτὲς τὶς δέκα μέρες, ἀγάπη μου. Μοῦλειψες τόσο πολύ...

»— Καλά. Αὔριο, λοιπόν!

»Ἕνα τελευταῖο φιλί, ποὺ ἔγινε πέντε. Καὶ τ' ἄλλο πρωΐ, φρίκη! Τὰ μοῦτρα μου πάλι τὸ ναλι τους. Πάω στὸ γιατρό:

»— Ὑποτροπή! μοῦ εἶπε.

»— Ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ;

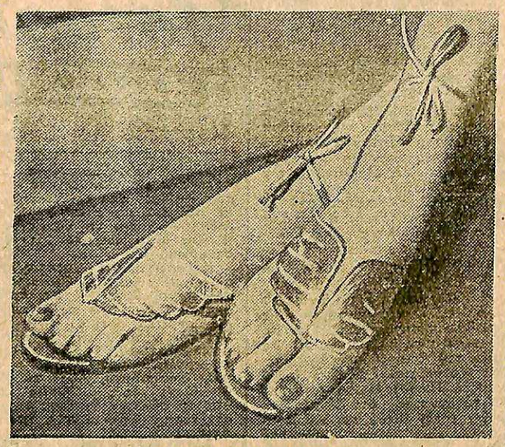
»— Κάτι θάφαγες πάλι καὶ σὲ πείραξε!

»— Μά, γιατρέ μου, ἀπ' ὅ,τι εἶχα φάει τὴν ἄλλη φορά, δὲν ἄγγιξα τίποτα!

»— Αἴ, τί θὲς νὰ σοῦ πῶ τώρα: Ὅτι εἶνε ἀπὸ τὸν ἀέρα; Ἐδῶ ἔχουμε φανερὴ ἀναφυλαξία. Γιὰ πρόσεχε τὰ φαγητὰ ποὺ τρῶς. Κάποιο θὰ εἶνε ἡ αἰτία.

»Καὶ πάλι τηλεφώνημα στὴ Νίνα. Εἶμαι ἄρρωστος καὶ τὸ ραντεβοῦ ἀναβάλλεται. Ἐκείνη, ἐπιμένει νἄρθῃ στὸ σπίτι νὰ μὲ περιποιηθῇ. Κι' ἐγὼ ἐπιμένω νὰ μὴν ἔρθῃ. Ἂν βέβαια ἦταν κανένα κρυολόγημα, κανένας στομαχόπονος, κανένα τραῦμα, κάποια ἀρρώστεια, τέλος πάντων, ἀπὸ κεῖνες ποὺ δὲν καταστρέφουν τὴ φυσιογνωμία τοῦ ἀνθρώπου, θὰ τὴν παρακαλοῦσα νἄρθῃ νὰ μοῦ ρίξῃ βεντούζες, νὰ μοῦ δώσῃ τὶς στανόνες μου, νὰ μοῦ παρασταθῇ. Γιατὶ ξέρω πὼς οἱ γυναῖκες ἔχουν δύο μεγάλες ἀδυναμίες: Νὰ σοῦ ψήνουν καφὲ καὶ νὰ σοῦ κάνουν τὴ νοσοκόμα. Ἀλλὰ πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ σκεφθῶ αὐτὴν τὴν ἐπιθυμητὴ ἐπίσκεψι, μὲ τὸ στραπατσαρισμένο μοῦτρο ποὺ εἶχα; Μ' ὅλο της τὸ δίκηο, ἡ Νίνα θἄφευγε, γιὰ νὰ μὴ μὲ ξαναϊδῇ πιὰ στὰ μάτια της. Κι' ἀπόφυγα τὸν κίνδυνο καὶ τὸ δεύτερο φορά.

»Ἄλλες δέκα μέρες κλεισμένος στὸ σπίτι, νὰ μὴ μὲ βλέπῃ μάτι ἀνθρώπου. Δέκα μέρες καὶ νὰ μετράω τὶς ὧρες καὶ νὰ κύτταζωμαι κάθε τόσο στὸν καθρέφτη, γιὰ νὰ παρακολουθῶ τὴν πορεία τοῦ στραπάτσου μου.



ΤΑ ΠΕΔΙΛΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Οἱ Παρισινοὶ παπουτσῆδες στὴν προσπάθειά τους ν' ἀφήσουν ἀκάλυπτη μιὰ ὅσο τὸ δυνατὸν μεγαλύτερη ἐπιφάνεια τοῦ γυναικείου ποδιοῦ παρουσίασαν τὰ πέδιλα αὐτὰ ἀπὸ δέρμα λαμέ. Εἶνε δὲ πολὺ ἀναπαυτικά, γιατὶ δὲν σφίγγουν τὸ πόδι καὶ δὲν ἔχουν τακούνια.

Καὶ εἶχα ἕνα πρόσωπο, σὰν ἀστακός.

»Μετὰ δέκα μέρες, τὸ τρίτο ραντεβοῦ. Ἄλλα κεραυνοβόλα φιλιά. Καὶ τὸ πρωΐ ἄλλο τραγικὸ ξύπνημα. Καὶ πάλι ἀστακός. Καὶ πάλι τηλεφώνημα. Καὶ πάλι ἀναβολὴ συναντήσεως. Τὸ πρόβλημα ἄρχισε νὰ γίνεται μυστήριο πιά. Ὁ γιατρὸς βρέθηκε σὲ ἀμηχανία.

»— Μὰ δὲν κάνω κι' ἄλλο τίποτα, γιατρέ, τοῦ εἶπα. Δὲν τρώω παρὰ μονάχα γάλα καὶ γιαούρτι. Τὸ δωμάτιό μου κοντεύει νὰ γίνῃ γαλακτοκομεῖο. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ μοῦ κάνει ἐντύπωσι, εἶνε ὅτι αὐτὰ τὰ φαινόμενα μοῦ παρουσιάζονται πάντα τὴν ἐπομένη κάθε ραντεβοῦ ποὺ ἔχω μὲ μιὰ καινούργια φιλενάδα μου.

»Τὸ μάτι τοῦ γιατροῦ πῆρε μιὰ πονηρὴ ἔκφρασι:

»— Βρὲ παιδί μου, μπᾶς καὶ σοῦ ρίχνει καμμιὰ σκόνη στὸ πιάτο σου ἡ λεγάμενη;

»— Γιατί νὰ μοῦ ρίξῃ σκόνη;

»— Οἱ γυναῖκες, ὅταν θέλουν νὰ μπλέξουν ἕναν ἄντρα, τοῦ ρίχνουν κρυφὰ κάτι μαγικά. Ἴσως νὰ συμβαίνῃ τίποτα τέτοιο καὶ σὲ σένα. Γιὰ πρόσεξε λιγάκι!

»Στὸ τέταρτο ραντεβοῦ, οὔτε ἔφαγα, οὔτε ἤπια τίποτα. Οὔτε νερὸ κἄν. Ἔτσι ἀπόφυγα τὸν κίνδυνο τῆς μαγικῆς σκόνης. Ἀλλὰ τὸ πρωΐ, νάμαι πάλι ἀστακός! Πήγαινα νὰ τρελλαθῶ.

»Τηλεφώνησα. Πάλι ἄρρωστος. Ἔχω ἀναφυλαξία. Νἄρθω νὰ σὲ ἰδῶ. Ὄχι. Ὅμως ἦρθε. Κατώρθωσε κι' ἔμαθε τὸ σπίτι μου καὶ τὴν εἶδα ἀπὸ τὸ παράθυρό μου νἄρχεται μ' ἕνα κουτὶ γλυκὰ στὸ χέρι. Μ' ἔπιασε ἀπελπισία. Τώρα θὰ τὴ χάσω, εἶπα. Τύλιξα τὸ πρόσωπό μου μ' ἕνα τουλπάνι κι' ἔτσι τῆς ἄνοιξα. Ἦταν μιὰ πολὺ κωμικὴ σκηνή. Ἐκείνη νὰ ἐπιμένῃ νὰ ἰδῇ τὸ «προσωπάκι μου» κι' ἐγὼ νὰ παλεύω νὰ συγκρατῶ τὸ φερετζέ μου. Δὲν τὴν ἄφησα νὰ κάνῃ τ' ἀποκαλυπτήρια. Καὶ περάσαμε τὴν ὥρα μας ἔτσι.

»Ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες ἀκριβῶς, ἔρχόταν ἕνας θεῖος μου ἀπὸ τὴν Ἀμερική, Ἀδελφὸς τοῦ πατέρα μου. Ἐγὼ δὲν ἤμουν σὲ κατάστασι νὰ κυκλοφορήσω δημοσίᾳ καὶ νὰ κατέβω στὸν Πειραιά νὰ τὸν παραλάβω. Οὔτε εἶχα κανέναν ἄλλον συγγενῆ στὴν Ἀθήνα, Ἀνάθεσα λοιπόν, τὴν ὑποδοχή του στὴ Νίνα. Τῆς ἔδωσα ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ θείου, ὄνομα καὶ φωτογραφία καὶ τῆς εἶπα νὰ κατέβῃ νὰ τὸν ἀναζητήσῃ καὶ νὰ τὸν πάῃ σ' ἕνα ξενοδοχεῖο.

»— Νὰ τὸν φέρω ἐδῶ; μοῦ εἶπε ἡ Νίνα.

»— Ὄχι, γιὰ τὸ Θεό! εἶπα. Δὲν θέλω νὰ μὲ ἰδῇ σὲ τέτοια χάλια! Θὰ πάω νὰ τὸν δῶ μόλις θὰ φτιάξῃ τὸ μοῦτρο μου.

★

»Ἡ Νίνα κατέβηκε στὸν Πειραιά. Τὸ ἴδιο βράδυ, ἦρθε χαρούμενη καὶ μοῦ εἶπε:

— Καλῶς τὰ δέχτηκες! Ὁ θεῖος σου εἶνε πολὺ συμπαθητικός. Τοῦ εἶπα πὼς εἶσαι ἄρρωστος καὶ θἄρθῃ νὰ σὲ ἰδῇ. Ἀπόψε ὅμως ἦταν πολὺ κουρασμένος καὶ θὰ μείνῃ στὸ ξενοδοχεῖο!»

»Ἑτοιμάσθηκα γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ θείου. Πάλι φερετζὲ θἄβαζα. Ὅμως, τὴν ἄλλη μέρα, παίρνω ἕνα σημείωμα ἀπὸ τὸν μπάρμπα μου. Εἶχε πάθει κάποια δηλητηρίασι, λέει, καὶ ὁ γιατρὸς δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ βγῇ γιὰ λίγο διάστημα. Σὲ δυοτρεῖς μέρες, ἐγὼ συνηλθα καὶ τράβηξα κατ' εὐθεῖαν στὸ ξενοδοχεῖο. Εἶδα τὸ θεῖο σὲ μαῦρο χάλι. Τὸ ιοῦτρο του ἦταν ἀκριβῶς σὰν τὸ δικό μου, τὴν ἐπομένη κάθε ραντεβοῦ ποὺ εἶχα μὲ τὴ Νίνα.

»— Ὡραία ὑποδοχὴ μοῦ κάνατε! εἶπε ψευτοθυμωμένος. Ἀκόμα δὲν ἤρθα!

»— Ἀναφυλαξία! λέω. Τὰ ἴδια παθαίνω κι' ἐγὼ κἀμπόσον καιρό. Τί σᾶς εἶπε ὁ γιατρός;

»— Ὅτι κάτι θἄφαγα, λέει καὶ μὲ πείραξε.

»Τότε μιὰ ἰδέα σὰν ἀστραπὴ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου.

— Θεῖε, εἶπα, πῶς σοῦ φάνηκε ἡ δεσποινὶς Νίνα;

»— Πολὺ καλὴ κοπέλλα. Καὶ ἀνοιχτόκαρδη!

»— Μήπως σὲ φίλησε;

»— Αἴ... βέβαια! Κακὸ εἶνε; Δηλαδὴ ἐγὼ τὴ φίλησα! Ἔχει τόσο δροσερὸ μαγουλάκι!...

★

»Ἐπῆγα σ' ἕνα δερματολόγου καὶ τοῦ ἀνάφερα τὰ παράξενα αὐτὰ περιστατικά. Ὁ γιατρὸς κάτι ὑποψιάστηκε:

»— Πότε ἔχετε ραντεβοῦ; μὲ ρώτησε.

»— Ἀπόψε.

»— Λοιπὸν ἀπόφυγε νὰ τὴ φιλήσῃς!

»— Δύσκολο εἶνε.

»— Συγκρατήσου!

»Ἀκολούθησα τὴ συμβουλὴ τοῦ δερματολόγου. Δὲν φίλησα καθόλου τὴ Νίνα. Τὸ πρωΐ, τὸ μοῦτρο μου ἐν τάξει. Καμμιὰ ἐνόχλησι. Ξαναπάω στὸ γιατρό.

»— Κάτι θἄκανε ἡ κρέμα ποὺ βάζει στὸ πρόσωπο! μοῦ εἶπε. Πάρε λίγη καὶ φέρε νὰ τὴν ἐξετάσουμε!

»Τὸ βράδυ ἀπόφυγα πάλι νὰ φιλήσω τὴ Νίνα. Τὴ ρώτησα τί κρέμα βάζει στὸ πρόσωπο καὶ εἶνε τόσο φρέσκο.

»— Α! Δὲν βάζω ἀπὸ κεῖνες ποὺ πουλάνε στὰ φαρμακεῖα, μοῦ ἀπάντησε. Ἔχει μιὰ συνταγὴ ἡ μαμὰ καὶ τὴ φτιάνει μόνη της.

»— Μπορεῖς νὰ μοῦ δώσῃς λίγη;

»— Γιατί;

»— Μπορεῖ νὰ τὴν ἐκμεταλλευθοῦμε καὶ νὰ γίνουμε πλούσιοι!

»— Θὰ σοῦ φέρω αὔριο. Φίλησέ με τώρα.

»— Ὄχι, Νίνα. Ὑπάρχει λόγος!

»— Ἐνεις γίνει πολὺ ψυχρὸς τώρα τελευταία μαζί μου, μοῦ εἶπε μὲ παράπονο. Μήπως μὲ βαρέθηκες;

»— Ὄχι, Νίνα μου. Θέλω νὰ λύσω κάποιο μυστήριο πρώτα. Φέρε μου τὴν κρέμα καὶ θὰ σοῦ πῶ!

»Μοῦ τὴν ἔφερε. Τὴν ἔδωσα στὸ γιατρό. Τὴν ἀνάλυσε.

»— Αὐτὴ ἡ κρέμα, μοῦ εἶπε, ἔχει μέσα «ἀμιδοχλωριούχο ὑδράργυρο». Εἶνε ἕνα συστατικὸ ποὺ βάζουν σὲ πολλὰ καλλυντικά, κι' ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ προκαλῇ ἀναφυλακτικὰ φαινόμενα σὲ μερικὰ εὐαίσθητα δέρματα. Ἂν κάνουμε μιὰ δοκιμή, νὰ ἰδοῦμε.

»Μοῦ ἔτριψε μ' αὐτὸ τὸ χημικὸ στοιχεῖο τὸ χέρι. Τὴν ἄλλη μέρα, κοκκίνισε κι ἔσκασε. Τὸ μυστήριο εἶχε λυθῇ.

»Τὸ εἶπα τῆς Νίνας. Μὲ κανέναν τρόπο νὰ τὸ παραδεχθῇ. «Αὐτὰ εἶνε φαντασίες», εἶπε μὲ πεῖσμα. «Πὲς καλύτερα πὼς θὲς νὰ χωρίσουμε!». Ὄχι, Νίνα. τῆς λέω. Δὲν θέλω νὰ νωρίσουμε. Ἐκεῖνο ποὺ θέλω, εἶνε ν' ἀλλάξῃς κρέμα!

»— Κρέμα δὲν ἀλλάζω! δήλωσε.

»— Τότε θ' ἀλλάξῃς ἐμένα!

»Κι' αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ εἰδυλλίου».

★

— Νόστιμη ἱστορία, εἶπο στὸ γιατρό. Τώρα πρέπει νὰ τῆς βροῦμε κι' ἕνα νόστιμο ἐπίλογο.

— Δὲν χρειαζεται νὰ τὸ βροῦμε, ἀπάντησε ὁ γιατρός; Ὑπάρχει καὶ ὁ ἐπίλογος. Κι' αὐτὸς ἀληθινός. Πρὶν ἀπὸ δυὸ μῆνες, γνώρισα ἕναν κύριο, σὲ κάποιο φιλικὸ σπίτι. Μοῦ σύστησε καὶ τὴ γυναίκα του. Καταλαβαίνετε ποιὰ ἦταν.

— Ἡ Νίνα!

— Ναί. Κι' ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ εἶμαι γιατρός, ὁ εὐτυχὴς σύζυγος μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία τῆς εὐτυχίας του. Ἕνα χρόνο εἶχε ἐρωτικὸ δεσμὸ μὲ τὴ Νίνα. Ἀπὸ τὸν πρῶτο καιρὸ τῆς γνωριμίας τους, ἐκείνος ἄρχισε νὰ παρουσιάζῃ παράξενα ἀναφυλακτικὰ φαινόμενα. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ποὺ ἔμενε κρεβατωμένος, ἡ Νίνα τὸν περιποιόταν μὲ συγκινητικὴ στοργή. Μ' ὅλα τὰ χαλιὰ ποὺ εἶχε τὸ πρόσωπό του, παρατηρεῖται σὰν φύλαξ ἄγγελος κοντά του. Αἴ, ὁ ἄνθρωπος συγκινήθηκε τόσο μ' αὐτὴν τὴν ἀφοσίωσι, ὥστε τὴν παντρεύτηκε. Ποῦ θἄβρισκε ἄλλη γυναίκα, τόσο ἀφοσιωμένη; Καί, φυσικά, μετὰ τὸ γάμο, τὰ ἀναφυλακτικὰ φαινόμενα σταμάτησαν ἐντελῶς. Καὶ τώρα βγάλτε τὸ συμπέρασμά σας.

— Ὑποθέτω ὅτι βγαίνει μόνο του. Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, γιατρέ. Τί σᾶς ὀφείλω γιὰ τὴν ἀκρόασι;

— Τίποτε!

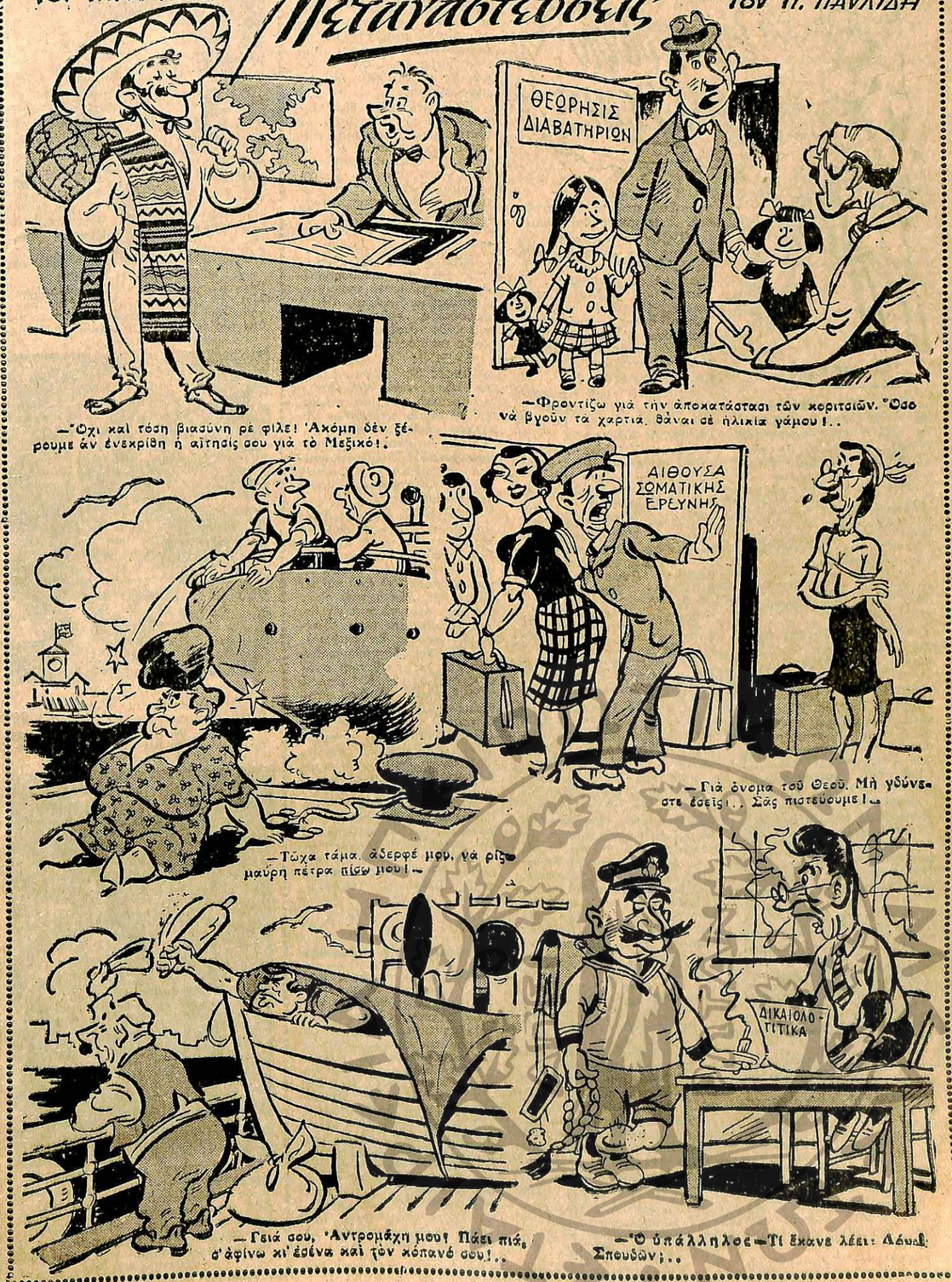
— Ἄ! Ὄχι. Δὲν θέλω ὑποχρεώσεις. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, λοιπόν, νἄρθω καμμιὰ μέρα νὰ μὲ ἀκρασθῆτε κι' ἐσεῖς δωρεάν. Γιὰ νὰ εἴμαστε πάτσι!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΤΟΥ Μ. ΓΑΛΛΙΑ

Μεταναστεύσεις

ΤΟΥ Π. ΠΑΥΛΙΔΗ





Τό ἐπεισόδιο τῆς ζωῆς

Ὁ νεκρός

(ΕΚΕΙΝΟΣ: 35 χρόνων. Μὲ μικρὰ ὄνειρα, ψαλιδισμένα φτερὰ καὶ μετρημένα βήματα. Σὲ διαρκῆ ἀγκαλιὰ μὲ τὴ ρουτίνα μιᾶς ἀνούσιας ζωῆς. Παντρεμένος.

ΕΚΕΙΝΗ: 30 χρόνων. Ἀποφασισμένη νὰ κερδίσῃ μὲ κάθε τρόπο τὸ παιχνίδι ποὺ τῆς ἐπέβαλε ἕνας ἄτυχος καὶ χωρὶς ὁρίζοντα ἔρωτας. Ἀνύπαντον.

Ἡ σκηνὴ σ' ἕνα μικρὸ καὶ φτωχικὸ ἀλλὰ νοικοκυρεμένο διαμέρισμα μονοκατοικίας. Βράδυ).

ΕΚΕΙΝΗ (ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπόφασί του νὰ χωρίσουν): "Η τρελλὸς εἶσαι ἢ δειλός!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τ' ἄλλο. Εἶμαι νεκρός. Καὶ ἀποροῦ πῶς ἔχεις τὸ θάρρος νὰ στηρίζῃς τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἀγάπης σου στὶς πλάτες ἑνὸς νεκροῦ. Ἐσὺ εἶσαι, ἡ ἀνισόροπη!

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ διπλωματικὸ τρόπο): Μὴν ἀνησυχῆς... Δὲν σοῦ ζητῶ στεφάνι... Οὔτε σκέφθηκα ποτὲ νὰ νομιμοποιήσω τὶς σχέσεις μας. (Μὲ παράπονο). "Εχω ὅμως τὴν ἀπαίτησι νὰ σὲ βλέπω... Νὰ σὲ κρατῶ κοντά μου, γιατὶ σὲ συνήθισα καὶ δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα. "Εγινες ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴ ζωή μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πιάνει τὴν τράπουλα ἀπὸ τὸ τραπέζι κι' ἀνακατώνει τὰ χαρτιά): Καλύτερα νὰ παίξουμε μιὰ κοντσίνα.. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω κατόπιν...

(Μετὰ πέντε λεπτά).

ΕΚΕΙΝΗ (ξεφυλλίζοντας τὴ δεύτερη χαρτωσιά της): Ξέρω... Κι' ἐσὺ δὲν ἀντέχεις στὸ νευρισμό... Βλέπω τὰ μάτια σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Παίζε!... Τόχεις τὸ δύο τὸ καλό;

ΕΚΕΙΝΗ: "Οχι... Πιάνω τὸ φῦλλο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Περίεργο! "Οταν σκύβω καὶ καπνίζω πάντα δακρύζουν τὰ μάτια μου...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Εγωϊστή! Τὸ βρῆκες! (Παίζει). Νά κι' ἐγώ. Σοῦ παίρνω δυὸ σπαθιά. Στὶς πόσες βγαίνουμε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (διακόπτει τὸ παίξιμο γιὰ νὰ ἐξερευνήσῃ τὸ βάθος τῶν σκέψεών της). Γιατὶ νὰ συνεχίσουμε;... Τὸ χάσαμε καὶ οἱ δυὸ τὸ παιχνίδι. (Πετᾶ τὰ χαρτιά). Ἀπορῶ ὅμως μὲ τὴν ψυχραιμία σου... Ἀκόμα περιμένω νὰ μοῦ ζητήσῃς ἐξηγήσεις γιὰ τὴν πικρὴ ἀπόφασι ποὺ σοῦ ἀνεκοίνωσα...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ περίεργη ἀφέλεια): Δὲν βιάζομαι... Ξέρω ὅτι στὸ τέλος θὰ μοῦ τὶς δώσῃς μόνος σου... (Μὲ περιέργεια). Εἶνε σοβαροὶ αὐτοὶ οἱ λόγοι; Ἀξίζουν νὰ θάψουν τὴν ἀγάπη μας;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φυσικά!

ΕΚΕΙΝΗ: Μήπως εἶσαι ἄρρωστος; "Η κουράστηκες μαζί μου; "Ισα - ἴσα ποὺ ἐγὼ δὲν σοῦδωσα ποτὲ ἀφορμὴ κι' οὔτε σὲ ἄφησα νὰ πλήξῃς... "Εχεις γίλιες ἀποδείξεις ὅτι ἐξακολουθῶ νὰ σ' ἀγαπῶ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ, ἀλλὰ εἶμαι... παντρεμένος!

ΕΚΕΙΝΗ (κατάπληκτη): Παντρεμένος; Εἶσαι παντρεμένος; 'Απὸ πότε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκύβοντας τὸ κεφάλι): Εἶμαι παντρεμένος τρία χρόνια πρὶν σὲ γνωρίσω... Κατάλαβες; Μαζί σου ἄρχισα μ' ἕνα ψέμμα.

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε καλὰ χαρακτήρισα στὴν ἀρχὴ τὴν ἀπόφασί σου. Εἶσαι δειλός. Φοβᾶσαι τὴ γυναῖκα σου, τὸ σόϊ της, τὴν κοινωνία τὴν καρριέρα σου, τὴν ἄνεσί σου. (Σηκώνεται καὶ βηματίζει. Στέκει. Μὲ εἰρωνεία). Καὶ διασκόπτεις μαζί μου γιατὶ φοβᾶσαι τὸ ξεσυνάλισμα... "Ετσι δὲν εἶνε; (Μὲ τραγικὸ νταηλίκι). Μὴν ἀνησυχῆς ὅμως. Δὲν πρόκειται νὰ σὲ ξεσυναλίσω, γιατὶ ποτὲ δὲν στήριξα τὶς ἐλπίδες μου στὴν ἀγάπη σου... Στὸν ὁρίζοντα δὲν ἔβλεπα τὸ γάμο... Νὰ ὅμως ποὺ τώρα ἀποκαλύπτεται ἡ αἰτία τῆς βιασύνης σου κάθε βράδυ... Ἀλήθεια πῶς συμβαίνει καὶ δὲν ἔβγαλες ἀκόμα τὸ ρολόϊ σου νὰ δῇς τὴν ὥρα; Νὰ στὴν πῶ ἐγώ. (Κυτάζει τὸ ρολόϊ τοῦ νεροῦ της). Δέκα! "Αργησες... Σὲ περιμένει στὸ τραπέζι ἡ γυναῖκα σου. (Πέφτει στὸ κάθισμα καὶ κλαίει μὲ δυνατοὺς λυγμούς).

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ τύψι): Νὰ μὲ συγχωρῇς γιὰ τὴν ἀπάτη... Βρισκόμουν σὲ δύσκολη θέσι. "Αν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ σοῦ μιλοῦσα εἰλικρινά, δὲν θὰ συγκινοῦσα τὴν καρδιά σου. Δὲν θὰ μὲ πρόσεχες.. Γιατὶ ἂν συνέβαινε αὐτὸ καὶ δεχόσουν τὶς σνέσεις μας θὰ ἤξερα ὅτι αὐτὲς θὰ ἦσαν μιὰ κακὴ συναλλαγὴ μὲ ἀφετηρία τὸ καπρίτσιο καὶ τὸ συμφέρον... 'Εγὼ ὅμως μαζί σου ἤθελα νὰ ζήσω τὸ ρομάντσο μιᾶς ἀθῶας καὶ τίμιας ἀνάπης...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ λοξὸ βλέμμα): Μὲ παρηγορεῖς ἢ μὲ οἰκτείρεις; (Χαιρέκακη). Εἴτε τὸ ἕνα συμβαίνει εἴτε τὸ ἄλλο, τ' ἀποκρούω καὶ τὰ δυό, γιατὶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ εἶχα φροντίσει νὰ μάθω ὅτι εἶσαι παντρεμένος ...κι' ὁ σκοπός μου ἦταν νὰ σὲ πάρω ἀπὸ τὴ γυναῖκα σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καθυστερημένη, ἀλλὰ εἰλικρινῆ γνωριμία. Διαπιστώνω τώρα ὅτι ἡ προσδοκία τοῦ γάμου εἶνε γιὰ κάθε γυναῖκα ὁ πρωταρχικὸς σκοπός της.

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ἐκδικητικὸ πεῖσμα): Ναί, θέλω νὰ παντρευτῶ, γιατὶ ξέρω ὅτι ἡ παντρεμένη γυναῖκα προκαλεῖ τὸ φθόνο τῶν ἄλλων γυναικῶν! (Μὲ κακεντρέγεια).. Ἐπειδὴ γίνεται ὁ στόχος τῶν ἀντρῶν!... (Τὴν κυτάζει ἀνευδρος). Μάλιστα! Στέκει ψηλότερα καὶ διαθέτει περισσότερα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ὀρμάει ἀπάνω της καὶ τὴν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι): Γι' αὐτὸ τὸ λόγο δὲν ζητοῦσες λοιπὸν νὰ σὲ παντρευτῶ; 'Υπονωροῦσες, γιὰ νὰ προγωρῶ ἐγὼ καὶ νὰ πέσω στὸ λάκκο ποὺ εἶνες ἔτοιμον, ἀνοιγτὸ γιὰ νὰ δεχτῇ τὸ κουφάρι μου; (Στέκει ἀκίνητος ζαλισμένος).

ΕΚΕΙΝΗ (ὀπισθονωοῦντας καὶ μ' ἐπιθετικὴ στάσι). Μάλιστα! Κι' ἀπορῶ πῶς ἔμπλεξα μ' ἕναν παντρεμένο ποὺ ποέπει νὰ εἶνε ὁ τρόμος τῶν γυναικῶν. (Τοῦ δείχνει τὴν πόρτα). Φύγε! Γιὰ σᾶς δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ θέσις στὴν καρδιά μας! Εἴσαστε οἱ νεκροὶ τοῦ ἔρωτα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (παίρνει τὸ καπέλλο του καὶ φτάνει στὸ κατώφλι. Ἐκεῖ στέκει καὶ τὴν κυττάζει ποὺ κλαίει μὲ ἀναφυλητά). "Ισως νὰ ἔχῃς δίκιο... Εἶμαι ἕνας παρείσακτος... Γειά σου. (Φεύγει).

ΑΥΛΑΙΑ)

Π. Α.

✪✪

Τὸ «χρῶμα τῆς ντροπῆς»

'Υπάρχουν γυναίκες ποὺ κοκκινίζουν μὲ τὸ παραμικρό. Κι' ὅμως θἄθελαν πολὺ ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα. "Ενας εἰδικὸς λοιπὸν αἰσθητικὸς γιατρὸς τὶς συμβουλεύει νὰ γυμνάσουν τὴ θέλησί τους καὶ νὰ πείσουν τὸν ἑαυτό τους ὅτι μποροῦν νὰ μὴν κοκκινίζουν. Φρονεῖ δηλαδὴ ὅτι ἡ καλύτερη θεραπευτικὴ μέθοδος εἶναι ἡ αὐθυποβολή. μαζὶ μὲ τὴν καλλιέργεια μιᾶς ἤρεμης φιλοσοφίας τῆς ζωῆς. "Εχει παρατηρηθῆ ὅτι οἱ ξανθὲς κοκκινίζουν περισσότερο ἀπ' τὶς μελαχροινές. 'Ο λόγος εἶναι ἄγνωστος. "Ισως, ἁπλῶς καὶ μόνο, νὰ διακρίνεται περισσότερο τὸ κοκκίνισμα σ' αὐτές, ἐπειδὴ ἔχουν ἄοπρη ἐπιδερμίδα.



ΜΙΑ ΕΚΛΕΚΤΗ ΝΤΙΖΕΖ

'Η ντιζέζ τοῦ «'Ακροπόλ» κυρία Μπελίντα ἡ ὁποία μαζὶ μὲ τὴν Ρένα Βλαχοπούλου ἐκτελεῖ τὰ δυὸ νέα τσαγούδια τῆς ἐπιθεωρήσεως «Βασίλισσα τῆς νύχτας».



ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙΣ

Τὸ ἀληθινὸ αὐτὸ θαῦμα τὸ ἐπέτυχε ἕνας Βιενέζος ζωόφιλος καταφέρνοντας τὸ γατάκι του νὰ ζῆ ἀρμονικὰ μὲ τὰ ναοιτωμένα λευκὰ ποντικάκια ποὺ διατηρεῖ σὲ εἰδικὰ κλουβιά.



ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΥΣ

Παράλληλα μὲ τὶς μηνανικὲς τελειοποιήσεις ποὺ γίνονται στὰ ἀεροπλάνα. εἰδικοὶ ἐπιστήμονες μελετοῦν τὶς στολὲς τῶν πληρωμάτων τους. 'Η ἀνωτέρω στολὴ προορίζεται γιὰ ἐκείνους ποὺ πετοῦν μὲ ταχύτητα ποὺ ὑπερβαίνει τὰ 1000 γιλιόμετρα τὴν ὥρα.

Οἱ ξένοι ποὺ ἀγάπησαν ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ὁ Μαυροβούνιος Βάσος

Σὲ μιὰ συνάντησί του μὲ τὸν Καραισκάκη, στὴ Λεβαδειά, ὁ Βασος Μαυροβουνιώτης παρεπονειτο γιὰ τὴν ατυχία του καὶ τὴν ηττα τοῦ στρατιωτικοῦ του τμήματος σὲ μιὰ συμπλοκή.

—Γιατὶ αὐτὰ τὰ παράπονα, ἀγαπητέ μου ἀδελφέ; τοῦ ἀπάντησε ὁ Καραϊσκάκης γελῶντας καὶ χτυπῶντας του στὸν ὦμο. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά, ποὺ σοῦ συμβαίνει τέτοιο πρᾶγμα!...

'Ο Καραϊσκάκης ἤθελε, βέβαια, νὰ πειράξῃ τὸν Βάσο, γιατὶ ἤξερε πὼς ὁ γενναῖος Μαυροβούνιος ἀγωνιστὴς ἦταν μεγάλο παλληκάρι κι' ἔπεφτε στὶς μάχες μὲ ἀσυγκράτητη ὁρμή.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. στὴ Ρούμελη εἶχε γίνει παροιμιώδης ἡ φράσι :

«Τὸ μαυρομάνικο τοῦ Βάσου θὰ σὲ φάῃ!...»

"Ηταν ἕνας εἶδος κατάρας ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου. ἀλλὰ καὶ θαυμασμοῦ πρὸς τὸν ἐπιδέξιο χειριστὴ τοῦ «μαυρομάνικου μαχαιριοῦ», τὸν καπετὰν Βάσο. 'Η φράσι αὐτὴ βγῆκε ἀπὸ τὸ ἀκόλουθο γεγονός :

"Υστερα ἀπὸ τὴ δεύτερη νικηφόρο μάχη τῆς Φοντάνας (17 'Οκτωβρίου 1825). ὁ Βάσος ἔπεσε κουρασμένος κι' ἀποκοιμήθηκε. Εἶχε ἀποκάμει πολεμῶντας καὶ σφάζοντας τοὺς ἐχθροὺς μὲ τὸ μαυρομάνικό του. Τὴν ὥρα, λοιπόν, ποὺ κοιμόταν, πῆγαν στὸ στρατόπεδό του οἱ καπεταναῖοι Γιάννης Γκούρας καὶ Νικόλας Κριεζώτης. Τὸν εὕρισαν. τότε νὰ τὸν συγχαροῦν γιὰ τὴν νίκη του. Καὶ τοῦ εἶπε ὁ Κριεζώτης μὲ θαυμασμό :

— Βρὲ ἀδερφέ, τί ἔκαμες: 'Ορέ, σὺ ἐολόθρεψες τὸν κόσμο κεῖθε κάτω μὲ τὸ μαυρομάνικό σου!...

Κι' ὁ Βάσος, γυρίζοντας στ' ἄλλο πλευρό, τοὺς ἀπάντησε μ' ἕνα χασμουρητό :

—Μὴ μὲ περιπαίζετε! Μόν' ξεφορτωθῆτε με γιατί... νυστάζω!...

'Ο μεγάλος αὐτὸς Φιλέλλην. ἦταν Μαυροβούνιος. Καταγόταν ἀπὸ τὸ Μπελοπάβλιτς τῆς περιοχῆς τοῦ Τσέρνα - Γκόρα (ποὺ ἐξελληνισμένα τὸ λένε Μαυροβούνιο) τῆς σημερινῆς Γιουγκοσλαβίας.

Γεννήθηκε στὰ 1797 καὶ στὰ 1817 βρέθηκε μὲ τ' ἀδέρφια του καταδιωγμένος στὴ Μικρὰ 'Ασία. ὅπου ἔτυχε νὰ γνωριστῇ μὲ τὸν ξεντεμένο σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη "Ελληνα Νικόλα Κριεζώτη, ποὺ τὸν ἔλεγαν τότε Ντελῆ-Νικόλα (=τρελλο - Νικόλα). Μεταξύ τους δημιουργήθηκε στενώτατη φιλία. κι' ὅταν ὁ Νικόλας Κριεζώτης ξεκίνησε νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του, τὴν 'Ελλάδα καὶ ν' ἀγωνιστῇ γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσί της. ὁ Βάσος τὸν ἀκολούθησε μὲ τὰ ἑφτὰ ἀδέρφια του. 'Ερχόταν κι' ἑφτὰ ἀδέρφια του, 'Ερχόταν κι' ἑφτὰ ἀδέρφια του. 'Ερχόταν κι' ἑφτὰ ἀδέρφια του, τοὺς τυράννους κείνος νὰ πολεμήσῃ τοὺς τυράννους τῆς 'Ελλάδος καὶ τῆς πατρίδας του.

'Ο Βάσος εἶχε ἀνάστημα γιγαντιαῖο κι' ἀρρενωπὴ ὁμορφιά. Φοροῦσε πάντα στὸ κεφάλι του «λευκὴν σκιάδιον», δηλ. ἄσπρο σαρίκι, κι' εἶκίδαριν», δηλ. ἄσπρο σαρίκι, κι' εἶχε στὸ στῆθος του τὴν εἰκόνα τοῦ "Αη - Γιώργη.

Δὲν ἤξερε πολλὰ γράμματα, μὰ ἔφερνε μαζί του μιὰ φυλλάδα. τὴν «'Ιστορία τοῦ Γεωργίου Καστριώτου ἢ Σκεντέρμπεη», γιατὶ πολὺ θαύμαζε τὸν Βαλκανικὸν αὐτὸν ἥρωα. κι' ἔβαζε τὸν γραμματικό του καὶ τοῦ τὴν διάβαζε.

Τὴν ἀπλοϊκότητα τοῦ Βάσου τοῦ Μαυροβουνιώτη παρουσιάζει γαρακτηριστικὰ τὸ ἑξῆς ἐπεισόδιο :

Κατὰ τὴν 'Επανάστασι, τὸ στρατόπεδο τοῦ Βάσου βρισκόταν στὸ στενὸ τῶν Θερμοπυλῶν. στὸ μέρος ἀκριβῶς ποὺ εἶχε γίνει ἡ περίφημη μάχη τῶν Τριακοσίων τοῦ Λεωνίδα ἐναντίον τῶν Περσῶν.

Μιὰ μέρα. μερικοὶ "Αγγλοι περιηγηταὶ ἐπεσκέφθησαν τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ πῆραν καὶ τὸν καπετὰν Βάσο μαζί τους. ἐνῶ μὲ τὰ ἀρχαῖα κείμενα στὸ γέρι ἔκαμαν μιὰ περιγραφὴ τοῦ ἀρχαίου γώρου καὶ μιὰ ἀναπαράστασι τῆς παρατάξεως τῶν ἀντιπάλων στρατῶν.

'Ο Βάσος τότε ποὺ δὲν εἶχε ἰδέα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς ἱστορίας γύρισε σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ τοὺς εἶπε :

—'Εγὼ θαυμάζω, πῶς ἐκάθησαν σ' αὐτὸν τὸν τόπο, μ' αὐτὰ τὰ... κουνούπια!...

'Ο Βάσος εἶνε γνωστὸς καὶ γιὰ τὴν ἀπαγωγὴ τῆς ὡραίας 'Ελένης. τῆς συζύγου τοῦ Μιχ. Παγκάλου. στὸ νησὶ τῆς Τζιᾶς. Σὰν τοὺς μεσαιωνικοὺς ἱππότες. ἐγκατέστησε τὴν ἀγαπημένη του μὲ μιὰ δοῦλα στὸν πύργο ἐνὸς φίλου του στὴν "Ανδρο, κι' ἔχτισε κατόπιν τὶς πόρτες τοῦ πύργου, ὥστε μόνον ἀπὸ ἕνα ψηλὸ παράθυρο νὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ τοὺς ἔξω, ποὺ τὶς τροφοδοτοῦσαν μὲ τὸ καλάθι!...

'Η μυθιστορηματικὴ αὐτὴ ἀπαγωγὴ ἔγινε ὅταν ὁ Βάσος ἀνέλαβε μιὰ περιπετειώδη. ἀλλὰ καὶ τυχοδιωκτικὴ ἐκστρατεία στὸ Λίβανο καὶ στὴ Συρία.

"Υστερα ἀπὸ ἄγονες προσπάθειες νὰ παρασύρουν τὴν 'Ελληνικὴ Διοίκησι σ' αὐτὴ τὴν ἐκστρατεία, μερικοὶ ἀπεσταλμένοι ἀπετάθησαν στὸ Βάσο καὶ τὸν Κριεζώτη. οἱ ὁποῖοι κάλεσαν τὰ παλληκάρια, γιὰ νὰ συνεννοηθοῦν.

— 'Ελᾶτε νὰ σᾶς ὁδηγήσωμεν εἰς γώρας εὐφόρους καὶ εἰς δόξαν, τοὺς εἶπε ὁ Βάσος. γιατὶ ἐδῶ ἡ Κυβέρνησις ἔχει ἄλλους στρατοὺς καὶ δὲν ἔχει πλέον τὴν ἀνάγκην οὔτε τὴ δική μας. οὔτε τὴ δική σας!...

Μὲ 12 ὑδραϊϊκα καράβια λοιπὸν ξεκίνησαν, πέρασαν ἀπὸ τὴν Κύπρο κι' ἔδωσαν καὶ μάχη μὲ τοὺς 'Οθωμανοὺς στὰ γότια παοάλιά της, κι' ἔφθασαν κατόπιν στὴ Συρία.

'Εκεί, ὅμως, ἀντὶ νὰ βροῦν ἑτοίμους ἐπαναστάτες καὶ φίλους. ὅπως τοὺς ἔλεγαν. βρῆκαν στρατεύματα μὲ τὸν 'Εμίρη Μπεσίρ ἐπὶ κεφαλῆς.

— Πόθεν ἔρχεσθε, καὶ τί θέλετε ἐδῶ; τοὺς ρώτησε ὁ 'Εμίρης.

— Εἴμεθα "Ελληνες, τοῦ ἀπάντησαν, καὶ σκοπὸς τῆς ἐνταῦθα ἐλεύσεώς μας εἶναι ἡ ἐκπόρθησις τῶν φρουρίων!...

'Αλλ' ὁ 'Εμίρης φοβήθηκε τοὺς ἄτακτους αὐτούς. ποὺ τοὺς θεώρησε κουρσάρους κι' ἄρχισε ἐπιθέσεις ἐναντίον τους. "Ετσι τοὺς ἀνάγκασε νὰ φύγουν.

'Ο Βάσος ὁ Μαυροβουνιώτης εἶχε διαδεχθῆ στὴν ἀρχηγία τῆς Εὐβοίας τὸν Παπᾶ. ποὺ σκοτώθηκε στὴν Κύμη.

Τ' ἀδέλφια του πολέμησαν σὲ διάφορες περιοχές. 'Ο Στέρος σκοτώθηκε στὸ Ναυαρῖνο κι' ὁ Ράντος ἀνδραγάθησε στὴν Εὔβοια καὶ στὰ Ψαρά.

'Ο Μαυροβούνιος φιλέλλην ἔδρασε κυρίως στὴν 'Αττικὴ κι' ἔμεινε μετὰ τὴν 'Απελευθέρωσι στὴν 'Ελλάδα. ὅπου πολιτογραφήθηκε "Ελληνας.

Παιδιὰ τοῦ Βάσου ἦσαν οἱ γνωστοὶ ὑποστράτηγοι 'Αλέξανδρος Βάσος καὶ Τιμολέων Βάσος περισσότερο γνωστὸς ἀπὸ τοὺς Κρητικοὺς 'Ανώνες γιὰ τὴν ἕνωσι μὲ τὴν 'Ελλάδα.

'Ο Βάσος ὁ Μαυροβουνιώτης πέθανε στὴν 'Αθήνα ἀπὸ πνευμονία, στὶς 9 'Ιουνίου τοῦ 1847.

ΘΑΝΟΣ ΒΑΓΕΝΑΣ

Ἀθηναϊκὰ ἐφήμερα

Ἀλλαγή

'Αναρρώσας, δυνεμώσας κι' ὅπως δήλωσε, μὲ κέφι, ὁ πρωθυπουργὸς Πλαστήρας ὅσον οὔπω ἐπιστρέφει. Καὶ καθήκοντα προέδρου παρευθὺς ἀναλαμβάνει, καὶ τὴ θέσι ξαναπιάνει, ποὖχει ὁ Σοφοκλῆς... ζεστάνει!

Παρευθὺς δὲ μόλις φθάση, σὲ μιὰ ὥρα ἢ καὶ μισή, φεύγει καὶ ὁ Βενιζέλος γιὰ λαυτρὰ εἰς τὸ Βισύ. Κι' ὅταν ἔρθη πιὰ κι' ἐκεῖνος, ἐκ Βισύ, βία Παρίσι, ἐσπευσμένως ὁ Πλαστήρας, ἴσως πάλι ἀναχωρήσῃ!

"Ετσι συνεχῶς συμβαίνει.
Φεύγει ὁ ἕνας, ὁ ἄλλος μένει.
Τὴν ἀλλάζουνε τὴ βάρδεια στὴν πρωθυπουργία ἐν (γένει.
Κι' εἶναι συνεπῶς κι' οἱ δύο ὑπερευχαριστημένοι!

Ἐπιστροφὴ «παγωμένων»

Εὐκολίες στοὺς ἐξύπνους, εὐκολίες κατὰ δόσεις νὰ ἐπιστρέψουν τὶς δροσάτες «παγωμένες των πι- (στώσεις».
Κι' ὑποσχέσεις σκανδαλώδεις. "Αν θὰ δώσουν πο- (σοστό,
ὡς σαράντα τὰ ἑκατό,
ἄλλα δάνεια θὰ πάρουν—τὸ ἐγκρίνει τὸ ὑπουργεῖο— καὶ αὐτὰ «πεπαγωμένα» νὰ τὰ βάλουν στὸ ψυγεῖο.

★

Μιὰ ποὺ εἰς τοὺς βιομηχάνους κάτι τέτοια ἔχουν (τάξει.
ὅλοι πρόθυμα θὰ σπεύσουν νὰ φαγοῦν πολὺ ἐν τάξει.
Γιατὶ θἄν' πολὺ κορόϊδα, μὲ συστήματα ἀπὸ σπόντα, νὰ μὴ δώσουν τὸ σαράντα γιὰ νὰ πάρουνε τὸ... (ὀγδόντα!

Ἀναβάλλεται

Τὸ εἴκοσι τοῖς ἑκατὸ
τῶν ὑπαλλήλων τὸ γνωστό,
ἀνεγνωρίσθη ὡς αὔξησις καὶ πρὸ πολλοῦ ἐνεκρίθη.
Πλὴν ὅμως ἐπὶ τρίμηνον περίπου ἀνεβλήθη.
Αὐτὸ τὸ μῆνα ὁριστικῶς, γιὰ νὰ δοθῇ ἐπρόκειτο.
Πλὴν ὅμως κάποιο ἐμπόδιο συνέβη ἀπροσδόκητο.
Κι' ἡ αὔξησις «προσωρινῶς» καὶ πάλιν ἀναβάλ- (λεται.

Κι' ὁ ὑπάλληλος... ἀγάλλεται!
Τὸν ἄλλο μῆνα ὑπόσχονται πὼς μάλλον θὰ δοθῇ.
Μὰ εἶναι πιθανότερον πάλι ν' ἀναβληθῇ.
Καὶ ὅλο θ' ἀναβάλλεται—αὐτὸ εἶναι τὸ βιολί—
ὄχι μόνο ἡ αὔξησις μὰ κι' ἡ... ἀναβολή!...

Μαθητικὴ δρᾶσις

Εἰς ἐπαρχίας ἀρκετάς,
πολλὰ συμβαίνουν ἔκτροπα μὲ τοὺς «κουμπούρες» (μαθητάς.
Ποὺ ἐπειδὴ ἀπορρίπτονται εἰς ὥρας ἀνωμάλους, ἀγρίως ἐπιτίθενται καὶ δέρνουν τοὺς δασκάλους.

★

"Ολο τὸ χρόνο τὰ παιδιά, ἔχουν τὸ νοῦ στὴ μπάλλα. Καὶ δὲν πολυκουράζουνε τὴν ἄδεια τους κεφάλα. Εἰς δὲ τοὺς διαγωνισμοὺς δίνουνε ἄσπρη κόλλα καὶ ἀπαιτοῦν προβιβασμὸ εἰς τὰ μαθήματα ὅλα!

★

Μὰ τοὺς ἀφήνει ὁ δάσκαλος μοιραίως στὴν ἴδια (τάξι.
Κι' ὁ μαθητὴς ἐπιχειρεῖ ἀγρίως νὰ τὸν... πατάξῃ.
Κι' ἔτσι ἀληθεύει τὸ ρητὸν ποὺ εἶπαν οἱ ἀρχαῖοι (χρόνοι:
«Πάταξον μὲν τὸν δάσκαλον κι' ἄκουσον τὸ... κα- (νόνι!»

'Ο λαὸς πληρώνει:

'Επειδή,
πρέπει νεράκι ἡ πρωτεύουσα νὰ ἰδῇ.
'Επειδή,
πρέπει γὰ γίνουν καὶ τὰ ἔργα ἐν σπουδῇ.
Κι' ἐπειδή,
ξέρουμε πάντα ποῦ θὰ βροῦμε τὸ κλειδί.
Διὰ ταῦτα, ἑπομένως,
συσκεφθέντες ἐπὶ τούτῳ ἐπειγόντως κι' ἐσπευσμέ- (νως,
οἱ ἁρμόδιοι ποὺ ἔχουν πεῖρα καὶ μυαλὸ καὶ γνῶσι,
εἶπαν πὼς αὐτὰ τὰ ἔργα ὁ λαὸς θὰ τὰ πληρώσῃ!
Κατὰ μῆνα ὁ καθένας κατιτί, λέει, θὰ δίνη
γιὰ τὸ ὕδωρ ποὺ... δὲν πίνει!
Καὶ θὰ γίνουνε τὰ ἔργα κι' ὁ λαὸς θὰ πῇ χαλάλι.
Κι' ὅταν θἄρθῃ τὸ νεράκι, τὰ... ξαναπληρώνει πάλι

ΠΑΝ. ΠΑΠ.



Η ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΗ ΜΑΣ

Ο ΑΠΡΟΣΕΚΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΠΡΟΥΣ ΤΟΥΝΤΥ: Νέος 25 χρόνων.
ΠΑΜΕΛΑ ΜΑΤΣΟΝ: 20 χρόνων. Ο πατέρας της Παμέλας. Ένας παλαιοπώλης.
Ο άστυνόμος.
(Η υπόθεσις στο Λονδίνο)

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στον μπουφέ μιάς αίθουσας χορού).

ΠΑΜΕΛΑ: Απρόσεχτε! Μού λέρωσες το φουστάνι!...

ΜΠΡΟΥΣ: Συγγνώμην, δεσποινίς. (Βγάζει το μαντήλι του να το σκουπίση).

ΠΑΜΕΛΑ: Μή! Θά το κάνης χειρότερο! (Προσπαθεί ή ίδια να τινάξη τούς άφρούς της μπύρας). Άν! Τό καινούργιο μου φόρεμα!

ΜΠΡΟΥΣ: Μήν άνησυχήτε, δεσποινίς! Θά πληρώσω έγώ το καθαριστήριο. (Άναστενάζει) Τί φοβερο μέ μένα! Νά είμαι πάντα άπρόσεχτος! Μάλιστα, δεσποινίς. Γεννήθηκα άπρόσεχτος. Λερώνω καί σπάζω. Ό,τι άγγίζω, γίνεται κομμάτια!...

ΠΑΜΕΛΑ: Ύπάρχουν νόμοι γιά τήν περίπτωσί σας. Νά σάς κλείσουν κάπου!...

ΜΠΡΟΥΣ: (Άναστενάζει): Τό ξέρω, δεσποινίς. Έκει θά καταλήξω. (Χαμόγελο). Πρέπει νά συμβιβασθούμε, δεσποινίς, χορεύουμε;

ΠΑΜΕΛΑ: Γιατί όχι;

ΣΚΗΝΗ 2η

(Μετά 15 ήμέρες. Στό πάρκο)

ΜΠΡΟΥΣ: Γιά σκέψου πώς γνωριστήκαμε; Άπό άπροσεξία μου!...

ΠΑΜΕΛΑ: Κι' άπό δική μου άπερισκεψία.

ΜΠΡΟΥΣ (Γελάει): Άλήθεια, Πάμ, τί δουλειά κάνει ό πατέρας σου;

ΠΑΜΕΛΑ: Χασαποχός, άδαμαντοπώλης, ώρολογοπώλης, άρχαιοπώλης...

ΜΠΡΟΥΣ: Είνε ιδιότροπος;

ΠΑΜΕΛΑ: Τρομερά!

ΜΠΡΟΥΣ: Έγω μιά ιδέα: Νά τόν έπισκεφθώ στο μαγαζί του κι' όχι στό σπίτι, θά μπώ καί θ' άγοράσω πρώτα δυό βέρες άρραβώνων...

ΠΑΜΕΛΑ: Τό νού σου, μόνο μήν τού κάνης καμμιά ζημιά στό μαγαζί.

ΜΠΡΟΥΣ: Έννοια σου! Θά προσέχω.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Τό άλλο βράδυ στό ίδιο παγκάκι τού πάρκου. Ό Μπρούς είνε άμίλητος).

ΠΑΜΕΛΑ (άνυπόμονα): Λοιπόν; Είδες τόν πατέρα;

ΜΠΡΟΥΣ (μέ άπελπισία): Τόν είδα! Δηλαδή, μόλις τόν είδα, γιατί μέ πέταξε μέ τίς κλωτσιές έξω άπό το μαγαζί. Τού έρριξα χάμω τρία έκκρεμή ρολόγια καί τά έκανα κομμάτια!...

ΠΑΜΕΛΑ (μέ θυμό): Ώστε έσύ είσαι ό πελάτης πού τούκανε αύτή τή ζημιά; Νά μή σέ δούν τά μάτια του! Έγινε άνήμερο θηρίο! Τί είσαι, παιδί μου, έσύ; Ταύρος, ρινόκερως;...

ΜΠΡΟΥΣ: Τίποτε άπ' όλα αύτά. Άπλώς είμαι άπρόσεκτος (Σιωπή). Τί θά γίνη τώρα; Πρέπει νά τόν δώ, νά τού μιλήσω. Νά'νθ σπίτι;

ΠΑΜΕΛΑ: Τρελλάθηκες; Θά σέ άναγνωρίση άμέσως! Έκτός άν άφήσης μουστάκι κι' άλλάξης ντένισμα κι' έμφάνισι στό ντύσιμο. Είνε λίγο μύωψ μέ τίς λούπες πού βάζει στά μάτια του.

ΜΠΡΟΥΣ: Τί νά γίνη; Θά το ύποστώ καί αύτό. Άφού είμαι άπρόσεκτος... Θά μεταμφιεσθώ!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Μετά 15 μέρες. Στό σπίτι τής Παμέλας)

ΠΑΜΕΛΑ (συνιστά): Ό κύριος Μπρούς Τούντυ, μπαμπά, φίλος μου... Ό πατέρας μου...

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΑΤΣΟΝ (χαιρετά): Θαρρώ πώς κάπου σάς έχω δή. (Συγκίνησις τού Μπρούς καί τής Παμέλας).

ΜΠΡΟΥΣ: Έμένα, κύριε; Λάθος κάνετε. Έγώ δέν σάς ξέρω.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΑΤΣΟΝ: Έτσι, ε; Δέν μέ ξέρεις; Έ, τότε κι' έγώ δέν σέ ξέρω... Έκτός άν φάνηκες άπό το μαγαζί μου. Ξέρεις; Είμαι άρχαιοπώλης καί...

ΜΠΡΟΥΣ: Μπά!

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΑΤΣΟΝ: Βέβαια!... Καί μοιάζεις μέ κάποιον άτζαμή πού μούσπασε τρία ρολόγια!...

ΜΠΡΟΥΣ: Τόν παληάνθρωπο!

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΑΤΣΟΝ: Σέ τί άφείλεται ή έπίσκεψίς σας;

ΜΠΡΟΥΣ: Ένδιαφέρομαι, κύριε, γιά τήν κόρη σας...

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΑΤΣΟΝ: Ά! Γιά τήν κόρη μου; Καθήστε. (Κάθεται). Ώστε δέν μοιάζεις μ' έκείνον πού μούσπασε τά τρία ρολόγια;

ΜΠΡΟΥΣ: Μπααα!

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΑΤΣΟΝ: Σέ ρωτώ νά μού πής έσύ, γιατί έγώ είμαι λίγο μύωψ.

ΠΑΜΕΛΑ (Γιά ν' άλλάξη θέμα συζητήσεως): Δέν δείχνεις, μπαμπά, στόν κύριο τή συλλογή σου;...

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΑΤΣΟΝ (χαρούμενος): Καλά το σκέφθηκες... Τή συλλογή μου. (Τόν πηγαίνει στο διπλανό δωμάτιο, όπου έκτίθενται σέ ράφια διάφορες άντίκες: Βάζα κλπ.). Νά! Αύτό το κόκκινο βάζο μέ τούς κίτρινους δράκοντες, είνε κινέζικο... Ένα έξαίρετο δείγμα τής έποχής τού Αύτοκράτορος Μίνγκ. Μόνο ένα δεύτερο ύπάρχει, κι' αύτό το έχει ό άντικρυνός μου ό άρχαιοπώλης. (Το παίρνει άπό το ράφι καί τού το δείχνει). Νά! Έδώ είνε χαραγμένο καί τ' όνομα τού τεχνίτη. (Σκύβει νά διακρίνη). Δέν μπορώ νά δώ. Πρέπει νά βάλω τ' άλλα μου γυαλιά. (Τού δίνει το βάζο). Κράτησέ το μιά στιγμή νά τά βγάλω άπό τήν τσέπη μου. ('Η Παμέλα δαγκώνεται. Ό Μπρούς κρατά το βάζο καί τρέμει. Ό κύριος Μάτσον φορεί τ' άλλα του γυαλιά καί κυττάζει κατά πρόσωπο τόν Μπρούς. Τόν άναγνωρίζει). Ά! Έσύ είσαι! Καί μού κόλλησες το μουστάκι γιά νά μέ ξεγελάσης! Ήρθες γιά νά μού σπάσης καί το βάζο! Φέρτο έδώ! (Ό Μπρούς, τρομαγμένος, άφίνει το βάζο πού πέφτει καί γίνεται κουμάτια. 'Η Παμελα στοιγγλίζει). Το ντουφέκι μου! Πού είνε το ντουφέκι μου;... (Ό Μπρούς πηδάει άπό το παράθυρο).

ΣΚΗΝΗ 5η

(Τήν άλλη μέρα το μεσημέρι. Ό Μπρούς βηματίζει νευρικά στήν κεντρική λεωφόρο).

ΜΠΡΟΥΣ: Το κακό παράγινε μ' έμένα. Αύτή ή κακοτυχία πρέπει νά σπάση. (Μπαίνει στόν τηλεφωνικο θάλαμο. Τηλεφωνεί). Έσύ, Πάμ; Έδώ Μπρούς... Έχεις δίκηο. Δέν ξαναπατάω!... Δέν σού ξαναμιλώ! Σέ πήρα νά σού πώ τόν πόνο μου... Νά πάω σέ γιατρό! Είμαι άρρωστος, λοιπόν; (Κρεμάει το άκουστικό). Δυστυχία μου! Πάει κι' αύτή. Την έχασα μέ τήν άπροσεξία μου. (Ξεφωνίζει άπότομα). Ά! Βρήκα! Οί άπρόσεχτοι είνε καί σοφοί! (Τρέχει καί μπαίνει στο δεύτερο παλαιοπωλείο, άντίκρυ στο παλαιοπωλείο τού κυρίου Μάτσον).

Ο ΠΑΛΑΙΟΠΩΛΗΣ: Τί έπιθυμεί ό κύριος;

ΜΠΡΟΥΣ (μέ συγκίνησι): Ζητώ ν' άγοράσω ένα κινέζικο βάζο. Το κόκκινο μέ τούς κίτρινους δράκοντες...

Ο ΠΑΛΑΙΟΠΩΛΗΣ: Τί κρίμα! Μόλις χτές το πούλησα. Έχω όμως μιά άπομίμησι...

ΜΠΡΟΥΣ: Μήπως το πουλήσατε στόν κύριο Μάτσον;

Ο ΠΑΛΑΙΟΠΩΛΗΣ: Άκριβώς! Είστε συγγενής του;...

ΜΠΡΟΥΣ: Ναί. Μακρυνός συγγενής του. (Άναστενάζει). Πολύ μακρυνός...

Ο ΠΑΛΑΙΟΠΩΛΗΣ (Φέρνει το βάζο): Νά, αύτό είνε. Ίδιο κι' άπαράλλακτο μέ το γνήσιο. Καί πολύ φτηνό! Μόνο πενήντα λίρες. (Ό Μπρούς άδειάζει το πορτοφόλι του χωρίς παζάρια) Νά σάς το διπλώσω;

ΜΠΡΟΥΣ: Όχι, θά το πάρω έτσι. (Έμπιστευτικά). Ξέρετε γιατί το άγοράζω;... Όχι; Άκούστε, λοιπόν, τόν πόνο μου. Άγαπώ τήν κόρη τού γείτονά σας, τού κυρίου Μάτσον... καί τού έχω σπάσει τρία ρολόγια κι' ένα πολύτιμο κινέζικο βάζο. Τώρα τού πηγαίνω αύτό, γιά νά έξιλεωθώ. Λέτε νά τά καταφέρω καί νά τού το πάω γερό;

Ο ΠΑΛΑΙΟΠΩΛΗΣ (μέ άπορία): Γιατί; Ύποφέρτε άπό τρομώδη παράλυσι;

ΜΠΡΟΥΣ: Όχι, κύριε. Είμαι άπρόσεκτος. Όχι πιάσω, το σπάζω!

Ο ΠΑΛΑΙΟΠΩΛΗΣ: Νά προσέχετε, κύριε, μή σάς πέση κι' αύτό. (Τόν ξεβγάζει). Τώρα ό δρόμος είνε έλεύθερος. Μπορείτε νά περάστε άπέναντι...

ΜΠΡΟΥΣ: Εύχαριστώ! Εύχαριστώ! (Πέφτει έπάνω σ' ένα διαβάτη).

Ο ΠΑΛΑΙΟΠΩΛΗΣ: Το νού σας!

ΜΠΡΟΥΣ: Εύχαριστώ! (Διασχίζει το δρόμο. Μόλις φτάνει στο μαγαζί τού κυρίου Μάτσον, ή βιτρίνα σπάζει μέ πάταγο).

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΑΤΣΟΝ (στο κατώφλι τού καταστήματός του. Έντρομος): Καταστροφή! Γκάνγκστερ! (Βλέπει τόν Μπρούς). Έσύ πάλι μπροστά μου; (Φωνάζει) Πιάστε τον! Μού άρπαξε τά κοσμήματα άπό τή βιτρίνα! (Ό Μπρούς το βάζει στά πόδια, πετώντας μακρυά το βάζο).

ΣΚΗΝΗ 6η

(Στο άστυνομικό τμήμα, μετά δύο ώρες. Παρόντες: Ό Μπρούς, ή Παμέλα, ό κύριος Μάτσον, Ό άστυνόμος).

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Σάς συγκέντρωσα στο γραφείο μου, γιά νά σάς κάνω μιά εύχάριστη άνακοίνωσι: Ό θρασύς διαρρήκτης πού έσπασε καί λεηλάτησε τή βιτρίνα, συνελήφθη μέ τά κλοπιμαία!

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΑΤΣΟΝ (Στραβοκυττάζοντας τόν Μπρούς): Κι' ό κύριος άπ' έδώ;

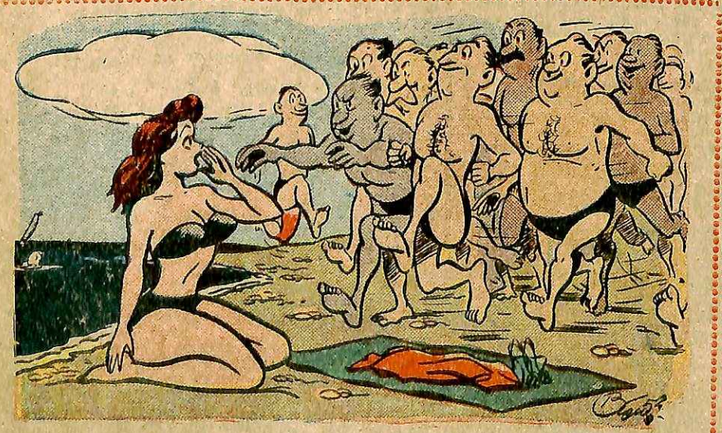
Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Είνε άθώος καί δέν έχει καμμιά σχέσι μέ τή ληστεία.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΑΤΣΟΝ: Δέν είνε δυνατόν! Θά είνε συνένοχός του! Μού έχει κάνει κι' άλλες ζημιές.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ (γελαστά): Συνένοχος κάποιου άλλου είνε. (Κυττάζει τήν Παμέλα). Καί όχι τού διαρρήκτη. Έξακριβώσαμε, ότι χάρις σέ μιά σοφή καί έγκαιρη χειρονομία του, μπορέσαμε καί γραπώσαμε τόν γκάνγκστερ στο βολάν τού αύτοκινήτου του, 500 μέτρα μακρυά άπό τόν τόπο τής ληστείας. Είχαν τρυπήσει τά λάστιχα τού αύτοκινήτου του άπό τά κομμάτια τού βάζου πού πέταξε ό συνένοχος της... κόρης σας στο δρόμο! (Κατάπληξις).

ΠΑΜΕΛΑ (Τόν άγκαλιάζει). Άπρόσεχτε! (Λύλαΐσμ)

ΑΝΤΟΝΥ ΠΟΥΛ



—"Έ, παιδιά, μ' έπιασε κράμπα! Μήπως ξέρει κανείς άπό μασάζ;...
(Τού Β. Χριστοβούλου)

Συμμετρική κοιλιά

Ούτε νά γουβιάζη, ούτε νά προεξέχη

ΕΝΑ όμορφο ντεκολτέ, ένα άνασηκωμένο καί σκληρό στήθος ή μιά λεπτή μέση δέν είνε άρκετά γιά νά έχετε τέλειο σώμα. Γιά νά συμπληρώσετε τήν άρμονία τών γραμμών σας, πρέπει έπίσης νά έχετε καλοφτιαγμένη, γερή καί συμμετοική κοιλιά.

"Ας σπεύσωμε νά σάς πούμε ότι ή τέλεια κοιλιά δέν είναι ούτε ή ίσια, ούτε έκείνη πού γουβιάζει. Πολύ λιγώτερο, βέβαια, έκείνη πού προεξέχει. Ή τέλεια κοιλιά πρέπει νά φτιάνη μιά άρμονική καμπύλη, πού νά σβύνη βαθμιαία καί ήρεμα, τόσο πρός το μέρος τών ίσχίων, όσο καί πρός το μέρος τού στήθους καί τών μηρών. Μ' άλλα λόγια, ή κοιλιά πρέπει νά προεξέχη. Άλλά σέ βαθμό άνεπαίσθητο.

Πολλές γυναίκες γιά νά περιορίσουν τίς διαστάσεις τής κοιλιάς τους κατασφεύγουν στόν κορσέ 'Αλλά' όσονδήποτε τέλειος κι' άν είναι ό κορσές, συμπιέζει τά όργανά τους καί παρεμποδίζει τήν κανονική κυκλοφορία τού αίματος, χωρίς νά λογαριάσωμε ότι κουράζει καί Βασανίζει έκείνη πού τόν φορεί.

'Αλλά το σοβαρώτερο μειονέκτημά του είναι ότι παραμορφώνει το σώμα τής γυναίκας. Το στήθος της γουβιάζει, ένώ ή περιφέρειά της διογκοΰται μέ τρόπο πολύ άντιαισθητικό. Οί σύγχρονοι έλαστικοί κορσέδες παρουσιάζουν σέ πολύ μικρότερο βαθμό αύτά τά μειονεκτήματα 'Αλλ' ούτε αύτοί είναι άξιοσύστατοι.

Τά ψηλά τακούνια καταστρέφουν έπίσης τή σιλουέτα καί κάνουν τήν κοιλιά νά προεξέχη. Γι' αύτό πρέπει νά τά φοράτε όσο το δυνατόν λιγώτερο. Θά τά άποφύγετε ίδίως όταν πρόκειται νά κάμετε μιά κάπως μεγάλη πορεία. Οί «ραβδώσεις» είναι ένα άλλο σοβαρό μειονέκτημα, πού φέρνει πολλές γυναίκες σέ άπόγνωσι. Καλούνται δέ έτσι οί λευκές γραμμές πού αύλακώνουν τήν κοιλιά καί τό στήθος καί πού προκαλούνται άπό ρήξεις τών έλαστικών ίνών τού δέρματος. Αύτή ή ρήξις προέρχεται άπό το ύπερβολικό τέντωμά τους (π. χ. έπειτα άπό έναν τοκετό ή μιά ταχυτάτη άπίσχναισι, πού έπέρχεται μέ τρόπο κεραυνοβόλο ύστερα άπό μιά περίοδο πάχους). Μεριμνοί έπιστήμονες ύποστηρίζουν, έξ άλλου, ότι οί «ραβδώσεις» μποροΰν νά όφείλωνται έπίσης καί σέ έλαττωματική λειτουργία τών άδένων έσωτερικής έκκρίσεως

Στήν τελευταία περίπτωσι γίνονται ένδομυϊκές ένέσεις ή «έμφυτεύσεις» όρμονών. Καί τά μασσάζ έπίσης, όπως καί ή ήλεκτροθεραπεία άποδίδουν σέ μερικές περιπτώσεις πολύ καλά άποτελέσματα.

Τά μασσάζ ένδείκνυνται καί σέ περιπτώσεις παχύνσεως τών τοιχωμάτων τής κοιλιάς.

'Ο Γάλλος γιατρός Μπωμόν συνιστά, έξ άλλου, στίς γυναίκες πού θέλουν νά διατηρήσουν τή σιλουέττα τους μεγάλη προσοχή στή δίαιτά τους. Κατά κανόνα πρέπει νά άποφεύγωνται τά άμυλώδη παρασκευάσματα, οί σούπες καί γενικά οί ύδαρείς τροφές. 'Ο ίδιος έπιστήμων δίνει τόν άκόλουθο κατάλογο τροφών, πού ένώ παρέχουν στόν όργανισμό πλούσια θρεπτικά στοιχεία, δέν προκαλούν άπό τό άλλο μέρος διεύρυνσι τών κοιλιακών τοιγωμάτων, ούτε συγκεντρώσεις λίπους κάτω άπό τούς ίστούς τού δέρματος:

Φρέσκα χορταρικά: Πράσσα, κουνουπίδια, κραμβολάχανα, σπανάκια, άντίδια, σαλάτες ώμές, άγγούρια τομάτες, ραδίκια, σέλινο, καρόττα. Θά άποφύγετε τά φασολικά.

Κρέατα: Βωδινό, μοσχαρίσιο, άρνίσιο. Κατά προτίμησιν ψητό καί σέ μικρές ποσότητες.

Ψάρια: Όλα έκτός άπό τά πολύ παχειά, όπως το σκουμπρί. Σέ μικρές ποσότητες έπίσης. Θά άποφύγετε τά θαλασσινά.

Λίγο ψωμί καί ζυμαρικά. Έπίσης πολύ λίγο γάλα. Άποφύγετε τά παχειά καί παληά τυριά.

Φρούτα: Κατά προτίμησιν έκείνα πού έχουν άφθονο καί γλυκό χυμό: στοιφύλια, δαμάσκηνα, ροδάκινα, άχλάδια, πεπόνια. Έλιές, άμύγδαλα καί καρύδια σέ πολύ μικρές ποσότητες.

Λίγο κρασί. Άποφύγετε όσο μπορείτε τή μπύρα.

Μιά κουταλιά μέλι το πρωί.

Μερικές άσκήσεις θά ύποβοηθήσουν έπίσης τήν άρμονική διάπλασι τής κοιλιάς.

Κατά τή γνώμη ώρισμένων έπιστημόνων οί άσκήσεις αύτές πρέπει ν' άρχίζουν άπό τήν ήλικία τών 7 ή 8 χρόνων. Σάς ύποδεικνύομε τέσσερες, πού θά σάς ώφελήσουν πολύ.

1η) Γιά νά σκληρύνετε τούς κοιλιακούς μύς: Καθήστε στο έδαφος καί άνασηκώστε τά πόδια όσο μπορείτε. Θά τά κρατήσετε σ' αύτή τή θέσι έπί 5 δευτερόλεπτα καί άργότερα έπί 10—15. Την άσκησι αύτή θά την έπαναλάβετε 10 φορές.

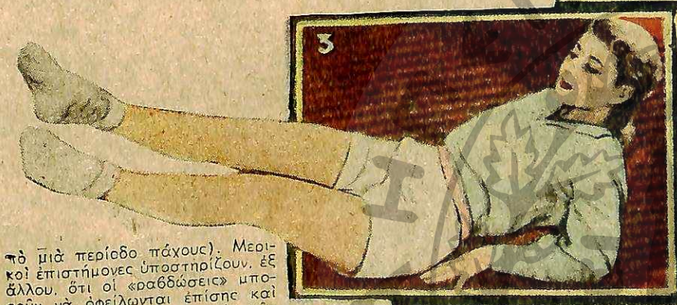
2η) Γιά νά λεπτύνετε τή μέση σας: Ξαπλωθήτε σέ ύπτία θέσι. Θ' άνασηκώσετε άπότομα τή ράχη καί τά πόδια. Καμψετε πρώτα το δεξί καί ύστερα το άριστερό γόνατο. Κλίνατε προς τά έμπρός το σώμα σας σέ τρόπον ώστε το μέτωπό σας ν' άκουμπήση πάνω στά γόνατά σας. Ή άσκησις αύτή θά έπαναληφθή 15 φορές.

3η) Γιά νά λεπτύνετε τή λεκάνη: Καθήστε χάμω. Θά άνασηκώσετε το δεξί πόδι καί θά προσπαθήσετε νά έγγίσετε μέ το γόνατο τον άριστερό ώμο. Έπειτα θ' άνασηκώσετε το άριστερό καί θά έγγίσετε μέ το γόνατο το δεξιό ώμο. Ή άσκησις θά έπαναληφθή 20 φορές.

4η) Γιά νά προλάβετε το «πέταγμα» τής κοιλιάς: Ξαπλωθήτε άνάσκελα καί γνάτε τίς άκρες τών ποδιών κάτω άπό ένα έπιπλο. Θ' άνασηκωθήτε κατόπιν καί θά γείρετε το σώμα σας, σέ τρόπον ώστε νά έγγίσετε τά γόνατα μέ το στήθος. Θά έπαναλάβετε 25 φορές









1) Άσκησις γιά τούς κοιλιακούς μύς. 2) Γιά τή μέση. 3) Γιά τή λεκάνη. 4) Γιά το «πέταγμα» τής κοιλιάς.

Έλληνες και ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Τζέην Κάλβερτ

Οι πρώτες χώρες που άποτέλεσαν άντικείμενο είδικής μέριμνας της Βρετανικής Μ.Ο.5 καί τής 'Αμερικανικής Ο.Σ.Σ. (μυστικές ύπηρεσίες πληροφοριών καί οί δύο) κατά τό διάστημα τού πολέμου ήταν ή 'Ελλάδα καί ή Γαλλία. Καί οί πρώτες πρακτικές ένέργειές τους συνίσταντο στό νά κατορθώσουν νά έπιτύχουν μιά μυστική έπικοινωνία μέ τούς πατριώτες αύτών τών χωρών. Έτσι, περισσότεροι άπό 500 πράκτορες, άντρες καί γυναίκες, έφοδιασμένοι μέ πομπούς άσυρμάτου, κατάφεραν νά περάσουν στήν κατεχόμενη Εύρώπη, γιά νά βοηθήσουν τό συμμαχικό άγώνα στά μετόπισθεν τού έχθρού.

"Ενας άπ' αύτούς, ό 'Αμερικανός λοχαγός Μπέρτυ Φάλκον, τόν 'Απρίλιο τού 1942, διατάχτηκε νά φύγη γιά τήν 'Ελλάδα, μαζί μέ δυό νεαρούς συντρόφους του, τόν άνθυπολοχαγό Τζώννυ Κάρσον καί τόν άσυρματιστή Ντέντυ "Εμερσον. Οί όδηγίες πού τούς δόθηκαν ήταν άπλές. "Επρεπε νάρθουν σ' έπαφή μέ κάποιο άτομο πού λεγόταν Κρήστο Ντάνεφ, ρουμανικής καταγωγής. Τό άτομο αύτό παρουσιαζόταν ώς άντιπρόσωπος τής «Κρατικής Ρουμανικής Βιομηχανίας Ξυλείας» καί είχε τό γραφείο του στήν όδό Βουκουρεστίου 9.

"Οταν όμως ό Φάλκαν καί οί σύντροφοί του έφτασαν στήν 'Αθήνα, έπειτα άπό μιά περιπετειώδη διαδρομή — είχαν πέσει μέ άλεξίπτωτα στή Μακεδονία — έμαθαν ότι ό Ντάνεφ είχε έγκαταλείψει τήν 'Ελλάδα άπό τό 1941, 'Επεκοινώνησαν τότε μέ τήν ύπηρεσία τους καί ζήτησαν καινούργιες όδηγίες. Οί τρείς πράκτορες τών συμμάχων, είχαν έγκατασταθή στό Χαλάνδρι, στό σπίτι τού ναυτικού Σταύρου Καραγιάννη, πού άνήκε στήν «ΑΝΤΒΑΝΣ ΦΟΡΣ 133» άπό τήν άρχή σχεδόν τής κατοχής.

'Αλλ' ώσπου νά έρθουν οί όδηγίες άπό τό στρατηγείο τής Μ. 'Ανατολής, ό 'Αμερικανός άξιωματικός άρχισε, μέ τή βοήθεια τού Καραγιάννη, νά συγκεντρώνη πολύτιμες πληροφορίες γιά τήν κίνηση τού έχθρού, κατεβαίνοντας ό ίδιος στό λιμάνι τού Πειραιώς καί παρακολουθώντας τίς γερμανικές νηοπομπές, πού ξεκινούσαν κάθε λίγο φορτωμένες μέ καθε είδους ύλικό γιά τό «Άφρικα Κόρπ» τού Ρόμμελ. Τίς πληροφορίες αύτές, τίς έστελνε στόν προορισμό τους μέ τόν άσύρματο πού τόν χειριζόταν ό Ντέντυ "Εμερσον.

Μιά μέρα όμως, ό άσύρματος γάλασε ξαφνικά. Είχε πάθει μιά άνεπανόρθωτη βλάβη κι' ήταν ζήτημα άν θά μπορούσαν νάρθουν σ' έπικοινωνία μέ τήν ύπηρεσία τους. 'Ο Καραγιάννης, στό σημείο αύτό, δέν μπορούσε νά τούς βοηθήση, γιατί τά κλιμάκιο πού άνήκε ώς τότε, είχε συλληφθή άπό τή Γκεστάπο καί όσοι άπό τούς άντρες του ήσαν άκόμη έλεύθεροι, είχαν έξαφανιστή. 'Επομένως, κάθε έπαφή μαζί τους ήταν δύσκολη, άν όχι άδύνατη. Παρ' όλα αύτά, έκανε ό,τι μπορούσε γιά νά βρή τό δικηγόρο Κώστα Μπούρα, πού έμενε στήν όδό 'Ιάσωνος 35 — στό Παγκράτι — κι' ήταν άσυρματιστής τού «ΜΙΔΑ 614».

Κι' αύτόν όμως δέν κατώρθωσε νά τόν άνακαλύψη, γιατί ό ήρωϊκός "Ελληνας — πού τουφεκίστηκε λίγο άργότερα άπό τούς Γερμανούς — κρυβόταν άπό τήν Γκεστάπο, πού είχε μυριστή τήν καταπληκτική του δράση.

Τώρα τό πρόβλημα γιά τόν Φάλκον καί τούς άνθρώπους του ήταν άλλο: Μέ ποιό τρόπο θά κατώρθωναν νά έπανασυνδεθούν μέ τήν Υπηρεσία Πληροφοριών τής Μ. 'Ανατολής; 'Ο καιρός περνούσε μέ δραματικές άναζητήσεις. 'Ακούραστος πάντα ό Σταύρος Καραγιάννης, έτρεχε στόν ένα καί στόν άλλο, ζητούσε πληροφορίες γιά τούς άνθρώπους τού κλιμακίου του, μήπως κανείς άπ' αύτούς μπορέση νά τούς βοηθήση άποτελεσματικά. Μά όσο κι' άν έψαξε, δέν κατάφερε ν' άνακαλύψη κανένα.

'Ο Μπέρτυ Φάλκον γύριζε κι' αύτός στήν 'Αθήνα, μέ μιά ψεύτικη ταυτότητα στήν τσέπη, άδιαφορώντας γιά τή ζωή του. 'Ο τολμηρός αύτός άξιωματικός, ζητούσε δράση. Κι' έπειδή δέν τήν εύρισκε, είχε τελείως άπελπιστή. Ώστόσο, ένα βράδυ, καθώς περνούσε έμπρός άπό ένα κέντρο τής Πλατείας Κολωνακίου, αίσθάνθηκε ένα έλαφρό σπρώξιμο στήν πλάτη άπό μιά γυναίκα, πού κατέβηκε τή στιγμή έκείνη άπό ένα πολυτελέστατο αύτοκίνητο.

'Ο Φάλκον τής ζήτησε συγγνώμη, κάνοντας μιά μικρή ύπόκλισι καί θέλησε νά συνεχίση τό δρόμο του. 'Η άγνωστη όμως τού έριξε μιά περίεργη ματιά καί μπήκε στό κέντρο, χωρίς νά προφέση λέξι. Μά δέν άργησε καί πολύ. Ζητούσε φαίνεται κάποιον καί δέν τόν βρήκε. Βγήκε πάλι έξω, προσπέρασε τόν 'Αμερικανό, πού τήν κυττούσε τώρα έκπληκτος καί ξαναμπήκε στό αύτοκίνητό της. 'Η φυσιογνωμία της τού έκανε έντύπωσι. Κάπου τήν είχε ξαναδή αύτήν τή γυναίκα, μά δέν θυμόταν πού. Πάντως, όχι στήν 'Ελλάδα. "Ισως στό Παρίσι ή τό Λονδίνο.

'Η περιέργεια ή μάλλον ή διαίσθησι πώς συνέβαινε κάτι παράξενο, έκαναν τόν Φάλκον νά μπή στό κέντρο. Δέν πρόλαβε όμως νά καθήση, όταν ξαναφάνηκε ή άγνωστη καί κάθησε στό διπλανό τραπεζάκι. Φορούσε γκρίζο ταγιέρ, μαύρα γάντια καί μικρό βέλο στό όμορφο πρόσωπό της. 'Ο 'Αμερικανός παράγγειλε νά τού φέρουν ένα κονιάκ. Τό ίδιο έκανε καί έκείνη, άλλα κάπως φωναχτά καί μέ ξενική προφορά. Γιατί στή γλώσσα τών κατασκόπων, τό νά ζητάη κανείς τό ίδιο ποτό μ' έναν άλλο σ' ένα κέντρο, σημαίνει: «Προσέξετε με!».

Πραγματικά, ό λοχαγός άρχισε νά τήν προσέχη μέ τρόπο γιά νά μήν τόν άντιληφθή. 'Ο κίνδυνος νά παρεξηγηθή, ήταν μεγάλος. 'Ο Φάλκον άπόφευγε κάτι τέτοιες στροφοτσιμανιές, άφοῦ τού ήταν δυνατόν. Τού άρεσαν οί όμορφες κυρίες, μά τήν καιρό έκείνο, προσπαθούσε ν' άποφύγη τόν πειρασμό. Παρατήρησε, ώστόσο, πώς ή ώραία του άγνωστη φορούσε στό άριστερό μέρος τού στήθους της μιά μεταξωτή ταρβέντια. Σκέφθηκε πώς, άν ήταν συνάδελφος, της μιά μεταξωτή ταρβέντια. Σκέφθηκε πώς, άν ήταν συνάδελφος, ή ταρβέντια σήμαινε: «Άκολουθήστε με».

Στό μεταξύ, τά κονιάκ ήσθαν. Τό γκαρσόνι σερβίρισε πρώτα τό Φάλκον. 'Αλλά όταν έβαλε τό ποτήρι στό τραπέζι της κυρίας, μιά άδέξια κίνησί της, καθώς άπλωσε νά τό πάρη, έχυσε τό ποτό στό πάτωμα. Τώρα πιά δέν χωρούσε άμφιβολία. «Έπειγουσα ύπόθεσις» σήμαινε το τρίτο αύτό σύνθημα. Δέν έπρόκειτο άσφαλώς γιά άπλή σύμπτωσι.

'Ο Φάλκον πλήρωσε καί βγήκε έξω. Τό αύτοκίνητο τής κυρίας, πού είχε τόν άριθμό WM171, περίμενε στή γωνιά τού δρόμου. "Ανοιξε τήν πόρτα του καί μπήκε μέσα, παρ' όλο πού είχε δή τόν όδηγό νά φορή τή στολή τής Βέρμαχτ. Σφίγγοντας τό περίστροφό του στήν άριστερή τσέπη του κι' έτοιμος πάντα νά πουλήση άκριβά τή ζωή του σέ περίπτωσι άνάγκης, κάθησε σέ μιά γωνιά. 'Αλλά, τήν ίδια στιγμή, είδε τό σωφέρ νά γυρίζη τό κεφάλι του καί νά τού λέη, σέ άπταιστα άγγλικά:

— Πώς σάς φαίνεται ή 'Ελλάδα, κάπταιν Φάλκον;

'Ο 'Αμερικανός πετάχτηκε άπό τή θέσι του άναστατωμένος. Μά ένώ έτοιμαζόταν νά ζητήση έξηγήσεις, ή πόρτα τού αύτοκινήτου άνοιξε καί μπήκε μέσα ή άγνωστη κυρία. Κάθησε στό πλάϊ του ήσυχα, τού χαμογέλασε κι' ύστερα διέταξε τόν όδηγό:

— 'Ολοταχώς γιά τό Φάληρο!...

Μέ ιλιγγιώδη σχεδόν ταχύτητα, έφτασαν στή λεωφόρο Συγγρού, πέρασαν στόν παραλιακό δρόμο καί ύστερα άπό μισή ώρα περίπου, στάθηκαν μπροστά σέ μιά όμορφη βιλλίτσα, κοντά στό "Εντεν. Σέ όλη τους τή διαδρομή, δέν άντάλλαξαν ούτε μιά λέξι. 'Αλλά μόλις μπήκαν μέσα στό σπίτι, ή άγνωστη κυρία έβγαλε τό βέλο της, τό άκούμπησε σ' ένα τραπεζάκι τού πολυτελέστατου σαλονιού καί, γέρνοντας σ' ένα χαμηλό ντιβάνι άναπαυτικά, είπε χαμογελώντας στόν έκπληκτο λοχαγό:

— 'Η σχολή πού φοιτήσατε, κάπταιν Φάλκον, τό πρώτο πού διδάσκει, είνε τό άκόνισμα τής μνήμης. 'Εκπαιδευτήκαμε μαζί στό Γουάνιμπορ Μαίηνορ, στήν Υπηρεσία Είδικών 'Επιχειρήσεων. Μά τότε ήμουν... ξανθή καί μ' έλεγαν Τζέην Κάλβερτ... Έγώ σάς γνώρισα άμέσως! Σάς παρακολουθώ άπό γθές πού έλαβα μήνυμα άπό τό στρατηγείο τής Μ. 'Ανατολής, ότι θέλετε νάρθητε σ' έπαφή μέ τόν Κρήστο Ντάνεφ. Μού έδωσαν τή διεύθυνσι τού Σταύρου Καραγιάννη, έκεί δηλαδή πού μένετε μαζί μέ τούς δύο συντρόφους σας, μά δέν βρήκα τήν εύκαιρία νά σάς μιλήσω νωρίτερα. Τό στρατηγείο φοβήθηκε μήπως σάς έπιασαν, έπειδή δέν έπικοινωνήσατε μαζί του δύο όλόκληρες βδομάδες...

'Ο Φάλκον τής έξήγησε, ότι είχε πάθει κάποια βλάβη ό άσύρματός τους κι' ότι δέν είχαν τά κατάλληλα άνταλλακτικά, γιά νά μπορέσουν νά τόν διορθώσουν.

— Πάντως, έχω νά σάς μεταδώσω μερικές ένδιαφέρουσες πληροφορίες, τού είπε ή Κάλβερτ, μόλις άκουσε τίς έξηγήσεις τού 'Αμερικανού. Δέν πρόκειται πιά νάρθητε σέ άπλή έπαφή μέ τόν Ντάνεφ, άλλά νά τόν άπαγάγετε όπωσδήποτε καί νά τόν μεταφέρετε στήν Αίγυπτο.

— Πώς θά γίνη αύτό; ρώτησε ό Φάλκον τή συνάδελφό του, πού στό μεταξύ είχε θυμηθή ποιά ήταν. 'Ο Ντάνεφ δέν βρίσκεται στήν 'Αθήνα κι' ούτε ξέρω πού είνε...

'Η Τζέην Κάλβερτ χαμογέλασε. Δυό σειρές κάτασπρα δόντια έλαμψαν κάτω άπό τόν κόκκινο κάλυκα τών χειλιών της.

— Θά σάς πώ κάτι πού θά σάς ξαφνιάση, άπεκρίθηκε. 'Ο άνθρωπος πού ζητάτε, είνε ό σωφέρ πού μάς έφερε έδώ!

'Ο 'Αμερικανός πετάχτηκε άπό τή θέσι του. Αύτό ήταν κάτι πού δέν το περίμενε. Μά ή Κάλβερτ δέν τόν άφησε γιά πολλή ώρα στήν έκπληξί του. Τού έξήγησε, ότι ό Ντάνεφ συνεργαζόταν μέ τούς Γερμανοϊταλούς, καθώς καί μέ τόν περιβόητο τυχοδιώκτη 'Αλκιβιάδη Διαμάντη, πού αύτοτιτλοφορείτο «πρίγκηψ» κι' ήταν άρχηγός τών Κουτσοβλάχων τής Πίνδου. 'Ο Διαμάντης υποβαύλιζε χωριστικό κίνημα στούς Κουτσοβλαχικούς πληθυσμούς, άνακήρυξι τής Θεσσαλίας σέ «Αύτόνομο Κράτος» μέ «ήγεμόνα» τόν ίδιο, προσαρτησί του στή Ρώμη καί διχοτόμησι τής 'Ελλάδος. Τό κέντρο, άπό άπόψεως θέσεως, τής έλληνικής έπικρατείας, θά μεταβαλλόταν σέ Ιταλική έπαρχία, μέ άμεση συνέπεια τήν πλήρη άποξένωσι τής Νοτίου 'Ελλάδος άπό τή Βόρειο. Παράλληλα, έξοδος τής 'Ιταλίας στό Αίγαίο, κυριαρχία στό 'Ιόνιο μέ τήν προσάρτησι τής 'Επτανήσου καί τέλος, δημιουργία συναφούς καθεστώτος άπό τήν Νότιο 'Αλβανία ώς τόν Πατραϊκό κόλπο.

— 'Ο Ντάνεφ είνε έμπιστο πρόσωπο τής Γκεστάπο, συνέχισε ή Τζέην Κάλβερτ, κι' αύτό δέν τόξεραν στό Λονδίνο, όταν σάς έστελναν νά τόν συναντήσετε. Τού είχαν έμπιστοσύνη, γιατί άρκετόν καιρό καί ώς τόν 'Ελληνοϊταλικό πόλεμο, βοήθησε πολύ τήν ύπηρεσία μας. Φαίνεται όμως πώς πουλήθηκε στόν Διαμάντη καί στούς Γερμανοϊταλούς. Αύτός κατέδωσε τό δίκτυο 033, όπου δούλεμα μέχρι πρό όλίγου καιρού άκόμη. Πιάστηκαν οί περισσότεροι καί έκτελέστηκαν. 'Εγώ γλύτωσα μέ τήν ύπόσχεσι, ότι θά συνεργαστώ μαζί τους. Μέ τόν τρόπο αύτό κατάφερα νά κρύψω έναν πομπό μπαταρίας, γιά νάρχωμαι σ' έπαφή μέ τό Κέντρο. 'Αναφερα τότε στό στρατηγείο πώς έχει ή ύπάθεσι καί μού έδωσαν σχετικές έντολές γιά τήν άπαγωγή τού Ντάνεφ. Τόν χρειάζονται έκεί γιά νά τού άποσπάσουν όμολογίες, γύρω άπό τό κίνημα τής Πίνδου. Κι' ύστερα γιά νά τόν δικάσουν...

— "Ως έδώ καλά. άπάντησε ό Φάλκον, κουνώντας παράξενα τό κεφάλι του. Τ' όνομά μου όμως άπό ποιόν τό έμαθες;

— 'Από μένα. Τόν ξεγέλασα, λέγοντάς του, ότι ήρθα σ' έπαφή μέ κάποιον πράκτορα τής «Ίντέλλιτζενς Σέρβις», πού μού άνήγγειλε τήν έδώ άφιξί σας. Τού είπα άκόμη, ότι ήρθατε στήν Ελλάδα, γιά νά διοργανώσετε σαμποτάζ σέ μιά ώρισμένη περιοχή. 'Ο Ντάνεφ τό πίστεψε καί περιμένει νά βάλη στό χέρι όλόκληρη τήν όργάνωσι.

— Δέν 'καταλαβαίνω, έκανε ό λοχαγός. Γιατί τού τά είπατε όλ' αύτά;

— Γιά νά τόν καταφέρουμε νάρθη μαζί μας στήν Εύβοια. Στούς Τσακαίους μάς περιμένει ένα καΐκι της Υπηρεσίας Διαφυγής, μέ τό Νικόλα 'Αδάμ γιά καπετάνιο...

Πραγματικά, τήν έποχή έκείνη οί Τσακαΐοι ήταν ένα άπό τά σπουδαιότερα κέντρα γιά τίς μυστικές δραπετεύσεις 'Ελλήνων άξιωματικών πού ήθελαν νά περάσουν στήν 'Αγατολή. 'Αρχηγός τών άποστολών αύτών ήταν ένας ψαράς, ό Νικόλας 'Αδάμ. "Ηταν γεροδεμένο παλληκάρι, κοκκινομάλλης, μέ γαλανά μάτια καί πανάδες στό πρόσωπο. Την πρώτη φορά που βοήθησε ν' άποδράσουν μέ τό καΐκι του — τά θαύμασαν καί τόν έκτίμησαν είκοσαρία άξιωματικοί, όλοι τόν θαύμασαν καί τόν έκτίμησαν γιά τήν τόλμη του. Μόλις έβαπτασαν, λοιπόν, στή Σμύρνη, ό 'Αδάμ άνταμώθηκε μέ τούς άδελφούς Ρήζ πού ήταν άπ' τούς 'Αγγλους πού λάτρευαν κυριολεκτικά τήν 'Ελλάδα. Τού έκαναν πρόταση τότε, άν ήθελε, ν' άναλάβη έπισήμως τή μυστική έπικοινωνία μέ τή Μ. 'Ανατολή.

'Ο Νικόλας 'Αδάμ δέχτηκε τήν πρότασι καί τήν άλλη μέρα κιόλας, τραβήξε μέ τό ίδιο καΐκι γιά τήν 'Ελλάδα όλομόναχος. Οί 'Αγγλοι τής Σμύρνης τόν έφοδίασαν μέ χάρτες καί πυξίδα. Μά ό τολμηρός ψαράς ντρεπόταν νά όμολογήση πώς δέν ήξερε νά ξίδευε μέ τά χάρτια τής ψυχής» του, άπό ένα εικτο. Στ' άνοιχτά τής Χίου, όμως, τόν βρήκε φουρτούνα. Τρία μερόνυχτα πάλεψε μέ τά κύματα καί τό τέταρτο πρωί άντίκρυσε έπί τέλους τούς Τσακαίους. 'Εκεί τόν σταμάτησε ένα γερμανικό περιπολικό. 'Ο 'Αδάμ πέταξε έγκαίρως τήν πυξίδα καί τούς χάρτες στή θάλασσα καί προσποιήθηκε τόν άθῶο ψαρά. Τήν ώρα δέ πού τού έκαναν έρευνα, αύτός συλλογιζόταν πώς ήταν τυχερός πού τόν έπιασαν στό γυρισμό κι' όχι όταν πήγαινε μέ τούς άξιωματικούς.

Τέλος τόν άφησαν καί ξαναγύρισε στό χωριό του. 'Αυτί, όμως, ό κίνδυνος καί ή περιπέτεια πού δοκίμασε τήν πρώτη φορά, νά τόν τρομάξουν, τόν έκαναν νά γίνη άκόμη πιό όρμητικός καί νά συνεχίση τά ταξίδια.

Μέ τόν καιρό, ό 'Αδάμ ώργάνωσε ένα τέλειο σύστημα διαφυγής, πράγμα πού προξενούσε τό θαυμασμό στούς "Αγγλους. Σ' αύτόν θά πήγαιναν τώρα ή Τζέην Κάλβερτ καί ό Μπέρτυ Φάλκον, γιά νά τούς διευκολύνη νά στείλουν στήν Αίγυπτο τόν Κρήστο Ντάνεφ.

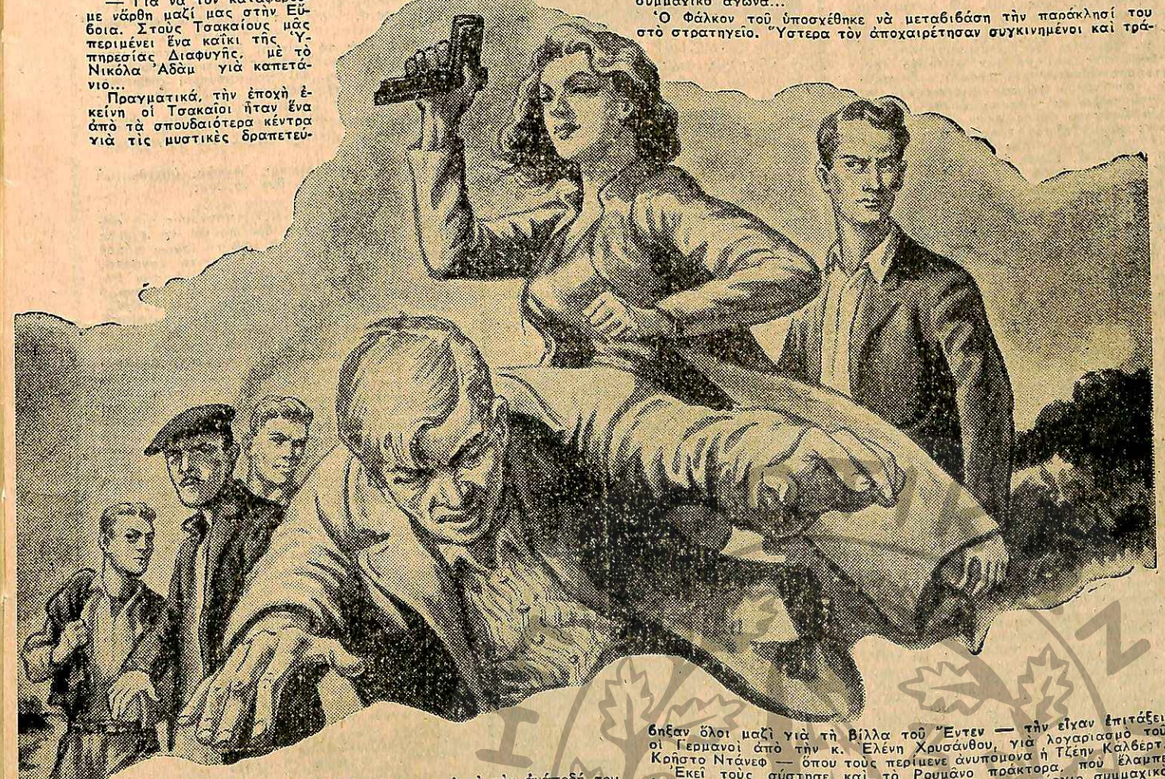
'Η Κάλβερτ είχε συνεννοηθή προηγουμένως γιά τήν ύπόθεσι αύτή, μ' έναν άπό τούς πράκτορες τής όργανώσεως «ΑΠΟΛΛΩΝ», πού ό 'Αδάμ συνεργαζόταν μαζί του.

"Ετσι όλα είχαν κανονιστή. τούς περίμεναν δέ νά φτάσουν στούς Τσακαίους μαζί μέ τό Ρουμάνο, γιά νά τόν διοχετεύσουν στή Μ. 'Ανατολή.

Την έπομένη τό πρωΐ ό Φάλκον τράβηξε γιά τό Χαλάνδρι, γιά νά είδοποιήση τούς συναδέλφους του. Τόν άκουσαν έκείνοι καί δέν πίστευαν στ' αύτιά τους. 'Ο Καραγιάννης μονάχα λυπήθηκε πού θά τούς έχανε τόσο γρήγορα. 'Ο 'Αμερικανός τού πρότεινε τότε νά πάη μαζί τους. Μά ό ήρωϊκός "Ελληνας άρνήθηκε κατηγορηματικά Θά έμενε στήν 'Ελλάδα γιά νά συνεχίση νά δίνη τή βοήθειά του στούς πράκτορες τών συμμάχων.

— 'Εκείνο πού θέλω άπό σάς, είπε στό λοχαγό, είνε, μόλις φτάσετε στήν Αίγυπτο, νά μού στείλετε άσύρματο καί έκρηκτικές ύλες γιά σαμποτάζ. Θά ξαναφτιάξω τό κλιμάκιο πού μάς διέλυσαν οί Γερμανοί κι' έτσι θά μπορέσω νά βοηθήσω άποτελεσματικά τό συμμαχικό άγώνα...

'Ο Φάλκον τού ύποσχέθηκε νά μεταβιβάση τήν παράκλησί του στό στρατηγείο. "Υστερα τόν άποχαιρέτησαν συγκινημένοι καί τράβηξαν όλοι μαζί γιά τή Βίλλα τού "Εντεν — τήν είχαν έπιτάξει οί Γερμανοί άπό τήν κ. Ελένη Χρυσάνθου, γιά λογαριασμό του Κρήστο Ντάνεφ — όπου τούς περίμενε άνυπόμονα ή Τζέην Κάλβερτ.



'Η Κάλβερτ τράβηξε τό περίστροφό της καί μέ τήν άνάποδή του τόν ντύπησε στό κεφάλι...

"Εκεί τούς σύστησε καί τό Ρουμάνο πράκτορα, πού έλαμπε όλόκληρος άπό χαρά, γιατί θά γνώριζε ένα καινούργιο συμμαχικό δίκτυο. Για όλ' αύτά, δέν είχε πή άπολύτως τίποτε στούς Γερμανούς, γιά νά τούς κάνη έκπληξι μέ τή νέα του έπιτυχία. Για μανούς, γιά νά τούς κάνη έκπληξι μέ τή νέα του έπιτυχία. Για κάθε σπαντικό πρόσωπο πού κατέδιδε στήν Γκεστάπο, ό Ντάνεφ έπαιρνε άπό είκοσιπέντε ώς έκατό λίρες. Πολλές φορές όμως έφτανε καί τις διακόσιες.

Καί τώρα, μέ μισόκλειστα μάτια, ύπολόγιζε τήν άξία τού 'Αμερικανού καί τών δύο συντρόφων του. Δέν μπορούσε βέβαια νά φανταστή τί τόν περίμενε.

"Επειτα άπό δυό μέρες, ή Κάλβερτ, ό Φάλκον, ό "Εμερσον, ό Κάρσον καί ό Ντάνεφ. έφευγαν μ' ένα γερμανικό αύτοκίνητο γιά τή Χαλκίδα. Έκεί έμειναν όλοι μαζί, σ' ένα φτηνό ξενοδοχείο, ώς Γερμανοί ίδιώτες. Την έπομένη τό βράδυ, ή Κάλβερτ, πού είχε συνεννοηθή προηγουμένως μέ τό Φάλκον, μπήκε στό δωμάτιό τους καί τούς είπε:

— 'Όλα είνε έν τάξει. Τά παιδιά περιμένουν νά συναντηθήτε. Θά βρίσκωνται άπόψε στούς Τσακαίους, μέσα σ' ένα καΐκι. 'Οπου έχουν τοποθετήσει έναν άσύρματο καί συνεννοούνται μέ τούς συμμάχους. Πότε θέλετε νά πάμε νά τούς γνωρίσετε; Είνε μαζί τους κι' ένας "Αγγλος ταγματάρχης...

— Θά πάμε άμέσως! φώναξε σχεδόν ό Ντάνεφ. Βέβαια έμένα δέν μού πέφτει λόγος, γιατί είμαι καινούργιος συνεργάτης σας,

('Η συνέχεια όπισθεν)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς προηγουμένης σελίδος)

πρόσθεσε. ἀλλὰ σκέφτομαι, ὅτι δὲν κάνει νὰ χάνουμε πολύτιμο καιρό. Ἀλλωστε, πρέπει νὰ ἐπιστρέψουμε γρήγορα στὴν Ἀθήνα, γιατὶ οἱ Γερμανοί, ὅπου δουλεύω ὡς διερμηνέας κοντά τους, θὰ ψάχνουν νὰ βροῦν τὸ αὐτοκίνητο ποὺ πῆρα ἀπ' τὴν ὑπηρεσία μου, γιὰ νὰ σᾶς φέρω ἐδῶ...

— Σύμφωνοι, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀμερικανός. Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι τὰ πράγματα, ἂς ξεκινήσουμε ἀμέσως...

Μπῆκαν πάλι στ' αὐτοκίνητο κι' ἔφυγαν γιὰ τοὺς Τσακαίους. Σὲ λίγες ὧρες, ἔφτασαν σὲ μιὰ ἐρημικὴ ἀκτή. Ἡ Τζέην Κάλβερτ, κατέβηκε πρώτη. Πίσω της ἀκολουθησαν οἱ ὑπόλοιποι. Ἡ ὥρα ἦταν περασμένη καὶ ἡ θάλασσα ἠσύχαζε. Ἔφτασαν γρήγορα κοντὰ σ' ἕνα καΐκι, ποὺ ἦταν μισοτραβηγμένο πίσω ἀπὸ κάτι βράχους. Ἕνα παλληκάρι βγῆκε ἀπὸ μέσα καὶ τοὺς ὑποδέχτηκε. Ἦταν ὁ Νικόλας Ἀδάμ.

— Ἀργήσατε, τοὺς εἶπε. Ὁ ταγματάρχης σᾶς περίμενε ὅλο τὸ ἀπόγευμα...

Ὁ Ντάνεφ τράβηξε πρῶτος γιὰ τὸ καΐκι. Ἀλλὰ δὲν πρόλαβε. Ἡ Κάλβερτ τράβηξε τὸ περίστροφό της καὶ μὲ τὴν ἀνάποδη του, τὸν χτύπησε δυνατὰ στὸ κεφάλι. Ὁ πράκτορας τοῦ ἐνθρονιζόμενου ἀπὸ τὸν Ἄξονα στὴν Ἑλλάδα Γεωργίου Β' ἔπεσε χάμω. Ἡ Τζέην Κάλβερτ, ἔβαλε τὸν Νικόλα Ἀδάμ νὰ κρατᾶ τὸ καΐκι, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἔσπρωχναν τὸ καΐκι στὴ θάλασσα. Ὅταν ἦταν ἀρκετὰ μακρυά, ἔβαλαν μπρὸς τὶς μηχανές. Ἡ Τζέην Κάλβερτ ἔμεινε στὸ πηδάλιο. Ἔτσι ἔφυγαν γιὰ τὴν Κρήτη, ὅπου ἔφτασαν τὴν ἑπομένη μέρα, χωρὶς νὰ συναντήσουν ἐμπόδια.

Ἡ Τζέην Κάλβερτ, ἔμεινε στὴν Κρήτη, ὅπου ἔκανε ἐξαιρετικὴ δουλειὰ γιὰ τὴν Ἀντίσταση. Ἔστειλε πολλὰ μηνύματα στὴν Ἀθήνα, ἀπὸ τὸν ἀσύρματο ποὺ εἶχε στὸ σπίτι τοῦ Ἀμερικανοῦ προξένου Μάρκ Χόπκινς. Ἔκανε ἐπίσης πολλὰ ταξίδια στὴν Ἀθήνα, ὅπου ἔμενε στὸ σπίτι τοῦ Ἀμερικανοῦ ἐμπόρου Ἔρικ Ἔντμοντς. Ἐκεῖ ἔκρυβε καὶ τὸν ἀσύρματο ποὺ ἔστελνε τὰ μηνύματα στὴν Κρήτη. Ἔτσι ἔμεινε στὴν Ἑλλάδα ὡς τὸν Ἰούνιο τοῦ 1943, ὅπου ἔφυγε μὲ ἀεροπλάνο γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Ἀπὸ ἐκεῖ πῆγε στὴν Ἀγγλία καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴν Ἀμερική.

Ἡ Τζέην Κάλβερτ, ἔμεινε στὴν Ἀμερικὴ ὡς τὸ τέλος τοῦ πολέμου. Ἐπέστρεψε στὴν Ἑλλάδα τὸν Ἰούνιο τοῦ 1945, μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ ταγματάρχη. Ἔμεινε στὴν Ἑλλάδα ὡς τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1945, ὅπου ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερική, ὅπου ἔμεινε ὡς τὸν Ἰούνιο τοῦ 1946. Ἀπὸ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1946 ὡς τὸν Ἰούνιο τοῦ 1947, ἔμεινε στὴν Ἑλλάδα. Ἀπὸ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1947 ὡς τὸν Ἰούνιο τοῦ 1948, ἔμεινε στὴν Ἀμερική. Ἀπὸ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1948 ὡς τὸν Ἰούνιο τοῦ 1949, ἔμεινε στὴν Ἑλλάδα. Ἀπὸ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1949 ὡς τὸν Ἰούνιο τοῦ 1950, ἔμεινε στὴν Ἀμερική. Ἀπὸ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1950 ὡς τὸν Ἰούνιο τοῦ 1951, ἔμεινε στὴν Ἑλλάδα. Ἀπὸ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1951 ὡς τὸν Ἰούνιο τοῦ 1952, ἔμεινε στὴν Ἀμερική. Ἀπὸ τὸν Ἰούνιο τοῦ

Σκίτσα της εποχής



Εὔθυμα ἐνσταντανέ

Ὥρα 8.15΄ π. μ. Ὁ κ. δικηγόρος ἀφικνεῖται στὸ γραφεῖο του, ἐγκατεστημένο σ' ἕνα κεντρικὸ μέγαρο, προσκομίζων δύο ὀγκώδεις φακέλλους, ποὺ «μελετηθήκανε» στὸ σπίτι, τὸ περίφροντι ὕφος του καὶ τὸ πρωϊνό του μαχμουρλῆκι.

«Βαρεία» παραγγελία σὲ «στὺλ» βρυχηθμοῦ ἡ γρυλλισματος:

— Λάμπρο! Καφέ!

Ὁ Λάμπρος καταδέχεται ν' ἀ-



παντήσῃ διὰ νεύματος. Φαίνεται ὅτι ἡ σημασία τῆς «κλίσεως τῆς κεφαλῆς». εἶνε: «Περίμενε καμμιὰ ὥρα». Γιατὶ τόσο διάστημα μεσολάβησε ὡσότου ἐκτελεσθῇ ἡ κοφτὴ καὶ... ἀνεπίδεκτη συζητήσεως παραγγελία.

Καὶ ὁ δικηγόρος, ἐξαλλος πιά, καμουφλάροντας τὴν παταγώδη ἔκρηξι τοῦ... μαχμουρλικίου του:

— Μπά! Τί βλέπω, Λάμπρο; Στό... ἴδιο καφενεῖο ἐργάζεσαι ἀκόμα;

Μπά! Τί βλέπω, Λάμπρο; Στό... ἴδιο καφενεῖο ἐργάζεσαι ἀκόμα;

Ἐπηκολούθησε διασταύρωσις... θανατηφόρων βλεμμάτων καὶ κατόπιν γαλήνη. Γιὰ νὰ ξαναφουρτουνιάσῃ τὸ ἑπόμενο πρωΐ, ὅπως πάντα.

★

Ἀπίθανο καὶ ἀπύθμενο τὸ βάθος τῆς ἀνθρωπίνης ἀφελείας — γράφε: ἀγραμματοσύνη, κάστοιχειωσύνη», στουρναρωσύνη ἢ κάτι παρόμοιο.

Καὶ νὰ μία ἀπόδειξις ἐπὶ πλέον:

Στὸ τραμ τῶν Ἀμπελοκήπων συνταξιδεύουν δύο γυναῖκες. Ἡ μία καλοντυμένη καὶ παρφουμαρισμένη, κρατάει μία σακκουλίτσα καραμέλλες καὶ μασσουλάει μὲ «κοσμικὴ» χάρι.

Ἡ ἄλλη, χωριάτισσα 100 %, κοατζεῖ ἕνα ἀγοράκι 3-4 ἐτῶν, χλωμό, ἀδύνατο ποὺ κυττάζει μὲ



ἀσυγκράτητον λαιμαργία τὴν... μασσουλοῦσαν. Φυσικά, ἐκείνη συγκινεῖται καὶ ἀποπειράται νὰ προσφέρῃ μία καραμέλλα στὸ μωρό. Ἀλλὰ ἡ στοργικὴ μητέρα τρομοκρατεῖται.

— Ὄχι, γιὰ τὸ Θεό! Μὴν τοῦ δίνετε γιατὶ ἔχει ἐντερικὰ τὸ καψερό! Νά, τοῦνο κάτι ἐδῶ γιὰ νὰ δροσίζῃ τὴ γλῶσσα του.

Καὶ ἀνασπᾷ ἀπὸ τὸ ταγάρι της μισὸ... ἀγγοῦρι, ποὺ τὸ δίνει στὸ «καψερό». Κι' ἐκεῖνο τὸ χλαμπουκίζει μὲ τὸ φλοῦδι!

Σκεφθῆτε δηλαδή, ἂν δὲν εἶχε ἐντερικά! Τὸ καψερό!...

★

Αὐθεντικόν:

Μὲ τὸ λεωφορεῖο τῆς γραμμῆς Ἁγ. Νικολάου-Ἡρακλείου Κρήτης. ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν «σκληρὴ» δημοσιογραφικὴ ἀποστολὴ της στὴν Σπιναλόγκα ἡ συνεργάτις μιᾶς ἀπογευματινῆς ἐφημερίδος, τῆς ὁποίας — τῆς συνεργάτιδος. δηλαδή — ἡ κομψότης συναγωνίζεται τὴ χάρι.

Καί. φυσικά... ἐξασφαλίζει ἀμέσως τὸν πανταχοῦ παρόντα «θαυμαστή».

— Θέλετε λίγη σοκολάτα; τὴ ρωτάει μ' εὐγενικὴ δολιότητα.

— Εὐχαριστῶ, ὄχι!

Ἡ πρώτη ἀποτυχία δὲν ἐμποδίζει τὴ δεύτερη ἀπόπειρα.

— Μία καραμέλλα;

— Οὔτε!

Ἡ ὑστεροβουλία τοῦ θαυμαστοῦ στρέφεται πρὸς λυρικώτερες λύσεις.

— Πώ! πώ! μονολογεῖ δῆθεν, ἐνῶ κυττάζει τὸ ρολόϊ του. Ταξιδεύουμε μιὰ ὥρα. Τί κρίμα! Σὲ λίγο φτάνουμε! Μὰ πόσο γοήγορα πέρασε μιὰ ὁλόκληρη ὥρα!

Ὅπου ἡ ἐκνευριστικῶς θαυμαζομένη. ἐξανίσταται:

— Ἴσως γιὰ σᾶς. Γιὰ ρωτῆστε ὅμως, καὶ μένα ποὺ γυρίζω ἀπὸ τὴν Σπιναλόγκα, ὅπου ἔμεινα τέσσερις μέρες!

Ἐπιτυθίου; Ὁ θαυμαστὴς δὲν ἔκρινε ἀπαραίτητο νὰ φτάσῃ τὸ λεωφορεῖο στὸ τέρμα γιὰ νὰ κατέβῃ...

★

Οἱ σύζυγοι προσπαθοῦν πάντα ν' ἀνακαλύψουν τὴν «οὐσία» τῶν λεγομένων ἀπὸ τὰς συντρόφους τῆς ζωῆς των. Ἀλλὰ καὶ αἱ σύ-



ζυγοι ξέρουν νὰ ἐξιδανικεύουν τὶς δαπανηρές, κατὰ κανόνα, ἐπιθυμίες των.

— Πώ! πώ! ἐκπτώσεις! ἀνέκραξε μὲ θαυμασμὸ ἐκεῖνος.

Τσιμουδιὰ ἐκεῖνος.

— Εἶν' ἀμαρτία νὰ μὴν ἐπωφεληθῇ κανείς. ἐπέμεινε ἐκεῖνη. Τὸ κορόϊδο ἐκεῖνος.

Καί. μοιραίως, ἡ θύελλα ἐξέσπασε:

— Τίποτα δὲν σὲ συγκινεῖ ἐπὶ τέλους. Βρὲ ἀναίσθητε! Ἐδῶ οἱ τιμὲς ὅλων τῶν εἰδῶν παίρνουνε καταπληκτικὲς κουτρουβάλες! Ἔχε το λοιπὸν ὑπ' ὄψι σου! Γιατὶ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί θὰ κάνω. ἂν χάσω αὐτὲς τὶς ἐκπτώσεις!

Καὶ ὁ σύζυγος. ἀπαθέστατα:

— Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ μὲ κηρύξῃς.... ἔκπτωτο!

Καί, σὲ χαμηλότερο τόνο:

— Ἀπὸ τὸ στόμα μου καὶ στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί!...

★

Ἄνθρωπος. γνωστὸς γιὰ τὶς ὑπερβολές του. Ἔκτισε σπίτι στὸ Χαλάντρι καὶ πλέκει τὸ ἐγκώμιο τοῦ ποσοστείου.

— Μὰ εἶνε καταπληκτικό! Εἶνε τόσο γόνιμο τὸ ἔδαφος. ὥστε ντὲς κάσιμωσα τὸ μπαστούνι μου στὸν κῆπο καὶ σήμερα ἔβγαλε φύλλα!...

Κι' ἕνας ἀπ' τοὺς ἀκροατάς. τοῦ ἔπεφτε κατὶ τοὺς Μαρσεγέζους στὴν ψιμυθία:

— Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτα. Ἐνῶ ποὺ ἔντισα πέρσι σπίτι στὸ Μαρούσι. τὸ εἶδα φέτο ποὺ ἐβγαλε... δεύτερο πάτωμα!

Ὁ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 390

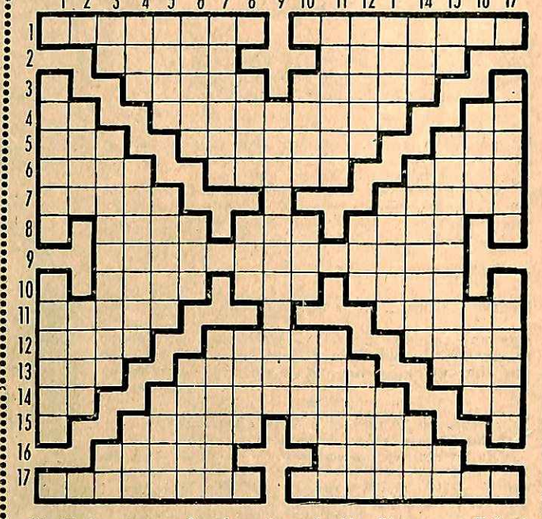
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Πεοίφημοι δικασταὶ τῆς ἀναιότητος. — Πόλις τῆς Συρίας.

2) Ἀθληταί. — Κοατικὴ ὑποδιαίρεσις.

3) Φαρανή.— Ἀθηναῖος στοατηγὸς τοῦ 4ου π.Χ. αἰῶνος.

4) Ἀναστοαμένο ἄσθμο. — Ἕλλην ποιητὴς (ἐπών.). — Ἀοιὴ ὅκου.



5) Ἐπώνυμο κωμικοῦ τοῦ κινηματογράφου. — Ζεστὸς ἄνεμος ποὺ πνέει ἀπ' τὴν Ἀφοικὴ ποὸς τὰ Α. παοάλια τῆς Ἰσπανίας.— Τοπικὸ ἐπίοοσπα μποοστὰ σὲ φωνῆεν.

6) Παοάδεισος. — Διάβολος (ἑρν.). — Ὄονανον αἰσθήσεως.

7) Ἀφιεοωμένος στὸ Θεό (καθ.). — Δέομα.

8) Μονάδες τοῦ Ἱππικοῦ (αἰτ.). — Τοσπικὸ ἐπίοοσπα (ἑρν.). — Πολὺ (ἀον.)

9) Ὀνομαστὸς Ἕλλην δινηματογράφος (ἐπών.)

10) Χωοὶς νὰ τὸ θέλη. — Χοονικὸ ἐπίοοσπα (ὁηυ.). — Νησὶ τῶν Ἀντιλλῶν.

11) Σοφὴ σκέψις. — Πολύτιμη τὸν νειὼνα.

12) Ἴδιος σὲ ἔκτασι. — Πεοίοημος κατασκευαστὴς βιολιῶν. — Ποδοσφαιοικὸς ὅοος.

13) Μεταδίδει εἰδήσεις. — Αἰώνια. — Καλύπτουν τὸ ἕνα τοίτον τῆς Νοοβηγίας.

14) Δίσθοννος. — Πάθησις τῶν ματιῶν. — Τελικὸς σύνδεσμος.

15) Ἐπώνυμο ζεύγους Ἑλλήνων καλλιτενῶν — Ἡσωῖς τοῦ Ντίσνεϋ.

16) Μῖνμα. — Λένω.

17) Χωοιὸ τῆς Ἀττικῆς. — Ποοοοίζεται νὰ ζήση.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Χαοίζουν πλούτη — Ἡνεμήνες τῶν Ἰουδαίων

2) Δεικτικὴ ἀντωνυμία (οὐδ.). — Σ' αὐτὸν ὀφείλεται ἡ φοάσις «ἀντὶ πινακίου φακῆς».

3) Ἄυθη. — Γίνεται νάοιν ἀναψυχῆς. — Συνενόμενα στὸ ἀλφάβητο.

4) Θάλασσα — Ἀπαλός. — Συμπεοασματικὸν.

5) Ἕνας δημοσιογράφος καὶ νομπόμαλλο δέρας. — Σκληοὸς ἀνών.

9) Ῥῆμα ποὺ νοησιμοποιοῦν οἱ νικηταί.

10) Πόλις ὅπου ὁ Χοιστὸς ἔκανε τὸ ποῶτο του θαῦμα. — Ἀμέσως μετά. — Βοίσκεται συνήθως κοντὰ στὴν εἰκόνα ἑνὸς ἁγίου.

11) Οἱ ἀοοώστειες δὲν τὸ τοομάζουν. — Κάτοικοι μιᾶς εὐσωπαϊκῆς νώοας.

12) Ὅσοι ζοῦν ἐκεῖ ἔχουν ἐγκαταλείψει τὰ ἐγκόσμια (γεν.). — Χοηματικὸ ποσὸν (ἀον.). — Ἀτιμάζω (ἀον.).

13) Ἕνας ἀπὸ τοὺς μικοοὺς ποοφῆτες. — Πέοσης στοατηγὸς ποὺ πῆοε μέοος στὴ μάχη τοῦ Μαοαθῶνος. — Μύτη Βελόνας.

14) Κτητικὴ ἀντωνυμία.— Ἀθηναῖος οήτωο κατήγοοος τοῦ Σωκοάτους. — Μὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες λέξεις τοῦ Χοιστοῦ.

15) Δυὸ σύμφωνα ποὺ ποοφέοουνα ἀντικαθιστοῦν ἕνα ἄλλο. — Ἠθικὴ ἀυοιδή. — Μονὰς στὴν ἠλεκτοολονία.

16) Ποόθεσις. — Συηματίζεται στὰ ταούματα.

17) Ποωτεύουσα ὁμωνύμου νομοῦ. — Πόλις τῆς Πελοποννήσου

ΘΕΜ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἡ λύσις τοῦ 38Ω στὴ σελ. 62

✪✪

Οἱ ἰο' τῆς πολιομυελίτιδος

Σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις τοῦ ἀμεοικανικοῦ Ἱνστιτούτου παιδικῆς παοαλύσεως ὑπάονουν τοία εἴδη ἰῶν ποὺ ποοκαλοῦν αὐτὴ τὴν ἀσθένεια : ὁ «Λέων» ὁ «Λάνσινγκ» καὶ ἡ «Βοουγγίλδη». Καθένα ἀπ' αὐτὰ τὰ εἴδη ἀπαιτεῖ ἰδιαίτεοο τύπο ἐμβολίου

Βασιλικὴ Κονταξῆ

(Ἡ γόησσα ποὺ ἠμέρωσε τὸν Ἀλῆ πασᾶ)

Ὁ ἐγγονὸς τοῦ Ἀλῆ πασᾶ

Ψάχνοντας ἔτσι ὁ Ἀλῆ πασᾶς νὰ βρῇ τὸν κατάλληλο νέον ἄντρα ἔγινε καὶ ἦρως κωμικῶν σκηνῶν. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ παράξενο σκάνδαλο ἔμεινε μυστικὸ ὅσο ζοῦσε ὁ Ἀλῆς. Γιατὶ ἐκεῖνος ποὺ θὰ μαρτυροῦσε τὸ παραμικρὸ γι' αὐτὸ θὰ ἐκινδύνευε νὰ χάσῃ τὴ ζωή του, μέσα σὲ εἰκοσιτέσσερες ὧρες!

Ὅπωσδήποτε, τότε, ἡ ὑπόθεσις αὐτή, γιὰ τὸν Ἀλῆ εἶχε γίνει σωστὸ μαρτύριο. Δὲν ἤξερε πιὰ τί νὰ κάνῃ ὁ τύραννος ποὺ δὲν δίσταζε, γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σκοπό του, νὰ θυσιάσῃ κι' αὐτὴ τὴν προσωπική του τιμή. Ἀπελπισμένος ἔτσι, σκεφτότανε μέρα-νύχτα νὰ βρῇ τὸν κατάλληλο ἀντικαταστάτη του. Καὶ κατέληξε μιὰ μέρα, νὰ καταφύγῃ σ' ἕνα νέο Ἠπειρώτη χριστιανὸ ποὺ τὸν ἐγνώριζε ἀπὸ καιρό, ἀποφασισμένος νὰ τοῦ ἐπιβάλῃ διὰ τῆς βίας τὴν θέλησί του.

Μὲ τὴν ἀπόφασι αὐτή, κάλεσε ἕνα ἔμπιστο γραμματικό του καὶ τοῦδωσε ἐντολὴ νὰ βρῇ τὸν νέο αὐτόν. Ἀλλ' ὁ γραμματικός, πρὶν ν' ἀκούσῃ τὴ διαταγή του, εἶπε στὸν Ἀλῆ ὅτι, ἐκείνη τὴ στιγμή, ἔφτασε στὸ Σεράϊ ὁ ἔγγονός του Μεχμὲτ καὶ ζητοῦσε βιαστικὰ νὰ τὸν ἰδῇ.

—Ἄ... νἄρθῃ ἀμέσως ἐδῶ! φώναξε ὁ Ἀλῆς καὶ τὸ ὕφος του ἔδειχνε πὼς κάποια ξαφνικὴ ἰδέα τοῦ σφηνώθηκε στὸ κεφάλι του.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἦταν νὰ χρησιμοποιήσῃ γιὰ τὸ σκοπό του τὸν ἔγγονό του κι' ἔτσι, καθὼς νόμιζε, θ' ἀπέφευγε νὰ ἐκτεθῇ σ' ἕνα ξένο, ἄσχετο μὲ τὸ οἰκογενειακό του περιβάλλον.

Σὲ λίγο μπῆκε στὴν αἴθουσα τοῦ τυράννου ἕνας νέος εἴκοσι χρόνων. ψηλὸς μελαχροινὸς καὶ ὡραῖος, μὲ μαῦρα μεγάλα μάτια, κομψὰ ντυμένος καὶ μ' εὐγενικὸ παράστημα. Αὐτὸς ὁ νέος ἦταν ὁ ἔγγονὸς τοῦ Ἀλῆ, ὁ Μεχμέτ, γυιὸς τοῦ δευτεροτόκου γυιοῦ του Βελῆ.

Προχώρησε προσεκτικὰ πρὸς τὸν παππού του καὶ τὸν χαιρέτησε μὲ ὕφος ποὺ ἔδειχνε ὅλο τὸ σεβασμὸ ποὺς τὴν ἡλικία του καὶ τὴν αὐστηρότητά του.

Ἦταν φανερὸ ὅτι ἕνας τέτοιος νέος ἦταν τὸ καταλληλότερο πρόσωπο ποὺ χρειαζότανε ὁ Ἀλῆς. γιὰ τὸν καταχθόνιο σκοπό του.

Χωρὶς νὰ τὸν κουράσῃ μὲ προλόγους καὶ εἰσηγήσεις κι' ἀφοῦ ἄκουσε τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του, ἔφτασε ἀμέσως στὸ θέμα ποὺ εἶχε κυριέψει ἀπὸ πολλὲς ἡμέρες τὴν ψυχή του.

Κάθε ἄλλος ἄνθρωπος, φυσικά, θὰ δυσκολευότανε νὰ κάμῃ μιὰ τέτοια πρότασι στὸν ἔγγονό του. Ἀλλ' ὁ Ἀλῆ πασᾶς δὲ λογάριαζε καθόλου τέτοιες λεπτὲς διακρίσεις.

Καθὼς ἔκαμε, ὅμως, νὰ τοῦ μιλήσῃ στάθηκε ἀπότομα καὶ σκέφτηκε: Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ προτείνῃ στὸν ἔγγονό του νὰ συντελέσῃ γ' ἀποκτήσῃ ἄλλον κληρονόμο ἀφοῦ κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀνήκε στοὺς κληρονόμους του;

Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ πράγμα τοῦ φάνηκε πολὺ δύσκολο. Ἔπειτα, ὅμως, ἀφοῦ σκέφθηκε πάλι, συνέλαβε μιὰ ἄλλη ἰδέα ποὺ ἔδειχνε τὸν παλιὸ ἄνθρωπο ποὺ ἐννοοῦσε γιὰ νὰ κάμῃ τὸ σκοπό του, νὰ φτάνῃ ἀκόμη καὶ στὰ ἔσχατα. Ὁ Μεχμὲτ ἀρνηθῇ νὰ κάμῃ ἐκεῖνο ποὺ θὰ τοῦ ζητοῦσε. Κι' ἀφοῦ τὸν κύτταξε καλὰ-καλὰ στὰ μάτια τοῦ εἶπε:

—Ἔλα μαζί μου, Μεχμέτ! Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω στὸ χαρέμι!...

Ἐκπληκτος ὁ Μεχμέτ. γιὰ τὴν ἀσυνήθιστη αὐτὴ πρόσκλησι ποὺ δὲν γινότανε ποτὲ μεταξὺ Ὀθωμανῶν. καὶ μὲ τὴν ὑποψία ὅτι κάποιο κακὸ τοῦ προετοιμαζότανε, ἀκολούθησε τὸν παππού του, μὲ δισταγμό.

Προβαδίζοντας ἔτσι, ὁ Ἀλῆς, ἀπάντησε στὸ διάδρομο ἕνα ἀπὸ τοὺς ὑπασπιστάς του καὶ τοῦ εἶπε κάτι σιγανά. Ἦταν φανερὸ ὅτι αὐτὸ τὸ κάτι ἀφορροῦσε τὸν ἔγγονό του. ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε σὲ ἀπόστασι ὀλίγων βημάτων.

Ἀπ' τὶς κινήσεις ὅμως ποὺ παρατηρήθηκαν, σὲ λίγο μέσα στὸ Σεράϊ, φάνηκε καθαρά, ὅτι ὁ Ἀλῆ πασᾶς εἶχε δώσει διαταγὴ νὰ ἐνισχυθῇ ἡ ἐξωτερικὴ φρουρὰ τοῦ παλατιοῦ καὶ ἐμποδιστῇ, μὲ κάθε τρόπο, κάθε ἀπόπειρα τοῦ Μεχμὲτ νὰ δραπετεύσῃ.

Φοβήθηκε δηλαδὴ ὁ τύραννος ὅτι ὁ ἔγγονός του, μόλις θ' ἄκουγε τὸ σκοπὸ γιὰ τὸν ὁποῖο τὸν προσκάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ μέσα στὸ χαρέμι, ὄχι μόνο θ' ἀρνιότανε νὰ ὑπακούσῃ ἀλλὰ καὶ θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ φύγῃ!

Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Ἀλῆ πασᾶς ἐλαβε τὰ κατάλληλα μέτρα γιὰ νὰ ἐξασφαλιστῇ ὁ Μεχμὲτ μέσα στὸ Σεράϊ, προχώρησε ποὸς τὸ χαρέμι του, ἀκολουθούμενος ἀπ' τὸν ἔγγονό του.



Ὁ Ἀλῆς ἀπάντησε στὸ διάδρομο ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπασπιστάς του καὶ τοῦ εἶπε κάτι σιγανά.

Παππούς κι' ἔγγονος ἔφτασαν. ἔτσι, στὰ δωμάτια τῆς Βασιλικῆς ποὺ βρισκόταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐαπλωμένη σ' ἕνα πολυτελέστατο ντιβάνι Ὁ Ἀλῆ πασᾶς, χωρὶς κανένα δισταγμὸ καὶ μὲ αὐστηρὸ ὕφος, ἀποκάλυψε τὸ σχέδιό του στὸν κατάπληκτο ἔγγονό του. Ὁ Μεχμὲτ κατάλαβε τότε ἀμέσως ὅτι ἔπρεπε νὰ διαλέξῃ μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Ἡ Βασιλικὴ ἄκουγε ἀμίλητη, ἐνῶ τὰ μάτια της ἦταν πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Μεχμὲτ σκέφτηκε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ διαφορετικὰ παρὰ νὰ ὑπακούσῃ στὴ θέλησι τοῦ παππού του.

Ταυτοχρόνως ὅμως ὑποψιάστηκε ὅτι κατόπιν ἦταν ἐνδεχόμενο νὰ δεχτῇ τὸ θάνατο ἀπ' τὰ χέρια τοῦ παππού του!

Μὰ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἔτσι, ὁ νεαρὸς ὁ Μεχμὲτ ἀντικατέστησε γιὰ λίγες ὧρες τὸν Ἀλῆ πασᾶ. Ὑστερα, ὁ θηριώδης τύραννος δὲν θέλησε νὰ βάψῃ τὰ χέρια του στὸ αἷμα τοῦ ἐγγονοῦ του. Καὶ τὸν ἀφῆκε ἐλεύθερο.

Πέρασαν, ἔπειτα, πολλὲς βδομάδες ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἀλλ' ἡ Μοῖρα δὲν θέλησε νὰ πραγματοποιηθῇ ὁ σκοπὸς τοῦ Ἀλῆ πασᾶ.

Ἐκλαιγε ὅμως. ἀδιάκοπα ἡ δυστυχισμένη γιὰ τὴν ἰδιοτροπία ἐκείνη τοῦ Ἀλῆ πασᾶ, γιατὶ καθὼς ἔλεγε, ἤθελε, σὰν Ἑλληνίδα. νὰ μείνῃ ἀφοσιωμένη καὶ πιστὴ στὸν ἄντρα της.

★

Ἡ Βασιλικὴ δὲν ἦταν τὸ μόνο παιδὶ τοῦ Κίτσου Κονταξῆ.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτή, ὁ δυστυχισμένος πατέρας της, ποὺ πέρασε τὴ ζωή του πάντα σὲ βάσανα. ἀτυχήματα καὶ πίκρες τῆς φυλακῆς, εἶχε κι' ἄλλες δύο κόρες τὴς φυλακῆς, εἶχε κι' ἄλλες δύο κόρες τῆ



Στὴν εἴσοδο τοῦ «Κινεζικοῦ Θεάτρου» τοῦ Χόλλυγουντ, βλέπει κανεὶς τ' ἀποτυπώματα χεριῶν καὶ ποδιῶν, διαφόρων διασήμων ἀστέρων, καθὼς καὶ τὶς ὑπογραφές τους.

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ 1952

Στό «Τσαϊνιζ Θήατερ»

Ὁ ἐπισκέπτης τοῦ Χόλλυγουντ δὲν μπορεῖ νὰ ἀγνοήσῃ καὶ τὸ «Τσαϊνὶζ Θήατερ», δηλαδὴ τὸ «Κινέζικο θέατρο». Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀξιοπερίεργα τῆς πόλεως, ὄχι τόσο γιὰ τὸ ἐσωτερικό του, ὅσο γιὰ τὴν εἴσοδό του στὸ Μπουλεβάρ Χόλλυγουντ, τὸν κεντρικὸ δρόμο τῆς κινηματογραφουπόλεως. Ἀξίζει λοιπὸν τὸν κόπο νὰ τὸ ἐπισκεφτῇ κανεὶς καὶ νὰ μεταδώσῃ στοὺς ἄλλους τὶς ἐντυπώσεις του.

Θέατρα στὴν Ἀμερικὴ λέγονται οἱ κινηματογράφοι. Καὶ τὸ «Τσαϊνὶζ Θήατερ» εἶνε κινηματογράφος, ὅπου συνήθως δίδονται οἱ κοσμικὲς πρεμιέρες τῶν νέων ταινιῶν, στὶς ὁποῖες δίνουν τὸ παρὸν ὅλα τὰ διάσημα θηλυκὰ καὶ ἀρσενικὰ ἀστέρια.

Μιὰ μεγάλη πρεμιέρα σὲ κινηματογράφο τοῦ Χόλλυγουντ δὲν εἶνε βέβαια τυχαῖο γεγονός. Οὔτε μπορεῖ νὰ μοιάζῃ μὲ πρεμιέρα σὲ ὁποιοδήποτε ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου. Ἡ διαφορὰ ἔγκειται στοὺς θεατάς. Στὴν Οὐάσιγκτων π.χ. θὰ τιμήσῃ μιὰ πρεμιέρα τὸ Διπλωματικὸν Σῶμα καὶ πιθανῶς ὁ ἴδιος ὁ πρόεδρος Τρούμαν.

Στὸ Χόλλυγουντ ὅμως τὸ κοινὸν μιᾶς μεγάλης πρεμιέρας ἀποτελοῦν οἱ πιὸ διάσημοι ἀστέρες ποὺ πηγαίνουν νὰ ἰδοῦν τοὺς ἑαυτούς των στὴν ὀθόνη, ἢ νὰ κάνουν κριτικὴ στοὺς πρωταγωνιστὰς συναδέλφους των. Γι' αὐτὸ μιὰ τέτοια πρεμιέρα ἔχει ἐνδιαφέρον.

Νά γιατὶ δεχτήκαμε μ' ἐνθουσιασμὸ μιὰ πρόσκλησι στὸ «Τσαϊνὶζ Θήατερ» ὅταν βρισκόμαστε στὸ Χόλλυγουντ. Θὰ παρεβάλλετο γιὰ πρώτη φορὰ ἡ ταινία τῆς «Φόξ» «FIXED BAYONETS» μὲ τοὺς Ρίτσαρντ Μπαίηζαρτ Τζὴν Ἄηθανς, Μικαὴλ Ὸ' Σῆ Ρίτσαρντ Χίλτον καὶ ἄλλους.

Περίεργη ὅπως εἴπαμε εἶνε ἡ εἴσοδος καὶ γενικὰ ἡ ἐξωτερικὴ ἐμφάνισι τοῦ «Κινεζίκου Θεάτρου». Ἡ πρωτοτυπία τῆς εἰσόδου του εἶνε ἡ ἑξῆς: Πρὶν ἀπὸ τὴν κυρία εἴσοδο ὑπάρχει ἕνας χῶρος σκεπασμένος μὲ τσιμεντένιες πλάκες. Ἐκεῖ ἀπάνω ὑπάρχουν ἀποτυπώματα ποδιῶν, χεριῶν, καθὼς καὶ οἱ ὑπογραφὲς τῶν πιὸ διασήμων ἠθοποιῶν!

Κάθε χρόνο γίνεται μιὰ τελετὴ ἔξω ἀπὸ τὸν κινηματογράφο. Ἑτοιμάζουν μιὰ τσιμεντένια πλάκα καὶ πρὶν ἀκόμα στεγνώσῃ τὸ τσιμέντο, ὁ καλύτερος ἠθοποιὸς τῆς χρονιᾶς βγάζει τὰ παπούτσια καὶ τὶς κάλτσες του καὶ μὲ γυμνὰ πόδια πατάει ἐκεῖ ἀπάνω. Κατόπιν μὲ ἀνοιχτὴ παλάμη ἀποτυπώνει καὶ τὸ χέρι του. Ὕστερα παίρνει ἕνα ξύλο ἢ καὶ μὲ τὸ δάχτυλο καμμιὰ φορὰ βάζει δίπλα τὴν ὑπογραφή του.

Τὸ βράδυ λοιπὸν τῆς προεμιέρας, μπαίνοντας στὸν κινηματογράφο, διαβάζουμε στὴν τσιμεντένια εἴσοδο τὶς πιὸ διάσημες ὑπογραφές: Μαίρη Πίκφορδ, Σοῦζαν Χαίηγουορθ, Τζὴν Χάρλοου, Ἰρὲν Ντάν, Ντόροθυ Λαμούρ, Μπὸμπ Χόπ, Κάρυ Γκράντ, Ρίτα Χαίηγουορθ, Μάργκαρετ Ὸ' Μπράϊαν, Τζίντζερ Ρότζερς, Ντούγκλας Φαίρμπανξ κ.ἄ.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἠθοποιοὺς ποὺ ἀναφέραμε δὲν περιορίζονται στὰ ἀποτυπώματα τῶν χεριῶν, τῶν ποδιῶν καὶ τὴν ὑπογραφή τους.

Ἡ Σόνια Χένυ π.χ. τράβηξε δυὸ παράλληλες γραμμὲς καὶ σημείωσε πὼς εἶνε ἴχνη ἀπὸ τὰ πανοπέδιλά της.

Ὁ Ἔντυ Κάντορ ζωγράφισε τὰ χαρακτηριστικὰ γουρλώτα μάτια του.

Ὁ Τζὼν Μπάρυμορ τὸ προφίλ τοῦ προσώπου του, καὶ ὁ Μπὶλ Χάρτ τὰ δυό του πιστόλια.

Ἡ ἀστυνομία λοιπὸν ἀπό νωρὶς εἶνε τοποθετήσει φρουροὺς ἔξω ἀπὸ τὸν κινηματογράφο. Σκοπὸς τους ἦταν νὰ ἐμποδίσουν μιὰ μεγάλη πληνὴ θαυμαστῶν τῶν ἠθοποιῶν, ποὺ λένονται κυνηγοὶ αὐτονοάφων.

Στὶς ὀχτὼ καὶ μισὴ θὰ ἀρχίσῃ ἡ παράστασις. Ἀπὸ τὶς ὀχτὼ παραδίνουμε τὴν πρόσκλησί μας στὸν θυρωρὸ καὶ γνωμάστε στὸ ἀναπαυτικό μας κάθισμα.

Οἱ θεαταὶ ἐλάχιστοι ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἀλλὰ σὲ λίγα λεπτὰ ὁ κινηματογράφος ... φωτίζεται ἀπὸ τὴ λάμψι δύο μεγάλων ἀστέρων. Πρώτη μπαίνει ἡ Τζόαν Μπένετ, καὶ σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἡ Μπέτυ Γκραίηπλ.

Περπατάει ναζιάρικα, μὲ χάρι, καὶ καθὼς ἀνασηκώνει τὸ νέο της γιὰ νὰ διορθώσῃ μιὰ ἀπειθάρχητη τούφα τῶν μαλλιῶν της ἕνα μεγάλο μονόπετρο δαντυλίδι λάμπει στὰ φῶτα τῆς αἰθούσης.

Ἀλλὰ πῶς μπορεῖς νὰ κρατήσῃς τὰ μάτια σου γιὰ πολὺ ὥρα ἐπάνω στὶς δυὸ διάσημες στάρ, ὅταν ἀρχίζουν νὰ μπαίνουν καὶ ἄλλοι ἠθοποιοί; Νάτος τώρα ὁ «μίστερ Μπελβεντήρ», ὁ Κλίφτον Γουέμπ. Σχεδὸν κατσουφιασμένος εἶνε ὁ Ντάνα Ἄντριους ποὺ μπαίνει μαζὶ μὲ τὸν Ντὰν Ντέϊλη καὶ τὴ Βιρτζίνια Μάγιο.

Νομίζω πὼς ζῶ σὲ ὄνειρο, παρὰ στὴν πραγματικότητα. Ἕνα γλυκύτατο «σόου» ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρὰ σχεδὸν μᾶς ἐφανιάζει. Ὑψιστε Κύριε! Ἡ Ντέμπορα Πάτζετ μᾶς ζητάει συγγνώμη γιὰ νὰ περάσῃ. Τσακιζόμαστε νὰ παραμερίσουμε τὰ πόδια καὶ ἡ γλυκειὰ στὰρ θρονιάζεται στὸ διπλανὸ κάθισμα.

Τώρα μπαίνει στὴν αἴθουσα ὁ Τζέϊμς Μαίησον καὶ ἀκριβῶς πίσω του ἡ Ἄννι Μπάξτερ μαζὶ μὲ τὸν σκηνοθέτη Ραὺ Ναζάρο τῆς «Κολούμπια».

Σὰν νὰ τοῦ σκότωσαν τοὐλάχιστον τὸν πατέρα, ἢ σὰν νὰ ἔπεσαν ἔξω τὰ καράβια του ἐμφανίζεται ὁ Ρίτσαρντ Γουίντμαρκ. Μ' ἕνα ὕφος σχεδὸν μάγκικο, περνώντας κοντὰ ἀπὸ τὴν Ἄννι Μπάξτερ, τῆς χαϊδεύει τὸ μάγουλο καὶ κατόπιν κάθεται δίπλα της.

Ἀπὸ τοὺς τελευταίους καταφθάνουν οἱ Γκρέγκορυ Πέκ, Τζὶν Πὴτερς, Μίτσι Γκέϋνορ, Τζοὺν Χέϊβερ Σοῦζαν Χαίηγουορθ καὶ ἄλλοι πολλοί. Ἄντρες καὶ γυναῖκες ὅλοι βιαστικοὶ καὶ ὅλοι διάσημοι...

Εἶνε πιὰ ὀχτὼ καὶ μισή. Τὰ φῶτα χαμηλώνουν. Θὰ ἀρχίσῃ ἡ ταινία ποὺ ἔνει ὑπόθεσι τὸν πόλεμο στὴν Κορέα. Νὰ τὴν περιγράψουμε; Ἀλλὰ τί μᾶς ἐνδιαφέρουν οἱ ἠθοποιοὶ τῆς ὀθόνης ἀφοῦ τοὺς ζωντανοὺς τοὺς ἀληθινούς τους ἔνουμε δίπλα μας στὴν αἴθουσα τοῦ «Τσαϊνὶζ Θήατερ»!

Β. ΤΣΙΜΠΙΔΑΡΟΣ

✪✪

Ὁ Ἀϊνστάϊν καὶ ὁ Σαρλὼ

Ὁ Ἀλβέρτος Ἀϊνστάϊν κι' ὁ Τσάρλι Τσάπλιν συναντῶνται μιὰ μέρα σὲ κάποιο δεξίωσι:

— Ἐκεῖνο ποὺ θαυμάζω στὴν τέχνη σας λέει ὁ μεγάλος σοφὸς στὸν κωμικό εἶνε ὁ παγκόσμιος χαρακτῆρας τῆς τέχνης σας. Ὅλοι σᾶς καταλαβαίνουν!...

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια ἀπαντάει ὁ ἠθοποιὸς Ἀλλ' ἡ δική σας δόξα εἶνε μεγαλύτερη! Ὅλοι σᾶς θαυμάζουν κι' ὡστόσο κανεὶς δὲν σᾶς καταλαβαίνει!...

ΧΙΟΥΜΟΡ

Μετὰ τὴ νοθεία

Ὁ μικρὸς Δευτέρης δούλευε παραγυιὸς στὸ μοναδικὸ μπακάλικο τοῦ χωριοῦ ποὺ τὸ διατηροῦσε ἕνας γέρος αἰσχροκερδὴς κι' ἐξηνταβελόνης. Ἀργὰ ἕνα βράδυ ποὺ ὁ Δευτέρης ἀποτελείωνε τὶς δουλειὲς τοῦ μαγαζιοῦ ποὺ ὁ ἀφεντικός του τοῦ εἶχε μάθει νὰ ἐκτελῇ, φάνηκε στὸ κεφαλόσκαλο ὁ γέρο - μπακάλης καὶ τοῦ φώναξε:

— Δευτέρη! Ἔρριξες τὴ μαρμαρόσκονη στὴ ζάχαρι;

— Ναί, ἀφεντικό.

— Νέρωσες καὶ τὸ γάλα;

— Ναί, ἀφεντικό.

— Ἀνακάτεψες τὸ λίπος μὲ τὸ βούτυρο;

— Ναί, ἀφεντικό!

— Μπράβο, Δευτέρη. Ἀνέβα τώρα ἀπάνω στὸ σπίτι νὰ κάνῃς τὴ βραδυνή σου προσευχή.

★

Ὁ πιστὸς καὶ τεθλιμμένος φίλος τοῦ μεταστάντος ἄρχισε ἔτσι τὸν ἐπικήδειό του εὐθὺς μετὰ τὴν τελετὴ τῆς ταφῆς:

«...Ἐνθάδε κεῖται ἕνας δικηγόρος καὶ ἕνας τίμιος ἄνθρωπος...»

Κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους κακεντρεχεῖ- φίλους, παρατηρεῖ:

— Φαίνεται πὼς σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ νεκροταφεῖο σπανίζει ὁ χῶρος. Ἀλλοιώτικα δὲν θὰ ἔθαβαν δυὸ ἀνθρώπους στὸν ἴδιο λάκκο!...

★

Μεταξὺ φίλων.

— Γειά σου, Θεόδωρε. Γιατὶ ἔτσι λυπημένος;...

— Αὐτὴ τὴ νύχτα ἀνέλαβε ἡ γυναῖκα μου νὰ προσλάβῃ τὴ δακτυλογράφο τοῦ γραφείου μου.

— Ξέρω... Θὰ εἶνε ξανθειὰ καὶ ὄχι μελαγχροινή.

— Οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο. Τὴ διάλεξε φαλακρή!

★

Στὸ δρόμο ὑψωνόταν ἕνας σωρὸς ἀπὸ πέτρες καὶ στὴν κορυφὴ τοῦ σωροῦ ὑπῆρχε ἕνα φανάρι. Ἕνας γέρος φύλαγε τὸ μέρος.

— Σὲ τί χρησιμεύει αὐτὸ τὸ φανάρι; ρώτησε ἕνας περίεργος διαβάτης.

— Γιὰ νὰ βλέπουν οἱ ὁδηγοὶ τῶν τροχοφόρων τὴ νύχτα τὸ σωρὸ τὶς πέτρες.

— Καὶ σὲ τί χρησιμεύουν ἐδῶ οἱ πέτρες;

— Γιὰ νὰ στηρίζεται τὸ φανάρι.

★

Ὁ σύζυγος: Σκέφτηκα πὼς γιὰ νὰ μὴν τσακωνώμαστε, εἶνε καλύτερο νὰ μοιράσωμε τὶς ἐξουσίες. Ἐσὺ θὰ διευθύνῃς μέσα στὸ σπίτι καὶ θὰ κάνῃς, ὅ,τι θέλεις κι' ὅπως τὸ θέλεις. Ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, ὅμως, θὰ διευθύνω ἐγώ!

Ἡ σύζυγος: Θαυμάσια! Ἀπόψε, λοιπόν, δὲν ἔχεις νὰ βγῇς βῆμα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι!

★

— Κακὸ ποὺ μὲ βρῆκε!... Πάει τὸ πορτοφόλι μου!

— Τόχασες;

— Ὄχι. Τὸ ξέγασα στὸ σπίτι μου!

— Στὸ σπίτι σου;... Καὶ κάνεις ἔτσι;... Ἐγὼ νόμισα πὼς σοῦ τόκλεψε κανένας λωποδύτης!

— Καὶ τὴ γυναῖκα μου δὲν τὴν λογαριάζεις;



— Τὸν γνωρίζω αὐτόν! Ἦταν ἄλλοτε ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΙΟΝΣΟΝ ΝΤΥ ΤΕΡΡΑΙΤ



Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ἐρτελοὺ ἀναλαμβάνει νὰ γίνῃ ὁ δεσμοφύλακας τῆς τρελλῆς Ζάν. Ὅσο πλησιάζει ἡ ἡμέρα τῶν γαμων της μὲ τὸ Ρομπὲρ Κέρ, ἡ Μπλὰνς βυθίζεται στὴ θλῖψι, γιατὶ λατρεύει πάντα τὸ Ροζέ. Ἐξομολογεῖται τὸ μυστικό της στὸ δοῦκα Ἀνρί, ποὺ τὴν ἀγαπάει σὰν ἀδελφός, κι' αὐτὸς τῆς λέει πὼς δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ ὁ ἀγαπημένος της ἐφόσον δὲν ἔχει δώσει κανένα σημεῖο ζωῆς. Ἔτσι, τὴν πείθει νὰ παντρευτῇ μὲ τὸ Ρομπέρ, γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν τελευταία θέλησί του κοντόσταυλου. Ὁ καλὸς πάτερ-Ματουρὲν προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ καὶ τὴν πληροφορεῖ πὼς θὰ πάῃ στὸ Ἐκουέν, μαζὶ μὲ τὸ Ρολὰν Φερουϊλάκ, γιὰ νὰ διαφωτίσουν τὸ μυστήριο τῆς τρελλῆς. Ὁ δοὺξ Ἀνρὶ συναντᾶ στὸ πάρκο τὸ Ρομπέρ.

39ον

—Ἂς κουβεντιάσουμε λίγο... τοῦ εἶπε. Πρόκειται νὰ γίνετε ὁ σύζυγος τῆς ἀγαπητῆς μου ὀρφανῆς, ποὺ τὴ θεωρῶ σὰν ἀδελφή μου...

—Θὰ σᾶς εἶμαι εὐγνώμων σ' ὅλη μου τὴ ζωή, ἐξοχώτατε, γιὰ τὴ συγκατάθεσί σας σ' αὐτὸ τὸ γάμο.

—Ὄχι, δὲν δέχομαι αὐτὴ τὴν εὐγνωμοσύνη σας! Γιατὶ μπορεῖ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ μιὰ μέρα ἕνα αἴσθημα τελείως διαφορετικό...

Ὁ Ρομπὲρ χαμογέλασε ἀκαθόριστα κι' ἀπάντησε:

—Ὁποιαδήποτε κι' ἂν θἄναι τ' ἀποτελέσματα θὰ μένη πάντα ἡ καλή σας πρόθεσις...

—Ὁ γάμος, ἀγαπητέ μου, παρουσιάζει ἐκπληξεις πολλὲς φορές. Ἐκεῖ ποὺ νομίζει κανεὶς πὼς πέτυχε, ἀπατᾶται κάποτε...

—Ὑπάρχει ἕνα μέσον γιὰ νὰ μὴν ἀπατηθῇ: νὰ περιμένῃ προκαταβολικὰ τὸ κάθε τι... Ἄλλωστε δὲν πρόκειται νὰ διατρέξω φοβεροὺς κινδύνους! Ξέρω ποῦ πατάω... Ἡ δεσποινὶς ντὲ Μπαζὰ ἀνατράφηκε σὲ μιὰ αὐστηρὴ οἰκογένεια καὶ θὰ γίνῃ ἀσφαλῶς μιὰ γυναῖκα τίμια.

—Σ' αὐτὸ ἔχετε δίκηο...

—Ἂν ἔχη κἀμει ὄνειρα, σὰν ὅλα τὰ κορίτσια θὰ τὰ ξεχάσῃ μετὰ τὸ γάμο. Ἀναλαμβάνω νὰ τὴ βοηθήσω σ' αὐτό...

—Εἶσθε λοιπὸν τόσο βέβαιος γιὰ τὸν ἑαυτό σας:

—Ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ἐξοχώτατε, ἀλλὰ γιὰ τὸ σύστημά μου. Εἶναι ἁπλούστατο: Ἀοκεῖ νὰ συμμορφώνεται κανεὶς σὲ κάθε τι μὲ τὴ θέλησι τῆς γυναίκας του Ἂν, παραδείγματος χάριν, θελήσῃ νὰ πάῃ ἱππασία ἡ γυναῖκα μου, θὰ βρεθῶ ἀμέσως κι' ἐγὼ στὴ σέλλα... Ἂν ζητήσῃ νὰ ταξιδέψῃ, θὰ τὴ συνοδέψω...

—Κι' ἂν τυχὸν δὲν θέλῃ τὴ συντροφιά σας στὸ ταξίδι της;

—Θὰ τὴν ἀκολουθήσω δίχως νὰ τὸ ξέρῃ...

—Ἂς μιλήσουμε πιὸ σοβαρά! Ἔχω νὰ σᾶς πῶ κάτι, ποὺ φοβᾶμαι μήπως σᾶς προσβάλῃ...

—Τίποτε προεχόμενον ἀπὸ σᾶς δὲν μπορεῖ νὰ μὲ προσβάλῃ, Ἐξοχώτατε...

Κ'.

—Ἂς ὑποθέσουμε, συνέχισε ὁ δοὺξ, ὅτι ἡ δεσποινὶς ντὲ Μπαζὰ αἰσθάνεται μιὰ ἔνστικτη ἀποστροφὴ γιὰ σᾶς, ἀδικαιολόγητη ἀλλὰ ἰσχυρή...

Ὁ Ρομπὲρ χλώμιασε κι' ἀπάντησε ζωηρά:

—Στὴν ἀπίθανη αὐτὴ περίπτωσι, θἄμουν ὁ πιὸ δυστυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου...

—Ἀγαπᾶτε, λοιπόν, ἀληθινὰ τὴ Μπλάνς;

—Τὴ λατρεύω!

—Κι' ἂν τυχὸν ἐκείνη, ὄχι μόνο δὲν σᾶς ἀγαποῦσε, ἀλλ' ἀγαποῦσε ἕναν ἄλλον, τί θὰ κάνατε τότε;

—Θἄμουν τόσο ἀφοσιωμένος, τόσο καλός, τόσο τρυφερὸς μαζί της, θὰ φρόντιζα τόσο νὰ τὴν κάμω εὐτυχισμένη, ὥστε θἄπαιρνε πίσω τὴν καρδιά της, ἀργὰ ἢ γρήγορα, καὶ θὰ μοῦ τὴν πρόσφερε.

«Εἶνε ἄραγε ἀπέραντος ἔρωτας ἡ ὑποκρισία;», ἀναρωτήθηκε ὁ δοὺξ.

Καὶ συνέχισε, θέλοντας νὰ κατἀφερη ἕνα ἀποφασιστικὸ χτύπημα:

—Μά, ἂν ἦταν τόσο δυνατὸς ὁ ἔρως τῆς Μπλὰνς γιὰ ἕναν ἄλλον, ὥστε νὰ προτιμήσῃ νὰ μπῇ σὲ μοναστῆρι παρὰ νὰ σᾶς παντρευτῇ;

—Σᾶς ἱκετεύω, Ἐξοχώτατε! τραύλισε ὁ Ρομπέρ, κατάχλωμος. Μὴν παίζετε μὲ τὰ αἰσθήματά μου!... Ἔχω ἄλλωστε τὸ λόγο σας...

—Ὑποσχέθηκα στὸν ἑτοιμοθάνατο πατέρα μου νὰ σᾶς προσφέρω ἕναν τίτλο, μιὰ περιουσία... Δὲν ἀνέλαβα ὅμως τὴν ὑποχρέωσι νὰ ἐπιβάλω στὴ θετὴ ἀδελφή μου κάτι ποὺ δὲν θὰ τὸ θέλῃ... Ἔκαμα, λοιπόν, ὅ,τι ἐξαρτᾶτο ἀπὸ μένα.

—Κι' ἡ δεσποινὶς Μπλὰνς ἀντιστέκεται; ρώτησε ὁ Ρομπὲρ μὲ ὑπόκωφη φωνή.

—Ναί, ἀντιστέκεται ἐπίμονα.

—Κι' ὅμως, εἶχε δώσει ρητὴ ὑπόσχεσι, Ἐξοχώτατε! Ἐξνάτε ἄλλως τε πὼς ἔχουμε ὁρίσει γιὰ αὔριο τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου;

—Ἡ δεσποινὶς ντὲ Μπαζὰ θὰ συγκατατεθῇ ἴσως νὰ βαδίσῃ πρὸς τὸ βωμὸ τοῦ ὑμεναίου, ἀλλὰ ὡς θῦμα. Ἕνας ἄνθρωπος εὐγενὴς δὲν μπορεῖ νὰ θέλῃ μιὰ τέτοια θυσία...

—Πιστεύω πὼς εἶμαι εὐγενής, Ἐξοχώτατε. Μὰ εἶμαι πρὸ πάντων ἐρωτευμένος, καὶ δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ διστάσω προκειμένου γιὰ τὴν εὐτυχία μου, ἀφοῦ μάλιστα ξέρω καλά, ὅτι θὰ κάνω ὁπωσδήποτε εὐτυχισμένη τὴ δεσποινίδα ντὲ Μπαζά.

—Ἂν σᾶς πρόσφεραν μιὰ σεβαστὴ ἀποζημίωσι, γιὰ νὰ παραιτηθῆτε ἀπ' αὐτὸ τὸ γάμο;... Ἐπὶ παραδείγματι, τὸν τίτλο τοῦ μαρκησίου...

—Θ' ἀποκτήσω αὐτὸ τὸν τίτλο, Ἐξοχώτατε, μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαπῶ...

—Ἂν ὁ τίτλος συνοδευόταν κι' ἀπὸ μιὰ μεγάλη περιουσία, ἀπὸ μιὰ ζηλευτὴ θέσι στὴν Αὐλή;...

—Ὅλ' αὐτὰ δὲν θ' ἄξιζαν τίποτε γιὰ μένα! φώναξε μὲ πάθος ὁ Ρομπέρ. Ἀγαπῶ τὴ δεσποινίδα ντὲ Μπαζὰ περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμο. Θὰ προτιμοῦσα νἄμαι φτωχὸς καὶ ἄσημος κοντά της, παρὰ βασιλιὰς καὶ πολυεκατομμυριοῦχος δίχως αὐτήν!

Ὁ Ἀνρὶ ἀναστέναξε βαθειὰ καὶ εἶπε:

—Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, ἂς γίνῃ τὸ θέλημά σας! Θὰ τὴν παντρευτῆτε. Προσέξετε ὅμως μήπως γίνετε κι' οἱ δυὸ δυστυχισμένοι!...

Ὁ Ρομπὲρ ὑποκλίθηκε κι' ἀπάντησε μὲ τὸ ἴδιο ἀκαθόριστο χαμόγελό του:

—Δὲν τὸ φοβᾶμαι αὐτό, Ἐξοχώτατε... Ἄλλωστε τὸ μέλλον θὰ δείξη ποιὸς ἀπ' τοὺς δυό μας ἀπατᾶται...

Ὁ δοὺξ ἀπομακρύνθηκε, ὀνειροπολῶντας μὲ μελαγχολία τὴ Μαρία Στούαρτ, ποὺ τοῦ τὴν εἶχαν θυμίσει τὰ λόγια τῆς Μπλάνς... Ἡ ξαφνικὴ ἐμφάνισι τοῦ νεαροῦ ἀκολούθου Ἀμαντί, τὸν ἔφερε πάλι στὴν πραγματικότητα.

—Τί συμβαίνει, τρελλόπαιδο; τὸν ρώτησε.

—Κάποιος εὐγενὴς παρακαλεῖ νὰ τοῦ κάμετε τὴν τιμὴ νὰ τὸν δεχθῆτε, Ἐξοχώτατε. Λέγεται ὑποκόμης ντέ... ντέ... Ξεχνάω τ' ὄνομά του! Εἶνε ξένο, ἀγγλικὸ νομίζω...

—Τί μὲ θέλει αὐτὸς ὁ ξένος;

—Ἔλαβα κι' ἐγὼ τὸ θάρρος νὰ τὸ ρωτήσω. Μὰ μοῦ ἀπάντησε, ὅτι θὰ τὸ πῆ σὲ σᾶς μόνον... Εἶνε ἕνας νέος, μελαχροινός, ὅμορφος, καλοφτιαγμένος... Φοράει μοῦρα κι' ἔχει ὕφος θλιμμένο...

—Πᾶμε νὰ τὸν δοῦμε. Ποῦ βρίσκετε;

—Περιμένει στὴ μεγάλη αὐλή, Ἐξοχώτατε.

—Στὴν αὐλή; Ἠλίθιε! Ἔτσι λοιπὸν δέχονται τοὺς ξένους στὸν πύργο τοῦ Σαντιγύ;

—Μὲ συγχωρῆτε, Ἐξοχώτατε! Δὲν ἤξερα ἂν θὰ θέλατε νὰ τὸν δεχθῆτε...

Ὁ δοὺξ διευθύνθηκε βιαστικὰ πρὸς τὴν αὐλή. Ὁ ἐπισκέπτης περίμενε ἐκεῖ, ὄρθιος, κρατῶντας τὸ χαλινάρι τοῦ ἀλόγου του.

«Κάπου τὸ ξέρω, τὸ πρόσωπό του! Ποῦ ὅμως;», σκέφθηκε ὁ δοὺξ.

Ὁ ξένος τὸν χαιρέτησε μὲ σεβασμό, Ἐκεῖνος τοῦ ζήτησε συγγνώμην γιατὶ τὸν εἶχαν ἀφήσει νὰ περιμένῃ στὴν αὐλή.

—Εἶμαι στὴ διάθεσί σας, κύριε, πρόσθεσε. Ἐλᾶτε μαζί μου, παρακαλῶ.

Τὸν ὡδήγησε στὸ γραφεῖο του καὶ τοῦ πρόσφερε κάθισμα,

—Εἶμαι ἐπιφορτισμένος μὲ μιὰ θλιβερὴ καὶ ἱερὴ ἀποστολή, Ἐξοχώτατε, ἄρχισε ὁ νέος.

Ὁ δοὺξ ἀνασκίρτησε.

—Ἔρχεστε ἀπ' τὴν Ἀγγλία; ρώτησε.

—Μάλιστα Ἐξοχώτατε...

Ὁ ξένος ἔβγαλε ἀπ' τὸν κόρφο του ἕνα βελουδένιο σακκουλάκι, κρεμασμένο σὲ μιὰ ἁλυσιδίτσα, πῆρε μέσα ἀπ' αὐτὸ ἕνα γράμμα καὶ τὸδωσε στὸ δοῦκα, λέγοντάς του μὲ συγκίνησι:

—Εἶνε ἀπ' τὴ Βασίλισσα Μαρία Στούαρτ!

Ὁ Ἀνρὶ ντὲ Μονμορανσὺ ἀνατρίχιασε σύγκορμος. Ἡ καρδιά του πῆγε νὰ σπάσῃ στὸ στῆθος του... Ἅρπαξε τὸ γράμμα, μὲ χέοι ποὺ ἔτρεμε, φίλησε τὸ φάκελλο, ὕστερα ἔσπασε τὴ σφραγίδα καὶ διάβασε χαμηλόφωνα:

«Ἀνρὶ. Ὁ ὑποκόμης ντὲ Κίλσυθ, ὁ θεράς εὐγενὴς δὲν μπορεῖ νὰ θέλῃ μιὰ τέτοια θυσία...

—Πιστεύω πὼς εἶμαι εὐγενής, Ἐξοχώτατε. Μὰ εἶμαι πρὸ πάντων ἐρωτευμένος, καὶ δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ διστάσω προκειμένου γιὰ τὴν εὐτυχία μου, ἀφοῦ μάλιστα ξέρω καλά, ὅτι θὰ κάνω ὁπωσδήποτε εὐτυχισμένη τὴ δεσποινίδα ντὲ Μπαζά.

—Ἂν σᾶς πρόσφεραν μιὰ σεβαστὴ ἀποζημίωσι, γιὰ νὰ παραιτηθῆτε ἀπ' αὐτὸ τὸ γάμο;... Ἐπὶ παραδείγματι, τὸν τίτλο τοῦ μαρκησίου...

—Θ' ἀποκτήσω αὐτὸ τὸν τίτλο, Ἐξοχώτατε, μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαπῶ...

—Ἂν ὁ τίτλος συνοδευόταν κι' ἀπὸ μιὰ μεγάλη περιουσία, ἀπὸ μιὰ ζηλευτὴ θέσι στὴν Αὐλή;...

—Ὅλ' αὐτὰ δὲν θ' ἄξιζαν τίποτε γιὰ μένα! φώναξε μὲ πάθος ὁ Ρομπέρ. Ἀγαπῶ τὴ δεσποινίδα ντὲ Μπαζὰ περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμο. Θὰ προτιμοῦσα νἄμαι φτωχὸς καὶ ἄσημος κοντά της, παρὰ βασιλιὰς καὶ πολυεκατομμυριοῦχος δίχως αὐτήν!

Ὁ Ἀνρὶ ἀναστέναξε βαθειὰ καὶ εἶπε:

—Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, ἂς γίνῃ τὸ θέλημά σας! Θὰ τὴν παντρευτῆτε. Προσέξετε ὅμως μήπως γίνετε κι' οἱ δυὸ δυστυχισμένοι!...

Ὁ Ρομπὲρ ὑποκλίθηκε κι' ἀπάντησε μὲ τὸ ἴδιο ἀκαθόριστο χαμόγελό του:

—Δὲν τὸ φοβᾶμαι αὐτό, Ἐξοχώτατε... Ἄλλωστε τὸ μέλλον θὰ δείξη ποιὸς ἀπ' τοὺς δυό μας ἀπατᾶται...

Ὁ δοὺξ ἀπομακρύνθηκε, ὀνειροπολῶντας μὲ μελαγχολία τὴ Μαρία Στούαρτ, ποὺ τοῦ τὴν εἶχαν θυμίσει τὰ λόγια τῆς Μπλάνς... Ἡ ξαφνικὴ ἐμφάνισι τοῦ νεαροῦ ἀκολούθου Ἀμαντί, τὸν ἔφερε πάλι στὴν πραγματικότητα.

—Τί συμβαίνει, τρελλόπαιδο; τὸν ρώτησε.

—Κάποιος εὐγενὴς παρακαλεῖ νὰ τοῦ κάμετε τὴν τιμὴ νὰ τὸν δεχθῆτε, Ἐξοχώτατε. Λέγεται ὑποκόμης ντέ... ντέ... Ξεχνάω τ' ὄνομά του! Εἶνε ξένο, ἀγγλικὸ νομίζω...

—Τί μὲ θέλει αὐτὸς ὁ ξένος;

—Ἔλαβα κι' ἐγὼ τὸ θάρρος νὰ τὸ ρωτήσω. Μὰ μοῦ ἀπάντησε, ὅτι θὰ τὸ πῆ σὲ σᾶς μόνον... Εἶνε ἕνας νέος, μελαχροινός, ὅμορφος, καλοφτιαγμένος... Φοράει μοῦρα κι' ἔχει ὕφος θλιμμένο...

—Πᾶμε νὰ τὸν δοῦμε. Ποῦ βρίσκετε;

—Περιμένει στὴ μεγάλη αὐλή, Ἐξοχώτατε.

—Στὴν αὐλή; Ἠλίθιε! Ἔτσι λοιπὸν δέχονται τοὺς ξένους στὸν πύργο τοῦ Σαντιγύ;

—Μὲ συγχωρῆτε, Ἐξοχώτατε! Δὲν ἤξερα ἂν θὰ θέλατε νὰ τὸν δεχθῆτε...

Ὁ δοὺξ διευθύνθηκε βιαστικὰ πρὸς τὴν αὐλή. Ὁ ἐπισκέπτης περίμενε ἐκεῖ, ὄρθιος, κρατῶντας τὸ χαλινάρι τοῦ ἀλόγου του.

«Κάπου τὸ ξέρω, τὸ πρόσωπό του! Ποῦ ὅμως;», σκέφθηκε ὁ δοὺξ.

Ὁ ξένος τὸν χαιρέτησε μὲ σεβασμό, Ἐκεῖνος τοῦ ζήτησε συγγνώμην γιατὶ τὸν εἶχαν ἀφήσει νὰ περιμένῃ στὴν αὐλή.

—Εἶμαι στὴ διάθεσί σας, κύριε, πρόσθεσε. Ἐλᾶτε μαζί μου, παρακαλῶ.

Τὸν ὡδήγησε στὸ γραφεῖο του καὶ τοῦ πρόσφερε κάθισμα,

—Εἶμαι ἐπιφορτισμένος μὲ μιὰ θλιβερὴ καὶ ἱερὴ ἀποστολή, Ἐξοχώτατε, ἄρχισε ὁ νέος.

Ὁ δοὺξ ἀνασκίρτησε.

—Ἔρχεστε ἀπ' τὴν Ἀγγλία; ρώτησε.

—Μάλιστα Ἐξοχώτατε...

Ὁ ξένος ἔβγαλε ἀπ' τὸν κόρφο του ἕνα βελουδένιο σακκουλάκι, κρεμασμένο σὲ μιὰ ἁλυσιδίτσα, πῆρε μέσα ἀπ' αὐτὸ ἕνα γράμμα καὶ τὸδωσε στὸ δοῦκα, λέγοντάς του μὲ συγκίνησι:

—Εἶνε ἀπ' τὴ Βασίλισσα Μαρία Στούαρτ!

Ὁ Ἀνρὶ ντὲ Μονμορανσὺ ἀνατρίχιασε σύγκορμος. Ἡ καρδιά του πῆγε νὰ σπάσῃ στὸ στῆθος του... Ἅρπαξε τὸ γράμμα, μὲ χέοι ποὺ ἔτρεμε, φίλησε τὸ φάκελλο, ὕστερα ἔσπασε τὴ σφραγίδα καὶ διάβασε χαμηλόφωνα:

«Ἀνρὶ. Ὁ ὑποκόμης ντὲ Κίλσυθ, ὁ θε-

ΤΟ ΔΑΚΡΥΟΝΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Τῆς ἐποχῆς

Μοῦ παρασκότισες τὸ νοῦ,
μὲ τὰ μοντέλα τὰ καινοῦ-
καὶ τὰ τρελλὰ καπέλλα,
ἤγουν, Φροσί, μὲ τὰ καπέ-
ποῦχουν... λουλούδια στὸν «τεπέ»
καὶ στὴν κορφὴ... κ α ν έ λ λ α!

★

Κάτι καπέλλα παλαβά·
μὲ κάθε εἶδους ζαρζαβά·
καὶ κάθε εἶδους χρῶμα
ἔχουν μπανάνες, πιπεριές
καὶ μόνον οἱ... π ι κ ρ α γ γ ο υ ρ ι ὲ ς
τοὺς λείπουνε ἀκόμα!

★

Τέτοια καπέλλα μοῦ γυρέ-
κι' ἐσὺ στὴν πιάτσα νὰ φορέ-
γιατὶ σοῦ πᾶνε τόσο
καὶ θὰ μὲ φτάσῃς στὸ ἀμήν-



καὶ θἄρθῃ ὥρα καὶ (στιγμή,
ποὺ θὰ σὲ... κ α π ε λ- (λώ σω!

★

Κι' ἂν ἐπιμένῃς, σουσ- (λουλοῦ-
καὶ θὲς καπέλλο μὲ... (λουλού-
κι' ἡ σκούφια σου νὰ (βάλῃ,
τότε τὰ πάντα θ' ἀναι- (ρέ-
καὶ μονομιᾶς θὰ σοῦ (φορέ-
τὴ... γλάστρα στὸ κε- (φάλι!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

τὸ γράμμα μου, θὰ σᾶς πῆ ποῦ βρίσκομαι καὶ τί εἶμαι σήμερα. Βασίλισσα δυστυχισμένη, γυναῖκα δυστυχισμένη, μητέρα πιὸ δυστυχισμένη ἀκόμη, περιμένω ἤρεμα τὸ θάνατο, ἢ μᾶλλον τὸν ἀποζητῶ... Πόσο ἀργεῖ ὅμως νἀρθῆ!... Οὔτε κι' ὁ Θεὸς δὲν μὲ λυπᾶται...

»Ἂν εἴχατε ἄλλοτε — ὅπως δὲν ἀμφιβάλλω — κάποια στοργὴ γιὰ τὴ χήρα τοῦ βασιλιᾶ σας, λυπηθῆτε με σεῖς, Ἀνρί... Κανεὶς ἄλλος ἀπὸ μένα δὲν θ' ἀκούση αὐτὴ τὴν ἐπίκλησί μου, γιατὶ μόνο γιὰ σᾶς ξεχνῶ τὴν περηφάνειά μου... Τριγυρισμένη ἀπὸ δεσμοφύλακες καὶ κατασκόπους, ἀπὸ ἐχθρούς μου, δίχως νὰ τοὺς ἔχω κάνει ποτὲ κακό, κουράστηκα πιὰ νὰ παλεύω. Δὲν πρόκειται πιὰ γιὰ τὸ στέμμα μου... οὔτε γιὰ τὴν ἐλευθερία μου. Σᾶς ἱκετεύει ἡ μ η τ έ ρ α, Ἀνρί... ἡ μητέρα ποὺ τὴ χώρισαν ἀνελέητα ἀπ' τὸ γυιό της.

»Ἀποταθῆτε στὸ βασιλιᾶ τῆς Γαλλίας, ἀποταθῆτε στὴν ἀμείλικτη ἐχθρά μου, τὴ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, φροντίστε νὰ ξαναϊδῶ ἐκεῖνον πού, ἂν ὁ Θεὸς εἶνε δίκαιος, θὰ βασιλεύσῃ μὲ τὸ ὄνομα Ἰάκωβος τῆς Σκωτίας! Καὶ θὰ σᾶς εὐλογῶ τότε... τ' ὄνομά σας θἄνε τὸ τελευταῖο ποὺ θὰ προφέρουν τὰ χείλη μου, ὅταν θ' ἀφήνω αὐτὸ τὸν κόσμο ποὺ ὑπῆρξε γιὰ μένα ἀληθινὴ κοιλάδα τῶν δακρύων. Μόνο σὲ σᾶς ἔχω τὶς ἐλπίδες μου, Ἀνρί!»

Ἐνῶ ὁ δοὺξ διάβαζε τὸ ἀπελπισμένο αὐτὸ γράμμα, κυλοῦσαν στὰ μάγουλά του δάκρυα χοντρά, ποὺ δὲν προσπαθοῦσε καθόλου νὰ τὰ κρύψῃ ἀπ' τὸ νέο. Ὕστερα ἀπλώθηκε σιωπὴ γι' ἀρκετὴ ὥρα. Τέλος, ὁ Ἀνρὶ εἶπε:

—Εἴχατε δίκηο, κύριε ὑποκόμη. Εἶνε ἕνα μήνυμα ἱερὸ καὶ θλιβερό... Καλῶς ἤρθατε, ἀφοῦ σᾶς ἔκριναν ἄξιο γιὰ κομιστή του...

Ὁ Ροζὲ ὑποκλίθηκε.

—Ἐξέρετε τὸ περιεχόμενο αὐτοῦ τοῦ γράμματος; πρόσθεσε ὁ δοὺξ.

—Περίπου...

—Δύστυχη Βασίλισσα καὶ γυναῖκα!... Πονεμένη μητέρα!... Τί ἀπάντησι νὰ τῆς στείλω;

—Δὲν περιμένει καμμιά. Ξέρει καλὰ πὼς θἄταν ἀδύνατο νὰ φτάσῃ ὡς αὐτὴν μιὰ ἀπάντησι

—Τόσο αὐστηρά, λοιπόν, τὴ φρουροῦν;

—Νύχτα καὶ μέρα, Ἐξοχώτατε!

—Μὲ ποιὸ θαῦμα λοιπόν, ἐφτασε στὰ χέρια σας αὐτὸ τὸ γράμμα;

Ὁ Ροζὲ χαμογέλασε θλιμμένα κι' ἐξήγησε:

—Μπόρεσα νὰ πλησιάσω τὴ γρηᾶ Ἐντιθ, μεταμφιεσμένος σὲ καλόγρηα, κι ἐκείνη μοῦδωσε τὸ γράμμα. Δὲν εἶδα τὴ Βασίλισσα... Τὴν τελευταία στιγμὴ, μάλιστα, μ' ἀναγνώρισαν. Κι' εἶνε θαῦμα πῶς δὲν συμμερίσθηκα τὴν τύχη τόσων γενναίων εὐγενῶν ποὺ ἀποκεφαλίσθηκαν ἀπ' τοὺς δημίους τῆς Ἐλισάβετ!

ΚΑ'.

Ὁ Ἀνρὶ ντὲ Μονμορανσὺ πῆρε τὰ χέρια τοῦ Ροζὲ μέσα στὰ δικά του καὶ τὰ σφιξε μὲ διάκυσι. Ὕστερα ἐξέτασε προσεκτικώτερα τὴν εὐγενικὴ καὶ συμπαθητικὴ φυσιογνωμία του.

—Σκοπεύετε νὰ ἐπιστρέψετε γρήγορα στὴν Ἀγγλία, κύριε ὑποκόμη; τὸν ρώτησε.

Ὁ νέος κοκκίνισε κι' ἀπάντησε:

—Τὸ καθῆκον πρῶν ἀπ' ὅλα, Ἐξοχώτατε! Ἂν ἤξερα, ὅτι ἡ παρουσία μου ἐκεῖ κάτω θὰ μποροῦσε νὰ χρησιμεύσῃ ἡ δυστυχισμένη μου Βασίλισσα, δὲν θὰ δίσταζα νὰ φύγω αὔριο κι' ὅλας... Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς τὸ γράμμα δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐλπίζω... Ἡ Μαρία Στούαρτ δὲν θέλει πιὰ νὰ παλέψη κανεὶς γι' αὐτήν... Μόνον ἡ ἰσχυρὴ μεσολάβησι τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας κι' ἡ δική σας. Ἐξοχώτατε, μποροῦν ν' ἀπαλύνουν κάπως τὴ μοῖρα της...

—Θὰ κάνω ὅ,τι εἶνε ἀνθρωπίνως δυνατόν! φώναξε ὁ δοὺξ. Μάστυς μου ὁ Θεός!... Πρέπει ὅμως νὰ μάθετε πὼς εἶμαι κι' ἐγὼ ὑπὸ δυσμένειαν...

—Ἐσεῖς Ἐξοχώτατε;...

—Ὁ Βασιλιᾶς μὲ κρατάει μακρυὰ ἀπ' τὴν Αὐλή. Ἐπειδὴ ἡ Βασιλομήτωρ μὲ μισεῖ θανάσιμα... Ὡστόσο δὲν θὰ διστάσω ἐμπρὸς σὲ τίποτε, δὲν θὰ παραλείψω κανενα διάβημα... Θὰ ταπεινωθῶ, ἂν χρειαστῆ... ἐγώ, ἕνας Μονμορανσύ! Καὶ θὰ ἐπιτύχω ἴσως τὴ χάρι ποὺ ζητάει ἡ δυστυχισμένη Μαρία Σούαρτ.

Ὁ Ροζὲ εὐχαρίστησε θερμὰ τὸ δοῦκα. Ἔπειτα σηκώθηκε νὰ φύγη.

—Πῶς! Μ' ἀφίνετε κι' ὅλας κύριε ὑποκόμη; ρώτησε ὁ Ἀνρί. Δὲν θὰ μοῦ κἀμετε τὴν τιμὴ νὰ δεχθῆτε γιὰ λίγες μέρες τουλάχιστον, τὴ φιλοξενία μου στὸ Σαντιγύ:

Ὁ Ροζὲ ξανακοκκίνισε.

—Πρέπει νὰ σᾶς ὁμολογήσω. εἶπε ὅτι τὸ ταξείδι μου στὴ Γαλλία εἶνε δυὸ σκοπούς... Ἐξεπλήρωσα τὸν πρῶτο...

—Κι' ὁ δεύτερος; ρώτησε ὁ δοὺξ.

—Ὁ δεύτερος εἶνε ἀπολύτως ἀτομικός μου...

—Σέβομαι τὸ μυστικό σας. Ὁπωσδήποτε ὅμως δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ διαθέσετε μιὰ βδομάδα τουλάχιστον:

—Κρίνετε μόνος σας. Ἐξοχώτατε : Ἀγάπω μιὰ κοπέλλα. ἀπ' τὴν ὁποία ἔνω νωρίσει ἀπὸ καιρό... Βιάζομαι λοιπὸν νὰ πάω στὸ Παρίσι. γιατὶ ἐλπίζω νὰ τὴν ξαναβρῶ ἐκεῖ.

Ὁ Ἀνρὶ χαμογέλασε κι' ἀπάντησε:

—Καταλαβαίνω!... Φύγετε λοιπόν... Εἶμαι πολὺ μόνος σ' αὐτὸ τὸ ἐρημητήριό μου. καὶ θὰ ἐπιθυμοῦσα πολὺ ν' ἀπολαύσω τὴ συντροφιὰ σας ὅσο τὸ δυνατὸν παραπάνω... γιατὶ μ' ἀρέσετε πολὺ καὶ θὰ μιλούσαιμε οἱ δυό μας γιὰ ἐκείνη ποὺ μᾶς εἶνε τόσο ἀγαπητή. Μὰ ἡ καρδιὰ ἔνει δικαιώματα ποὺ ὑπερισχύουν ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα! Φύγετε. φύγετε γρήγορα!...

»Μιὰ λέξι μόνο ἀκόμη : Παρ' ὅλο τὸ ξενικό σας ὄνομα, μοῦ φαίνεσθε Γάλλος. Κι' ὅσο περισσότερο σᾶς κυττάζω. τόσο ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς κάπου σᾶς ἔνω ξαναϊδῆ.

—Τὸ ἴδιο ἔλεγα κι' ἐγὼ γιὰ σᾶς. Ἐξοχώτατε : πὼς σᾶς ἔχω ξαναϊδῆ.

—Ποῦ;

—Δὲν ξέρω... Ἔψαξα στὸ νοῦ μου. ἀλλὰ δὲν θυμᾶμαι...

—Ὅπως κι' ἐγώ... Παράξενο! Μοῦ ἐπιτρέπετε. κύριε ὑποκόμη. νὰ σᾶς κάνω μερικὲς ἐρωτήσεις;

—Θὰ εἶνε μεγάλη μου τιμὴ νὰ σᾶς ἀπαντήσω...

—Πρῶτον. κάνω λάθος ποὺ σᾶς θεωρῶ Γάλλο;

—Ναί εἶμαι Γάλλος, κύριε δούξ! Γάλλος καὶ ὀρφανός.... Ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα μου πέθαναν τὴν ἴδια μέρα. ὅταν ἤμουν ἀκόμη μικρὸ παιδί. Μὲ προστάτεψε τότε ἡ Βασίλισσα Μαρία Στούαρτ. ἔγινε μητέρα μου μοῦδωσε τὸ ὄνομα καὶ τὸν τίτλο ποὺ ἔχω τώρα νωρὶς ὅμως νὰ μοῦ πῆ τὸ ἀληθινό μου ἐπίθετο. Μιὰ μέρα ποὺ τὴ ρώτησα μὲ σεβασμὸ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. μοῦ ἀπάντησε ὅτι ἦταν καλύτερο νὰ μὴ μάθω...

—Ξέρετε τουλάχιστον ποῦ γεννηθήκατε:

Ὁ Ροζὲ κούνησε ἀονητικὰ τὸ κεφάλι του κι' ἀπάντησε :

—Οὔτε κι' αὐτό .. Καθὼς βλέπετε Ἐξοχώτατε. οἱ ἀπαντήσεις τὶς ἀναιμνήσεις σας... Καὶ τώρα ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς ὑποβάλω κι' ἐγὼ μιὰ ἐρώτησι . μιὰ μόνον

—Σᾶς ἀκούω...

—Ὑπάρχει κάποιος σεβάσμιος κληρικός. ποὺ θὰ μποροῦσε σίγουρα νὰ μου ὑποδείξη τὰ ἴχνη τῆς κοπέλλας ποὺ ἀγαπῶ. Ἦταν ἄλλοτε ἐξομολογητὴς τῆς Μαρίας Στούαρτ. Ἴσως νὰ ξέρετε τί ἀπέγινε...

—Τ' ὄνομά του; ρώτησε ζωηρὰ ὁ δοὺξ.

—Πάτερ - Ματουρέν.

—Σ' αὐτὸ τουλάχιστον εἴσαστε τυχερός! φώναξε ὁ Μονμορανσύ.

—Ἀ. τὸν ξέρετε:

—Ἂν τὸν ξέρω: Εἶν

ταρανή ἐξακολουθῶντας νὰ τὸν καταβροχθίζη μὲ τὰ μάτια.

Καθὼς ξαναφορτοῦσε ὁ νέος τὸ καπέλλο του ἔνοιωσε ξανικὰ νὰ τὸν ἀνασηκώνουν δυὸ νερὰ μπράτσα καὶ νὰ τὸν σφίγγη κάποιος πάνω στὸ πλατὺ στῆθος του. Ἦταν ὁ ἐφημέριος.

— Παιδί μου!... φώναξε Ἀγαπητό μου παιδί!... Σᾶς ξαναβλέπω ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρό!... Πᾶμε... πᾶμε νὰ φᾶμε καὶ νὰ τὰ ποῦμε!

—Σᾶς ἀφίνουμε ἐμεῖς, εἶπε ὁ Ἀνρί.

Καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ πάρκο, κάνοντας νόημα στὸ Ρολὰν νὰ τὸν ἀκολουθήση.

Εἶδε κι' ἔπαθε ὁ Ροζὲ γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπ' τὸ σφίξιμο τοῦ καλοῦ κληρικοῦ ποὺ τὸν ἔπνιγε, καὶ νὰ πατήση πάλι στὴ γῆ.

— Πόσο εὐτυχισμένος εἶμαι ποὺ σᾶς βλέπω! εἶπε. Τὰ θερμά μου συγχαρητήρια! Μένετε πάντα ἀνθηρὸς καὶ ὑγιέστατος...

— Χμ! Δὲν ἔχετε ἄδικο... Μὰ μιλῆστε μου γρήγορα γιὰ τὴ δυστυχισμένη μας Βασίλισσα! Πῶς τὰ περνάει στὸ Λονδίνο; Τρώει καλά;... Ἐλᾶτε... ἐλᾶτε μαζί μου! Σίγουρα θὰ πεινᾶτε καὶ θὰ διψᾶτε... προπάντων θὰ διψᾶτε. μ' αὐτὴ τὴ ζέστη ποὺ κάνει!

Ἐνῶ τραβοῦσε τὸ νέο πρὸς τὸ περίπτερο ὅπου κατοικοῦσε, ὁ πάτερ - Ματουρὲν συνέχιζε τὰ λίγο ἀσυνάρτητα λόγια του :

— Ἀλήθεια σᾶς στέλνει ὁ Θεός... Φαντασθῆτε ὅτι!... Μὰ ἂς σωπάσουμε, γιατὶ βλέπω νἄρχωνται δυὸ αὐτιὰ ποὺ δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀκούσουνε!

Τ' αὐτιὰ ἐκεῖνα ἀνῆκαν στὸν ἱππότη Ρομπὲρ Κέρ ποὺ ἐρχόταν ἀπ' τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι. Βλέποντας ξαφνικὰ τὸν ὑποκόμητα ντὲ Κίλσυθ, ὁ Ρομπὲρ δὲν φάνηκε λιγώτερο ἔκπληκτος ἀπ' τὸ Ρολὰν ντὲ Φερουϊλάκ. Ἡ δική του ὅμως ἔκπληξι ἦταν ἀνακατεμένη μὲ τρόμο —σὰν νἄχε δῆ τὴν κεφαλὴ τῆς Μεδούσης...

Χλώμιασε καὶ στάμάτησε, μὲ τὰ μάτια του καρφωμένα στὸ νέο.

Μὰ κι' ἐκεῖνος ἀνασκίοτησε. Βλέποντάς τον, σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἡ σκυθρωπὴ μορφή του κάποιαν ἀόριστη ἀνάμνησι στὰ βάθη τῆς μνήμης του.

— Ποιός εἶν' αὐτός; ρώτησε σιγὰ τὸν κληρικό.

— Ὁ πρώην γραμματεὺς τοῦ κοντόσταυλου.

Ὁ Ρομπὲρ ξαναβρῆκε κάπως τὴν ψυχραιμία του καὶ χαιρέτησε τοὺς δυὸ ἄντρες. Ὁ Ροζὲ τοῦ ἀνταπέδωσε τὸ χαιρετισμό του μόνο μὲ μιὰ ἁπλὴ χειρονομία. Ὁ μέλλων μαρκήσιος κοκκίνισε ἀπ' τὸ θυμό του.

— Τὸν αὐθάδη!.... ψιθύρισε.

Καὶ πρόσθεσε κι' αὐτός, ὅπως πρὸ ὀλίγου ὁ Ρολάν :

— Τί παράξενη ὁμοιότης!

ΚΒ'.

Ὁ πάτερ - Ματουρὲν κι' ὁ Ροζὲ μπῆκαν στὸ περίπτερο.

Ὁ Ρομπὲρ εἶχε μείνει σὰν ἀπολιθωμένος. Κρῦος ἱδρώτας ἔβρεχε τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν του.

«Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ ὀπτασία; ἀναρωτιόταν. Εἶνε ἄραγε οἱ τύψεις, ποὺ παίρνουν ὑλικὴ μορφὴ καὶ μοῦ παρουσιάζονται τὴ στιγμὴ ποὺ πρόκειται ἐπιτέλους νὰ δρέψω τὸν καρπὸ τόσων ἀγώνων καὶ ἐγκλημάτων;... Δὲν ἀρκεῖ λοιπὸν ποὺ βλέπω τόσο συχνὰ στὰ ὄνειρά μου τὸν κόμητα ντὲ Καντάλ;... Ποιὰ μυστηριώδης δύναμι τὸν βγάζει ἀπ' τὸν τάφο του καὶ τὸν φέρνει στὸ δρόμο μου, σὰν πρόκλησι, νέο, γερὸ κι' ὡμορφο ὅπως ἄλλοτε;...»

Ἀφοῦ ἀνειροπόλησε ἀκόμη λίγο, ὁ Ρομπὲρ συνέχισε τὸ δρόμο του. Τὸ γνωστὸ διαβολικὸ χαμόγελό του ξαναφάνηκε στὰ χείλη του.

«Τί ἀδύνατος καὶ ἀξιολύπητος γουΐχω καταντήσει! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του. Μιὰ τυχαία ὁμοιότης μ' ἀναστατώνει!... Ξύπνα λοιπόν, Ρομπέρ, ἔλα στὰ καλά σου!... Αὔριο θἄσαι μαρκήσιος!»

Στὸ μεταξύ, ὁ Ροζὲ ἔλεγε στὸν καλὸ παπά :

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.



Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Γυρὶς ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Μιὰ συμμορία διαρρηκτῶν

Τὸ συνεργεῖο τῆς Σημάνσεως ἐρευνοῦσε προσεχτικὰ τὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ ποὺ εἶχαν ἀνοίξει οἱ διαρρῆκτες. Ἡ περίπτωσις αὐτὴ ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα. Οἱ κακοποιοὶ εἶχαν μεταχειρισθῆ ἕναν τολμηρό, ἀλλὰ κι' ἀριστοτεχνικὸ τρόπο γιὰ ν' ἀνοίξουν τὰ ρολά. Εἶχαν σκάψει τὸν τοῖχο, εἶχαν τραβῆξει τὰ σίδερα ποὺ μάγκωναν τὸ λουκέτο κι' ἔπειτα, μ' ὅλη τὴν ἡσυχία τους, εἶχαν σηκώσει τὰ ρολὰ κι' εἶχαν μπῆ στὸ μαγαζί, σὰν καλοὶ νοικοκυρῆδες. Ὕστερα σήκωσαν τὰ πάντα ἀπὸ ἐκεῖ μέσα! Ἄφησαν μόνο ἄδεια τὰ ράφια. Ἔπειτα κατέβασαν πάλι τὰ ρολὰ κι' ἔφυγαν ἀνενόχλητοι.

Τὸ πρωῒ, ὁ ἔμπορος τὰ ἔχασε κυριολεκτικά. Εἶδε ὅτι τὸ ρολὸ ἦταν ξεκλειδωτο καὶ τὸ μαγαζὶ του τελείως ἄδειο!...

Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι οἱ κακοποιοὶ ἦταν ὁλόκληρη συμμορία. Κι' ἔπειτα θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχαν κι' ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο στὴ διάθεσί τους.

Ὡστόσο, ἡ σκόνη ποὺ εἶχαν ρίξει οἱ ἀστυνομικοὶ στὸ πάτωμα τοῦ μαγαζιοῦ, γιὰ ν' ἀποκαλυφθοῦν τὰ ἴχνη τῶν βημάτων τῶν κακοποιῶν, παρουσίασε ἐκπλήξεις. Μιὰ ὁλόκληρη σειρὰ ἀπὸ διαφορετικὰ πέλματα ποὺ παρουσιάσθηκε, ἦταν ὅλα μικρῶν παιδιῶν ποὺ δὲν ξεπερνοῦσαν τὰ 15 χρόνια. Ἄλλα πέλματα, φανέρωναν ὅτι ἀνῆκαν σὲ παιδιὰ μικρότερης ἀκόμη ἡλικίας.

Αὐτὴ τὴ φορά, τὰ ἔχασαν οἱ ἀστυνομικοί. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία, ὅτι εἶχαν νὰ κάνουν μὲ μιὰ ὀργανωμένη σπεῖρα μικρῶν διαρρηκτῶν, ποὺ διέθεταν μάλιστα καὶ φορτηγὸ αὐτοκίνητο!...

Μάταια ὅμως ἀγωνίσθηκαν γιὰ νὰ τοὺς βροῦν. Οἱ μικροὶ διαρρῆκτες εἶχαν λάβει τὰ μέτρα τους. Ἡ μόνη ἐλπίδα ἦταν μήπως ξεγελιόντουσαν κι' ἄρχιζαν νὰ πουλᾶνε τὰ ἐμπορεύματα ποὺ εἶχαν κλέψει.

Ἔτσι, δίχως νὰ κάνουν καθόλου θόρυβο, οἱ ἀστυνομικοὶ ἄρχισαν νὰ ψάχνουν καὶ νὰ παρακολουθοῦν τοὺς διάφορους κλεπταποδόχους.

Καὶ νά, ποὺ παρουσιάσθηκε μιὰ μέρα στὸ Μοναστηράκι τὸ πρῶτο κλοπιμαῖο τόπι ὑφάσματος. Ὁ μικρὸς ποὺ τὸ πάζάρεψε καὶ τὸ πούλησε, δὲν ἐνοχλήθηκε καθόλου. Τὸν παρακολούθησαν μόνο συστηματικὰ μὲ χίλιες προφυλάξεις.

Σιγὰ-σιγά, μέσα σὲ λίγο καιρό, μὲ ὑπομονὴ καὶ σύστημα, οἱ ἀστυνομικοὶ ἔπιασαν τοὺς πέντε μικροὺς ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν ἐπικίνδυνη σπεῖρα τῶν τολμηρῶν διαρρηκτῶν. Βρῆκαν τὸ αὐτοκίνητο ποὺ χρησιμοποιοῦσαν καὶ τὴν ἀποθήκη ποὺ εἶχαν κρυμμένα τὰ κλοπιμαῖα.

Ἔτσι, μὲ πλήρη πιὰ στοιχεῖα ἐνοχῆς, τοὺς ἔπιασαν καὶ τοὺς παρέπεμψαν στὸ Δικαστήριο τῶν Ἀνηλίκων.

Ἐκεῖ τώρα, μὲ τὴν ἀνθρωπιστικὴ ἔρευνα ποὺ γίνεται, ἀπεκαλύφθη ὁλόκληρη ἡ τραγωδία τῆς ζωῆς τῶν πέντε αὐτῶν μικρῶν κατεργαρέων.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς σπείρας ποὺ διέθετε καὶ τὸ αὐτοκίνητο, ἦταν γυιὸς παληοῦ ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου, ποὺ δούλευε σ' ἕνα φορτηγὸ καὶ τὴ νύχτα τὸ ἄφηνε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Αὐτὸς ὁ μικρὸς εἶχε τὴν κλεψιὰ μέσα στὸ αἷμα του καὶ τὸ... ταλέντο του αὐτὸ τὸ καλλιέργησε μὲ «ἰδιαίτερες» σπουδές, στοὺς λαϊκοὺς κινηματογράφους. Δὲν ἔχανε οὔτε ἕνα ἀστυνομικὸ φίλμ! Διάβαζε ἐπίσης ἕνα σωρὸ βιβλία τῆς γκαγκστερικῆς φιλολογίας.

Ἡ οἰκογενειακὴ κατάστασί του δὲν ἦταν διόλου εὐχάριστη. Ἡ μητέρα του εἶχε πεθάνει. Ὁ πατέρας του εἶχε ξαναπαντρευθῆ καὶ μὲ τὴ δεύτερη γυναῖκα του εἶχε κάνει δυὸ παιδιά. Ὁ μικρὸς ἔνοιωθε πὼς ἦταν ξένος μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Κανεὶς δὲν τὸν ἔβλεπε μὲ καλὸ μάτι. Τὸ δηλητήριο τὸ ἔχυνε πάντα στὴν καρδιὰ τῶν ἄλλων ἡ μητρυιά του. Ἡ ζωή του εἶχε μεταβληθῆ σὲ πραγματικὴ κόλασι.

Γιὰ νὰ γλυτώνη, λοιπόν, ἀπὸ τὶς γκρίνιες, βρισκόταν διαρκῶς στὸ δρόμο. Κι' ἐκεῖ καὶ στὶς αἴθουσες τῶν λαϊκῶν κινηματογράφων, ἔκανε τὶς γνωριμίες του καὶ δημιούργησε τὴν συντροφιά του.

Οἱ ἄλλοι τέσσερις εἶχαν κι' αὐτοὶ ὁ καθένας τὸ δράμα του. Ὁ ἕνας ἦταν ὀρφανὸς ἀπὸ μητέρα κι' ὁ πατέρας του, ὅλη τὴν ἡμέρα, δούλευε ὡς ἐργάτης καὶ δὲν εἶχε τὸν καιρὸ νὰ νοιασθῆ γιὰ τὸ παιδί του. Τὶς περισσότερες φορές, μάλιστα, πήγαινε στὸ σπίτι μεθυσμένος. Τότε ὁ μικρὸς εὕρισκε τὴν εὐκαιρία νὰ τοῦ ψάξη τὶς τσέπες καὶ νὰ τοῦ πάρη τὸ χαρτζηλίκι ποὺ χρειαζόταν γιὰ τὸν λαϊκὸ κινηματογράφο.

Ὁ ἄλλος ἦταν παιδὶ ἀγνώστων γονέων. Μιὰ γυναῖκα φτωχειὰ τὸν εἶχε βρῆ μωρὸ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα της. Τὸν λυπήθηκε καὶ δὲν θέλησε νὰ τὸν παραδώση στὴν ἀστυνομία. Τὸν μεγάλωσε μὲ χίλια βάσανα καὶ πολλὰ χαΐρια. Τοῦ συγχωροῦσε τὰ πάντα. Ἔτσι, σὲ ἡλικία δώδεκα χρόνων, αὐτὸ τὸ παιδὶ δὲν ἤξερε νὰ ξεχωρίση τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακὸ κι' ἔπεσε στὴν ἀλητεία.

Ὁ τρίτος δὲν εἶχε κανέναν ἄλλο στὸν κόσμο, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ θεία του, τόσο γρηᾶ, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ πάρη τὰ πόδια της καὶ ποὺ εἶχε μιὰ ἀνηψιά της γιὰ νὰ τὴν περιποιῆται. Κάθε φορά, λοιπόν, ποὺ ἡ ἀνηψιά της ἤθελε νὰ δεχθῆ τὸ φίλο της, ἔβγαζε το παιδὶ στὸ δρόμο, δίνοντάς του λίγο χαρτζηλίκι.

— Αἴντε νὰ παίξης κι' ἐγώ, ὅταν εἶνε ὥρα γιὰ φαΐ, θὰ σὲ φωνάξω, τοῦ ἔλεγε.

Μὰ ποτὲ δὲν τὸν φώναζε, γιατὶ ὁ φίλος της τὴν ἔκανε νὰ ξεχνάη.

Τέλος, ὁ τέταρτος ἦταν γυιὸς μιᾶς ἤπιοπτης γυναίκας, ποὺ δούλευε ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ τὴ νύχτα «γλεντοῦσε τὰ νειάτα της»... Ποτὲ δὲν εἶχε νοιαστῆ γιὰ τὸ παιδί της. Μόνο του, λοιπόν, ἔτρωγε καὶ μόνο του κοιμόταν.

Αὐτοὶ οἱ τέσσερις, λοιπόν, κι' ὁ γυιὸς τοῦ σωφέρ, ταίριαξαν τὴν τύχη τους κι' ἀποφάσισαν νὰ φτιάξουν μιὰ συμμορία. Κάθε φορὰ ποὺ ἀποφάσιζαν νὰ κάνουν μιὰ καλὴ δουλειά, ἐπαίρναν καὶ τὸ αὐτοκίνητο. Τὸ ἔσπρωχναν σιγὰ-σιγά, τὸ ἀπομάκρυναν ἀπὸ τὸ σπίτι κι' ὕστερα ἔβαζαν μπροστὰ τὴ μηχανή. Μὲ τὴν ἴδια μέθοδο, τὸ γύριζαν πάλι στὴ θέσι του κι' ὁ γυιὸς τοῦ σωφέρ, ὁ ἀοχηγὸς τῆς συμμορίας, ἔμπαινε ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸ σπίτι του, ξάπλωνε στὸ κρεβάτι του καὶ κοιμόταν τὸν ὕπνο τοῦ δικαίου.

Κι' οἱ πέντε αὐτοὶ μικροὶ διαβόλοι, ποὺ ἦταν θύματα τῆς ἐγκληματικῆς ἀδιαφορίας τῶν γονέων τους, κλείσθηκαν σὲ σωφρονιστήριο, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ σωφρονισθοῦν καὶ θὰ ξεχάσουν ὅλα τὰ διασωθοῦν καὶ θὰ ξεχάσουν ὅλα τὰ διασωσμένα κόλπα τους...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ



Ἡ Τῆλος

Ἡ Τῆλος εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ νησιὰ τῆς Δωδεκανήσου. Δὲν ἔχει οὔτε τὴν πλουσία γῆ, οὔτε τὶς φυσικὲς ὠμορφιὲς ἄλλων μεγαλύτερων νησιῶν τοῦ Νοτίου Αἰγαίου. Ἕνα ἀσανσέρ βάλι στὸν κόλπο τῶν Λειβαδιῶν χρησιμεύει: γιὰ «σκάλα» τῶν πλοίων ποὺ φτάνουν ὡς ἐκεῖ κι' ὁλοκληρο τὸ νησὶ ἔχει μονοαχα δυο χωριά, τὸ Μεγάλο Χωριό, ποὺ εἶνε καὶ ἡ πρωτεύουσα καὶ τὸ Μικρὸ Χωριό, Τὸ λέει ἄλλωστε καὶ τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι :

Ἡ Τῆλος ἔχει δυὸ χωριά, μικρὸ (καὶ τὸ μεγάλο
δυὸ ὧρες εἶνε μακουὰ τὸ ἕν' ἀπουὶ (τὸ ἄλλο.

Ἂν ὅμως ἡ φύσις δὲν εὐνόησε τὴν Τῆλο σὲ ἐκτασι καὶ σὲ φυσικὸ πλοῦτο,. τῆς χάρισε ὡστόσο ἄφθονες καὶ ἐκλεκτὲς μυγδαλιές, ποὺ βγάζουν τ' ἁφράτα μύγδαλα, ποὺ εἶνε περιζήτητα στὴ Ρόδο καὶ στ' ἄλλα Δωδεκάνησα.

Οἱ ἀπέραντοι αὐτοὶ ἀμυγδαλεῶνες δίνουν ἀκόμα μιὰ ἐξωρη ὀμορφιὰ στὸ νησί, ἰδίως τοὺς ἀνοιξιάτικους μῆνες, ὅταν ἡ ἀνθισμένη καὶ εὐωδιαστὴ θάλασσα τῆς μυγδαλιᾶς, φτάνει κι' ἑνώνεται μὲ τὴν ἄλλη, τὴ γαλανή, ποὺ περιβάλλει τὴν Τῆλο. Ἕνας τέτοιος κάμπος μὲ πλούσιες ἀμυγδαλιὲς ἁπλώνεται μπροστὰ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα τοῦ νησιοῦ, τὸ Μεγάλο Χωριό, δίνοντας μιὰ πρόσθετη γοητεία, στὴν ὡμορφη καὶ κατάσπρη μικρὴ πολιτεία μὲ τὸ παλιό, ψηλὸ κάστρο, καὶ τὴν ὡραία μητρόπολι, χτισμένη στὰ χρόνια τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἂν στὰ μύγδαλα προσθέσουμε καὶ τὰ ἄφθονα τσίκουδα ποὺ βγάζει ἡ Τῆλος —μιὰ ἐξαίρετη τροφὴ γιὰ τὰ ζῶα— θὰ ἔχουμε τὰ δυὸ κυριώτερα προϊόντα τοῦ νησιοῦ.

Οἱ Τηλιακοὶ δὲν εἶνε σὰν τοὺς ἄλλους Δωδεκανησίους ναυτικοὶ καὶ σφουγγαράδες. Προτιμοῦν νὰ μένουν καὶ νὰ καλλιεργοῦν τὴν πατρικὴ γῆ κι' ὁ κάμπος τοῦ νησιοῦ εἶνε ὁ μεγάλος τροφοδότης τους. Κάθε νοικοκύρης ἔχει τὸ χωράφι του στὸν κάμπο, κι' ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ χωριοῦ, ἔχει καὶ τὸ τσαρδάκι του στὸ χωράφι, ποὺ πηγαίνει τοὺς καλοκαιριάτικους μῆνες καὶ τὴν ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ καὶ τῆς συγκομιδῆς τῶν προϊόντων.

★

Αὐτὸ ὅμως τὸ ἥσυχο νησάκι, ποὺ συναντοῦμε σήμερα, εἶχε παίξει στὴν ἀρχαιότητα σημαντικὸ ρόλο καὶ εἶχε ἀναπτύξει διακό του πολιτισμό : Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Πελασγῶν, ποὺ τὸ κατοικοῦσαν στὰ παγάρχαια χρόνια κι' ἔχουν ἀφήσει τὰ μεγάλα πελασγικὰ τείχη, ποὺ σῴζονται ἀκόμα σὲ πολλὰ σημεῖα τοῦ νησιοῦ καὶ φτάνουν σὲ ὕψος 8—10 μέτρων, ὡς τὰ ἱστορικὰ χρόνια τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, ὅπου ἡ Τῆλος ἀναφέρεται ὡς πλουσία καὶ ἐξαπολιτ., δηλαδὴ μὲ ἕξη πολιτείες.

Οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς μᾶς λένε ἀκόμα πὼς στὴν Τῆλο γινόντουσαν ὡραῖες γιορτὲς καὶ σπουδαῖοι ἀγῶνες καὶ πὼς εἶχε μεγάλη βιομηχανία γιὰ μυρωδιές, ποὺ ἦταν περιζήτητες ἀπὸ τὶς πλούσιες γυναῖκες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Οἱ Τηλιακοὶ μάλιστα κρατοῦσαν μυστικὸ τὸν τρόπο τῆς κατασκευῆς τῶν μυρωδικῶν, αὐτῶν ποὺ ἦσαν πανάκριβα γιὰ νὰ μὴ μπορέσουν νὰ τοὺς πάρουν ἄλλοι τὴν τέχνη.

Καὶ ἦταν τόση ἡ ἀκμὴ τῆς ἀρχαίας Τήλου, ὥστε ἕνας Ἱεροφάντης τοῦ νησιοῦ, ὁ Τηλίνης, ἵδρυσε στὴ Σικελία τὴν ξακουσμένη πολιτεία τῆς Γέλας. Ἀργότερα οἱ ἀπόγονοι τοῦ Τηλίνη, οἱ περίφημοι τύραννοι τῆς Σικελίας, ὁ Γέλων καὶ ὁ Ἱέρων, δημιούργησαν τὸ ἰσχυρὸ Βασίλειο τῆς Κάτω Ἰταλίας, ποὺ οἱ ἀρχαῖοι τὸ ὠνόμαζαν Μεγάλη Ἑλλάδα.

Στὶς ἡμέρες τῶν μεγάλων αὐτῶν τέκνων τῆς Τήλου, τοῦ Γέλωνα καὶ τοῦ Ἱέρωνα, ἡ πρωτεύουσα τους, οἱ Συρακούσες, γνώρισαν τὴ μεγάλη δόξα καὶ ἀνέπτυξαν πολιτισμὸ σὰν τὴν Ἀθήνα. Τὴν Κόρινθο ἡ ἴδια ἡ Μίλητο, ἁπλώνοντας τὸν Ἑλληνισμὸ σ' ὁλόκληρη τὴ δυτικὴ Μεσόγειο.

★

Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνο ὁ Γέλων καὶ ὁ Ἱέρων ποὺ δόξασαν τὴν Τῆλο τὸν 5ον π.Χ. αἰῶνα. Ἕναν αἰῶνα ἀργότερα ἔζησε στὴν Τῆλο ἡ Ἥριννα, ἡ περίφημη ποιήτρια τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος ἡ ἐφάμιλλη μὲ τὴ Σαπφώ, ποὺ οἱ ἀρχαῖοι τὴν ὠνόμαζαν θηλυκὸ Ὅμηρο. Δυστυχῶς, δὲν σῴζονται σήμερα παρὰ μερικὰ κομμάτια ἀπὸ τὰ ποιήματα τῆς Ἥριννας, ποὺ ἡ φήμη της ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε πάρα πολλὲς ἀρχαῖες πολιτεῖες εἶχαν στήσει τὸ ἄγαλμά της Ἀκόμη καὶ στὴν Κωνσταντινούπολι στὰ Βυζαντινὰ χρόνια, διετηροῦτο ἕνα μεγαλοπρεπὲς ἄγαλμα τῆς Ἥριννας.

Ἡ μεγάλη αὐτὴ ποιήτρια τῆς Τήλου πέθανε νεωτάτη, μερικὰ δὲ ἀρχαῖα κείμενα μᾶς πληροφοροῦν ὅτι ἔσβυσε ἀπὸ μαρασμό, γιατὶ ἡ μητέρα της, τὴν κυνηγοῦσε ὅταν ἔγραφε ποιήματα καὶ παραμελοῦσε, φυσικά, τὸ νοικοκυριὸ τοῦ σπιτιοῦ...

★

Μετὰ τὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα, ἡ Τῆλος, ὅπως καὶ τ' ἄλλα Δωδεκάνησα, πέρασε ἀπὸ πολλοὺς κατακτητές.

Ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους, ποὺ τὴν ἀπογυμνώσαν, ὡς τοὺς Φράγκους καὶ τοὺς Τούρκους στὰ μεταβυζαντινὰ χρόνια, καὶ τελευταῖα τοὺς Ἰταλούς. Σὲ ὅλο ὅμως αὐτὸ τὸ μακρὺ διάστημα τῆς δουλείας, ἡ Τῆλος κράτησε τὴν ἑλληνικότητά της. Ἔχει δὲ ὡραῖα τοπικὰ ἔθιμα τὸ γραφικώτατο αὐτὸ νησί, καθὼς καὶ ἀξιόλογη λαογραφία. ὅπως ἔχει ἐνδιαφέροντες τόπους καὶ ὁμορφες ἐξοχές.

Ἀπὸ τὰ ἀξιοθέατα τῆς σημερινῆς Τήλου θ' ἀναφέρωμε μόνο τὸ μοναστῆρι τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονα, ποὺ βρίσκεται στὰ δυτικὰ τοῦ νησιοῦ, σὲ μιὰ γραφικὴ τοποθεσία καὶ ποὺ ἔχει χτιστῆ πρὶν ἀπὸ πεντακόσια χρόνια.

Κάθε χρόνο, στὴ γιορτὴ τοῦ Ἁγίου, γίνεται μεγάλο πανηγῦρι στὸ μοναστῆρι, ὅπου μαζεύονται οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ νησιοῦ. Ἔννια μέρες πρὶν ἀπὸ τὴ γιορτὴ πηγαίνουν τὰ κορίτσια τῆς Τήλου γιὰ νὰ καθαρίσουν καὶ νὰ ἑτοιμάσουν τὴν ἐκκλησία καὶ τὸ μοναστῆρι. Τὸ συγύρισμα μεταβάλλεται σὲ «γιαμερο» γλέντι τῶν κοριτσιῶν, ὅπου τὰ τραγούδια, οἱ χοροί καὶ τὰ παιχνίδια. συμπληρώνουν τὴ δουλειά, οἱ δὲ παρακλήσεις ἀπευθύνονται ...«βροχηδὸν» στὸν Ἅγιο, ποὺ ὡς «Παντελεήμων» παρέχει τὴν προστασία του σὲ κάθε περίπτωσι, ὅπως μᾶς ἀποκαλύπτει τὸ δίστιχο αὐτὸ μιᾶς ἐρωτευμένης κοπέλλας :

Παντελεημονάκη μου. γιατοέ καθνηνη-
(τή μου
πολλὲς καρδιὲς ἐγιάτρεψες γιάνε καὶ
(τὴ δική μου.

Τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονα (26 Ἰουλίου) μαζεύεται ὁ κόσμος στὸ μοναστῆρι, ἄλλοι φθάνουν μὲ τὴ βάρκα καὶ ἄλλοι καβάλα σὲ μουλάρια. Ἡ πεζὴ κι' ἄλλοι καβάλα σὲ μουλάρια. Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὸ Μεγάλο Χωριὸ εἶνε 2½ ὧρες. Χράμια καὶ κουβέρτες ἁπλώνονται καὶ ἑτοιμάζονται τὰ φαγητά. Μετὰ δὲ τὸν ἑσπερινό, ἀρχίζει τὸ τραγοῦδι κι' ὁ χορός.

Τὸ μεσημέρι τῆς γιορτῆς θὰ φάνε ὅλοι μαζί, ἀδελφωμένοι, στὰ μεγάλα χτιστὰ τραπέζια τοῦ μοναστηριοῦ, ποὺ τὰ σκεπάζουν πυκνοΐσκιωτα φυλλώματα ἀπὸ ψηλὰ αἰωνόβια δέντρα. Καὶ τὸ γλέντι κρατάει ὡς τὴ νύχτα ἢ τὸ ἄλλο πρωῒ, ποὺ ὁ κόσμος τὴν παηγυρίστηκαν ξαναμυρίζει στὴ δουλειά του. Μιὰ ἀτέλειωτη φαλαγγα σχηματίζεται τότε καὶ προχωρεῖ ἀργὰ ἀπὸ τὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ, ἕνα τὰ τραγούδια ἀντηχοῦν ἀκόμα μέσα στὰ βαθειὰ κι' ἀπόκρημνα φαράγγια...

Ἔχει τελειώσει πιὰ ἡ μοναδικὴ αὐτὴ τοπικὴ γιορτή, ποὺ ἐπιτρέπει στοὺς κατοίκους τοῦ μικροῦ νησιοῦ νὰ ξεφεύγουν μιὰ φορὰ τὸ χρόνο ἀπ' τὴ μονότονη ζωή τους, νὰ γλεντάνε, νὰ χορεύουν ὅλοι μαζί, καὶ νὰ προετοιμάζουν — τὰ παλληκάρια κι' οἱ κοπέλλες — τὰ μελλοντικὰ εὐτυχισμένα ζευγάρια. Κι' ὅλοι ξαναγυρίζουν στὰ σπίτια τους.

Ὅλη αὐτὴ ἡ εἰκόνα. ποὺ θυμίζει ἀρχαία γιορτή, μᾶς ξαναφέρνει πίσω σὲ πολὺ παληὰ χρόνια, ὅταν, στὰ ἴδια αὐτὰ μέρη. κάποιος λησμονημένος τώρα θεὸς τοῦ Ὀλύμπου γιορταζόταν ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς ἀρχαίας Τήλου, τοῦ πλούσιου καὶ ἰσχυροῦ τότε νησιοῦ.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ



Κόρες τῆς Τήλου μὲ τὴ νησιώτικη φορεσιά.



Γενικὴ ἄποψις τῆς πρωτεύουσας τῆς Τήλου.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

Ἡ μάχη κατὰ τῆς τερηδόνος

Τσίκλες μὲ «νιτροφουράνη» καὶ ὀδοντόπαστες μὲ «πεπτίδιον»

Τὰ δόντια τῶν Ἀμερικανῶν εἶνε ἀπὸ τὰ χειρότερα τοῦ κόσμου. Γι' αὐτὸ οἱ ἰδιοκτῆτες τους ὁπανοῦν περὶ τὸ 1 δισεκατομμύριο δολλάρια τὸ χρόνο στοὺς ὀδοντογιατροὺς (κι' ἄλλα 100 ἑκατομμύρια σὲ ὀδοντόπαστες καὶ ὀδοντοκόνεις). Οἱ εἰδικοὶ ἀποδίδουν τὸ φαινόμενο αὐτὸ σὲ δυὸ λόγους: Πρῶτον, στὴ μεγάλη φυλετικὴ ἐπιμιξία τῶν Ἀμερικανῶν. Πολλοὶ δηλαδὴ ἀπ' αὐτούς, ἔχουν τὴν ἐπάνω σιαγόνα μιᾶς φυλῆς καὶ τὴν κάτω μιᾶς ἄλλης. Ἔτσι, δὲν ἑνώνονται τελείως τὰ δόντια τους, ὅταν δαγκάνουν, καὶ γι' αὐτὸ χαλᾶνε γρήγορα. Δεύτερος λόγος, εἶνε ἡ οἰκονομικὴ ἀνθηρότης, ποὺ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ καταναλίσκουν φαγώσιμα πολὺ μαλακὰ καὶ πολὺ ζαχαροῦχα, δηλαδὴ βλαβερὰ γιὰ τὰ δόντια.

Πάντως, ἡ μεγάλη ἐξάπλωσις τῆς τερηδόνος στὸν πλησμὸ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἔκαμε τοὺς ἐπιστήμονες αὐτῆς τῆς χώρας νὰ ἀσχοληθοῦν ἰδιαιτέρως μὲ τὰ δόντια καὶ τὴν ὑγιεινή τους. Μέσα στὴν τελευταία 10ετία, λοιπόν, ἔμαθαν περισσότερα πράγματα γι' αὐτά, ἀπ' ὅσα σ' ὁλόκληρο τὸν προηγούμενο αἰῶνα.

Στὶς ὀδοντογιατρικὲς προόδους, μὲ τὶς ὁποίες ἔχουμε ἀσχοληθῆ ἐπανειλημμένως, ἔρχονται νὰ προστεθοῦν τώρα καὶ οἱ παρατηρήσεις τῶν ἐπιστημόνων τῆς Ὀδοντογιατρικῆς Σχολῆς τοῦ Σικάγου, Σάμουελ Ντράϊζεν καὶ Τὸμ Σπάϊς. Οἱ δυὸ αὐτοὶ γιατροί, ἀσχολούμενοι μὲ διαιτητικὲς μελέτες, πρόσεξαν ὅτι πολὺ σπάνια χαλᾶνε τὰ δόντια τῶν ἀνθρώπων ποὺ ὑποφέ ιν ἀπὸ «πελλάγρα». Ὡς γνωστόν, ἡ «πελλάγρα» εἶνε μιὰ ἀβιταμίνωσις, ὀφειλομένη σὲ ἔλλειψι φυσικῶν νικοτινικῶν ὀξέων. Ἀκριβῶς, λοιπόν, τὰ ἴδια ὀξέα εἶνε ἀπαραίτητ. γιὰ τὰ μικρόβια τοῦ στόματος τ.οὺ προκαλοῦν τὴν τερηδόνα.

Οἱ δόκτορες Ντράϊζεν καὶ Σπάϊς, ἀναζήτησαν ἕνα τρόπο ἐξουδετερώσεώς τους μέσα στὸ στόμα. Καὶ βρῆκαν ἀποτελεσματικώτερη μιὰ κίτρινη σκόνη, τὴ «νιτροφουράνη», ποὺ ἐνῶ ξάνεται ἀπὸ πίτουρα βρώμης καὶ χρησιμοποιόταν ἀπὸ καιρὸ ὡς ἀντισηπτικὸ σὲ πληγές. Πρόσθεσαν, λοιπόν τὴν οὐσία αὐτὴ σὲ κοινὲς τσίκλες καὶ ἄρχισαν νὰ πειραματίζωνται μὲ τοεῖς ὁμάδες. Τὰ ἄτομα τῆς πρώτης ὁμάδος, ιιασσοῦσαν τέτοιες τσίκλες ἐπὶ 10 λεπτὰ ἑπειτα ἀπὸ κάθε φαγητό. Οἱ δεύτεροι μασοῦσαν τσίκλες δίχως νιτροφουράνη. Οἱ τρίτοι δὲν μασσοῦσαν καθόλου. Οἱ ἄνθρωποι λοιπὸν τῆς πρώτης ὁμάδος, μέσα σ' ἕνα χρόνο, παρουσίασαν 3 φορὲς λιγώτερες περιπτώσεις τερηδόνος ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ὡστόσο, οἱ δυὸ γιατροὶ θέλουν νὰ πειραματισθοῦν ἀκόμη, προτοῦ ἀποφανθοῦν θετικὰ γιὰ τὴν ἀξία τῆς νιτροφουράνης ὡς προληπτικοῦ τῆς τερηδόνος.

Συγχρόνως, στὸ ἴδιο Πανεπιστήμιο τοῦ Σικάγου, ὁ καθηγητὴς τῆς Χημείας Λέοναρντ Φόσντικ, ἐξέταζε διάφορα δείγματα σάλιου τῶν φοιτητῶν του, προσθέτοντας ζάχαρι στὸ καθένα. Παρετήρησε, λοιπόν, ὅτι σὲ ἕνα δεῖγμα ἡ ζάχαρι δὲν ὑφίστατο ζύμωσι, ὅπως στὰ ἄλλα. Καὶ ἐξακρίβωσε, ὅτι ὁ φοιτητὴς ἐκεῖνος εἶχε πιπιλίσει προηγουμένως μιὰ παστίλια πενικιλλίνης, γιὰ ἕνα κρυολόγημα τοῦ λαιμοῦ του.

Κι' ἄλλες παρόμοιες παρατηρήσεις ἔπεισαν τὸ δόκτορα Φόσντικ, ὅτι ἡ παρουσία τῆς πενικιλλίνης ἐμποδίζει τὴ ζύμωσι τοῦ σακχάρου μέσα στὸ στόμα καὶ τὴν παραγωγὴ τῶν ὀξέων ποὺ καταστρέφουν τὰ δόντ.α. Ἡ ἐνέργειά της διαρκοῦσε ἐπὶ 24 ὧρες — ἐνῶ ἄλλες οὐσίες, ποὺ ἐμποδίζουν ἐπίσης τὴ ζύμωσι. ξεπλένονται γρήγορα ἀπὸ τὸ σάλιο καὶ παύουν πιὰ νὰ φέρνουν ἐπίδρασι. Κι' ἡ πενικιλλίνη ὅμως παρουσίαζε τὸ μειονέκτημα πὼς δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τὴ χρησιμοποιῆ κανεὶς συνεχῶς. Ἔτσι, ὁ δόκτωρ Φόσντικ σκέφθηκε νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ μ' ἕνα συνθετικὸ «πεπτίδιον», μιὰ οὐσία δηλαδὴ ἐπίσης ἐξουδετερωτικὴ τῶν ὀξέων καὶ παρατεταμένης ἐνεργείας. Πράγματι, ἀπὸ 2 χρόνια τώρα, δοκιμάζει τὴν οὐσία αὐτή, σὲ ὀδοντόπαστες ἢ σὲ ὑγρὰ γιὰ τὸ πλύσιμο τοῦ στόματος, ποὺ χρησιμοποιοῦνται κάθε πρωὶ κι' ἐξακολουθοῦν νὰ ἐπιδροῦν ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν πειραμάτων του εἶνε ἱκανοποιητικά, δὲν τὰ ἔχει ὅμως ἀκόμη ἀνακοινώσει ἐπισήμως.

Ὁ ἴδιος ἐπιστήμων ἔχει ὑποδείξει, ὅτι τὸ καθάρισμα τῶν δοντιῶν μὲ τὴν ὀδοντόβουρτσα πρέπει νὰ γίνεται, ὄχι πρωὶ καὶ βράδυ, σύμφωνα μὲ τὴν παληὰ συνήθεια, ἀλλὰ ἀμέσως ἑπειτα ἀπὸ κάθε φαγητό. Γιατὶ τότε μόνο σχηματίζονται στὸ στόμα, ἀπὸ τὴν τροφή, τὰ ὀξέα ποὺ βλάπτουν τὰ δόντια. Ἡ ἐνέργειά τους διαρκεῖ ὡς 1 ½ ὥρα. Ὕστερα τὰ ξεπλένει τὸ σάλιο καὶ διακόπτεται ἡ φθορὰ τῶν δοντιῶν, γιὰ νὰ συνεχισθῆ πάλι μετὰ τὸ ἑπόμενο φαγητό.

Μὲ τὸ σύστημα Φόσντικ οἱ περιπτώσεις τερηδόνος ἐλαττώνονται κατὰ 50 %. Ἀντὶ ὀδοντόπαστας, μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ καὶ ἁπλὴ σόδα ἢ ἁλάτι. Τὸ τρίψιμο πρέπει νὰ γίνεται μὲ ἕνα σκληρὸ καὶ καθαρὸ βουρτσάκι, ἀπὸ 10 φορὲς γιὰ κάθε ἐπιφάνεια τῶν δοντιῶν. Ἂν οἱ συνθήκες δὲν σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ καθαρίσετε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὰ δόντια σας ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητό, ξεπλένετε τοὐλάχιστον τὸ στόμα σας μὲ ἄφθονο νερό.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ διατροῦν ὑγιέστατα τὰ δόντια τους, μολονότι δὲν τὰ καθαρίζουν ποτὲ σχεδόν. ἀπὸ ἄγνοια ἢ ἀπὸ τεμπελιά. Συγκαταλέγεται μάλιστα μεταξύ τους... κι' ἕνας διακεκριμένος ὀδοντοϊατρὸς τῆς Ἀμερικῆς!

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε ἀπρόσβλητοι ἀπὸ τὴν τερηδόνα, γιὰ κάποιον ἀνεξακρίβωτο λόγο. Ἴσως νὰ συντελῆ σ' αὐτὸ ἡ σύνθεσις τοῦ σάλιου των. Ἄλλωστε, τὸ σάλιο γενικῶς προφυλάσσει ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν τερηδόνα, γιατὶ ξεπλένει τὰ δόντια. Ὅταν μάλιστα παρέλυσαν κάποτε οἱ σιελογόνοι ἀδένες ἑνὸς ἀνθρώπου μεσόκοπου κι' ἔπαψαν νὰ λειτουργοῦν, σὲ 4 βδομάδες εἶχαν χαλάσει ὅλα τὰ δόντια του!

✪✪

Ἡ βιταμίνη C ἐναντίον τῶν ἐγκαυμάτων

Ὁ δόκτωρ Κλάσσον ἀναφέρει στὴν Ἐπιθεώρησι Ἰατοικῆς τῆς πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης 62 περιπτώσεις ἐγκαυμάτων διαφόρων βαθμῶν. στὶς ὁποῖες ἔνινε νοῆσις ἀσκοροβικοῦ ὀξέος. προεσγομένου ἀπὸ ποοτοκάλια καὶ τομάτες.

Κατὰ τὸν δόκτορα Κλάσσον. τὸ ἀσκοροβικὸν ὀξὺ μποεῖ νὰ γοησιμοποιηθῆ μὲ τὴ μοφὴ ἀλοιφῆς ἀκόμη καὶ στὰ μάτια νοὸς νὰ προκληθῆ κανεὶς ἐσθισμός. Ὁ πόνος μετοιάζεται ἀμέσως σὲ μεγάλο βαθμὸ καὶ οἱ ἐνέσεις μοοφίνης ποὺ γίνονται στὸν ἀσθενῆ μποοῦν νὰ πεοιοοισθοῦν σπιανιτικά. Τὸ ἴδιο μποεῖ νὰ γίνη καὶ γιὰ τὰ ἀντιβιωτικά.

Τὸ ἀσκοροβικὸ ὀξύ. νοοηνούμενο ἐξ ἄλλου. ἀπὸ τὸ στόμα ἢ μὲ ἐνέσεις ὑποβοηθεῖ τὴν ἀνάπλασι τῶν ἱστῶν.

Τοῦ ἀφαίρεσαν τὸν πιτυοειδῆ ἀδένα

Ἔγινε στὴν Ἀμεοικὴ μιὰ ἐγνείοησις πσωτοφανὴς στὰ ἰατοικὰ γοονικά: Ἀφαιοέθηκε δηλαδὴ ὁ πιτυοειδὴς ἀδὴν ἑνὸς ἀνθοώπου ἡλικίας 72 ἐτῶν. ποὺ ἔπασνε ἀπὸ ποοναωοημένο καοκίνο τοῦ ποοστάτου κι' ἀπὸ δευτεοοπαθεῖς καοκίνους τῶν ὀστῶν. Ἦταν ἡ ποώτη φοοὰ ποὺ ἐπέζησε ἕνας ἄνθοωπος ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀφαίοεσι αὐτοῦ τοῦ σπουδαιοτάτου ἀδένος. Τὸ θαῦμα αὐτὸ κατοοθώθηκε μὲ τὴ νοοήγησι κοοτιζόνης. Ὁ ἀσθενὴς κέοδισε κατόπιν ὁκτὼ κιλά. τὰ συμπτώματά του ἐξαφανίστηκαν καὶ τὸ καοκίνωμα μίκουνε καὶ μαλάκωσε. Μολονότι ἡ ἐννείοησις αὐτὴ δὲν μποεῖ νὰ θεωοηθῆ ὅτι θεοαπεύει τὸν καοκίνο. ἀποτελεῖ ὡστόσο ἕνα σποῦδαίο βῆμα ποὸς τὴ μελέτη αὐτῆς τῆς ἀσθενείας. ποὺ κούβει ἀκόμη τόσα μυστήοια.

Ἡ ἐπιπλοκὴ τῆς παρωτίτιδος

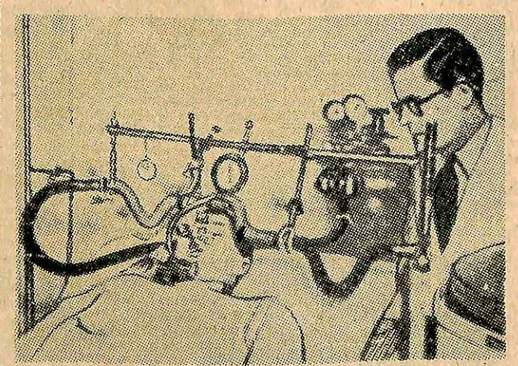
Ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη ἐπιπλοκὴ τῆς παρωτίτιδος εἶνε ἡ φλόγωσις καὶ τὸ ποήξιμο τῶν γεννητικῶν ἀδένων. ποὺ ποοκαλεῖ συνήθως στείοωσι. Οἱ δοκιμὲς λοιπὸν ποὺ ἔνιναν σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Κοντέκτικωτ καὶ σ' ἕνα ἄλλο τῆς Βιέννης. ἀπέδειξαν ὅτι καταπολεμᾶται ἀποτελεσματικὰ ἡ ἐπιπλοκὴ αὐτὴ μὲ κατάλληλες δόσεις νουσομυκίνης.

Νέο φάρμακο γιὰ τὴ στηθάγχη

Στὶς κοίσεις τῆς στηθάγχνης. οἱ γιατροὶ συνιστοῦν συνήθως. γιὰ τὴν ἐλάττωσι τῶν πόνων καὶ τὴν ἀνακούφισι τοῦ ἀσθενοῦς δισκία νιτοογλυκεοίνης ποὺ λυώνουν κάτω ἀπ' τὴ γλῶσσα. Τώρα ὅμως ἀπεδείνθη ἀκόμη καλύτεοο γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἕνα καινούογιο ἀμεοικανικὸ φάομακο ὀνομαζόμενον «πεντα - ἐουθοιτύλη».

Τὸ «συνάχι τῶν νεονύμφων»

Ἔχει ἐξακοιβωθῆ ἀπὸ τοὺς γιατροὺς ὅτι ὑπάοενι μιὰ στενὴ σνέσις μεταξὺ τῆς καταστάσεως τοῦ βλεννογόνου τῆς μύτης καὶ τῶν σεξουαλικῶν λειτουογιῶν. Οἱ ἔφηβοι καὶ τὰ μικοὰ κοοίτσια ποὶν ἀπὸ τὴν ποώτη ἔμυνο οοὴ παουσιάζουν συνήθως ὑπεοαιμία τοῦ βλεννογόνου. καθὼς καὶ συννὲς αἱμοοοαγίες τῆς μύτης. Ἐπίσης παοατηοοῦνται μεταβολὲς τῶν βλεννογόνων τῆς μύτης στὶς ἔγκυες γυναῖκες. Τέλος. ἕνας Βοεταννὸς ἐνδοκοινολόγος γιατοὸς ἀναφέοει ὅτι παοατήοησε 5 πεοιπτώσεις «συναγιοῦ τῶν νεονύμφων». ποὺ θεοαπεύθηκαν ἀμέσως μόλις ἔμειναν δυὸ - τοεῖς νύντες μακουὰ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον!



Ο ΜΕΤΡΗΤΗΣ ΤΗΣ ΧΩΡΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ

Ὅταν ἐπιβάλλεται σ' ἕναν ἄρρωστο ἡ ἀφαίοεσις ἑνὸς πνεύμονος ἢ καὶ μέοους αὐτοῦ ὅπως στὴν πεοίπτωσι τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας γοειάζεται νὰ ἐξακοιβωθῆ μένοι ποίου σημείου μποεῖ νὰ γίνη ἡ ἀφαίοεσις αὐτή κατὰ τοόπον ὥστε ὁ ἐγγειοιζόμενος νὰ μποοῆ ν' ἀναπνέη κανονικά. Ἕνας νειοοῦογος λοιπὸν τοῦ νοσοκομείου Ῥάντολφ Φίλντ τοῦ Τέξας ἐφεῦοε τὴν ἀνωτέω συσκευή ποὺ ἐπιτοέπει μὲ ἀπόλυτη ἀκοίβεια τὴν καταμέτοησι τῆς νωοπτικότητος τῶν πνευμόνων ἢ καὶ μέοους αὐτῶν. οὕτως ὥστε νὰ κατατοπίζεται σχετικῶς ὁ νειοοῦογος.

Οἱ ἐπινεφρίδιοι
ΡΥΘΜΙΖΟΥΝ ΤΟ ΦΥΛΟΝ ΜΑΣ

Πῶς θεραπεύεται ριζικὰ ἡ ὑπερτρίχωσις τῶν γυναικῶν

Ἡ «γυναῖκα μὲ τὰ γένεια», τὸ περίεργο αὐτὸ νούμερο τῶν τσίρκων, δὲν ἀποτελεῖ τέρας ἢ φαινόμενον, ἀλλὰ θῦμα μιᾶς ἀσθενείας τῶν μυστηριωδῶν καὶ σπουδαιοτάτων ἐπινεφριδίων ἀδένων.

Οἱ ἀδένες αὐτοὶ εἶναι πολὺ μικροί. Ἀντιπροσωπεύουν μόλις τὸ 1)6000 τοῦ συνολικοῦ βάρους τοῦ σώματος. Βρίσκονται πάνω ἀπ' τοὺς νεφροὺς, ἀλλὰ δὲν ἔχουν καμμιὰ φυσιολογικὴ σχέσι μ' αὐτούς. Ἀποτελοῦνται ἀπὸ δυὸ μέρη: τὸν ἐσωτερικὸ «μυελὸ» καὶ τὸν ἐξωτερικὸ «φλοιό». Ὁ δεύτερος εἶναι τὸ σπουδαιότερο τμῆμα τους.

Ὁ μυελὸς ἐκκρίνει μιὰν οὐσία, τὴν ἀδρεναλίνη, ποὺ χρησιμοποιεῖται πολὺ στὴν ἰατρικὴ κι' ἔχει ἔντονη ἐπίδρασι στὸ μεταβολισμὸ τοῦ σώματος, ἐπιβραδύνοντας τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς καὶ αὐξάνοντας τὴν πίεσι τοῦ αἵματος. Ὁ φόβος, ὁ θυμὸς κι' οἱ ἄλλες ἰσχυρὲς συγκινήσεις προκαλοῦν αὐξησι τῆς ἀδρεναλίνης, ἐπομένως καὶ τῆς πιέσεως τοῦ αἵματος, μαζὶ μὲ ἄλλα συμπτώματα ποὺ μπορεῖ νὰ φέρουν σοβαρὲς συνέπειες. Ἡ ἐκκρισις ὑπερβολικῆς ποσότητος ἀδρεναλίνης μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι «βάζει φωτιὰ» σ' ὁλόκληρο τὸν ὀργανισμό.

Οἱ ὄγκοι τοῦ μυελοῦ εἶναι κάτι τὸ συνηθισμένο. Συνήθως εἶναι ἀνώδυνοι, ἐκτὸς ἂν μεγαλώσουν πολὺ ἢ ἂν ἔχουν καρκινώδη μορφὴ — πρᾶγμα ποὺ συμβαίνει σχεδὸν πάντοτε στὰ παιδιά. ἀλλὰ ποτὲ στοὺς ἐνηλίκους.

Ἐδῶ θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ κυρίως ὁ φλοιὸς τῶν ἐπινεφριδίων. Αὐτὸς μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ χωριστὸ ὄργανο ὅσον ἀφορᾶ τὶς ἐκκρίσεις του. Παράγει κυρίως τὴν τόσο χρήσιμη κορτιζόνη, ποὺ ἀπομονώθηκε τελευταίως ἀπ' τοὺς ἐπιστήμονες καὶ παρασκευάσθηκε καὶ τεχνητά. Ἡ ἔλλειψις τῆς ὁρμόνης αὐτῆς εἶναι ἡ αἰτία τῆς σοβαρῆς νόσου τοῦ Ἄντισον.

Ὅταν ἀντιθέτως ὑπάρχῃ σὲ μεγάλη περίσσεια, προκαλεῖ αὔξησι τῶν ἀνδρικῶν χαρακτηριστικῶν. Ἀκόμη καὶ τὰ ἐξωτερικὰ γεννητικὰ ὄργανα μπορεῖ νὰ παρουσιάσουν τότε τέτοιες ἀνατομικὲς μεταβολές, ὥστε νὰ συγκαλύπτεται τὸ πραγματικὸ φῦλον τοῦ ἀτόμου.

Ἔτσι, σὲ μιὰ περίπτωσι ποὺ μελέτησαν τελευταίως δυὸ Ἀμερικανοὶ γιατροί, μιὰ κοπελλίτσα 7 ἐτῶν εἶχε ἀνατραφῆ ὡς τότε σὰν ἀγόρι, ἐξ αἰτίας τῆς ἐξωτερικῆς της ἐμφανίσεως. Ὅταν τὴν ὑπέβαλαν ὅμως σὲ λαπαροτσμία (τῆς ἄνοιξαν δηλαδὴ τὴν κοιλιὰ) βρῆκαν στὸ ὑπογάστριο ὅλα τὰ ἐσωτερικὰ ὀργανα τοῦ γυναικείου φύλου. Μιὰ ὑπερβολικὴ ποσότης κορτιζόνης εἶχε κρύψει τὴ θηλυκότητά της κάτω ἀπὸ μιὰ ἀπατηλὴ ἀρσενικὴ ἐμφάνισι.

Σὲ τέτοιες περιπτώσεις δὲν εἶναι βέβαια καθόλου εὔκολο στὸ παιδὶ καὶ στοὺς γονεῖς του νὰ συνηθίσουν στὴν ἰδέα ὅτι τὸ θεωρούμενο ὡς ἀγόρι εἶναι πραγματικὰ κορίτσι, κι' ὅτι ἑπομένως πρέπει ν' ἀλλάξῃ βασικὰ ὁ τρόπος τῆς ζωῆς του. Εὐτυχῶς, αὐτὰ τὰ «λάθη» τῆς Φύσεως μποροῦν σήμερα ν' ἀνακαλυφθοῦν ἐγκαίρως καὶ νὰ θεραπευθοῦν μὲ μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασι τουλάχιστον ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει καρκινώδης ἐπεξεργασία τῶν ἐπινεφριδίων.

Πολὺ συχνότερη εἶναι ἡ ὑπερτρίχωσις τῶν γυναικῶν, ἀποτέλεσμα αὐξήσεως τῆς κορτιζόνης. Παρατηρεῖται ἰδίως σὲ προχωρημένη ἡλικία, μετὰ τὴν ἐμμηνοπαύσι, δὲν λείπει ὅμως καὶ στὶς νέες γυναῖκες. Κι' ἔχει πολλὲς φορὲς τέτοια ἔκτασι ὥστε τὶς ἀναγκάζει νὰ μεταχειρίζωνται ξυράφι ἢ ἀποτριχωτικὰ φάρμακα — μὲ ἀποτέλεσμα νὰ χειροτερέψουν τὸ κακό.

Μπορεῖ νὰ συνυπάρχουν κσὶ ἄλλα συμπτώματα ἐλαττώσεως τῆς θηλυκότητος: ἀτροφικὰ στήθη, στενοὶ γοφοί, ὑποτυπώδης μήτρα, φωνὴ βαρειά. Συγχρόνως, ἡ ὑπερτρίχωσις προκαλεῖ στὶς γυναῖκες αὐτὲς ἕνα σύμπλεγμα κατωτερότητος

Στὶς περιπτώσεις ποὺ οἱ ἀνεπιθύμητες τρίχες εἶναι λίγες καὶ περιορίζονται σὲ μικρὴ ἔκτασι τοῦ δέρματος, μπορεῖ νὰ καταστραφοῦν τελείως μὲ ἠλεκτρόλυσι καὶ νὰ μὴν ξαναφυτρώσουν πιά. Ἡ μέθοδος ὅμως αὐτὴ δὲν εἶναι δυνατὸν βεβαίως νὰ ἐφαρμοσθῆ σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔχει πυκνὰ γένεια σ' ὅλο της τὸ πρόσωπο, σὰν ἄντρας. Ὁ μόνος ριζικὸς τρόπος θεραπείας γι' αὐτὴν εἶναι τὸ κόψιμο ἑνὸς μέρους ἢ καὶ ὁλόκληρου τοῦ ἑνὸς ἐπινεφριδίου (ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχη καρκίνος). Πέφτουν τότε οἱ τρίχες τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σώματος,τὰ στήθη διευρύνονται, οἱ γοφοὶ πλαταίνουν καὶ ἀποκαθίστανται κανονικὰ ἡ ἔμμηνος ρύσις. Οἱ γυναῖκες αὐτὲς μποροῦν κατόπιν νὰ παντρευθοῦν καὶ ν' ἀποκτήσουν παιδιά, κανονικά, σὰν ὅλες τὶς ἄλλες.

Ὑπάρχει κι' ἡ ἀντίθετη περίπτωσι: τῶν ἀνδρῶν ποὺ, ἀπὸ ἔλλειψι ἀρκετῆς κορτιζόνης, ἔχουν πολὺ ἀνεπτυγμένα στήθη καὶ γοφοὺς καὶ μικρὰ κι' ἀτροφικὰ γεννητικὰ ὄργανα. Μιὰ ἐξέτασις ἀποδεικνύει συχνὰ τὴν παρουσία ὄγκου στὸν ἕνα ἀπ' τοὺς ἐπινεφριδίους. Κι' ἡ ἀφαίρεσί του ἐξαφανίζει ὅλα τὰ ἀνώμαλα συμπτώματα.

Αὐτά, λοιπόν, τὰ μικροσκοπικὰ ὄργανα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἐξασκοῦν ἀποφασιστικὴ ἐπίδρασι στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἰδίως στὴ σεξουαλική του ἀνάπτυξι.

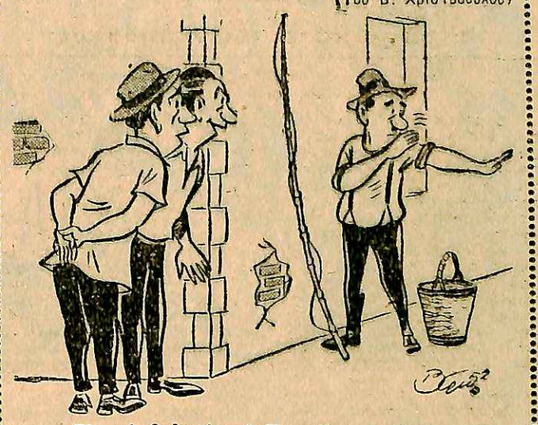
✪✪

Γιὰ τὶς μητέρες ποὺ θηλάζουν

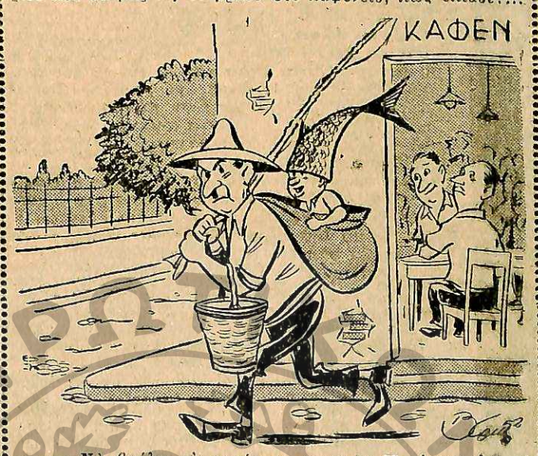
Πρόσφατες ἐρευνες, σχετικὲς μὲ τὸ γυναικεῖο γάλα, ἀπέδειξαν ὅτι ἡ μητέρα ποὺ θηλάζει τὸ παιδί της, πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ ὡρισμένα φάρμακα: Νὰ μὴν παίρνῃ «φαινομπερμπιτὰλ» σὲ δόσι μεγαλύτερη ἀπὸ μισὸ κόκκο. Νὰ ἀποκλείσῃ τελείως τὰ βρωμιοῦχα, τὰ καθαρτικά, τὸν μόλυβδο, τὸν ὑδράργυρο καὶ τὸ ἀρσενικό. Ὅσο γιὰ τὴ λίγη νικοτίνη ποὺ βρέθηκε μέσα στὸ γάλα 55 καπνιστριῶν, αὐτὴ δὲν φέρνει ἐπιβλαβῆ ἀποτελέσματα, γιατὶ τὰ βρέφη ἔχουν ἀποκτήσει ἀνοχὴ στὴ νικοτίνη, ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μητέρας τους.

Γελωτοθεραπεία

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)



— *Εἶναι ὁ Ὀοδωοάκης! Κανονίζει τὸ μέγεθος τοῦ ψαριοῦ ποὺ θὰ μᾶς πῇ τὸ βοάδυ στὸ καφενεῖο, πὼς ἔπιασε!...*



— *Νὰ βγάλω τὴ σκούφια, μπαμπᾶ; Περάσαμε ἀπ' τὸ καφενεῖο ποὺ συχνάζουν οἱ φίλοι σου!...*



—*Ἔχω ἕνα σπαράκι, τ' ἀγοράζεις;*

ΕΡΩΤΑΣ στη ΛΙΜΝΗ



ΚΑΘΕ πρωΐ στὶς ἐννιά, ἡ Τίνα κατεβαίνει στὸν κῆπο καὶ πάει καὶ κάθεται στὴν ὄχθη τῆς μικρῆς λίμνης. Εἶναι μιὰ ὡραία λίμνη, γαλανή, ἔστω κι' ἂν εἶναι τεχνητή μέσα στὸ μεγάλο καταπράσινο περιβόλι. Καὶ εἶναι καὶ μιὰ βαρκοῦλα στὴ μικρὴ λίμνη. Εἶναι τόσο ὡραῖο νὰ μπαίνης μέσα καὶ νὰ τὴν τριγυρνᾶς ἀπ' τὴ μιὰ ὄχθη στὴν ἄλλη. Ἡ Τίνα πηγαίνει ἐκεῖ ἀπὸ καιρό, κάθεται σ' ἕναν πάγκο, κεντάει καὶ κάθε τόσο διαβάζει δυνατὰ ἀπὸ κάποιο παλιὸ βιβλίο ὡς τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Ὅταν τυχαίνη νὰ βρέξη, ἡ Τίνα φοράει ἕνα ἀδιάβροχο.

Γι' αὐτὴ τὴ συνήθειά της λένε πὼς ἡ Τίνα εἶνε λίγο τρελλή. Γιατὶ πάει κάθε μέρα στὴ μικρὴ λίμνη χειμῶνα-καλοκαίρι! Στὴν ἀρχὴ δὲν τὴν πρόσεχαν, μὰ μιὰ μέρα τὴν ἄκουσε ὁ περιβολάρης νὰ μιλάη στὴ λίμνη. Ἡ Τίνα ἔλεγε:

—Καλημέρα Ἀδριανέ. Ὡραία μέρα σήμερα, ἔ; Θέλεις νὰ σοῦ διαβάσω κάτι ἀπ' τὸ «Ρωμαῖο καὶ Ἰουλιέττα»;

Ἰότε ὁ περιβολάρης πῆγε καὶ τὄπε στὴ μαγείρισσα καὶ ἡ μαγείρισσα στὴν καμαριέρα κι' ἔτσι σιγὰ-σιγὰ τὸμαθαν ὅλοι.

Ἡ Τίνα πήγαινε καὶ μιλοῦσε μὲ τὰ ψάρια καὶ τοὺς διάβαζε ἰάλιστα ἱστορίες ἀπὸ ἕνα βιβλίο!...

Ἡ μαγείρισσα τὄπε κάποτε στὸ γιατρὸ κι' ἐκεῖνος κούνησε σκεφτικὰ τὸ κεφάλι του. Ἐκτὸς ἀπ' τὴ μανία της, αὐτή, ἡ Τίνα ἦταν πολὺ λογική καλὴ ὑπομονητικὴ κι' εὐγενικὴ μὲ ὅλους. Αλλὰ λιγάκι τρελλή, γιὰ νὰ μιλάη μὲ τὰ ψάρια!

★

Καὶ ὅμως ἡ Τίνα δὲν ἦταν τρελλή. Στὴ λίμνη πήγαινε νὰ βρῆ τὸν Ἀδριανὸ κι' ὁ Ἀδριανὸς ἦταν ἕνας ἀξιωματικὸς τῶν Κυνηγῶν τῶν Ἄλπεων — τώρα τέτοιοι ἀξιωματικοὶ δὲν ὑπάρχουν πιὰ μὲ τὰ καινούργια ὅπλα. Πήγαινε λοιπὸν ἐκεῖ καλημέριζε τὸν Ἀδριανὸ καὶ τοῦ διάβαζε λίγο ἀπ' τὸ «Ρωμαῖο καὶ Ἰουλιέττα» καὶ τοῦ διηγόταν τὰ νέα τῆς ἡμέρας.

Ἄλλοτε πάλι ἔσκυβε πάνω ἀπὸ τὰ γαλανὰ νερὰ καὶ ψιθύριζε τρυφερὰ λόγια ποὺ λές κι' ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς της.

Πολλὲς φορὲς τὰ μάτια της βούρκωναν ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τότε ἔκρυβε τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ νέρια της κι' ἔμενε ἐκεῖ πέρα ἀκίνητη, πολλὲς ὧρες...

Δὲν ἦταν τρελλὴ ἡ Τίνα καὶ στὴ μικρὴ λίμνη πήγαινε γιὰ νὰ βρῆ τὸ λοχαγὸ Ἀδριανό. Πολὺ

ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΙΗΜΑ

ρωμαντικό, ἀλήθεια τ' ὄνομα Ἀδριανός... Ὁ ἀξιωματικὸς ἦταν γυιὸς τοῦ κόντε Ἀυσέλμι καὶ κάθε καλοκαίρι πήγαινε νὰ περάση ἕνα μῆνα στὴ παλιὰ βίλλα τοῦ πατέρα του, ποὺ γειτόνευε μὲ τὴ βίλλα τῆς Τίνας. Ἔτσι γνωρίστηκαν. Κυττάζονταν μὰ δὲν ἔλεγαν ποτέ τους τίποτα: ἄφηναν μονάχα νὰ μιλοῦν τὰ μάτια τους. Καὶ οἱ καρδιές τους χτυποῦσαν δυνατά, ὅταν τὰ βλέμματά τους συναντιόντανε. Δὲν ἔλεγαν τίποτα μονάχα ὅταν ὁ Ἀδριανὸς ἔφευνε, ὅταν τέλειωνε τὸ καλοκαίρι, τῆς ἔσφιγγε χαρακτηριστικὰ τὸ χέρι, ὅταν τὴν ἀποχαιρετοῦσε κι' ἔφευγε...

Κάποιο ὅμως καλοκαίρι...

★

Ἦταν ἕνα καλοκαιρινὸ πρωϊνό, ἀκριβῶς στὶς ἐννιά. Τὶς χτύπησε τὸ παλιὸ ρολόϊ τῆς ἐκκλησίας. Ἡ Τίνα καθόταν κοντὰ στὴ λίμνη καὶ διάβαζε. Ξαφνικὰ ἀνατρίχιασε. Κάποιος ἦταν κοντά της: ὁ λοχαγὸς Ἀδριανός!

Τί ὅμορφος ποὺ ἦταν! Γιὰ τὴν Τίνα ἦταν ὁ πιὸ ὅμορφος ἄντρας τοῦ κόσμου. Ἔτσι νοητευτικὸς θὰ ἦταν καὶ ὁ ἀγαπημένος τῆς Ἰουλιέττας, ὁ Ρωμαῖος!...

—Καλημέρα δεσποινὶς Τίνα...

—Καλημέρα, λοχαγέ... εἶπε ἡ Τίνα κι' ἔτρεμε λίγο. Ὡραία μέρα σήμερα...

—Ναί, ὡραία μέρα, εἶπε ὁ Ἀδριανός.

Καὶ πιάνοντάς της τὸ χέρι πρόσθεσε:

—Ξέρετε, δεσποινὶς Τίνα, εἶν' ἕνας νέος ποὺ εἶν' ἐρωτευμένος μαζί σας...

—Ὦ! ἔκανε ἡ Τίνα κι' ἔνοιωσε ἕνα ρίγος σ' ὅλο της τὸ κορμί.

—Ἐλᾶτε, δεσποινὶς Τίνα, νὰ σᾶς δείξω τὸ νεαρὸ ἐρωτευμένο καὶ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του...

Ὁ λοχαγὸς τραβηξε τὴν Τίνα καὶ τὴν πῆγε πάνω ἀπ' τὰ γαλανὰ νερὰ τῆς λίμνης.

—Κυττάχτε μέσα στὸ νερὸ θὰ τοὺς δῆτε καὶ τοὺς δυό! τῆς εἶπε.

Πραγματικὰ μέσα στὰ καθαρὰ νερὰ τῆς λίμνης καθοεφτίζονταν δυὸ πρόσωπα: μιὰ χαμιτωμένη νέα — ἡ Τίνα — κι' ἕνας νέος — ὁ Ἀδριανὸς — μὲ στολὴ ἀξιωματικοῦ.

Ἡ Τίνα κοκκίνισε ὅλη.

Τότε ὁ Ἀδριανὸς σφίγγοντας τὸ χέρι της, εἶπε:

—Αὐτὸς εἶν' ὁ νέος ποὺ σ' ἀγαπάει κι' αὐτὴ ἡ νέα εἶναι ἡ ἀρραβωνιαστικιά του!

Αὐτὰ τῆς εἶπε. Ὕστερα τὴ φίλησε γιὰ πρώτη — καὶ τελευταία — φορὰ στὰ χείλη. Γιατὶ τὴν ἄλλη μέρα ὁ ἀξιωματικὸς ἔφυγε γιὰ τὸν πόλεμο. Γιατὶ καὶ τὰ χρόνια ἐκεῖνα γινόντανε πόλεμοι...

Μὰ γιὰ τὴν Τίνα ἦταν σὰν νὰ μὴν ἔφυγε ὁ Ἀδριανὸς γιατὶ ἡ μορφή του χαράχτηκε στὰ γαλανὰ νερὰ τῆς λίμνης.

★

Νὰ γιατὶ δὲν εἶναι τρελλὴ ἡ Τίνα. Δὲν κουβεντιάζει μὲ τὰ ψάρια: μιλάει στὸ νεαρὸ ἀξιωματικὸ ποὺ εἶν' ἐρωτευμένος μαζί της, στὸν ἀγαπημένο της Ἀδριανό, ποὺ, ἀλλοίμονο, δὲν ξαναγύρισε ποτὲ ἀπ' τὸν πόλεμο.

Ἡ Τίνα, τὸν πρῶτο καιρὸ ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν Ἀδριανό, ποὺ τῆς θύμιζε τὶς ὄμορφες ἡμέρες ποὺ εἶχαν περάσει κοντὰ στὴ λίμνη:

«Μὲ κάθε λευκὸ σύννεφο ποὺ περνάει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κι' ἔρχεται πρὸς τὰ μέρη σας, σοῦ στέλνω τοὺς χαιρετισμούς μου... τῆς ἔγραφε. Νάξερες πόσο τὰ ἐπιθυμῶ! Θὰ περάσουν πάνω ἀπὸ τὴ λίμνη μας καὶ θὰ καθρεφτιστοῦν στὰ γαλανὰ νερά της.. Πόσο θὰ ἤθελα νὰ ἤμουν στὴ θέσι τους, ἀναπολῶντας μένα μου...»

Ἔπειτα τῆς ἔγραφε τὰ νέα τοῦ πολέμου καὶ γιὰ τὶς δύσκολες τὶς τραγικὲς ἡμέρες ποὺ περνοῦσαν ὅλοι στὸ μέτωπο. Πολλοὶ φίλοι του εἶχαν σκοτωθῆ κι' ἄλλοι γνωστοί του βρίσκονταν στὰ νοσοκομεῖα...

Ἡ Τίνα διάβαζε τὶς γραμμὲς αὐτὲς καὶ τὸ αἷμα της πάγωνε μέσα στὶς φλέβες της.

—Θεέ μου, ψιθύριζε μὲ τρόμο, φύλαξέ τον!... Δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο στὸν κόσμο ἀπὸ τὴν ἀγάπη του... Εἶναι τόσο ὄμορφος! Πρέπει νὰ γυρίση κοντά μου, γιατὶ χωρὶς τὸν Ἀδριανὸ τί νὰ τὴν κάνω τὴ ζωή!...

Αὐτὸ ὅμως ἦταν τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο γράμμα του.

Ἡ Τίνα δὲν ἔμαθε τί εἶχε ἀπογίνει ὁ ἀγαπημένος της. Ἡ παλιὰ βίλλα τοῦ πατέρα του ἔμεινε ἀπὸ τότε ἔρημη καὶ κατάκλειστη...

Ἡ Τίνα λοιπὸν τώρα τοῦ διηγεῖται κοντὰ στὴ λίμνη ὅλα ὅσα δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ διηγηθῆ τότε, ὅσα εἶχε τότε μέσα στὴν καρδιά της καὶ τοῦ λέει ἀκόμα τί γίνεται γύρω της κάθε μέρα.

Ἐκεῖνος βουβὸς κι' ἐρωτευμένος πάντα, τὴν ἀκούει κοιτάζοντας την ἀπὸ τὸ χέρι, ἐκεῖ κάτω, στὸ βάθος τῆς μικρῆς λίμνης.

Γιὰ πάντα...

ΜΑΡΙΟ ΜΙΝΙΑΤΗ

Η Βασίλισσα Του χρυσού



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Γιὰ νὰ μὴν ἔρθη σὲ καμμιὰ ἐπαφὴ ὁ Ροβέρτος μὲ τὴ Ζουανέττα, ἀποφασίζει ὁ κ. Ζερβαὶ νὰ περίφραξη τὸ νέο σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ μεγάρου Γιάκομπσεν, μ' ἕνα φρουρὸ στὴν πόρτα κι' ἕναν ἄλλο κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό του. Τὴ νύχτα ὅμως, μιὰ πέτρα σπάει τὸ τζάμι τοῦ δωματίου καὶ πέφτει δίπλα στὰ πόδια τοῦ Ροβέρτου. Γύρω της εἶνε τυλιγμένο ἕνα γράμμα ποὺ πληροφορεῖ τὸ νέο, ὅτι θέλουνε νὰ τοῦ κρύψουν ἕνα μυστικὸ του καὶ γι' αὐτὸ τὸν κρατᾶνε φυλακισμένο. Ἡ Φράγκα προσπαθεῖ νὰ καθησυχάση τὸν ἀγαπημένο της, ἐνῶ ἡ Παυλίνα ρωτάει ἀπὸ πού ἦρθε ἡ πέτρα μὲ τὸ μυστηριώδες μήνυμα.

65ον — Ναί... ἀπάντησε ὁ Ροβέρτος.
— Καί, τί γράφει αὐτὸ τὸ χαρτί:

Ὁ νέος ἔδωσε τὸ χαρτὶ στὴν Παυλίνα. Ἐκείνη τὸ ἅρπαξε, καὶ τὸ διάβασε σὲ μιὰ στιγμή. Ὕστερα, ἔπεσε χωρὶς δύναμι σὲ μιὰ πολυθρόνα...

Ἡ Φράγκα ποὺ τὴν παρακολουθοῦσε, τῆς πῆρε τὸ χαρτὶ ἀπὸ τὰ χέρια. Πρὶν προφτάση ὅμως νὰ τὸ διαβάση κι' αὐτή, ἡ Βαρώνη Γιάκομπσεν μὲ μιὰν ἀσυνήθιστη βιαιότητα, τῆς τὸ πῆρε πίσω καὶ τόσκισε σὲ χίλια κομμάτια!...

Ἡ κοπέλλα τὴν κύτταζε πελαγωμένη, ἀνίκανη νὰ σκεφτῆ, νὰ συμπεράνη...

— Γιατὶ τὸ κάνατε αὐτό;... ρώτησε.

— Γιατί... δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ διαβάσης τέτοιες κακοήθειες, τέτοια οἰκτρὰ ψέματα...

Γλυκὰ μίλησε τώρα ὁ Ροβέρτος :

— Ξεχνᾶτε, μητέρα μου, ὅτι τὸ σημείωμα αὐτὸ τὸ διάβασα ἐγώ;...

Ἡ Παυλίνα κρατοῦσε τὸ κεφάλι στὰ χέρια της καὶ δὲν μιλοῦσε. Ὁ Ροβέρτος γύρισε στὴ Φράγκα :

— Ἀγαπημένη μου, τῆς εἶπε δὲν ἔξερα ποιὸ λόγο εἶχε ἡ σεβαστὴ καὶ ἀγαπημένη μας μητέρα νὰ σκίση αὐτὸ τὸ σημείωμα. ποὖφτασε ὥς τὰ χέρια μου μὲ τόσο μυστηριῶδη τρόπο...

— Πῶς ἔφτασε;

— Σᾶς εἶπα· τυλιγμένο σὲ μιὰ πέτρα, ποὺ ἀπάνω της ἦτανε δεμένο μ' ἕνα σπάγγο... Κάποιος τὸ πέταξε ἀπὸ κάτω, ἔσπασε τὸ τζάμι, κι' αὐτὸ ἔπεσε στὸ πάτωμα...

— Καί, τί ἔλεγε αὐτὸ τὸ γράμμα;...

— Ὅτι κάποιος θέλει νὰ μοῦ ἐξασκεπάση ἕνα πολὺ σοβαρὸ μυστικό μου ποὺ ὅλοι θέλουνε νὰ μοῦ τὸ κρύψουνε...

— Μυστικό;...

— Ναί... Κι' ὅτι ἡ φυλάκισί μου εἶνε παράνομη καὶ συνεγίζεται ἀκριβῶς γιὰ νὰ μὴ μπορέσω νἄρθω σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ πρόσωπο ποὺ θὰ μοῦ ξεσκεπάση αὐτὸ τὸ μυστικό!...

Ἡ Φράγκα γύρισε στὴ Βαρώνη ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ κρατάη τὸ κεφάλι της στὰ χέρια της, ἀμίλητη.

— Γιατί δὲ μᾶς δίνετε μιὰ ἐξήγησι γιὰ ὅλ' αὐτά;... τὴ ρώτησε ἱκετευτικὰ ἡ νέα. Γιατί μᾶς ἀφίνετε σ' αὐτὴ τὴν ἀφιβολία;..

Ἡ κυρία Γιάκομπσεν σήκωσε ἀργὰ τὰ μάτια της καὶ κύτταξε μελαγχολικὰ τὴ νέα.

— Φράγκα, τῆς εἶπε πολὺ σιγά, θέλω νὰ σοῦ μιλήσω...

— Σᾶς ἀκούω,, ἀποκρίθηκε ἐκείνη.

— Ἰδιαιτέρως...

— Ἀπὸ τὸ Ροβέρτο;!

Ἀργά, ἡ Βαρώνη ἀπάντησε σταθερά :

— Ναί, ἀπὸ τὸ Ροβέρτο...

Ἦτανε τόσο σταθερὸς ὁ τόνος τῆς φωνῆς της ποὺ ὁ Ροβέρτος εἶπε ὁ ἴδιος στὴν ἀγαπημένη του :

— Πήναινε Φράγκά μου... Ὅ,τι κάνει ἡ μητέρα μας εἶνε γιὰ τὸ καλό μας.

Πειθήνια ἡ νέα ἀκολούθησε τὴ Βαρώνη σὲ μιὰ νωνιὰ τοῦ δωματίου. Ἐκεῖ οἱ δυὸ γυναῖκες ἡ γρηὰ καὶ ἡ νέα μιλήσανε ἀρκετὴ ὥρα σιγά. Ὕστερα ἡ Φράγκα γύρισε στὰ Ροβέρτο. Τὸ ὕφος της ἦταν λυπημένο. μὰ ἀποφασιστικό :

— Ἔχεις δίκιο, ἀγαπημένε μου... τοῦ εἶπε, ὅ,τι κάνει ἡ μητέρα μας εἶνε γιὰ τὸ καλό μας...

— Συμφωνεῖς καὶ σὺ σ' ὅλ' αὐτά; ρώτησε μελαγχολικὰ ὁ νέος.

— Ἀπόλυτα. Ροβέρτο μου!

— Πρέπει νὰ μείνω σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο;

— Ναί!...

— Φυλακισμένος;

— Ἂν νομίζης φυλακὴ τὴν ἀγκαλιά μου. Πειθήνιος, ὑποταχτικός ὁ Ροβέρτος ἔσκυψε τὸ κεφάλι.

— Ἂς γίνη, λοιπόν, ἔτσι ὅπως θέλετε ὅλοι σας.. μουρμούρισε. Γιὰ νὰ συμφωνῆς καὶ σύ, θὰ πῆ πὼς εἶναι πραγματικὰ γιὰ τὸ καλό μου — γιὰ τὸ καλό μας...

★

Ὁ χωροφύλακας ποὺ φύλαγε κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ Ροβέρτου, ἄκουσε ξαφνικὰ τὸν κρότο ποὺ κάνανε τὰ τζάμια ποὺ σπάζανε ψηλά Σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε τὸ φωτισμένο παράθυρο τοῦ νέου. Κάποιος εἶχε ρίξει, χωρὶς ἄλλο, μιὰ πέτρα ἐκεῖ. Ποιὸς ὅμως; Ὁ χωροφύλακας γύρισε πίσω κι' ἄρχισε, νὰ ψάχνη. Ξαφνικά, ἄκουσε τὸ παράθυρο ν' ἀνοίγη ψηλά. καὶ τὸ φυλακισμένο νὰ κρεμιέται ἔξω σὰν νἄθελε νὰ πηδήξη στὸ κενό! Τρομαγμένος ὁ χωροφύλακας, τοῦ φώναξε ἀπὸ κάτω:

— Κλεῖστε ἀμέσως τὸ παράθυρο!...



ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Πρόκειται γιὰ ἕνα καινούργιο μηχάνημα ἀμερικανικῆς κατασκευῆς ποὺ καθαρίζει τὰ ψάρια ἀπὸ τὰ λέπια τους. Λειτουργεῖ μὲ ἠλεκτρισμὸ καὶ ἀκριβῶς ὅπως ἡ ἠλεκτρικὴ ξυριστικὴ μηχανή.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶδε τὸ νέο νὰ τραβιέται μέσα. Ὕστερα ὅμως, τὸν εἶδε νὰ ξανακρεμιέται ἔξω καὶ νὰ φωνάζη :

— Βοήθεια! Μὲ κρατᾶνε φυλακισμένο παράνομα! Εἰδοποιῆστε τὶς ἀρχές...

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ χωροφύλακας ἄκουσε πίσω του κάτι σὰν πνιγμένο καγχασμὸ μέσα στὸ σκοτάδι... Γύρισε, μὰ δὲν εἶδε τίποτα. Ξαφνικά, ἐχώρισε μιὰ σκιὰ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ξεγλυστρήση μέσ' στὴ νύχτα.

— Στάσου! πρόσταξε σιγὰ ὁ φρουρός. Ἡ σκιὰ δὲ στάθηκε. Ὁ φρουρὸς χύμηξε καὶ ἅρπαξε ἕνα χέρι. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως, ἕνα ἄλλο χέρι, ὡπλισμένο μ' ἕνα στιλέτο, ὑψώθηκε καὶ ἔπεσε ἀπάνω στὸ χωροφύλακα μὲ δύναμι. Ἐκεῖνος, ἀπὸ ἔνστικτο πιὸ πολὺ πρόφτασε νὰ κάνη ἕνα βῆμα πίσω κι' ἔτσι, τὸ φονικὸ ὅπλο τοῦ-σκισε μόνο τὸ ἀμπέχωνο τῆς στολῆς. Αὐτὴ τὴ φορά, μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα, ὁ χωροφύλακας γύμηξε κι' ἀγκάλιασε ἕνα σῶμα μέσ' στὸ σκοτάδι. Στραμπούληξε τὸ ὡπλισμένο χέρι, κι' ἔτσι τὸ στιλέτο ἔπεσε στὸ χῶμα. Ὁ ἄγνωστος ποὖχε συλληφθῆ πάλευε μ' ὅλη του τὴ δύναμι γιὰ νὰ ξεφύγη. Δὲν τὰ κατάφερε. Ὁ χωροφύλακας ἦτανε δυνατός Μπόρεσε νὰ τὸν τραβήξη πρὸς τὸ σπίτι, νὰ τὸν πάη στὸ φῶς.

Καὶ τότε, μιὰ φωνὴ ἔκπληκτη τοῦ ἔφυγε:

— Εἶναι γυναῖκα!

Ἡ Ζουανέττα — γιατὶ αὐτὴ ἦτανε — δὲν εἶχε πάψει νὰ χτυπιέται καὶ νὰ προσπαθῆ νὰ ξεφύγη. Δάγκωνε τὸ χωροφύλακα, τὸν χτυποῦσε, τὸν νύχιαζε... Ἐκεῖνος ὅμως μπόρεσε στὸ τέλος νὰ τῆς δέση τὰ χέρια μὲ ἕνα σκοινί.

Τότε ἡ Ζουανέττα, ὑποχρεωτικὰ ἀκίνητη, νικημένη ἀπὸ τὸν πολὺ πιὸ δυνατὸ ἀπ' αὐτὴ χωροφύλακα. δὲν βρῆκε ἄλλη διέξοδο ἀπὸ τὴ φωνή:

— Βοήθεια! οὐολιασε, Ροβέρτο, παιδί μου, βοήθεια!... Ροβέρτο!... Ροβέρτο!..

Ὁ χωροφύλακας ἔβαλε τὸ χέρι του μπροστὰ στὸ στόμα της κι' αὐτὴ τοῦ τὸ δάγκωσε μὲ λύσσα! Τὰ αἵματα ἀρχίσανε νὰ τρέχουνε Ὁ χωροφύλακας ἀναγκάστηκε νὰ τραβήξη τὸ χέρι του. Βαθειὰ πληγωμένο. Τότε. βρῆκε εὐκαιρία καὶ οὐρλιαξε ἡ Ζουανέττα γιὰ νὰ ξανάφωνάξη μ' ὅλη της τὴ δύναμι:

— Ροβέρτο! Βοήθεια! Ροβέρτο! Παιδί μου!...

Βήματα διαστικὰ ἀκούστηκαν, ἡ πόρτα ἀνοίξε, καὶ μέσα στὴ μικρὴ καμαρούλα τοῦ ἰσογείου ὥρμησε ἡ κυρία Γιάκομπσεν Βλέποντας τὴ Ζουανέττα μὲ δεμένα χέρια μουρμούρισε μ' ἀνείπωτη χαρά:

— Ἐπὶ τέλους!...

Ἡ Ζουανέττα ὅμως, βλέποντας τὴν Παυλίνα, χύμηξε πρὸς αὐτὴ σὰ νἄθελε νὰ τὴ σκίση, μ' ὅλα τὰ δεμένα χέρια της.. Πρόφτασε ὁ χωροφύλακας καὶ τὴν ἅρπαξε. Τότε ἡ φοβερὴ γυναῖκα ἄρχισε νὰ φωνάζη στὴ Βαρώνη:

— Θὰ τὸν δῶ!... Δὲ θὰ μπορέσετε νὰ μᾶς χωρίσετε ὡς τὸ τέλος! Θὰ τὸν δῶ τὸ γυιό μου! Ἀκοῦτε; Τὸ γυιό μου! Τὸ παιδί μου! Θὰ τοῦ ξεσκεπάσω πὼς εἶμαι μητέρα του! Πῶς δὲν πρέπει ν' ἀγαπάη τοὺς βασανιστὲς τῆς μητέρας του!...

Ἄφωνη. παγωμένη. ἡ φτωχὴ Βαρώνη στεκότανε μπροστὰ στὴ φοβερὴ αὐτὴ γυναῖκα. Ἡ Ζουανέττα πάλι. καταλαβαίνοντας ὅτι εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐπιβάλλεται ἀπάνω στοὺς ἐχθρούς της μὲ τὴ μέθοδο τοῦ ἐκβιασμοῦ της. ἀπορθασύνθηκε πιὸ πολύ;

— Λύσε με! πρόσταξε τὸ χωροφύλακα. Ἐκεῖνος ὅμως ἦταν ἔξαλλος ἀπὸ τὸ φριχτὸ πόνο ποὺ τοῦ προκαλοῦσε τὸ δαγκωμένο του χέρι..

— Ὄχι μόνο δὲ θὰ σὲ λύσω, τῆς φώναξε, μὰ θὰ σὲ δέσω ἀκόμα πιὸ πολύ!...

Πραγματικά, μὲ ἕνα ἄλλο σκοινὶ τῆς ἔδεσε τὰ πόδια. Τώρα, ἡ Ζουανέττα βρισκότανε ἐμπλωμένη χάμω στὸ πάτωμα, ἀνίκανη νὰ παλέψη, ἀνίκανη νὰ κουνηθῆ... Τὰ μάτια της μόνο πετάγανε φοβερὲς λάμψεις κι' ἀπὸ τὸ στόμα της βγαίναν ἀφροὶ μαζὶ μὲ ἀναρθρους ἤχους...

— Ἐγὼ πάω νὰ εἰδοποιήσω τὸν κ. Ζερβαί.. εἶπε ὁ χωροφύλακας στὴν Παυλίνα. Ἐλᾶτε ἔξω καὶ σεῖς, γιὰ νὰ κλειδώσω τὴν πόρτα...

Ἡ βαρώνη βγῆκε πραγματικά, κι' ὁ χωροφύλακας κλείδωσε τὴν πόρτα κι' ἔβαλε τὸ κλειδὶ στὴν τσέπη του. Ἡ Παυλίνα γύρισε στὸ δωμάτιο ποὺ βρισκόταν ὁ Ροβέρτος. Ὁ φτωχὸς νέος εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του, κατάχλομος μὲ τὰ μάτια του πεταγμένα ἀπὸ τὶς κόγγες τους. Δίπλα του ἡ Φράγκα προσπαθοῦσε νὰ τὸν καθησυχάση:

— Μὴν ταράζεσαι, ἀγαπημένε μου... τοὖλεγε γλυκά.

— Αὐτὴ ἡ φωνή... τῆς ἀπαντοῦσε ὁ Ροβέρτος.

— Ποιὸς ξέρει, θἄτανε καμμιὰ γυναῖκα ἀπὸ τὸ δρόμο.

— Φώναξε τὸ ὄνομά μου!

— Ὄχι... Λάθος ἔκανες, ἀγαπημένε μου. Ἐκείνη τὴ στιγμή, μπῆκε ἡ Παυλίνα. Ὁ Ροβέρτος ἔτρεξε ἀπάνω της:

— Μητέρα μου... τῆς εἶπε ἱκετευτικά. Ποιὰ ἦταν;...

Ἡ Παυλίνα ἔμεινε σιωπηλή, σκοτεινή...

— Γιατί δὲ μοῦ ἀπαντᾶτε; ξαναρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ νέος. Ποιὰ φώναξε τὸ ὄνομά μου;..

— Λάθος... μπόρεσε νὰ ψελλίση ἡ βαρώνη. Δὲ φώναξε κανεὶς τὸ ὄνομά σου...

Ὁ Ροβέρτος ἐξαγριώθηκε ξαφνικά. Τὰ μάτια του ἀγριέψανε, κι' ἡ φωνή του βγῆκε βραχνὴ ἀπὸ τὸ λαιμό του:

— Γιατί μοῦ τὸ κρύβεσε; Ἀφοῦ ἄκουσα τὸ ὄνομά μου! Μιὰ γυναῖκα φώνοξε: «Ροβέρτο!... Βοήθεια!...» Ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ γυναῖκα;... Γιατί δὲ μοῦ λέτε;...

— Δὲν ἦτανε καμμιὰ γυναῖκα...

— Θέλετε νὰ μὲ βγάλετε τρελλό;

— Σύχασε, ἀγαπημένε μου... εἶπε μαλακὰ ἡ Φράγκα στὸ Ροβέρτο.

— Δὲ θὰ συχάσω ἂν δὲ μάθω ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ γυναῖκα..

Καί. ἀπότομα. σὰν νἄχε καταρρεύσει μέσα του κάθε ἀντίδρασι, ὁ φτωχὸς νέος ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἄρχισε νὰ κλαίη μὲ δυνατούς, ἀσυγκράτητους λυγμούς.

. . . . . .

Ὁ χωροφύλακας πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὴ διεύθυνσι τῆς Ἀστυνομίας καὶ ζήτησε νὰ παρουσιασθῆ ἀμέσως στὸ διευθυντὴ γιὰ ὑπόθεσι ἐπείγουσα, ποὺ δὲ χωροῦσε καμμιὰ ἀναβολή. Σὲ λίγο τὸν δεχότανε ὁ κ. Ζερβαί, ποὺ, μ' ὅλο τὸ περασμένο τῆς ὥρας. βρισκόταν ἀκόμα στὸ γραφεῖο του.

— Τί τρέχει Πωλέ:... τὸν ἐρώτησε μ' ἐνδιαφέρον.

— Κύριε Διευθυντά... ἀπάντησε ὁ χωροφύλακας. Μὲ εἴχατε βάλει νὰ φυλάω κάτω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο τοῦ μεγάρου Γιάκομπσεν...

— Τὸ ξέρω... Ἔ, λοιπόν;

— Λοιπόν, πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα, κάποιος ἔριξε μιὰ πέτρα κι' ἔσπασε ἕνα τζάμι τοῦ δωματίου ἐκείνου ἀκριβῶς... κάποιος ἄνοιξε τὸ παράθυρο μὲ τὸ σπασμένο τζάμι, κι' ἔσκυψε μέσ' στὴ νύχτα... Ἐγὼ τοῦ φώναξα νὰ μπῆ μέσα.. Ὕστερα, ἔψαξα μέσ' στὸ σκοτάδι μήπως βρῶ ποιὸς εἶχε πετάξει τὴν πέτρα... Σὲ λίγα βήματα ἀπόστασι; ἔπιασα κάποιον ποὖτρεχε νὰ ξεφύγη... Πάλεψε δυνατὰ μέσ' στὰ χέρια μου. κατάφερα ὅμως νὰ τὸν κάνω καλά, καὶ νὰ τὸν τραβήξω μέσ' στὸ σπίτι... Φτάνοντας στὸ φῶς, εἶδα ὅτι ὁ αἰχμάλωτός μου ἦτανε μιὰ γυναῖκα!

— Γυναῖκα;! ρώτησε ἀναστατωμένος ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας.

— Ναί, γυναῖκα, κύριε διευθυντά:

— Τί εἶδους γυναῖκα;

— Περασμένης ἡλικίας, μὲ γκρίζα μαλλιά... Τὸ πρόσωπό της ὅμως ἔδειχνε ὅτι ἦταν ἄλλοτε ὁμορφη...

Ταραγμένος ὁ κ. Ζερβαὶ περπατοῦσε ἀπάνω-κάτω.

— Νάναι αὐτή:... ἀναρωτιότανε.

— Τῆς ἔδεσα τὰ χέρια, συνέχισε ὁ χωροφύλακας, ἐκείνη ὅμως μοῦ δάγκωσε μὲ λύσσα τὸ χέρι τὸ δικό μου.. Νά δέστε τί χάλια μοῦ τόκανε...

Καὶ ὁ χωροφύλακας ἔδειξε τὸ χέρι του, δεμένο μὲ ἕνα ματωμένο μαντήλι.

— Ὕστερα, συνέχισε, ἡ γυναῖκα ἄρχισε νὰ φωνάζη: «Ροβέρτο μου! Βοήθεια! Ροβέρτο μου!... Παιδί μου!...»

— Αὐτὴ εἶναι! φώναξε ὁ κ. Ζερβαὶ μὲ φοβερὴ ταραχή Καὶ τώρα, ποὺ τὴν ἔχεις;

— Τὴν ἔδεσα χειροπόδαρα καὶ τὴν κλείδωσα μέσ' στὸ δωμάτιο... Νὰ τὸ κλειδί.

— Πᾶμε! εἶπε ὁ διευθυντής.

Κατέβηκε τρέχοντας τὶς σκάλες τῆς ἀστυνομικῆς διευθύνσεως, μὲ τὸ χωροφύλακα πούτρεχε πίσω του, καὶ μπῆκε σ' ἕνα ἀμάξι. Στὸν ἀμαξᾶ ἔδωσε τὴ διεύθυνσι τοῦ κ. Γκρολλιὲ-Σαβέρν. Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐργαζότανε στὸ γραφεῖο του, ὅταν εἶδε τὸ διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας νὰ χυμάη μέσα φωνάζοντας:

— Πιάστηκε ἡ Ζουανέττα!

— Πῶς;! ἔκανε μὲ ταραχὴ ὁ κ. Γκρολλιὲ-Σαβέρν. Ἐλᾶτε... Ντυθῆτε. σᾶς παρακαλῶ, κι' ἀκολουθῆστε με..

— Ποῦ;

— Στὸ μέγαρο Γιάκομπσεν...

Σὲ λίγα λεφτά, ὁ εἰσαγγελεὺς εἶχε ἑτοιμαστῆ, κι' ἀκολουθοῦσε τὸν κ. Ζερβαί. Μέσα στὸ ἀμάξι ποὺ τοὺς πήγαινε πρὸς τὸ μέγαρο Γιάκομπσεν μὲ καλπασμό, ὁ εἰσαγγελεὺς θέλησε νὰ μάθη μερικὲς λεπτομέρειες:

— Πῶς ἔγινε αὐτό;... ρώτησε.

— Δὲν ξέρω πολὺ περισσότερα ἀπὸ σᾶς... ἀπάντησε ὁ κ. Ζερβαί. Ἤρθε ὁ χωροφύλακας ποὖχα τοποθετήσει γιὰ φρουρὸ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ Ροβέρτου νὰ μοῦ πῆ ὅτι εἶχε συλλάβει μιὰ γυναῖκα, πού. μόλις τὴν ἔδεσε, ἄρχισε νὰ φωνάζη: «Ροβέρτο! Βοήθεια!... Παιδί μου!...»

— Αὐτὴ εἶναι, ἡ ἄθλια! φώναξε ὁ κ. Γκρολλιὲ-Σαβέρν.

— Δὲ μπορεῖ παρὰ νἄναι αὐτή.

Τὸ ἀμάξι δὲν ἄργησε νὰ σταματήση μπροστὰ στὸ μέγαρο Γιάκομπσεν. Οἱ δυὸ ἄντρες πηδήσανε ἀπὸ μέσα, ἐνῶ ὁ χωροφύλακας πηδοῦσε ἀπὸ τὴ θέσι του δίπλα στὸν ἀμαξᾶ

— Ἀπὸ δῶ... τοὺς εἶπε.

Φτάσανε κι' οἱ τρεῖς μπροστὰ στὴν κλειδωμένη πόρτα τοῦ μικροῦ δωματίου τοῦ ἰσογείου. Ὁ χωροφύλακας ἔβγαλε τὸ κλειδὶ ἀπὸ τὴν τσέπη του. ξεκλείδωσε, κι' ἔκανε τόπο στοὺς δυὸ ἀνωτέρους του νὰ περάσουνε.

Πρῶτος ὥρμησε ὁ κ. Ζερβαὶ μέσα στὸ δωμάτιο καὶ δεύτερος ἀκολούθησε ὁ κ. Γκρολλιὲ-Σαβέρν. Εἶδανε τότε τὴ Ζουανέττα ποὖχε καταφέρει νὰ λύση τὰ χέρια της. καὶ προσπαθοῦσε τώρα μὲ τὰ ἐλευθερωμένα χέρια της νὰ λύση καὶ τὰ πόδια της... Βλέποντας ὅμως τοὺς τρεῖς ἄντρες νὰ χυμᾶνε μέσ' στὸ δωμάτιο, κατάλαβε ὅτι δὲν τῆς ἔμενε πιὰ καμμία ἐλπίδα... Ἔβγαλε λοιπόν, μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα ἀπὸ μιὰ κρυφὴ τσέπη τοῦ φουστανιοῦ της ἕνα μπουκαλάκι, τὸ ξεβούλωσε, καὶ τὸ ἄδειασε ὅλο μέσα στὸ στόμα της!

Ὁ κ. Ζερβαὶ τὴν εἶχε ἁρπαξει μέσα στὰ δυνατὰ χέρια του καὶ τὴν ἔσφιγγε μὲ μανία:

— Τώρα, τῆς φώναξε δὲ μπορεῖς ὅ,τι καὶ νὰ κάνης. νὰ μᾶς ξεφύγης!...

Ἡ Ζουανέττα τὸν κύτταζε μὲ ὑποσχεσιάρικο καὶ περιφρόνησι:

— Σᾶς ξέφυγα! τοῦ ἀπάντησε

Ἕνας σπασμὸς πόνου ἀλλοίωσε φριχτὰ τὰ χαρακτηριστικά της. Ἀφροὶ βγήκανε ἀπὸ τὸ στόμα της. Τὰ μάτια της καρφωθήκανε γυάλινα στὸ διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας καὶ στὸν εἰσαγγελέα.

— Νᾶσαστε καταραμένοι! μουρμούρισε ἀδύνατη ἡ φωνή της.

Τὸ κεφάλι της ἔπεσε πίσω καὶ χτύπησε δυνατὰ στὸ πάτωμα.

Ὁ κ. Ζερβαὶ σηκώθηκε.

— Εἶναι νεκρή! μουρμούρισε.

Ὁ Σαβέρν μὲ μεγάλη προσπάθεια κατάφερε ν' ἀποσπάση τὸ μικρὸ μπουκαλάκι ἀπὸ τὰ δάχτυλά της. ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ ξυλιάζουνε. Τόφερε στὴ μύτη του, κι' ἀμέσως ἔνοιωσε ἔντονη μιὰ μυρουδιὰ πικραμυγδάλου — τόσο ἔντονη. ποὺ τοῦφερε ζάλη...

— Πρωσσικὸν ὀξύ! εἶπε.

Ἡ μυρουδιὰ τοῦ πικραμυγδάλου εἶχε σκορπιστῆ σ' ὅλο τὸ δωμάτιο

— Δηλητηριάστηκε μὲ πρωσσικὸν ὀξύ... εἶπε ὁ κ. Ζερβαί Μόνο ἕνα τέτοιο δηλητήριο μπορεῖ νὰ φέρη τέτοιον κεραυνοβόλο θάνατο!...

— Νὰ πέθανε ἀλήθεια; ἀναρωτήθηκε δύσπιστα ὁ εἰσαγγελεύς. Σὰν ψέμμα μοῦ φαίνεται...

— Πέθανε! ἀπάντησε ἐπίσημα ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας. Τὰ βάσανά μας τελειώσανε...

— Καὶ τὰ βάσανα τῆς οἰκογενείας ντὲ Ροσβὲλ καὶ τοῦ φτωχοῦ Ροβέρτου! συμπλήρωσε ὁ κ. Γκρολλιὲ Σαβέρν.

Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἔστειλε τὸ χωροφύλακα νὰ φωνάξη τὴν κυρία Γιάκομπσεν, τὴ Ναδίνα, τὴν Τερέζα καὶ τὸν Ἀνδρέα. Σὲ λίγο, τὰ τέσσερα αὐτὰ ποσῶπα βρισκόντουσαν μέσα στὸ μικρὸ δωμάτιο τοῦ ἰσογείου. μπροστὰ στὴ νεκρὴ μὲ τὰ δεμένα πόδια.

— Ἡ Ζουανέττα! ψιθύρισαν ὅλοι μὲ μιὰ φωνή

Ὅλοι κυττάζανε τὸ πτῶμα μὲ φρίκη, καὶ φαινόντουσαν σὰ νὰ μὴν πιστεύανε τὰ μάτια τους...

— Εἶναι λιγοθυμισμένη; ρώτησε ὁ Ἀντρέας.

— Εἶναι νεκρή! τοῦ ἀπάντησε ἐπίσημα ὁ κ Γκρολλιὲ-Σαβέρν.

— Νεκρή;!

— Ναί.. Τὴν ἔπιασε ὁ χωροφύλακας Πωλὲ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ Ροβέρτου ποὺ τοὺς εἶχε ρίξει μιὰ πέτρα σπάζοντας ἕνα τζάμι, καὶ τὴν ἔφερε ἐδῶ μέσα. τὴν ἔδεσε, τὴν κλείδωσε κι' ἦρθε νὰ μὲ εἰδοποιήση... εἶπε ὁ κ. Ζερβαι. Τὴν ὥρα



— *Νὰ μὴν προφτάσω νὰ πάω ὡς τὸ κεφάλι τοῦ 'Αμερικάνου, ἂν σοῦ λέω ψέμματα!...*

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ποῦ μπαίναμε μαζὶ μὲ τὸν κ. Γκρολλιὲ-Σαβέρν, ἡ Ζουανέττα εἶχε καταφέρει νὰ λύσῃ τὰ χέρια της καὶ προσπαθοῦσε νὰ λύσῃ καὶ τὰ πόδια της. Βλέποντάς μας νὰ μπαίνουμε ἔνοιωσε ὅτι εἶχε χάσει πιὰ κάθε ἐλπίδα. Ἔβγαλε ἀπὸ μιὰ τσέπη της ἕνα μπουκαλάκι μὲ πρωσσικὸν ὀξὺ καὶ αὐτοκτόνησε!

Ἡ Παυλίνα κούνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι της:

—Πρόφταση ὅμως νὰ ἀναστατώσῃ τὸ Ροβέρτο... εἶπε σιγά. Ἀφοῦ τοῦ πέτοξε τυλιγμένο σὲ μιὰ πέτρα ἕνα γράμμα ποὺ τοῦ ἔγραφε ὅτι τοῦ κρύβαμε κάποιο μυστικὸ σοβαρὸ στὸ τέλος, τὴν ὥρα ποὺ ὁ γωροφύλακας τὴν ἔκλεισε ἐδῶ, ἔβαλε τὶς φωνές: «Ροβέρτο! Βοήθεια! Παιδί μου!»

—Τὴν ἄθλια! ἔκανε ὁ κ. Ζερβαί.

—Ὁ Ροβέρτος, μόλις ἄκουσε αὐτὴ τὴν ἄγνωστη φωνὴ μέσ' στὴ νύχτα, πετάχτηκε ὄρθιος. ἠλεχτρισμένος!... Ἀνακάστηκα νάρθω νὰ δῶ ποιὰ ἦταν αὐτὴ ποὺ φώναζε... Βρέθηκα μπροστὰ στὴ Ζουανέττα, πού, καὶ δεμένη, μὲ ἀπείλησε μὲ θυμωμένα λόγια: «Ὅ,τι καὶ νὰ κάνετε, δὲ θὰ μπορέσετε νὰ μ' ἐμποδίσετε νὰ τὸν δῶ! Νὰ τοῦ πῶ ὅτι εἶμαι ἡ μητέρα του, κι' ἐσεῖς ὅλοι εἴσαστε οἱ βασανισταί μου!»

— Λοιπόν:... ρώτησε ἡ Τερέζα παγωμένη.

—Γύρισα στὸ φτωχὸ Ροβέρτο καὶ προσπάθησα νὰ τοῦ διασκεδάσω τὶς ὑπόνοιες. Δὲ μὲ πίστεψε... Ἄρχισε νὰ κλαίῃ σὰ μικρὸ παιδί. Μάταια ἡ Φράνκα προσπάθησε καὶ προσπαθεῖ ἀκόμα νὰ τὸν συνεφέρῃ μὲ τὰ γάδια της, μὲ τὰ φιλιά της. Ἐκεῖνος κλαίει καὶ φωνάζει: «Θέλω νὰ ἰάθω ποιὰ εἶν' αὐτὴ ποὺ μὲ φώνεξε μὲ τ' ὄνομά μου, ποὺ μοῦ ζήτησε βοήθεια!»

Μέσ' στὴ σιωπὴ ποὺ ἀκολούθησε τὰ λόγια τῆς Βαρώνης ἀκούστηκε ξαφνικὰ ἡ φωνὴ τῆς Ναδίνας ποὺλεγε σιγά. ἐπίσημα:

—Ἡ φωνὴ τοῦ αἵματος!

Ὅλοι ἀνατριχιάσανε... Ὁ Ἀντρέας ὅμως θέλησε νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἐντύπωσι:

— Μὲ συγχωρεῖτε, μητέρα. εἶπε στὴν κουνησσα ντὲ Ροσθέλ, αὐτὴ ἡ γυναῖκα ὅμως ποὺ βρίσκεται τώρα μπροστά μας νεκρή, δὲν ἔχει δικαίωμα στὸ θεῖο αὐτὸ προνόμιο τῆς μητρότητος. Τὰ τόσα της φοβερὰ ἐγκλήματα τὴν κάνανε νὰ στεριωθῇ τὸν οἶκτο τῶν ἀνθρώπων τώρα ἂς τὴ συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς ποὺ μπροστά του θὰ παρουσιαστῇ... Ὅσο γιὰ τὸ τυχαῖο αὐτὸ περιστατικὸ ποὺ τὴν ἔκανε μητέρα τοῦ ἀγαπημένου μας Ροβέρτου, κανεὶς μας δὲν ἀμφιβάλλει ὅτι θέλησε νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ γιὰ τὴν ἐκβιαστικὴ σωτηρία της... Δὲ μᾶς ἐπιτρέπεται. λοιπόν, νὰ συγκινηθοῦμε γιὰ τὸν τελευταῖο ἐγκληματικὸ ἐκβιασμὸ αὐτοῦ τοῦ τέρατος!

—Ὁ ἀποθανὼν δεδικαίωται! ψιθύρισε ἐπίσημα ἡ Ναδίνα.

Καὶ ἔκανε τὸ σταυρό της.

Ὅλοι τὴ μιμηθήκανε. Ἐκεῖ, μπροστὰ στὸ πτῶμα αὐτῆς τῆς φοβερῆς γυναίκας ποὺ τοὺς εἶχε τόσο βασανίσει ζωντανή, γίνανε ξαφνικὰ ὅλοι τους χριστιανοί, γιὰ νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν Ὑπέρτατο Κριτὴ μὲ σιωπηλὴ ἱκεσία συχώρεσι γιὰ τὶ μεγάλη ἁμαρτωλή...

. . . . . .

Πρῶτος συνῆλθε ὁ κ. Ζερβαί.

—Κυρία κόμησσα. κυρία Βαρώνη. εἶπε μὲ μιὰ ὑπόκλισι γεμάτη σεβασμὸ μπροστὰ στὴ Ναδίνα καὶ στὴν Παυλίνα εἶναι ἀνάγκη νὰ πάρουμε ἀποφάσεις.. Πῶς θὰ ἀντιμετωπιστῇ αὐτὸ τὸ καινούριο περιστατικό;...

—Ναί. ἀλλὰ ἂς περάσουμε σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο... πρότεινε ὁ Ἀντρέας. νοιώθοντας φοβερὴ δυσφορία μπροστὰ στὴ νεκρὴ Ζουανέττα.

Ὅλοι περάσανε δίπλα. ἀφίνοντας τὸ χωροφύλακα Πωλὲ μόνο κοντὰ στὴ νεκρή.

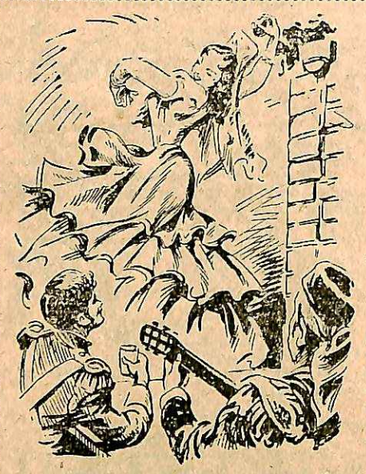
—Κυρία κόμησσα. εἶπε στὴν κυρία ντὲ Ρασθὲλ ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἐκεῖνη ποὺ σᾶς προξένησε τόσο κακὸ ποὺ ἔκανε τόσα φοβερὰ κι' ἀπίστευτα ἐγκλήματα τιμωρήθηκε μόνη της!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Γάμοι

Εἰς τοὺς τελέσαντας τοὺς γάμους τῶν δίδα Βασθάναν Λεων. Μάρτου καὶ κ. Γεωργίου Θεοδώρου. εὐνόεσθα κάθε εὐτυχίαν.

Οἰκογένεια Ντίνου Κοστοπούλου



Ὁ ἀξιωματικὸς ἀγάπησε μιὰ ὄμορφη νέα τοῦ λαοῦ ποὺ ἦταν περίφημη χορεύτρια...

Ἡ ἀληθινὴ ἱστορία τῆς Κάρμεν

Μιὰ περιπέτεια τοῦ Μεριμὲ στὴ Σεβίλλη

Ἡ «Κάρμεν» δημοσιεύθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1845 στὴν παρισινὴ «Ἐπιθεώρησι τῶν δύο κόσμων». Ἀλλά, γιὰ πολὺν καιρό, τὸ ἀθάνατο ἔργο τοῦ Προσπὲρ Μεριμὲ παρέμεινε ἄγνωστο γιὰ τὸ μεγάλο κοινό. Τὸ 1875, τέλος ,δηλαδὴ τριάντα χρόνια μετὰ τὴν πρώτη δημοσίευσί του. δύο ἔμπειροι θεατρικοὶ συγγραφεῖς, ὁ Μεγιὰκ καὶ ὁ Ἀλεβύ, ἀποφάσισαν νὰ καταπιαστοῦν μ' αὐτὸ κι' ἔβγαλαν τὸ γνωστὸ λιπρέττο. Ὁ Μπιζὲ ἔγραψε κατόπιν τὴ μουσική του. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ «Κάρμεν» ὡς ὄπερα κατέκτησε τὸν κόσμο καὶ στὰ τελευταῖα χρόνια ὁ κινηματογράφος μὲ τὰ ἄπειρα ἐκφραστικὰ μέσα ποὺ διαθέτει τὴν παρουσίασε στὸ κοινὸ κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους.

Ἡ κινηματογραφικὴ αὐτὴ ἀναπαραγωγὴ τοῦ ἔργου τοῦ Μεριμέ, ἔκανε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι ὅπου καὶ ἂν προεβλήθη μὲ τὰ τραγούδια καὶ τοὺς χορούς της.

Ὁ Μεριμὲ εἶχε πεθάνει πέντε χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν πρώτη παράστασι τῆς «Κάρμεν». Ὁ Μπιζὲ δὲ πέθανε μερικοὺς μῆνες ἔπειτα ἀπ' αὐτὴν (ἦταν τότε μόλις τριάντα ἑπτὰ χρόνων).

Πόσα δὲν γράφηκαν ἀπὸ τότε γι' αὐτὸ τὸ ἔργο! Οἱ ἱστορικοί, περίεργοι καὶ ἀδιάκριτοι ὅπως πάντα, ἀναρωτήθηκαν ἰδίως ἂν ἡ Κάρμεν ἦταν πραγματικὸ πρόσωπο ἢ ἁπλὸ δημιούργημα τῆς φαντασίας τοῦ Μεριμέ.

Ἡ ἀθάνατη αὐτὴ ἡρωῒδα τοῦ Γάλλου συγγραφέως εἶναι, ὡστόσο, λιγώτερο φανταστικὴ ἀπὸ ὅ,τι θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ.

Ὁ Μεριμὲ εἶχε κάνει ὡς γνωστόν, ἕνα ταξίδι στὴν Ἱσπανία κατὰ τὸ 1830 κι' εἶχε ἐπισκεφθῆ τὴν περίφημη «Φάμπρικα ντὲ Ταμπάκος» — τὸ Καπνεργοστάσιο — τῆς Σεβίλλης, ποὺ βρίσκεται στὴν πολυτραφουλημένη συνοικία τῆς Τριάνα. Ὅπως προκύπτει, λοιπόν, ἀπὸ μερικὲς ἐπιστολές του, ποὺ ἀνακαλύφθηκαν τελευταῖα γνωρίσθηκε ἐκεῖ μὲ μιὰ φλογερὴ τσιγγάνα, ποὺ εἶχε τὴ δύναμι νὰ τὸν κάμῃ ν' ἀλλάξῃ τὸ δρομολόγιό του καὶ νὰ μείνῃ μερικὲς ἑβδομάδες κοντά της.

Ἡ τσιγγάνα αὐτὴ λεγόταν Κάρμεν καὶ παρ' ὅλη τὴ νεαρὴ ἡλικία της, εἶχε μιὰ περιπετειώδη ζωή. Πρέπει νὰ ὑποθέσωμε ἀραγε ὅτι αὐτὴ του ἔνωσε τὴν «καμπὰ» τῆς ἱστορίας του; Πιθανό. Ἀλλὰ ἡ τσιγγάνα της Σεβίλλης δὲν ἦταν ἡ μοναδικὴ πηγὴ τῆς ἐμπνεύσεώς του.

Κατὰ τὸ ταξίδι του αὐτὸ στὴν Ἱσπανία, ὁ Μεριμὲ γνώρισε μιὰ ἡλικιωμένη Ἱσπανίδα ἀρχόντισσα, τὴν κόμησσα ντὲ Μοντίγιο, μητέρα τῆς Εὐγενίας ποὺ ἔγινε, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, σύζυγος τοῦ Ναπολέοντος 3ου καὶ αὐτοκράτειρα

Ἡ κόμησσα ντὲ Μοντίγιο, λοιπόν, ἔδειχνε μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ φιλολογία καὶ ἀφηγεῖτο στὸ Μεριμὲ διάφορες ἱστορίες καὶ θρύλους ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς πατρίδος της. Μία ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀφηγήσεις της ἀφοροῦσε κάποιον Τζιάκομο ἀπὸ τὴ Μαλάγα, ποὺ ὑπηρετοῦσε στὸ στρατὸ ὡς ἀξιωματικὸς καὶ ποὺ εἶχε ἀγαπήσει παράφορα μιὰ ὁμορφη νέα τοῦ λαοῦ ποὺ ἦταν περίφημη χορεύτρια. Ἡ νέα αὐτή, ὅμως, ἦταν μέλος μιᾶς σπείρας λαθρεμπόρων κι' ἀφοῦ κατάφερε νὰ μπλέξῃ τὸ Τζιάκομο σὲ μιὰ σκοτεινὴ ὑπόθεσι, τὸν ἔπεισε κατόπιν νὰ λιποτακτήσῃ καὶ νὰ φύγῃ μαζί της στὰ βουνὰ τῆς Ἀνδαλουσίας.

Ἐκεῖ ἀναμίχθηκαν μὲ λαθρεμπόριο καὶ συμμερίσθηκαν τὴν περιπετειώδη ζωή τους. Ἀλλ' ἡ φίλη τοῦ Τζιάκομο ἦταν ἕνα διαβολεμένο πλάσμα. Τὸν βαρέθηκε ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες κι' ἄρχισε νὰ ἐρωτοτροπῇ πότε μὲ τὸν ἕνα καὶ πότε μὲ τὸν ἄλλον. Μιὰ μέρα, τέλος, ὁ λιποτάκτης, ποὺ δὲν μποροῦσε ν' ἀνεχθῇ περισσότερο αὐτὴ τὴν μαρτυρικὴ ζωή, ρίχτηκε πάνω της καὶ τὴ σκότωσε μὲ τὸ μαχαίρι του. Ἔτρεξε δὲ κατόπιν νὰ παραδοθῇ στὶς ἀρχές. Ὁ Τζιάκομο καταδικάστηκε σὲ θάνατο κι' ἡ ἐκτέλεσίς του προκάλεσε μεγάλη συγκίνησι σ' ὅλη τὴν Ἱσπανία.

Ἡ νέα αὐτὴ λεγόταν Μερσεντές. Ἀλλ' ὁ Μεριμὲ τὴν βάφτισε Κάρμεν καὶ τὴν ἔκαμε τσιγγάνα, γι' ἀνάμνησι ἐκείνης ποὺ εἶχε γνωρίσει στὴ Σεβίλλη. Τὸ 1845 ἔγραφε στὴν κόμισσα ντὲ Μοντίγιο: «Ἐμεινα ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρες κλεισμένος στὸ σπίτι μου γιὰ νὰ γράψω μιὰ ἱστορία, ποὺ μοῦ εἴχατε ἀφηγηθῆ πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια καὶ ποὺ φοβᾶμαι, ὡστόσο, πὼς τὴν παραμόρφωσα, προσπαθῶντας νὰ τὴν ἀποδώσω. Πρόκειται γι' αὐτὸ. τὸν Τζιάκομο ἀπὸ τὴ Μαλάγα, ποὺ σκότωσε τὴ φίλη του, ἐπειδὴ ἐρωτοτροποῦσε μ' ὅλο τὸν κόσμο. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι, τὸν τελευταῖο καιρό, μελετῶ μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον τὰ ἤθη τῶν τσιγγάνων. Γι' αὐτό, ἔκαμα τὴν ἡρωῒδα μου τσιγγάνα».

Νά, λοιπόν, πῶς γεννήθηκε ἡ «Κάρμεν». Ἀπὸ μιὰ ἐφήμερη περιπέτεια τοῦ συγγραφέως της στὴ Σεβίλλη κι' ἀπὸ μιὰ ἀφήγησι, ποὺ ἀναφερόταν πιθανώτατα σὲ κάποιο πραγματικὸ γεγονός, τῆς κομήσσης ντὲ Μοντίγιο. Μιλῶντας σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἕνας Ἱσπανὸς συγγραφεὺς εἶπε πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια τὰ ἑξῆς: «Δὲν ὑπῆρξε ἡ Κάρμεν; Τί ἀνοησία. Ἀλλ' ἡ ἡρωῒδα τοῦ Μεριμὲ εἶναι ἀθάνατη! Ζῆ πάντα μέσα στὴν καρδιὰ ὅλων τῶν Ἱσπανῶν καὶ μέσα στὸ αἷμα ὅλων τῶν Ἱσπανίδων!»

✪✪✪

Ἡ καλύτερη ζωή!

Ὁ Γάλλος συγγραφεὺς Μπαλζὰκ ἀγαποῦσε πολὺ τὶς διασκεδάσεις. Ἔτσι, ὅταν πέθανε ἕνας γέρος καὶ τσιγγούνης θεῖος του, καὶ τοῦ ἄφησε ἕνα σοβαρὸ χρηματικὸ ποσό, ὁ Μπαλζὰκ γνωστοποίησε τὴν εἴδησι στοὺς φίλους του ὡς ἑξῆς:

—Χθὲς στὶς πέντε ἡ ὥρα το πρωῒ ὁ θεῖος μου κι' ἐγὼ περάσαμε σὲ μιὰ καλύτερη ζωή!...

Ἄνθρωποι βοηθημένοι στὸ χουβάρι

Ἡ ζωὴ ἑνὸς μισανθρώπου

ΠΡΙΝ ἀπὸ τριάντα περίπου χρόνια, τὸ Ζουάν-λὲ-Πὲν εἶχε ὀκτὼ μέτρια ξενοδοχεῖα, ἕνα σανιδένιο καζίνο. μερικὲς ἐπαύλεις σκορπισμένες ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ χίλιους περίπου κατοίκους.

Σήμερα ἔχει ὄχι λιγώτερα ἀπὸ ἑκατὸν εἴκοσι ξενοδοχεῖα ὑπερπολυτελείας μεγαλοπρεπῆ καζίνα. ἡγεμονικὲς ἐπαύλεις, ξακουσμένα σ' ὅλο τὸν κόσμο καμπαρὲ καὶ ὑπὲρ τὶς δέκα χιλιάδες μόνιμο πληθυσμό, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ξένους ποὺ πηγαίνουν ἐκεῖ γιὰ νὰ ξεκουρασθοῦν ἢ νὰ διασκεδάσουν.

Αὐτὸ τὸ θαῦμα ὀφείλεται σ' ἕναν Ἀμερικανό, ποὺ εἶχε τὸν τίτλο τοῦ «βασιλέως τῶν σιδηροδρόμων» καὶ ποὺ πῆγε νὰ ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ κατὰ τὸ 1921.

Ὁ Φράνκ Ζαὶν Γκοὺλντ — γι' αὐτὸν ἀκριβῶς πρόκειται— εἶδε τὸ Ζουὰν λὲ Πὲν σὰν ἐπιχείρησι. Εἶχε πάει ἐκεῖ γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν κόσμο, ποὺ τὸν ἐνοχλοῦσε καὶ τὸν ἐξευνέριζε. Ἀλλὰ τὸ πρακτικὸ πνεῦμα, ποὺ τὸν διέκρινε, δὲν τὸν ἄφηνε νὰ ἡσυχάσῃ. Ἀγόρασε, λοιπόν, μεγάλες ἐκτάσεις γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμὶ κι' ἔπειτα ἐγκατέστησε μιὰ «γαλακτοφόρο ἀγελάδα», δηλαδὴ ἕνα καζίνο, ποὺ προσείλκυσε ἀμέσως πλήθη ἐπισκεπτῶν, ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, ἀλλὰ κι' ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο!...

Θὰ νομίζετε ἴσως ὅτι σταμάτησε ἐκεῖ. Κάθε ἄλλο. Ἔκτισε σὲ λίγο ἕνα ξενοδοχεῖο, τὸ «Προβανσάλ», ποὺ οἱ διαφημίσεις του ἔλεγαν ὅτι προοριζόταν μόνο γιὰ ζαπλούτους. Ἔπειτα, ἀγόρασε τὸν παλιὸ ἱστορικὸ πύργο τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ τὸν ἀνακαίνισε.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὸ Ζουὰν λὲ Πὲν ἔγινε ὁ παράδεισος τῆς Ριβιέρας.

Στὰ κατοπινὰ χρόνια. ὁ Φράνκ Ζαὶν Γκούλντ ἀγόρασε στὴ Νίκαια τὸ «Παλαὶ ντὲ λὰ Μεντιτερανέ», ποὺ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλοπρεπέστερα καὶ πολυτελέστερα ξενοδοχεῖα τοῦ κόσμου, τὸ «Μάζεστικ» στὴ Νίκαια-Σιμιέζ. διάφορα ἄλλα ξενοδοχεῖα στὴν Κὸτ-ντ' Ἀζύρ, τὸ μεγάλο ἐργοστάσιο σοκολατοποιΐας Ροζὰν στὰ Πυρηναῖα, μιὰ πολυτελῆ ἔπαυλι μὲ σταῦλο στὶς Μαιζὸν Λαφίτ, καὶ διάφορες ἄλλες ἐπιχειρήσεις ἢ ἀκίνητα...

Ὅλα αὐτά. ὡστόσο, δὲν ἀποτελοῦσαν τίποτε ἐμπρὸς στὰ ὅσα εἶχε στὴν Ἀμερική. Γιατὶ ὁ Φράνκ Ζαὶν Γκοὺλντ συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν δέκα πλουσιωτέρων ἀνθρώπων τοῦ κόσμου. Πρᾶγμα ποὺ δὲν σημαίνει πὼς ἦταν κι' ἀπὸ τοὺς πιὸ εὐτυχισμένους. Ὅπως ἔγραψε κάποιος δημοσιογράφος, ἡ μονοδικὴ γαρὰ τῆς ζωῆς του ἦταν νὰ μαζεύῃ χρήματα. ποὺ δὲν ἤξερε κατόπιν τί νὰ τὰ κάμῃ.

Ὁ Φράνκ Ζαὶν Γκοὺλντ ἦταν. στ' ἀλήθεια. ἕνας γέρος ἀπὸ τὰ εἴκοσι πέντε χρόνια του. Καὶ σ' αὐτὸ συνετέλεσε ὄχι μόνον ὁ δύστροπος χαρακτῆρας του. Ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ζωῆς του τὸ πέρασε στὸ κρεβάτι. Πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ κάνῃ τοὺς πιὸ ἐπιτυχημένους συνδυασμοὺς καὶ νὰ καταστροπώνῃ τοὺς ἀντιπάλους του στὸ πεδίο τῶν οἰκονομικῶν του ἐπιδιώξεων.

Ὁ Ἀμερικανὸς Κροῖσος ζῆ ἀπὸ χρόνια μ' ἕνα μόνο νεφρό. Τὸ ἄλλο τοῦ τὸ ἔχουν ἀφαιρέσει. Ὑποφέρει ἐπίσης ἀπὸ χρονία προστατίτιδα.

Γιὰ τὴ θεραπεία τῆς τελευταίας παθήσεως ἔχει ὑποβληθῆ σὲ τέσσερες ἢ πέντε ἐγχειρήσεις. Ἀλλὰ πάντοτε χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ὁ ἴδιος εἶχε πῆ πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια:

—Μὲ τέσσερες γιατροὺς ἡμέρα καὶ νύχτα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου καὶ μὲ τόσα χρήματα ποὺ ἐξώδευσα. πῶς μποροῦσα νὰ γίνω καλά;

Οἱ προτιμήσεις του; Ἀλλὰ δὲν εἶχε σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς του καμμιὰ σχεδόν. Δὲν πάτησε ποτὲ τὸ πόδι του σὲ αἴθουσα κινηματογράφου, θεάτρου ἢ συναυλίας. Δὲν πῆγαίνει ποτὲ στὸ καζίνο καὶ δὲν δέχεται κανένα στὸ σπίτι του. Δὲν κατώρθωσε, ἄλλωστε, ν' ἀποκτήσῃ ποτὲ φίλους. Γιατὶ ὁ φόβος ὅτι κατέχεται ἀπὸ τὴν ἔμμονη ἰδέα ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ ζητοῦν κάτι... Εἶνε, νὰ τὸν πλησιάσουν πρόκειται νὰ τοῦ ζητήσουν κάτι... μ' ἄλλα λόγια. ὁ τύπος τοῦ κλασσικοῦ μισανθρώπου

Τὸ σπίτι του διευθύνεται ἀπὸ μιὰ γυναῖκα, πού, ἄλλωστε, ἔχει τεραστία ἐπίδρασι καὶ στὸν ἴδιο. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ καταγεται ἀπὸ τὴ γαλλικὴ Βρετάνη καὶ λέγεται Μάγδα Χόμο. Ἡ φύσις τὴν ἀδίκησε στὴν ἐμφάνισι. Τὴν προίκισε, ὅμως, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, μὲ μεγάλη εὐφυΐα διορατικότητα καὶ δραστηριότητα. Ἀξίζει μόνη της ὄχι ἕναν ἀλλὰ πολλοὺς ἄντρες. Στέκεται πάντα σὰν Κέρβερος κοντὰ στὸν κύριό της καὶ δὲν ἀφήνει κανένα νὰ τὸν πλησιάσῃ. Οὔτε τὴ σύζυγό του. Γιατὶ ἡ κυρία Γκούλντ ζῆ ἀπὸ χρόνια μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἄντρα της. Ἡ Γαλλὶς οἰκονόμος της ἔχει ἀπαγορεύσει. ἀλλωστε. τὶς ἐπισκέψεις. γιατὶ φοβᾶται μήπως ταράξῃ τὸ μεγάλο αὐτὸ παιδὶ ποὺ ἔχει ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψί της.

Ἀντίθετα μὲ τὸν κύριό της, ἡ δεσποινὶς Χόμο ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ σπὸρ καὶ εἶναι ἀρίστη κολυμβήτρια. Ἴδρυσε ἐξ ἄλλου, πολὺ ἀπὸ μερικὰ χρόνια μιὰ λέσχη θαλασσίου σκὶ στὸ Ζουὲν-λὲ-Πὲν καὶ ἀπὸ διακριτικότητα ὀνόμασε ἐπίτιμο πρόεδρό της τὴν κυρία Γκούλντ.

Ἡ δεσποινὶς Χόμο, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα καθήκοντά της. φροντίζει ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν ἀλληλογραφία τοῦ Ἀμερικανοῦ Κροίσου. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἔχει δύο γραμματεῖς στὴ διάθεσί της. Αὐτὴ διανέμει ἐπίσης τὶς δωρεὲς τοῦ Γκοὺλντ σὲ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα, ὀργανώσεις, ἄτομα κτλ.

Γενικά, εἶναι ὁ δεύτερος ἑαυτὸς τοῦ Γκούλντ.

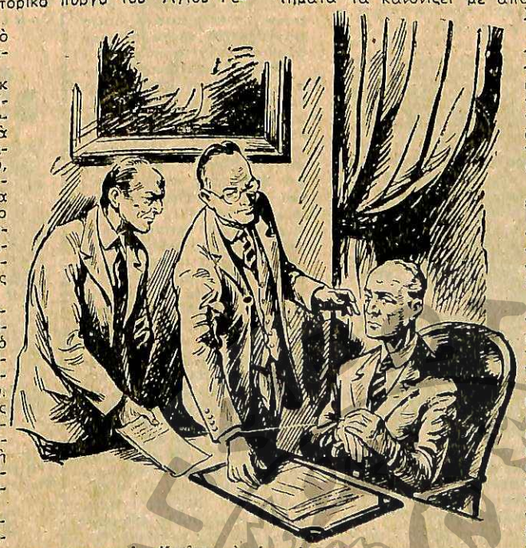
Ὁ Ἀμερικανὸς Κροῖσος θεωρεῖται ὡς μεγάλος φιλάνθρωπος. Ἀλλά, στὴν πραγματικότητα. ἀγνοεῖ τελείως πόσα χρήματα διαθέτει καὶ γιὰ ποιοὺς σκοπούς. Ὅλα αὐτὰ τὰ ζητήματα τὰ κανονίζει μὲ ἀπόλυτη πρωτοβουλία ἡ δεσποινὶς Χόμο.

Τὸ προσωπικὸ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Φράνκ Ζαὶν Γκοὺλντ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα μάγειρο καὶ δυὸ ὑπηρέτες, πού, ἄλλωστε, δὲν ἔχουν νὰ κάμουν καὶ μεγάλα πράγματα. Μαζί του ζοῦν ἐπίσης δυὸ ἔμπιστοί του, ποὺ διευθύνουν γιὰ λογαριασμό του τὶς ἐπιχειρήσεις του

Ἡ συνεργασία του μαζί τους εἶναι «σιωπηλή». Ὁ Ἀμερικανὸς Κροῖσος ἀκούει τὶς εἰσηγήσεις τους. ἀλλ' ἀποφεύγει τὶς συζητήσεις. Ἄλλωστε, εἶνε πολὺ σύντομος καὶ ἀπαντᾶ μ' ἕνα «ναί» ἢ μ' ἕνα «ὄχι». Κι' αὐτὸ εἶνε ὅλο.

Εἶνε ἀνάγκη μήπως νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι ὁ μεγάλος αὐτὸς ἄρρωστος πλήττει παντοῦ καὶ πάντα; Κάθε τόσο ἀγοράζει μιὰ ἔπαυλι, ἕναν πύργο, ἕνα ἀγρόκτημα καὶ στέλνει ἀμέσως τοὺς ἀνθρώπους του γιὰ νὰ τὰ διαρρυθμίσουν. μὲ τὴν πρόθεσι νὰ ἐγκατασταθῆ ὁριστικὰ ἐκεῖ. Ἀλλ' ἀφοῦ μείνῃ δύο ἢ τρεῖς μέρες. ἀφοῦ μείνῃ δύο ἢ τρεῖς μέρες. ἀφεύγει ἔπειτα... Γιατὶ δὲν βρίσκει τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πλῆξι, τὴν αἰώνια κι' ἀπέραντη πλῆξι, ποὺ ἔχει βάλει τὴν ἀνεξίτηλη σφραγίδα της στὴ ζωή του...

Αὐτὸ εἶναι τὸ καπρίτσιο τῆς ζωῆς ποὺ σὲ ὁδηγεῖ στὴν ἐντατικὴ προσπάθεια γιὰ νὰ δημιουργηθῆς καὶ πλουτίσῃς καὶ ὅταν πιὰ ὅλα αὐτὰ κατορθώνονται εἶσαι ἀνίκανος νὰ μεταχειρισθῆς γιὰ σένα αὐτὰ ποὺ συγκέντρωσες. Εἶναι σὰν ἐκεῖνον ποὺ εἶπε: «Στὰ ἑξήντα μου χρόνια ἀπέκτησα ἐπὶ τέλους τὴν πεῖρα τῆς ζωῆς. Ἀλλὰ τώρα μοῦ εἶναι ἄχρηστη».



Ὁ Ἀμερικανὸς Κροῖσος ἀκούει τὶς εἰσηγήσεις, ἀλλ' ἀποφεύγει κάθε συζήτησι...

✪✪✪

Ἀμερικανοὶ τραπεζίτες

Ὁ νεαρὸς ρεπόρτερ παίρνει συνέντευξι ἀπὸ ἕναν πλούσιο τραπεζίτη τῆς Ὀκλαχόμας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν..

—Πῶς ἀρχίσατε τὴν καριέρα σας;

—Νά: Ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα μου κρέμασα μιὰ τσιμπέλα μὲ τὴ λέξι «Τράπεζα». Τὴν ἄλλη μέρα ἕνας φίλος ἦρθε καὶ μοῦδωσε ἑκατὸ δολλάρια. Τὴ δεύτερη μέρα ἕνας ἄλλος μοῦδωσε διακόσια δολλάρια. Ἀπὸ τότε αὔξησα τόσο πολὺ ἡ πίστις μου, ὥστε κατέθεσα κι' ἐγὼ πενήντα δολλάρια ἀπὸ τὰ δικά μου λεφτά!...

Εἶναι ἴσως λίγο ὑπερβολικὸ ἀλλὰ δίνει κατὰ κάποιο τρόπο τὴν ἀλήθεια. Πολλὲς φορὲς οἱ ἐπιτυχίες τοῦ ἀνθρώπου δὲν κατορθώνονται μὲ τὴ συνήθη λογική. ἀλλὰ καὶ μὲ μιὰ «τρέλλα» ἢ μ' ἕνα τέχνασμα.

Η Ειλικρίνεια ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΓΑΜΟ

Οἱ βάσεις τῆς εὐτυχίας

"Ενα ἀντρόγυνο μπορεῖ νὰ εἶναι εὐτυχισμένο;

'Η ἀπάντησις σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα δὲν εἶναι τόσο εὔκολη ὅσο θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ φαντασθῆ. 'Υπάρχουν, βέβαια, πολλοὶ ἄνθρωποι ,ποὺ ἔχουν υἱοθετήσει χωρὶς καμμιὰ σκέψι, τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη ἄποψι. 'Αλλ' οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ ν' ἀναμασσοῦν λέξεις καὶ φράσεις ποὺ ἄκουσαν ἀπὸ ἄλλους καὶ ποὺ δὲν ἔχουν κανένα νόημα.

"Ας σταματήσωμε, ὅμως, στὸν ἄντρα καὶ στὴ γυναῖκα ποὺ παντρεύτηκαν ἀπὸ ἔρωτα.

'Ο ἔρως εἶναι ὁ πόθος μας ποὺ τὸν ἔχομε ἐξιδανικεύσει. 'Ο γάμος, ἀντίθετα, ἀπογυμνώνει τὸν πόθο μας ἀπὸ τὸ ἰδανικὸ πλαίσιο ποὺ τοῦ εἴχαμε φτιάξει. Καὶ δὲν περιορίζεται σ' αὐτὸ μόνον. 'Απογυμνώνει ἐπίσης καὶ μᾶς τοὺς ἰδιους. Καὶ μᾶς δείχνει ὅπως εἴμαστε. Μὲ τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματά μας, μὲ τὶς ἐξάρσεις καὶ τὶς ἀθλιότητές μας.

Εἶναι ὡραῖο νὰ φαντάζώμαστε ἕναν ἀγωνιστή, ποὺ ἔχει γιὰ στῖβο του τὴ ζωή. 'Αλλὰ γιὰ μιὰ γυναῖκα, ποὺ βλέπει τὸν ἄντρα της νὰ γυρίζη λαχανιασμένος ἀπὸ τὴ δουλειά του καὶ ποὺ παρακολουθεῖ ὄχι μόνο τοὺς ἀγῶνες του, ἀλλὰ καὶ τὶς ἀγωνίες του, αὐτὸς ὁ ἀγωνιστὴς γίνεται ἕνα ἄθλιο πλάσμα, ποὺ προκαλεῖ μόνο τὸν οἶκτο καί, κάποτε, τὴν περιφρόνησι. Καὶ γιὰ ἕναν ἄντρα, πού, γυρίζοντας στὸ σπίτι του, βλέπει τὴ γυναῖκα του νὰ ἱδρωκοπᾶη μέσα στὴν κουζίνα, μὲ τὰ μανίκια ἀνασηκωμένα καὶ ἀχτένιστα τὰ μαλλιά, τὸ ἰδανικὸ πλάσμα ποὺ ὠνειρεύτηκε καὶ πόθησε χάνει ἀμέσως ὅλη τὴ γοητεία του καὶ παύει νὰ τὸν συγκινῆ ὅπως πρῶτα.

'Αλλὰ θὰ πῆτε: αὐτὸ τὸ ἀντρόγυνο, ἔχει ἄφθονα οἰκονομικὰ μέσα. Ο ἄντρας δὲν σπάζει ἀδιάκοπα τὸ μυαλό του γιὰ νὰ μπορέση νὰ ἑνώση τὶς δύο ἄκρες τοῦ προϋπολογισμοῦ του κι' ἡ γυναῖκα δὲν πατάει τὸ πόδι της στὴν κουζίνα οὔτε κάνει καμμιὰ ἀπὸ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ γιατὶ ἔχει τὶς μαγείρισσες, τὶς καμαριέρες της καὶ κάθε ἄλλη ἄνεσι.

Σύμφωνοι! 'Αλλ' ὑπάρχουν μερικὲς ἄλλες ἀθλιότητες ποὺ δύο ἄνθρωποι ποὺ ζοῦν μαζὶ εἶναι ἀνίκανοι νὰ κρύψουν ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. 'Αλλοίμονο! "Αν εἶναι ἀλήθεια πὼς καὶ ἕνας ἄνθρωπος δὲν εἶναι μεγάλος γιὰ τὸν ὑπηρέτη του, εἶνε περισσότερο ἀλήθεια πὼς καμμιὰ γυναῖκα δὲν μπορεῖ νὰ διατηρήση ὅλη τὴ γοητεία της μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ συζύγου της, ποὺ τὴν βλέπει ὅλες τὶς ὧρες τῆς ἡμέρας κι' ὅλες τὶς ὧρες τῆς νύχτας καὶ πὼς κανένας ἄντρας δὲν μπορεῖ νὰ διατηρήση τὴν αἴγλη τοῦ ἀπαράμιλλου ἐραστοῦ μπροστὰ στὰ μάτια τῆς γυναίκας, μὲ τὴν ὁποίαν ζῆ μέσα στὸ ἴδιο σπίτι ὅλο τὸ εἰκοσιτετράωρο.

"Ετσι, ὁ γάμος εἶναι σὰν ἕνα «γκρέμισμα θεῶν». "Αντρας καὶ γυναῖκα πέφτουν σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὰ βάθρα τους. Καὶ καταντοῦν δυὸ κοινοὶ θνητοί, ποὺ ἀρχίζουν τότε ν' ἀνακαλύπτουν ἕνα σωρὸ ἐλαττώματα ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, νὰ γκρινιάζουν ἀκατάπαυστα καὶ νὰ φιλονεικοῦν.

'Απὸ τὴν ἄποψι αὐτή, θὰ μποροῦσε νὰ πῆ κανεὶς ὅτι οἱ γάμοι ποὺ γίνονται ἀπὸ συνοικέσιο ἢ στηρίζονται σὲ μιὰ ἀμοιβαία ἐκτίμησι βρίσκονται σὲ πλεονεκτικώτερη θέσι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἦταν ἀποτέλεσμα σφοδροῦ ἔρωτος.

'Αλλ' αὐτὸ εἶναι σωστὸ μόνο ὅταν ὑπάρχη συμφωνία χαρακτήρων, κλίσεων καὶ ἐπιδιώξεων μεταξὺ τῶν δύο συζύγων. Εἶναι ἀπαραίτητη, ἐξ ἄλλου, μιὰ κάποια ψυχικὴ ἀνωτερότης, ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἀμοιβαία κατανόησι.

"Ενα ἀντρόγυνο δὲν μπορεῖ, λοιπόν, νὰ εἶναι εὐτυχισμένο; Δὲν μπορεῖ νὰ συμβιώση ἁρμονικά;

Πῶς ὄχι! 'Αλλὰ γιὰ νὰ εἶναι εὐτυχισμένο, πρέπει ὁ ἄντρας καὶ ἡ γυναῖκα νὰ εἶναι φτιασμένοι γιὰ νὰ ζήσουν μαζί. Πρέπει, μ' ἄλλα λόγια, νὰ εἶναι δύο καλοί, ἔντιμοι καὶ εἰλικρινεῖς συνεταῖροι μιᾶς ἰδιότυπης μακροχρόνιας συμβιώσεως.

'Η ἀγάπη δὲν εἶναι ἴσως πάντα ἀπαραίτητη σ' αὐτὸ τὸν ἰδιότυπο καὶ ἰδιόμορφο συνεταιρισμό. Κι' ἐννοοῦμε τὴν ἀγάπη-πάθος. Εἶναι ἀπαραίτητη, ὅμως, ἡ ἁπλὴ καὶ χωρὶς ἄλλον προσδιορισμὸ ἀγάπη, ποὺ ἑνώνει δυὸ ἀνθρώπους μπροστὰ στὴν εὐτυχία καὶ τὴ δυστυχία, μπροστὰ στὸν πλοῦτο καὶ τὴ φτώχεια, μπροστὰ στὴν ὑγεία καὶ τὴν ἀρρώστεια, μπροστὰ σ' ὅλα τὰ καλὰ καὶ μπροστὰ σ' ὅλα τὰ κακά. Μποροῦμε ν' ἀποκαλέσωμε αὐτὴ τὴν ἀγάπη γιὰ νὰ τὴν ξεχωρίσωμε ἀπὸ τὴν ἄλλη, στοργή. 'Αλλ' αὐτὴ ἡ στοργὴ πρέπει νὰ εἶναι βαθειά, ἀπεριόριστη κι' ἀνεξάντλητη. Προσθέστε ἀκόμη μιὰ γερὴ δόσι ἀμοιβαίας τρυφερότητος, ποὺ δὲν πρέπει νὰ λείψη.

Μιὰ ἄλλη προϋπόθεσις τῆς εὐτυχισμένης καὶ ἁρμονικῆς συμβιώσεως εἶναι ἡ ἀμοιβαία ψυχικὴ εὐγένεια. Κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴ λέξι κρύβεται ἴσως ὅλο τὸ μυστικὸ τῆς συζυγικῆς ζωῆς. 'Απ' αὐτὴν τὴν ψυχικὴ εὐγένεια θὰ προκύψη ἡ ὀρθὴ ἐκτίμησις τῆς θέσεως καὶ τοῦ ρόλου καθενὸς ἀπὸ τοὺς δύο συζύγους καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη: ἡ ἀμοιβαία κατανόησις, ἡ σπουδαιοτέρα προϋπόθεσις τῆς εὐτυχίας τοῦ γάμου.

Μιὰ τρίτη προϋπόθεσις εἶναι ἡ ταυτότης τῶν βλέψεων, τῶν ἐπιδιώξεων καὶ τῶν σκοπῶν τῆς ζωῆς. Δύο σύζυγοι ποὺ βλέπουν τὴ ζωὴ μὲ διαφορετικὸ τρόπο ὁ καθένας δὲν μποροῦν νὰ εἶναι ποτὲ εὐτυχισμένοι. 'Η ζωή τους θὰ καταντήση ἀργὰ ἢ γρήγορα ἀληθινὴ κόλασις. Καὶ θὰ ἔρθη ἐποχὴ ποὺ θὰ καταριῶνται κι' οἱ δύο τὴ στιγμὴ ποὺ ἀποφάσισαν νὰ ἑνώσουν τὶς τύχες τους, γιὰ νὰ βρεθοῦν, ἀντὶ στὸν παράδεισο, ὅπως φαντάζονταν τὸ γάμο, στὴν ἀληθινὴ ἐπίγεια κόλασι.

Μιὰ τελευταία προϋπόθεσις, ποὺ ἴσως φανῆ κωμική, εἶναι ὅτι ὁ ἄντρας πρέπει νὰ καταλαβαίνη παντοῦ καὶ πάντοτε ὅτι ἡ γυναῖκα του σκέπτεται καὶ φέρνεται σὰν γυναῖκα κι' ἡ γυναῖκα ὅτι ὁ ἄντρας της σκέπτεται καὶ φέρνεται σὰν ἄντρας.

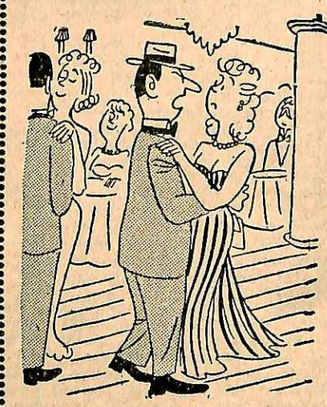
Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ποὺ φαίνεται τόσο εὔκολο εἶναι στὴν πραγματικότητα πολὺ δύσκολο. 'Υπάρχουν σύζυγοι ποὺ ἐμπνέονται ἀπὸ τὶς καλύτερες διαθέσεις ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Κι' ὡστόσο, δὲν μποροῦν νὰ συνεννοηθοῦν, γιατὶ ὁ καθένας βλέπει καὶ κρίνει τὰ πράγματα σύμφωνα μὲ τὴν ἰδιαίτερη ψυχολογία τοῦ φύλου του. Θέλετε ἕνα κλασσικὸ παράδειγμα; 'Ο ἄντρας εἶναι ἀνίκανος νὰ καταλάβη τὸ ἐνδιαφέρον τῆς γυναίκας του γιὰ τὴ μόδα κι' ἡ γυναῖκα δὲν συγχωρεῖ στὸν ἄντρα της τὸ ὅτι ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν πολιτική. Κι' ἕνα ἄλλο: 'Ο ἄντρας ἐπειδὴ ἐργάζεται νομίζει πὼς αὐτὸς εἶναι τὸ πᾶν. 'Η γυναῖκα, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἐπειδὴ κουράζεται μὲ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, βλέπει τὸν ἑαυτό της σὰν θῦμα, ποὺ τὸ ἐκμεταλλεύονται. Κι' ἕνα τρίτο ἀκόμη: 'Ο ἄντρας ἐκφράζει συνήθως μὲ σαφήνεια ἐκεῖνο ποὺ θέλει, ἀλλ' αὐτὴ ἡ σαφήνεια κρίνεται ἀπὸ τὴ γυναῖκα σὰν τυραννικὴ διάθεσι 'Η γυναῖκα, ἀντίθετα, προτιμάει τὶς περιστροφές, πρᾶγμα ποὺ κάνει τὸν ἄντρα της νὰ τὴν χαρακτηρίζη σὰν ὕπουλη καὶ ὑποκρίτρια καὶ ὄχι χωρὶς λόγο.

"Οταν ὑπάρχουν αὐτὲς οἱ τέσσερες προϋποθέσεις ποὺ ἀναφέραμε, δὲν χρειάζεται τίποτε ἄλλο γιὰ νὰ εἶναι ἕνα ἀντρόγυνο εὐτυχισμένο "Αν συνυπάρχη καὶ ἡ ἀγάπη-πάθος, τόσο τὸ καλύτερο!...

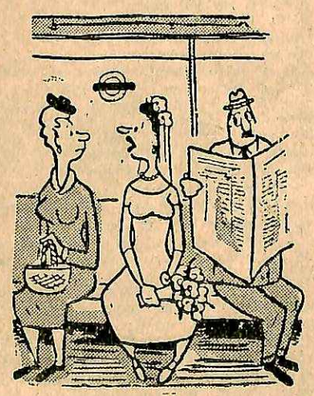
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σὲ εἰκόνες



— Καιρὸ ὀνειρευόμουν μιὰ τέτοια ἡσυχη γωνιὰ μακρυὰ ἀπὸ τὶς σπαζοκεφαλιὲς τῆς πόλεως!...



— Τί λές, γρυσῆ μου! Νὰ δώσω ἕνα τάλληρο γιὰ νὰ κρεμάσω τὸ καπέλλο μου σ' ἕνα καρφί;...



— "Ετσι ποὺ λές, Καίτη μου! Εἶχα κιόλας κατὰ τὰ δυὸ τρίτα παντρευτῆ. 'Ο παπᾶς ἦταν ἐκεῖ... 'Εγὼ ἤμουν ἐκεῖ... Μόνο ὁ γαμπρὸς δὲν ἤρθε!...

ΤΙ ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ σ' ἄλλες χῶρες

Μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἔρευνα

Τὸ διεθνὲς 'Ινστιτοῦτο Στατιστικῆς καὶ Οἰκονομικῶν Μελετῶν προσπάθησε τελευταῖα νὰ βρῆ τὸ μέσο μηνιαῖο μισθὸ (στὴν ἔννοια τοῦ μισθοῦ περιλαμβάνεται καὶ τὸ ἡμερομίσθιο, ἐφ' ὅσον πρόκειται γιὰ συνεχῆ ἐργασία) στὶς διάφορες χῶρες 'Απὸ τοὺς σχετικοὺς ὑπολογισμοὺς ἀπεκλείσθησαν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, οἱ μὴ συστηματικῶς ἐργαζόμενοι κι' ἀπὸ τ' ἄλλο, οἱ ἀμειβόμενοι πέσαν ἀπὸ τὸ κοινὸ μέτρο λόγω εἰδικότητος. Περιελήφθησαν, ἀντίθετα, οἱ ὑπάλληλοι, δημόσιοι καὶ ἰδιωτικοί, οἱ τεχνίτες, οἱ βιοτεχνικοὶ καὶ βιομηχανικοὶ ἐργάτες, ὡρισμένα ἐλευθέρια βιοποριστικὰ ἐπαγγέλματα κτλ.

Οἱ σχετικοὶ πίνακες, στοὺς ὁποίους ἀναφέρονται καὶ οἱ προσαυξήσεις λόγω οἰκογενειακῶν βαρῶν, ἔχουν ὡς ἑξῆς:

(Τὰ χρηματικὰ ποσὰ σημειοῦνται σὲ δραχμές).

1) 'Ηνωμένες Πολιτεῖες.
Μηνιαῖος μισθός: 3.870.000
Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα: 0.

2) Καναδᾶς.
Μηνιαῖος μισθός: 3.354.000.
Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα: 'Εξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν παιδιῶν καὶ ρυθμίζονται σύμφωνα μὲ ἕνα πολύπλοκο σύστημα. Γιὰ δύο παιδιὰ π. χ., 3—7 ἐτῶν, παρέχεται μηνιαῖο ἐπίδομα 165.000 δραχμῶν. Γιὰ 5 παιδιὰ 420.000 δραχμῶν.

3) Σουηδία.
Μηνιαῖος μισθός: 1.763.000
Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα: Γιὰ δύο παιδιά, τὸ μῆνα 150.000. Γιὰ 5 παιδιά, τὸ μῆνα 350.000.

4) Λουξεμβοῦργο.
Μηνιαῖος μισθός: 1.655.000.
Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα: 80.000 μηνιαίως γιὰ κάθε παιδί.

5) Νορβηγία.
Μηνιαῖος μισθός: 1.623.250.
Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα: 43.000 τὸ μῆνα γιὰ κάθε παιδὶ ἔπειτα ἀπὸ τὸ δεύτερο.

6) Αὐστραλία.
Μηνιαῖος μισθός: 1.550.000.
Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα: Γιὰ δύο παιδιά, τὸ μῆνα 60.000, γιὰ πέντε παιδιὰ 300.000.

7) Νέα Ζηλανδία.
Μηνιαῖος μισθός: 1.376.000.
Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα: 86.000 τὸ μῆνα γιὰ κάθε παιδί.

8) Δανία.
Μηνιαῖος μισθός: 1.376.000.
Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα: 200.000 τὸ μῆνα γιὰ κάθε παιδί.

9) Βέλγιο.
Μηνιαῖος μισθός: 1.311.500
Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα: 90.000 τὸ μῆνα γιὰ καθένα ἀπὸ τὰ δύο πρῶτα παιδιά, 130.000 γιὰ τὸ τρίτο, 170.000 γιὰ τὸ τέταρτο καὶ 210.000 γιὰ τὸ πέμπτο.

10) Γαλλία (περιοχὴ τοῦ Παρισιοῦ).
Μηνιαῖος μισθός: 1.204.000
Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα: Γιὰ δύο παιδιὰ τὸ μῆνα 500.000. γιὰ πέντε παιδιὰ 1.450.000.

11) 'Αγγλία.
Μηνιαῖος μισθός: 1.144.000.
Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα: 45.000 τὸ μῆνα γιὰ κάθε παιδί.

12) 'Ολλανδία.
Μηνιαῖος μισθός: 950.000.
Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα: Γιὰ δύο παιδιά, τὸ μῆνα 115.000. γιὰ πέντε παιδιά, τὸ μῆνα 310.000.

13) Σοβιετικὴ Ρωσία.
Μηνιαῖος μισθός: 860.000.
Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα: 50.000 τὸ μῆνα γιὰ τὸ τέταρτο παιδὶ (γιὰ τὰ τρία πρῶτα δὲν παρέχεται τίποτε). 80.000 γιὰ τὸ πέμπτο. 90.000 γιὰ τὸ ἕκτο.

14) 'Ιρλανδία.
Μηνιαῖος μισθός: 795.500.
Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα: 30.000 τὸ μῆνα γιὰ κάθε παιδὶ ἔπειτα ἀπὸ τὸ τρίτο.

15) Αὐστρία.
Μηνιαῖος μισθός: 714.000.
Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα: 80.000 τὸ μῆνα γιὰ κάθε παιδί.

16) Τσεχοσλοβακία.
Μηνιαῖος μισθός: 683.700.
Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα: 30.000 τὸ μῆνα γιὰ τὸ πρῶτο παιδί, 35.000 γιὰ τὸ δεύτερο, 107.000 γιὰ τὸ τρίτο, 165.000 γιὰ τὸ τέταρτο, 230.000 γιὰ τὸ πέμπτο.

17) 'Ιταλία.
Μηνιαῖος μισθός: 645.000.
Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα: 210.000 τὸ μῆνα γιὰ κάθε παιδί.

18) Οὐγγαρία.
Μηνιαῖος μισθός: 560.000.
Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα: 235.000 τὸ μῆνα γιὰ κάθε παιδί.

19) Βραζιλία.
Μηνιαῖος μισθός.: 527.000.
Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα: 6.000 τὸ μῆνα γιὰ καθένα ἀπὸ τὰ ὀκτὼ πρῶτα παιδιὰ καὶ 9.000 γιὰ τὰ ἑπόμενα.

20) Οὐρουγουάη.
Μηνιαῖος μισθός: 430.000.
Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα: 35.000 τὸ μῆνα γιὰ κάθε παιδί

21) Χιλή.
Μηνιαῖος μισθός: 244.000.
Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα: 20.000 τὸ μῆνα γιὰ κάθε παιδί.

'Απὸ τοὺς ἀνωτέρω ἀριθμοὺς προκύπτει ὅτι οἱ μεγαλύτεροι μισθοὶ πασέχονται στὴ Βόρειο 'Αμερική ('Ηνωμένες Πολιτεῖες καὶ Καναδᾶς) καὶ οἱ μικρότεροι στὴ Νότιο 'Αμερική. Οἱ πέντε χῶρες ποὺ παρέχουν τοὺς μεγαλύτερους μισθοὺς εἶναι μὲ τὴ σειρά: 'Ηνωμ. Πολιτεῖες Καναδᾶς, Σουηδία, Λουξεμβοῦργο καὶ Νορβηγία. 'Η 'Ελλὰς περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν χωρῶν ποὺ ἀμείβουν μὲ τὸν πιὸ γλίσχρο τρόπο τὴν ἐργασία καὶ κατέχει μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες θέσεις στὴν κατάταξι αὐτή.

'Απὸ τὰ ἀνωτέρω προκύπτει ἐξ ἄλλου, ὅτι τὰ οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα εἶναι σχεδὸν ἀνύπαρκτα στὶς δυὸ μεγαλύτερες χῶρες τοῦ κόσμου, τὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες καὶ τὴ Σοβιετικὴ Ρωσία. Τὰ ὑψηλότερα οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα παρέχονται στὴ Γαλλία καὶ στὴν 'Ιταλία.

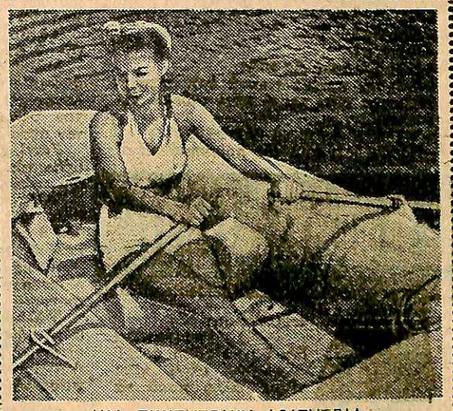
✪✪

"Αχρηστοι ὑπολογισμοί

Μὴ ἔχοντας τί ἄλλο νὰ κάνουν, διάφοροι ἄνθρωποι, ἐπιστήμονες καὶ μή, ἀσχολοῦνται μὲ τὶς πιὸ περίεργες μετρήσεις.

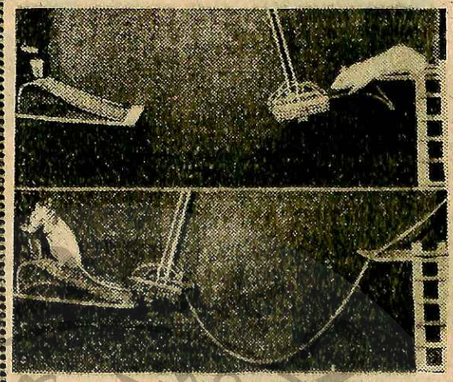
"Ετσι, κάποιος 'Αμερικανὸς φυσικὸς κοπίασε ὄχι λίγο γιὰ νὰ βρῆ ὅτι ἡ θερμότης ἑνὸς κοινοῦ ξυλίνου σπίτου φτάνει τοὺς 1.500 βαθμούς. "Αλλος πάλι βρῆκε ὅτι ἡ μέση ταχύτης ἑνὸς μυρμηγκιοῦ εἶναι 4 μέτρα στὸ λεπτό. 'Ενας τρίτος ὑπελόγισε ὅτι ἕνα μαγνὸ Μπικίνι σκεπάζει περίπου 1280 τετραγωνικοὺς πόντους τοῦ γυναικείου σώματος κι' ἀφίνει ἐκτεθειμένους 21.100 πόντους. Κάποιος ζωολόγος ἔκαμε παρατηρήσεις ἐπὶ πολὺν καιρὸ γιὰ νὰ ἐξακριβώση... πρὸς ποιὸ μέρος εἶναι στριμένες οἱ οὐρὲς τῶν γουρουνιῶν, καὶ βεβαιώθηκε τελικὰ πὼς γυρίζουν πότε πρὸς τὸ ἕνα καὶ πότε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος

Τέλος, δὲν πρέπει νὰ ξεχάσουμε ἐκεῖνον ποὺ μέτρησε τὴν ταχύτητα μὲ τὴν ὁποία προχωρεῖ τὸ ραγισμα ἑνὸς γυαλιοῦ τὴ στιγμὴ ποὺ σπάζει, καὶ τὴ βρῆκε περίπου 1100 χιλιόμετρα τὴν ὥρα.



ΜΙΑ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΗ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ

'Η Γιόδε Μαϊλοῦντεν, μιὰ Σουηδέζα 18 χρόνων, συνήθιζε νὰ πηγαίνη στὴν 'Εμπορικὴ Σχολὴ στὴν ὁποία φοιτοῦσε διασνίζοντας τὴν λίμνη Μέλερ μὲ μιὰ λαστιχένια βάρκα καὶ φορῶντας μαγιό. Οἱ καθηγηταί της δὲν τὸ ἔκαναν παραπηρήσεις καὶ τὶς ζήτησαν νὰ γρησιμοποιῆ γιὰ τὶς μετακινήσεις της τὰ συνήθη μεταφορικὰ μέσα. ντυμένη «εὐπρεπῶς»! Οἱ συμμαθηταί της τότε τὴν ἀνάρασαν μιὰ μοτοσυκλέττα καὶ τῆς τὴν γάρισαν μὲ τὸν ὅρο νὰ πηγαίνη πάλι στὴ Σχολὴ μὲ μαγιό. 'Η Γιόδε συμμορφώθηκε μὲ τὴν ἐπιθυμία τῶν συμμαθητῶν της ἀλλὰ τὴν φορὰ αὐτὴ οἱ καθηγηταί της τὴν ἀπέβαλαν.



Η ΕΞΥΠΝΑΔΑ ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

'Ο Κινέζος Δρ. Λὸ - Σέγκ - Τσάϊ, καθηγητὴς τῆς ψυχολογίας στὸ πανεπιστήμιο τῆς Νέας 'Ορλεάνης τῶν 'Ην. Πολιτειῶν δοκίμασε μὲ κινέζικη ὑπομονὴ τὴν ἐξυπνάδα τῶν ποντικῶν. Τοποθέτησε ἕνα ποντικὸ σ' ἕνα σημεῖο καὶ ἀπέναντι τὴν τροφή του. Στὸ κενὸ ποὺ ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν δυὸ αὐτῶν σημείων κοέμασε μιὰ κούνια. 'Ο ποντικὸς τότε. ὁμοιώνεως ἀπὸ τὸ ἐνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως γρησιμοποίησε τὴν κούνια σὰν τέλειος ἀκροβάτης καί, ὅπως φαίνεται στὴ φωτογραφία μας, ἔφτασε τὴν τροφή του!...



ΣΧΑΡΑ ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΦΩΤΙΕΣ

'Η σχάρα αὐτὴ ἀπὸ ἀνοξείδωτο μέταλλο ποὺ προσαρμόζεται πάνω στὴν ἠλεκτρικὴ κούζινα ἢ τὴν κουζίνα τοῦ γκαζιοῦ γιὰ τὸ ὑψιστο μπιστεκιών. φουγαντῶν κλπ. μποροῦ θαυμάσια νὰ γρησιμοποιηθῆ γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ καὶ πάνω σὲ μιὰ φωτιὰ ἀπὸ κάοβουνα.

Ἱστορικὸ διήγημα

Ο ΠΑΙΔΟΚΤΟΝΟΣ



— Σκότωσέ με, πατέρα! τὸν παρακάλεσε ἡ Αἰμιλία.

— Αἰμιλία!
— Πατέρα!
— Πῶς ἔφτασες ὡς ἐδῶ;
— Γιὰ τὴν πονεμένη ψυχὴ ἑνὸς πατέρα δὲν ὑπάρχουν οὔτε τείχη, οὔτε σίδερα, οὔτε φρουροί!
— Ἀλλὰ τί ἤθελες νὰ κάμης;
— Νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν πρίγκηπα νὰ σ' ἐλευθερώση!
— Ὁ Γκουαστάλα δὲν θὰ τὸ κάμη ποτέ!
— Δὲν μένει τότε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ τὸν σκοτώσω!

Ἡ Αἰμιλία ἔτρεξε κοντὰ στὸν πατέρα της καὶ τοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα μὲ τὸ νέρι.

— Μίλα σιγώτερα, πατέρα, τὸν παρακάλεσε. Θὰ σ' ἀκούσουν!... Οἱ φρουροὶ τοῦ Γκουαστάλα στέκονται στὸ δωμάτιο ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπὸ αὐτὴ τὴν ταράτσα...

Ὁ Οὐτσάρντο Γκαλόττι φάνηκε πιὸ ἤρεμος.

Ἡ Αἰμιλία εἶχε καθίσει τώρα σ' ἕναν ξύλινο πάγκο καὶ προσκάλεσε τὸν πατέρα της, κοντά της.

— Δυστυχισμένε πατέρα!... εἶπε μὲ ὑπόκωφη φωνή.

Δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ ὅμορφα μάτια της καὶ δάγκωνε τὴν ἄκρη τοῦ μαντηλιοῦ της γιὰ νὰ μὴν ξεφωνίση. Ἡ καρδιά της σπαραζόταν ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν ἀπελπισία.

Τί σκληρὴ τύχη στ' ἀλήθεια, ἡ δική της!

Γιὰ κάμποσο καιρό, εἶχε νομίσει πὼς ἦταν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη νέα τοῦ κόσμου. Ἀλλά, ξαφνικὰ τὰ ὄνειρα κι' οἱ ἐλπίδες της σωριάστηκαν σ' ἐρείπια. Εἶνε γάσει μὲ μιᾶς τὰ πάντα! Καὶ κιδρύνευε τώρα νὰ χάση ἀκόμη καὶ τὴν τιμή της.

Αἰτία γιὰ ὅλα αὐτὰ ἦταν ὁ ἄθλιος Μαρινέλλι, ἡ κολασμένη ψυχὴ τοῦ Γκουαστάλα.

Πόσο ἀπάνθρωπα τὴν εἶχε ἐκδικηθῆ, γιατὶ δὲν εἶχε ὑποκύψει ἄλλοτε στὶς ἐλεεινὲς προτάσεις του!

Τὸ πρῶτο του θῦμα ἦταν ὁ κόμης Ἀπιάνι, ὁ ἀγαπημένος τῆς Αἰμιλίας.

Μόλις ὁ Μαρινέλλι ἔμαθε τὴν τρυφερὴ ἀγάπη ποὺ τοὺς ἔνωνε καὶ πὼς ὁ Ἀπιάνι λογάριαζε νὰ κάμη τὴν Αἰμιλία γυναῖκα του. Βρῆκε μιὰ ἀσήμαντη ἀφορμὴ γιὰ νὰ τὸν προσκαλέση σὲ μονομαχία.

Γιατὶ εἶνε τυφλωθῆ τόσο πολὺ ἀπὸ τὸν πόθο τῆς ἐκδικήσεως ποὺ δὲν δίστασε νὰ διακινδυνεύση τὴ ζωή του.

Ἀλλ' ἡ τύχη τὸν εὐνόησε. Σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ ξίφος του τρύπησε πέρα ὡς πέρα τὸν ἀντίπαλό του λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὴν καρδιά.

Ὁ κόμης Ἀπιάνι ξεψύχησε ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμές, προφέροντας τὸ ὄνομα τῆς ἀγαπημένης του Αἰμιλίας.

Ἀλλ' ὁ Μαρινέλλι δὲν ἱκανοποιήθηκε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐκδίκησι. Ἄρχισε νὰ ἐξυμνῆ μὲ σατανικὴ ἐπιτηδειότητα τὴν ὁμορφιὰ τῆς Αἰμιλίας στὸν Γκουαστάλα, ὥσπου τὸν ἔπεισε νὰ βάλη τοὺς ἀνθρώπους του νὰ τὴν ἁπαγάγουν καὶ νὰ τὴν ὁδηγήσουν στὸν πύργο του.

Ἔτσι, ὅλα θὰ τέλειωναν μὲ τὴν ἀτιμωσί της.

Ἡ Αἰμιλία σκεφτόταν μὲ φρίκη τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ χρειαζόταν νὰ τὸν ἀντιμετωπίση.

Τὴν εἶχε ἐπισκεφθῆ δυὸ φορὲς ἀλλὰ καὶ τὶς δυὸ φορὲς τῆς εἶχε φερθῆ μὲ λεπτότητα κι' εὐγένεια.

Ἀλλ' ἡ νέα εἶχε διαβάσει μέσα στὸ βλέμμα του τὸν τρομερὸ πόθο ποὺ τοῦ φλόγιζε τὰ σωθικά. Κι' ἤξερε πὼς δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ φανερώση τοὺς πραγματικοὺς σκοπούς του.

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγεμα, ὅπως ἦταν βυθισμένη στὴ λύπη καὶ τὴν ἀπελπισία της, ἄκουσε ξαφνικὰ βήματα.

Ἦταν μήπως ὁ Γκουαστάλα;

Ὄχι. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἐμφανίστηκε μπροστά της ὁ πατέρας της.

Ὁ Ὀντοάντο Γκαλόττι ἦταν ἕνας ἀνδρεῖος ἀξιωματικός ποὺ εἶχε νεοάσει πολεμώντας κάτω ἀπὸ τὴ σημαία τοῦ Γκουαστάλα κι' εἶχε διακριθῆ σὲ ἀναρίθμητες μάχες. Θὰ τοῦ ὑπενθύμιζε λοιπὸν τώρα τὶς ὑπηρεσίες του θὰ τοῦ ἔβδεινε τὶς πλνὲς ποὺ εἶνε στὸ στῆθος του κι' ἦταν βέβαιος, ὅτι μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ τὸν ἔκανε νὰ τοῦ ἐανδείξη τὴν κόρη του.

— Εἶνε ἄγριος ἀλλὰ καλὸς κατὰ βάθος εἶπε στὴν Αἰμιλία. Δὲν μπορεῖ νὰ μὴν συγκινηθῆ!...

— Πόσο λίγο τὸν ξέρεις, πατέρα! ἀπάντησε ἡ νέα. Ἀλλὰ κι' ἂν αὐτὸ ἦταν σωστό, ἐξηνᾶς τὸ Μαρινέλλι;... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν θὰ μοῦ συγχωρέση ποτὲ ὅτι τὸν περιφρόνησα... Ὁ Γκουαστάλα δὲν εἶνε παρὰ ἕνα τυφλὸ ὄργανο στὰ χέρια του... Τὸν κινεῖ ὅπως θέλει, γιὰ νὰ συμπληρώση τὴν ἐκδίκησί του... Δὲν τοῦ ἦταν ἀρκετὸ τὸ αἷμα τοῦ Ἀπιάνι. Προσπαθεῖ τώρα νὰ μὲ ἀτιμάση, παραδίνοντάς με στὰ χέρια τοῦ πρίγκηπα...

— Δὲν θὰ τὸ κατορθώση ποτέ, ὅσο ἐνὼ ζῶ! εἶπε ὁ Γκαλόττι, χτυπῶντας τὴ γροθιά του πάνω στὸ στῆθος του.

Ἡ Αἰμιλία τὸν κύτταξε μὲ ἔκφρασι στοργῆς, ἀλλὰ καὶ συμπόνοιας.

— Πατέρα μου, ἀπάντησε, ξεχνᾶς πὼς εἶσαι γέρος καὶ μόνος. Τί μπορεῖς νὰ κάμης μπροστὰ στὸ Γκουαστάλα καὶ τοὺς ἀνθρώπους του; Κι' ἔπειτα, βρίσκεσαι στὴν ὑπηρεσία του καὶ τοῦ χρωστᾶς τυφλὴ ὑπακοή...

Ὁ Ὀντοάντο Γκαλόττι τινάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Ἀρνοῦμαι νὰ τὸν ὑπηρετήσω περισσότερο! φώναξε. Θὰ σπάσω τὸ ξίφος μου καὶ θὰ πετάξω τὰ κομμάτια του στὰ πόδια του!...

Ἡ Αἰμιλία κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι της.

— Τί τὸ ὄφελος, δυστυγισμένε μου πατέρα; εἶπε. Θὰ σὲ σκοτώσουν κι' ἡ κόρη σου θὰ μείνη ἀνυπεράσπιστη στὰ χέρια ἐκείνων ποὺ θέλουν νὰ τὴν καταστρέψουν.

— Καὶ μήπως τώρα ποὺ ζῶ μπορῶ νὰ σὲ προστατεύσω;

— Μπορεῖς, πατέρα, ἀπάντησε ἡ Αἰμιλία, ἐνῶ μιὰ λάμψι περνοῦσε ἀπὸ τὰ μάτια της.

— Μὲ ποιὸ τρόπο;

— Πατέρα, εἶπε ἡ νέα, ἂν ἤξερα ὅτι θὰ κατάφερνα νὰ τὸν ἐξοργίσω γιὰ νὰ τὸν κάμω νὰ μὲ σκοτώση, δὲν θὰ ζητοῦσα τὴ συνδρομή σου... Ἀλλ' εἶμαι γυναῖκα νέα καὶ φοβᾶμαι, μήπως ὑποκύψω...

— Αἰμιλία!

— Εἶνε στιγμὲς ποὺ δὲν θάθελα νὰ πεθάνω πατέρα... Ἡ ζωὴ καὶ τὰ νειάτα μιλᾶνε μέσα μου... Καὶ τί δὲν θὰ μποροῦσα νὰ κάμω γιὰ νὰ μὴν πεθάνω!

Ἔφριξε κι' ἡ ἴδια γιὰ τὰ λόγια της.

— Λυπήσου με, πατέρα, συνέχισε. Σοῦ ἄνοιξα, ὅπως εἶδες, τὴν καρδιά μου... Φοβᾶμαι τὴ γυναικεία ἀδυναμία μου... Μὴ μ' ἀφήσης ν' ἀτιμασθῶ...

— Τί μπορῶ νὰ κάμω;

— Εἶπες πρωτύτερα πὼς ἤθελες νὰ σπάσης τὸ ξίφος σου... Προτοῦ πραγματοποιήσης, ὅμως, αὐτὴ τὴν ἀπόφασί σου, πρέπει νὰ κάμης κάτι ἄλλο...

Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, ἡ Αἰμιλία ἔφερε τὰ νέρια στὸ στῆθος της.

— Σκότωσέ με, πατέρα, παρακάλεσε.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκαν βήματα στὸ διάδρομο. Ἡ Αἰμιλία γονάτισε μπροστὰ στὸν πατέρα της.

— Ἔρχεται, τοῦ εἶπε. Ἀναγνωρίζω τὸ βῆμα του... Εἶνε ὁ Γκουαστάλα... Ἐμπρός, μὴν διστάζης πατέρα... Ὅλοι οἱ πρόγονοί μας ἔζησαν τίμιοι... Θ' ἀφήσης, λοιπόν, τὴ μικρή σου Αἰμιλία ν' ἀτιμασθῆ;... Λυπήσου με... Σκότωσέ με, πατέρα!...

Τὰ βήματα πλησίαζαν στὴν πόρτα. Ὁ Ὀντοάντο Γκαλόττι ἔβγαλε τὸ ξίφος του ἀπὸ τὴ θήκη. Ἔπειτα, σήκωσε τὸ χέρι του.

.....

Ὁ πρίγκηπας τῆς Γκουαστάλα, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα, ἀντίκρυσε ἕνα ἀνατριχιαστικὸ θέαμα. Ἡ Αἰμιλία σφάδαζε στὸ πάτωμα πληγωμυρισμένη στὰ αἵματα, ἐνῶ ὁ πατέρας της, σκυμμένος πάνω της, γελοῦσε ἀπαίσια... Ὁ δυστυχισμένος εἶχε χάσει τὸ λογικό του!...

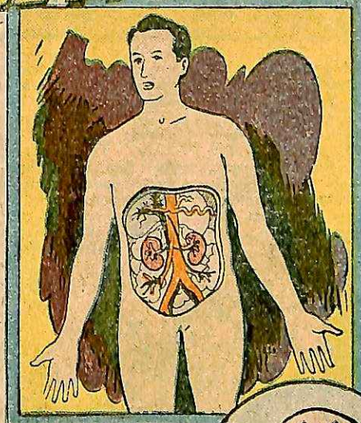
Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ πλούσιος καὶ ἰσχυρὸς ἄρχοντας ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸν πύργο του καὶ κανεὶς δὲν ἔμαθε πιὰ τίποτε γι' αὐτόν.

Τὸ πριγκηπᾶτο τῆς Γκουαστάλα συγχωνεύθηκε τότε μὲ τὸ δουκᾶτο τῆς Πάρμας. Ὁ ἄθλιος Μαρινέλλι ἀναμίχθηκε, σὲ λίγο, σὲ μιὰ συνωμοσία ἐναντίον τοῦ καινούργιου νωσδεσπότου καὶ τερμάτισε τὴ ζωή του πάνω στὴν ἀγχόνη.

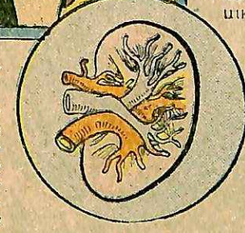
ΑΛΦΡΕΝΤΟ ΒΑΝΝΙ

Ἡ Ὑαλουρονιδάση θεραπεύει τὴ ΝΕΦΡΟΛΙΘΙΑΣΙ

Ἀνακαλύφθηκε χάρις στοὺς νέγρους



Ἡ θέσις τῶν νεφρῶν στὸ σῶμα μας.



Τομὴ νεφροῦ σὲ μεγέθυνσι.

Ἡ μοναδικὴ σχεδὸν θεραπεία τῆς νεφρικῆς λιθιάσεως ἦταν ὡς προχθὲς ἡ ἐγχείρησις. Ἀλλά, στὸ μέλλον, ἡ θεραπεία αὐτῆς τῆς παθήσεως θὰ γίνεται χωρὶς χειρουργικὴ ἐπέμβασι, χάρις σὲ μιὰ οὐσία ποὺ ἀποδίδει, στὴν προκειμένη περίπτωσι, θαυματουργὰ ἀποτελέσματα. Ἡ οὐσία αὐτὴ καλεῖται «ὑαλουρονιδάση» καὶ ἡ ἀνακάλυψί της εἶναι πολὺ περίεργη.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες εἶχαν προσέξει ἀπὸ καιρὸ ὅτι οἱ νέγροι πάθαιναν σπανιώτατα νεφρολιθίασι. Ἔκαμαν, λοιπόν, διάφορες ἔρευνες γιὰ ν' ἀνακαλύψουν σὲ τί ὀφείλετο ἡ ἀνοσία των καὶ πρόσεξαν ὅτι οἱ ἄνθρωποι τῆς μαύρης φυλῆς παρουσίαζαν στὰ οὖρα των πολὺ μεγαλύτερη ἀναλογία ἀπὸ ὡρισμένες κολλοειδεῖς οὐσίες σχετικὰ μὲ τοὺς λευκούς.

Παρατηρήθηκε, ἐξ ἄλλου, ὅτι αὐτὲς οἱ κολλοειδεῖς οὐσίες βρίσκονταν σὲ ἀντίστροφο λόγο, γιὰ νὰ μετατρέψουμε μιὰ ἔκφρασι γνωστὴ ἀπὸ τὴν ἀριθμητική, πρὸς τοὺς λίθους τῶν νεφρῶν. Μ' ἁπλούστερα λόγια: Στὰ οὖρα τῶν ἀτόμων ποὺ πάσχουν ἀπὸ νεφρικὴ λιθίασι, οἱ κολλοειδεῖς αὐτὲς οὐσίες βρίσκονται σὲ πολὺ μικρὴ ἀναλογία. Ἐνῶ, ἀντίθετα, βρίσκονται σὲ πολὺ μεγάλη ἀναλογία μέσα στὰ οὖρα τῶν ὑγιῶν ἀτόμων.

Τὸ συμπέρασμα ποὺ βγαίνει ἀπ' αὐτὴ τὴν παρατήρησι εἶναι προφανές. Ὁ σχηματισμὸς τῶν λίθων στὰ νεφρὰ ὀφείλεται στὸ ὅτι αὐτὲς οἱ κολλοειδεῖς οὐσίες δὲν ἐξέρχονται ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸ ἢ ἐξέρχονται σὲ πολὺ μικρὴ ἀναλογία. Στὰ ὑγιῆ ἄτομα, ὅμως, αὐτὲς οἱ κολλοειδεῖς οὐσίες δὲν παραμένουν μέσα στὸν ὀργανισμό, ἀλλ' ἀποβάλλονται μὲ τὰ οὖρα. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στοὺς νέγρους, πού, ὅπως εἴπαμε, σπανιώτατα προσβάλλονται ἀπὸ νεφρικὴ λιθίασι.

Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ βρεθῆ μιὰ οὐσία ποὺ νὰ διευκολύνη τὴν ἔξοδο τῶν κολλοειδῶν στοιχείων καὶ αὐτὴ ἡ οὐσία εἶναι ἡ «ὑαλουρονιδάση».

Ἡ «ὑαλουρονιδάση» βρίσκεται σὲ πολλοὺς ζωϊκοὺς ἱστούς, καθὼς καὶ στὶς καλλιέργειες διαφόρων βακτηριδίων. Ὁ ρόλος της συνίσταται στὸ νὰ ἐξουδετερώνη τὸ ὑαλουρονικὸν ὀξύ, ποὺ βρίσκεται ἐπίσης στοὺς ἱστούς, ἰδίως δὲ στὸν συνεκτικὸ καὶ ποὺ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ παρεμποδίζη τὴν ἔξοδο διαφόρων στοιχείων ποὺ περιέχονται μέσα στὸ αἷμα καὶ τὴν διοχέτευσί τους πρὸς τὰ κύτταρα τῶν ὀργάνων.

Τὸ ὑαλουρονικὸν ὀξὺ ἐπενεργεῖ, δηλαδή, σὰν μιὰ τροχοπέδη, ποὺ συγκρατεῖ αὐτὰ στοιχεῖα μέσα στὸ αἷμα. Ἡ ἐξουδετέρωσίς του ἀπὸ τὴ «ὑαλουρονιτέρωσίς του ἀπὸ τὴ «ὑαλουρονιτέρωσίς του ἀπὸ τὴ «ὑαλουρονιδάση» ἐπιτρέπει, λοιπόν, τὴν ἔξοδο αὐτὴν τῶν κολλοειδῶν στοιχείων καὶ καθιστᾶ ἀδύνατο τὸ σχηματισμὸ λίθων.

Ἡ «ὑαλουρονιδάση» εἰσαγομένη μὲ τὴ μορφὴ ἐνέσεων στὸν ὀργανισμὸ ὑγιῶν ἀτόμων, προκαλεῖ μιὰ ὁμαδικὴ ἔξοδο τῶν κολλοειδῶν οὐσιῶν, ποὺ ἦταν δυνατὸν συγκεντρούμενες στὰ νεφρά, νὰ μεταβληθοῦν σὲ λίθους.

Ἡ ἰδιότης αὐτὴ τῆς «ὑαλουρονιδάσης» ἔκαμε τοὺς Ἀμερικανοὺς ἐπιστήμονας νὰ τὴν χρησιμοποιήσουν γιὰ τὴ θεραπεία τῆς νεφρικῆς λιθιάσεως.

Τὰ σχετικὰ πειράματα, ποὺ συνεγίσθηκαν ἐπὶ πολλοὺς μῆνες ἀπέδωσαν ἄριστα ἀποτελέσματα. Σὲ καμμιὰ περίπτωσι δὲν σχηματίσθηκαν νέοι λίθοι καὶ τὸ μέγεθος ἐκείνων ποὺ ὑπῆρχαν περιωρίσθηκε σὲ μεγάλο βαθμό.

Ἡ «ὑαλουρονιδάση» δὲν μπορεῖ νὰ καταστρέψη τοὺς λίθους ποὺ ἔχουν σχηματισθῆ. Ἀλλὰ σταματάει τὴν πρόοδο τῆς ἐπεξεργασίας ποὺ προκαλεῖ τὸ σχηματισμὸ νέων, ἐνῶ οἱ παλαιοί, ποὺ δὲν τροφοδοτοῦνται πιὰ μὲ καινούργια στοιχεῖα, αὐτοκαταστρέφονται βαθμιαῖα καὶ ὁπωσδήποτε, παύουν νὰ εἶναι ἐνοχλητικοί.

Ὡς γνωστόν, ἕνα ἄτομο μπορεῖ νὰ ζήση μὲ σωρεία λίθων μέσα στὰ νεφρά του. Ὁ κυριώτερος κίνδυνος δὲν εἶναι ἡ ὕπαρξίς τους, ἀλλὰ ὁ συνεχὴς πολλαπλασιασμός τους καὶ ἡ διείσδυσίς τους μέσα στοὺς μικροσκοπικοὺς σωληνίσκους τῶν νεφρῶν, ποὺ παίζουν τὸ ρόλο φίλτρων.

Ἡ ἐπίδρασις, λοιπόν, τῆς «ὑαλουρονιδάσης» ἰσοδυναμεῖ μὲ ἴασι τοῦ ἀσθενοῦς. Ἀπομένει νὰ καθορισθοῦν οἱ θεραπευτικὲς δόσεις της. Τὰ σχετικὰ λοιπὸν πειράματα συνεχίζονται πάντα πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι. Πρέπει, πάντως, νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ οὐσία αὐτὴ δὲν εἶναι τοξική, πρᾶγμα ποὺ διευκολύνει σὲ μεγάλο βαθμὸ τοὺς πειραματιστάς.

Ἀλλ' ἡ νεφρολιθίασις δὲν εἶναι τὸ μοναδικὸ πεδίο ἐφαρμογῆς τῆς «ὑαλουρονιδάσης». Λόγω τοῦ ὅτι ἐξουδετερώνει τὸ ὑαλουρονικὸν ὀξύ, πού, ὅπως εἴπαμε, συγκρατεῖ μέσα στὸ αἷμα διάφορα στοιχεῖα, μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ ἐπίσης γιὰ τὴν ταχύτερη διάδοσι μέσα στὸν ὀργανισμὸ καὶ τὴν ἀπορρόφησι φαρμάκων, ὅπως εἶναι τὰ ἀναισθητικά, τὰ ἀντιβιωτικά, κτλ.

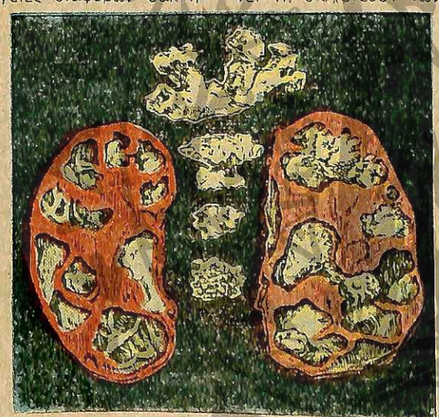
Ἡ «ὑαλουρονιδάση» χρησιμοποιήθηκε ἐπίσης μὲ ἀξιόλογα ἀποτελέσματα γιὰ τὴν ἀπορρόφησι τῶν πλευριτικῶν ἐξιδρωμάτων καὶ τὴ θεραπεία ὡρισμένων μορφῶν σηψαιμίας. (Στὴν τελευταία περίπτωσι διευκολύνει τὴ διχέτευσι τῶν βακτηριδίων πρὸς τὰ νεφρὰ καὶ τὸ ἦπαρ). Ἕνα ἄλλο δὲ πεδίον ἐφαρμογῆς της εἶναι τὸ γλαύκωμα, ὅπου ἀποδίδει ἐπίσης πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα.

✪✪

Δηλητηρίασις στὸ «σιλὸ»

Στὴν Ἰατρικὴ Ἐφημερίδα τοῦ Οὐϊσκονσὶν ἀναφέρεται ἡ περίπτωσις ἑνὸς Ἀμερικανοῦ, ποὺ ἔπαθε δηλητηρίασι ὅταν μπῆκε σ' ἕνα «σιλό». Μισὸ λεπτὸ μετὰ τὴν εἴσοδο του, ἔνοιωσε ἀδυναμία καὶ ἔσπασε τὸ μυϊκό του ἔλεγχο. Ἔμπηξε τότε τὶς φωνές, ζητῶντας βοήθεια. Σὲ λίγα λεπτὰ τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ κεῖ μέσα ἀναίσθητο. Χρειάσθηκε δὲ συστηματικὲς ἰατρικὲς περιποιήσεις ἐπὶ μιὰ ὁλόκληρη ὥρα, γιὰ νὰ συνέλθη.

Μιὰ ἔρευνα ἀπέδειξε κατόπιν ὅτι, ἀπὸ διάφορες ζυμώσεις, εἶχε παραγωθῆ μέσα στὸ «σιλὸ» διοξείδιον τοῦ ἄνθρακος, σὲ ποσότητα ποὺ καθιστοῦσε τὸν ἀέρα ἀκατάλληλο γιὰ ἀναπνοή.



Τομὴ νεφροῦ ποὺ περιέχει μεγάλους λίθους καὶ διάφορες μορφὲς λίθων τῶν νεφρῶν.

Ψηλά τα χέρια!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Σλὶμ ὁ φονηᾶς κι' ὁ Φερροῦτσι, ἔφτασαν στὴ φυλακὴ στὶς 7 Ἀπριλίου. Ὁ Φερροῦτσι ἦταν ἕνας κοντὸς ἀνθρωπάκος, μὲ μελαψὸ πρόσωπο καὶ χρυσᾶ δόντια, ποὺ χειριζόταν τὸ ἴδιο καλὰ τὸ μαχαίρι ὅσο καὶ τὸ πιστόλι. Ἦταν ἡ σκιὰ τοῦ Σλὶμ κι' ὁ Σλὶμ ἦταν ὁ περίφημος ὑπ' ἀριθ. 2, τὸ δεξὶ χέρι τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1. Ὅσο γιὰ τὸν τελευταῖο, κανεὶς δὲν τὸν εἶχε ἰδῆ ποτὲ καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε ποιὸς ἦταν.

Γιὰ μᾶς ποὺ βρισκόμαστε στὴ φυλακή, ἦταν, βέβαια, πολὺ κολακευτικό, ὅτι θὰ εἴχαμε νὰ κάμουμε μὲ γκανγκστερς τῆς περιωπῆς τοῦ Σλὶμ καὶ τοῦ Φερροῦτσι. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅμως, στενοχωρηθήκαμε κάπως, γιατὶ ξέραμε πὼς ἡ παρουσία τους ἀνάμεσά μας θὰ ἔκανε πιὸ αὐστηρὴ τὴν ἐπιτήρησι τῶν φρουρῶν.

Γιὰ καλὴ ἢ κακὴ μου τύχη, πάρτε το ὅπως θέλετε, ἔβαλαν τὸ Σλὶμ καὶ τὴ «σκιά» του μέσα στὸ δικό μου κελλί. Κι' ἐπειδὴ στὸν περίπατο πηγαίναμε τρεῖς-τρεῖς, βγαίναμε πάντα μαζί.

Τὴν πρώτη ἡμέρα, ὁ Σλὶμ δὲν εἶπε λέξι στὸ Φερροῦτσι. Ἡ συγκίνησι, βλέπετε. Τὴ δεύτερη, οἱ δυὸ σύντροφοί μου ἄρχισαν νὰ μιλᾶνε ἰταλικά. Ἀλλὰ πῶς ἦταν δυνατὸν ἐγώ, ἕνας Ἰρλανδός, νὰ ξέρω αὐτὴ τὴ γλώσσα, γιὰ νὰ καταλάβω τί ἔλεγαν; Δὲν ἔδωσα, λοιπόν, τὴν παραμικρὴ προσοχὴ στὴν κουβέντα τους. Μόνο τὴν τρίτη ἡμέρα, ὁ ὑπ' ἀριθ. 2 ἔκανε πὼς πρόσεξε τὴν παρουσία μου.

— Πῶς λέγεσαι; μὲ ρώτησε.

— Πὰτ Ὄμπριεν, ἀπάντησα.

— Πόσα ἔχεις στὴ ράχι σου;

— Πέντε χρόνια.

— Γιὰ ποιὸ λόγο;

— Ἕνα μικρὸ ἀτύχημα... Ὅλα εἶχαν πάει μιὰ χαρά, ἀλλά, τὴν τελευταία στιγμή, μὲ κατάλαβε μιὰ νέα κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ... Τί ἔπρεπε νὰ κάμω; Τῆς ἔδωσα μιὰ στὸ κεφάλι μὲ τὸ πίσω μέρος τοῦ περιστρόφου μου, γιὰ νὰ τὴν κάνω νὰ σωπάσῃ... Ἀλλὰ φαίνεται πὼς τὴν χτύπησα τόσο δυνατά, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τὴν στείλω στὸν ἄλλον κόσμο...

Ὁ Σλίμ, ὁ φονηᾶς, εὐδόκησε νὰ χαμογελάσῃ Τοῦ πρόσφερα ἕνα τσιγάρο

— Περιμένω ἄλλα ἀπόψε, τοῦ εἶπα. Ἔχω βρῆ μιὰ «κομπίνα» καὶ τὰ τσιγάρα δὲν μοῦ λείπουν ποτέ!...

Γιὰ κάμποσες ἡμέρες, δὲν ξαναείπαμε λέξι. Ὁ Σλὶμ δὲν ἦταν φλύαρος κι' οὔτε σὲ μένα ἄρεσαν οἱ κουβέντες. Ἔπειτα, ἕνα ἀπόγευμα ποὺ ἔκανε τρομερὴ ζέστη, μὲ φώναξε νὰ πάω κοντά του

— Δὲν πρέπει νὰ μὲ παρεξηγήσῃς, Πάτ, μοῦ εἶπε. Ἀλλά, στὸ ἐπάγγελμά μας, πρέπει νὰ ὑποπτεύεται κανεὶς ὅλο τὸν κόσμο, γιατὶ ποτὲ δὲν ξέρει μὲ ποιὸν ἔχει νὰ κάμῃ... Παρ' ὅλα αὐτά, ἐγὼ ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ σένα. Εἶσαι ἕνας καλὸς ἄνθρωπος καὶ ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὴ βοήθειά σου...

— Ἐντάξει, ἀπάντησα. Τί θέλεις νὰ κάμω;

— Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα ἀξιόπιστο πρόσωπο ἔξω ἀπὸ τὴ φυλακή, γιὰ νὰ μοῦ φέρνῃ μερικὰ πράγματα ποὺ δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν ἐδῶ μέσα...

— Ἔκανες ἄσχημα νὰ βασισθῆς σὲ μένα, εἶπα στὸ Σλίμ. Τί ἔχω νὰ κερδίσω;... Δυὸ βδομάδες στὰ ὑπόγεια μπουντρούμια γιὰ ἀπόπειρα δραπετεύσεως κι' ἴσως-ἴσως μιὰ σφαῖρα στὴ ράχι... Ἔ, ὄχι, δὲν τρελλάθηκα ἀκόμη!...

— Ἐκεῖνο ποὺ ἔχεις νὰ κερδίσῃς, μοῦ ἀπάντησε ὁ Σλίμ, εἶνε ἡ φιλία τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 καὶ 50 χιλιάρικα μόλις βγῆς ἀπὸ τὴ φυλακή... Ὅπως βλέπεις, δὲν θὰ βγῆς χαμένος..

Πενῆντα χαρτονομίσματα τῶν χιλίων δολλαρίων κι' ἡ φιλία τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 ἦταν, βέβαια, κάτι ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ περιφρονήσω.

Δέχτηκα!

★

Ἡ δουλειὰ ἔγινε ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, καθὼς τελειώνομε τὸν περίπατο. Ἡ μικρὴ πόρτα, ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν κουζίνα, ἦταν μισάνοιχτη... Χωθήκαμε μέσα ὁ ἕνας ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλον, περάσαμε ἕνα μεγάλο διάδρομο καὶ βγήκαμε στὰ πλυντήρια. Ἀπὸ κεῖ, γλυστρήσαμε στὴ δεύτερη αὐλή. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκαν οἱ σειρῆνες κι' ἀμέσως ἔπειτα ἕνας πυροβολισμός... Ἐγὼ πήγαινα πίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους δύο.. Εἶδα, ξαφνικά, τὸν Φερροῦτσι νὰ πέφτῃ κάτω τραυματισμένος... Τὸ πρόσωπό του ἔδειχνε μιὰ πολὺ μεγάλη ἔκπληξι, γιατὶ ὁ πυροβολισμὸς εἶχε ἔρθει ἀπὸ κεῖ, ποὺ δὲν τὸ περίμενε.

Ἔφτασα τὸν Σλὶμ καθὼς ἑτοιμαζόταν νὰ διασκελίσῃ τὸ δεύτερο τοῖχο.

— Ὁ Φερροῦτσι τραυματίσθηκε! τοῦ φώναξα λαχανιασμένος.

— Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν! μοῦ ἀπάντησε. Θὰ παίξῃ τὸ δικό σου ρόλο... Ἔλα μαζί μου!... Κάνε γρήγορα, γιατὶ δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ χάσιμο...

Οἱ σφαῖρες ἔπεφταν τώρα ἀπὸ παντοῦ. Ἀλλ' οἱ φρουροὶ δὲν χτυποῦσαν πρὸς τὸ μέρος μας. Πηδήσαμε τὸν τοῖχο καὶ φτάσαμε τρέχοντας σ' ἕνα μικρὸ δάσος, ποὺ ἁπλωνόταν πίσω ἀπὸ τὸ κτίριο τῆς φυλακῆς. Ἕνα αὐτοκίνητο μᾶς περίμενε ἐκεῖ. Καὶ φύγαμε ἀμέσως...

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἤμαστε στὸ Σικάγο.

— Πᾶμε νὰ σὲ παρουσιάσω στὸν ὑπ' ἀριθ. 1, μοῦ εἶπε ὁ Σλίμ. Θὰ σοῦ ἀναθέσῃ σίγουρα κάποια καλὴ δουλειά...

Τὸ αὐτοκίνητο μπῆκε σ' ἕνα μικρὸ δρόμο, πρὸς τὸ μέρος τῶν σφαγείων, καὶ σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα παληὸ σπίτι μὲ κατάκλειστα παράθυρα. Ὁ Σλὶμ ἀνέβηκε δυὸ πατώματα καὶ χτύπησε σὲ μιὰ πόρτα μὲ συνθηματικὸ τρόπο.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε μόνη της.

Βρισκόμουν μπροστὰ στὸ μυστηριώδη ὑπ' ἀριθ. 1. Κι' ἦμουν ὁ πρῶτος ἀστυνομικὸς ποὺ τὸ εἶχα καταφέρει. Ὁ ἐνθουσιασμός μου μὲ παρέσυρε.

— Ψηλὰ τὰ χέρια! φώναξα, βγάζοντας τὸ περίστροφό μου.

Ἡ βιασύνη μου μποροῦσε νὰἤ δυσάρεστα ἀποτελέσματα.

Εὐτυχῶς, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἀκούστηκαν βήματα στὴ σκάλα.

Ἦταν οἱ συνάδελφοί μου τοῦ μηχανοκινήτου σώματος. Γιατὶ εἶνε περιττὸ νὰ σᾶς πῶ πὼς μᾶς εἶχαν παρακολουθήσει βῆμα πρὸς βῆμα.

Θὰ μαντέψατε ἴσως πὼς ἐκεῖνος ποὺ πυροβόλησε τὸν Φερροῦτσι ἦμουν ἐγώ. Βιάστηκα, λοιπόν, νὰ τηλεφωνήσω στὴ φυλακή, γιὰ νὰ μάθω πῶς ἦταν. Μοῦ εἶπαν, ὅτι ἡ σφαῖρα τὸν εἶχε χτυπήσει στὸ πόδι. Τὸ τραῦμα του ἦταν σοβαρό, ἀλλ' ὄχι ἐπικίνδυνο.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, συνελήφθη καὶ ὁ βοηθὸς τοῦ ἀρχιφύλακος. Αὐτὸς εἶχε βοηθήσει τὸν Σλὶμ καὶ τὸν Φερροῦτσι νὰ δραπετεύσουν, ἀφήνοντας μισάνοιχτη τὴν πόρτα τῆς κουζίνας...

ΤΖΑΚ ΜΟΡΙΣΣΟΝ

Τα ανάκτορα του Μπάκιγχαμ

"Ακομψα, κατάψυχρα και χωρὶς ἀνέσεις

Σ ΤΙΣ 11 τοῦ περασμένου Μαΐου, πάνω στὸ ψηλότερο ἀπὸ τὰ κοντάρια ποὺ βρίσκονται στὴ στέγη τῶν ἀνακτόρων τοῦ Μπάκιγχαμ ὑψώθηκε μιὰ σημαία κόκκινη καὶ χρυσή, ποὺ ἦταν ἡ προσωπικὴ σημαία τῆς Ἐλισάβετ 2ας. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ νεαρὴ Βασίλισσα, ποὺ μόλις εἶχε συμπληρώσει τὰ 26 χρόνια της, μπῆκε ἐπισήμως στὴν ἱστορικὴ ἕδρα τῶν Ἄγγλων μοναρχῶν.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ νεαρὴ Βασίλισσα δὲν ἄφησε χωρὶς λύπη τὸ Κλάρενς Χάουζ, ὅπου εἶχε περάσει τὰ πιὸ εὐτυχισμένα χρόνια τῆς ζωῆς της. Τὰ ἀνάκτορα τοῦ Μπάκιγχαμ ποὺ ἕνας σύγχρονος ἀρχιτέκτων τὰ ἐχαρακτήρισε ὡς τὸ πιὸ κακοφτιαγμένο καὶ ἀκαλαίσθητο Βασιλικὸ ἀνάκτορο τῆς Εὐρώπης, εἶναι ἐπίσης καὶ τὸ πιὸ ψυχρό. Οἱ σύγχρονες ἀνέσεις λείπουν τελείως ἀπ' αὐτό.

Τὸ «Μπάκιγχαμ Πάλας» ἢ «Μπὰκ Χάουζ» ὅπως τὸ ἀποκαλοῦν οἱ Ἄγγλοι, εἶναι μιὰ ἀληθινὴ πόλις μέσα στὸ Λονδίνο, ποὺ ἔχει δικό της ταχυδρομεῖο, δικό της ἀστυνομικὸ τμῆμα, ποὺ συνδέεται ἀπ' εὐθείας μὲ τὴν Σκώτλαντ Γιάρντ, ποὺ ἔχει δική της πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία, γκαράζ αὐτοκινήτων, ἀπέραντους σταύλους κι' ἕνα μόνιμο πληθυσμὸ ἀπὸ πεντακόσια περίπου πρόσωπα

Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ του κατασκευὴ εἶναι ἐξαιρετικὰ πολύπλοκη. Περιλαμβάνει 690 αἴθουσες, μικρὲς καὶ μεγάλες καὶ οἱ διάδρομοί του ἔχουν μῆκος πολλῶν χιλιομέτρων. Ἕνας ἄνθρωπος, πρωτομπαίνοντας σ' αὐτό, θὰ κινδύνευε νὰ χαθῆ καί, μόνον ἐπειτα ἀπὸ πολλοὺς μῆνες παραμονῆς, θὰ μποροῦσε νὰ ἐξοικειωθῆ καὶ νὰ κινῆται σ' αὐτὸ μὲ κάποια ἄνεσι.

Ἀφηγοῦνται ὅτι ἡ Βασίλισσα Ἐλισάβετ, ἡ χήρα τοῦ Γεωργίου 6ου, ὅταν πρωτοπῆγε σ' αὐτὸ τὸ ἀνάκτορο, περιπλανήθηκε ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα καί, μόνον χάρις στὴ συνδρομὴ κάποιου φρουροῦ, μπόρεσε νὰ γυρίσῃ στὰ διαμερίσματά της.

Κανένα Βασιλικὸ ἀνάκτορο δὲν εἶχε τόσο ταπεινὴ καταγωγή, οὔτε τόσο καταπληκτικὴ ἐξέλιξι. Τὸ εἶχε χτίσει κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα ὁ Τζὼν Σέφελντ. πρῶτος δούξ τοῦ Μπακιχαμσάϊρ καὶ τοῦ Νόρμανμπυ, γιὰ νὰ μένῃ σ' αὐτό, ὅταν οἱ ἀσχολίες του τὸν ἀνάγκαζαν νὰ πηγαίνῃ στὸ Λονδῖνο. Ἦταν τότε ἕνα μικρὸ σπιτάκι μὲ κόκκινα τοῦβλα

Τὸ 1762 τὸ ἀγόρασε ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος 3ος ἀντὶ 2 800 λιρῶν καὶ τὸ προσέφερε ὡς γαμήλιο δῶρο στὴ σύζυγό του Καρλόττα. Τὸ ἐπεξέτεινε ταυτόχρονα καὶ τὸ ὥρισε ὡς Βασιλικὴ κατοικία. Ἀλλ' οἱ συμπληρώσεις τὸ παραμόρφωσαν σὲ τέτοιο βαθμό, ποὺ ὁ δοὺξ τοῦ Οὐέλλιγκτον διαμαρτυρήθηκε στὴ Βουλὴ τῶν Λόρδων, λέγοντας ὅτι κάνεις Βασιλεὺς τῆς Εὐρώπης δὲν εἶχε ἕνα σπίτι τόσο κακοφτιαγμένο, ὅσο ὁ Ἄγγλος μονάρχης

Ὁ διάδοχος του Γεώργιος ὁ 4ος ἀποφάσισε νὰ διορθώσῃ αὐτὸ τὸ ἄτοπο. Ἀλλὰ ξόδεψε περισσότερο ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο λιρῶν, ποσὸν ποὺ θεωρήθηκε ὑπέρογκο. Στὸ τέλος, ἡ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων διέτοξε μιὰ ἔρευνα, ποὺ ἔφερε σὲ φῶς μεγάλες καταχρήσεις στὴ διάθεσι τῶν σχετικῶν κονδυλίων...

Ὁ Γουλιέλμος ὁ 4ος, ποὺ διεδέχθηκε τὸν Γεώργιο 4ο, ἀρνήθηκε νὰ κατοικήσῃ σ' αὐτό. Ἔτσι, τὸ κτίριο ἔμεινε ἀκατοίκητο ὡς τὶς 13 Ἰουλίου 1837. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἡ 18έτις Βασίλισσα Βικτωρία ἐγκαταστάθηκε στὸ «Μπὰκ Χάουζ».

Τὰ ἀνάκτορα τοῦ Μπάκιγχαμ ἔγιναν ἀπὸ τότε ἡ ἐπίσημη κατοικία τῶν Ἄγγλων Βασιλέων. Δὲν ἐλειψαν, ἐννοεῖται οἱ συμπληρώσεις κι' οἱ βελτιώσεις. Ἀλλὰ τὸ ἀπέραντο κτίριο δὲν κέρδισε οὔτε σὲ ἄνεσι οὔτε σὲ κομψότητα. Εἶναι ἀξιοσημείωτο ὅτι ἡ κεντρικὴ θέρμανσις λειτουργεῖ πάντοτε σ' αὐτὸ μὲ τρόπο τόσον ὑποτυπώδη, ὥστε ὁ Γεώργιος ὁ 6ος τὸ ἀποκαλοῦσε «ἀπέραντο παγετῶνα»

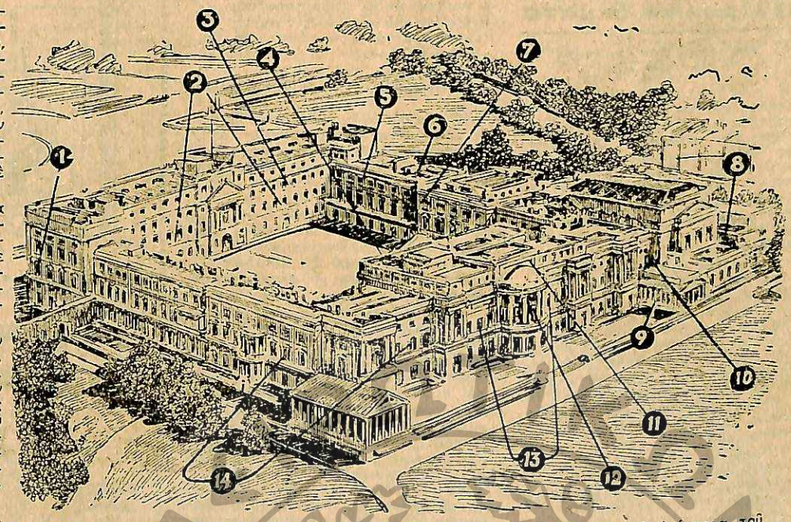
Τὰ ἀνάκτορα αὐτὰ ἐξυπηρετοῦνται ἀπὸ 1000 περίπου πρόσωπα, Ἀπ' αὐτά, τὰ 500 μόνον ἔχουν ἐκεῖ τὴ μόνιμη κατοικία τους. Τὰ ἄλλα 500 φεύγουν μόλις τελειώσουν τὴν ὑπηρεσία τους.

Ἐπὶ κεφαλῆς ὅλων αὐτῶν τῶν προσώπων βρίσκεται ὁ κύριος Αἴνσλι, ποὺ διευθύνει τὰ πάντα στὰ ἀνάκτορα τοῦ Μπάκιγχαμ. Ὑπὸ τὶς διαταγές του ἔχει ἐκτὸς τῶν ἄλλων 12 εἰδικευμένους τεχνίτες, ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὸν καθαρισμὸ τῶν 12. υ00 παραθύρων τοῦ κτιρίου καὶ ἕναν ὡρολογοποιό. ποὺ κουρδίζει τὰ 1000 ρολόγια ποὺ βρίσκονται στὶς διάφορες αἴθουσες.

Παλαιότερα τὸ προσωπικὸ τῶν ἀνακτόρων ἀπετελεῖτο ἀποκλειστικὰ ἀπὸ Σκωτσέζους. ποὺ ἐκπαιδευόντουσαν στὴν εἰδικὴ σχολὴ τοῦ Οὐίνδσωρ Ἀλλ' οἱ μισθοὶ εἶναι σήμερα ἐξευτελιστικοὶ καὶ ὁ κ. Αἴνολι ἀναγκάζεται νὰ καταφεύγῃ στὰ πρακτορεῖα εὑρέσεως ἐργασίας, ποὺ τοῦ προμηθεύουν διαφόρους ἀνέργους

Ἕνα ἄλλο σημαντικὸ πρόσωπο εἶναι ὁ σωματώδης Ὤμπρεϋ ὁ ἀρχιμάγειρος τῶν ἀνακτόρων ἀπὸ τὸ 1948. Σ' αὐτὸν ὀφείλονται τὰ εἰδικὰ τραινάκια ποὺ μεταφέρουν τὰ φαγητὰ ζεστὰ ἀπὸ τὶς κουζίνες στὶς τραπεζαρίες, διασχίζοντας ἑκατοντάδες μέτρων.

Ὅλα γίνονται σήμερα στὰ ἀνάκτορα σὰν μὲ παραδειγματικὴ τάξι. Παλαιότερα, ὅμως, ἐπικρατοῦσε μεγάλη ἀταξία, ποὺ ὀφειλετο κυρίως σὲ σύγχυσι ἁρμοδιοτήτων. Γιατὶ οἱ διάφορες ὑπηρεσίες ἐξηρτῶντο ἀπὸ τρεῖς ἀνθρώπους: τὸ λόρδο αὐλάρχη, τὸ λόρδο ἐπιμελητὴ καὶ τὸν ἀρχιεπιστάτη. Καὶ συνέβαιναν τότε κωμικὰ ἐπεισόδια. Ἡ τακτοποίησις τῶν ἐύλων



Τὸ ἐπιλιθικό, ἀλλ' ἀκαλαίσθητο συγκρότημα τῶν χτιρίων, ποὺ ἀποτελοῦν τ' ἀνάκτορα τοῦ Μπάκιγχαμ. 1) Διαμερίσματα τῆς πριγκιπίσσης Μάργκαρετ. 2) Αἴθουσες δεξιώσεως. 3) Διαμερίσματα γιὰ τοὺς ξένους. 4) Αἴθουσα τοῦ θρόνου, 5) Γραφεῖα. 6) Ὑπηρετικὸ προσωπικό. 7) Διαμερίσματα τῶν μελῶν τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας. 8) Μαγειρεῖα. 9) Βασιλικὴ φρουρά. 10) Αἴθουσα φαγητοῦ. 11) Πινακοθήκη. 12) Αἴθουσα μουσικῆς. 13) Κυανόλευκη αἴθουσα. 14) Διαμερίσματα τῆς Βασιλίσσης.

στὰ τζάκια π. χ. ἦταν ἔργον τῶν ἀνθοφόρων τοῦ λόρδου αὐλάρχου. Κατόπιν οἱ ἄνθρωποι τοῦ λόρδου ἐπιμελητοῦ ἀφειλαν νὰ εἰδοποιήσουν τὸν ἀρχιεπιστάτη γιὰ νὰ μεριμνήσῃ γιὰ τὸ ἄναμμα τῶν ἐύλων. Συνέβαιναν, λοιπόν πολλὲς φορὲς παρεξηγήσεις ἢ παραλείψεις γιὰ τὶς ὁποῖες ἦταν δύσκολο νὰ βρεθῆ κατόπιν ὁ ὑπεύθυνος. Ἔτσι ἡ Βασίλισσα Βικτωρία ξεπάγιαζε πολλὲς φορὲς μέσα στὰ διαμερίσματά της. μ' ὅλο ποὺ τὰ ἐύλα ἦταν τοποθετημένα ὅπως ἔπρεπε στὰ τζάκια! Κι' ὅταν ρωτοῦσε γιατὶ δὲν τὰ εἶχαν ἀνάψει, τῆς ἀπαντοῦσαν ὅτι ὁ ἀρχιεπιστάτης δὲν εἶχε δώσει τὰ ἀπαραίτητα προσανάμματα. Αὐτὸς πάλιν ἰσχυριζόταν ὅτι δὲν εἶχε πάρει τὸ «καλῶς ἔχει» ἀπὸ τὸ λόρδο ἐπιμελητή, ποὺ μὲ τὴ σειρά του ἔριχνε τὶς εὐθύνες στὸν αὐλάρχη, λέγοντας ὅτι δὲν εἶχε εἰδοποιήσει τὴν ὑπηρεσία του γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν τοποθέτησι τοῦ τελευταίου ἐύλου. Φαῦλος κύκλος δηλαδή! ...

Μιὰ ἄλλη κακὴ συνήθεια ποὺ ἐπικρατοῦσε ἄλλοτε στὰ ἀνάκτορα τοῦ Μπάκιγχαμ. ἦταν ἡ λεηλασία τῶν κεριῶν μὲ τὰ ὁποῖα φωτίζονταν τὰ δωμάτια. Σύμφωνα μὲ μιὰ παλιὰ συνήθεια, αὐτὰ τὰ κεριὰ ἀποτελοῦσαν ἰδιοκτησία τῶν ὑπηρετῶν, εἴτε εἶχαν καὶ εἴτε ὄχι. Γιόταν, λοιπόν, τὸ ἐξῆς: μόλις οἱ βασιλεῖς σηκώνονταν ἀπὸ τὸ βοαδυνὸ τραπέζι, οἱ ὑπηλίς οἱ βασιλεῖς σηκώνονταν ἀπὸ τὸ βοαδυνὸ τραπέζι, οἱ ὑπηρέτες ἔτρεχαν σὰν θηρία μέσα στὶς αἴθουσες. Ἅρπαζαν τὰ κεριὰ ἀπὸ τὰ κηροπήγια. τάσδυναν καὶ τάχωναν στὶς τσέπες τους. Ἔτσι, οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ προσκαλεσμένοι τους ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ βοῦν μέσα στὸ σκοτάδι τὰ διαμερίσματά τους. Ἔλειψε. Βέβαια, τώρα κι' αὐτὸ τὸ ἄτοπο



'Ο Σμὶθ ἔτοεξε στὸ ταυδρομεῖο καὶ παρέδωσε τὸν ἑαυτό του ὡς ταυδρομικὸ δέμα...

Γ' ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ταχυδρομικὰ δέματα

Μιὰ ὑπηρεσία ποὺ κατηργήθη στὴν 'Αγγλία

'Ο "Αγγλος ὑφυπουργὸς τῶν Ταχυδρομείων ἀνήγγειλε πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες στὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων τὴν κατάργησι τῆς ὑπηρεσίας τῶν «ἀνθρωπίνων ταχυδρομικῶν δεμάτων». Στὴν πραγματικότητα, ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ εἶχε καταργηθῆ ἀπὸ καιρό, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι οἱ "Αγγλοι εἶχαν παύσει νὰ ἐπωφελοῦνται ἀπὸ μιὰ διάταξι παλαιοτέρου νόμου, ποὺ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ ταξιδεύουν ὡς ταχυδρομικὰ δέματα.

'Η ὑπηρεσία αὐτὴ εἶχε ἀρχίσει νὰ λειτουργῆ ἀπὸ τὸ 1891.

Τὸ πρῶτο «ἀνθρώπινο δέμα» ἦταν ἡ ἠθοποιὸς Μαίρη Ζάνετ Γκλάνγουϊν, ποὺ ἀπεστάλη τὸ 1892 ὡς ταχυδρομικὸ δέμα ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ Λονδίνου στὴν ἄλλη μὲ τὴν ἐπικόλλησι τῶν ἀναλόγων γραμματοσήμων στὴν ἐσωτερικὴ φόδρα τοῦ πανωφοριοῦ της.

'Επρόκειτο γιὰ μιὰ δοκιμαστικὴ ἀποστολή. "Ἐκτοτε, οἱ ἀποστολὲς αὐτοῦ τοῦ εἴδους πολλαπλασιάσθηκαν

Τὸ 1902 μιὰ μητέρα ἔστειλε ὡς ταχυδρομικὸ δέμα τὸ κοριτσάκι της, ἡλικίας 6 χρόνων, ἀπὸ τὸ Μπίρμιγχαμ στὸ Χάγουϊκ τῆς Σκωτίας. 'Ο Τύπος ἐξεγέρθηκε γι' αὐτὴ τὴν ἀποστολὴ κι' ἐχαρακτήρισε τὴν ἀποστολέα ὡς «ἄκαρδη μητέρα». 'Αλλ' ἡ ἐξέγερσις αὐτὴ δὲν ἔφερε κανένα ἀποτέλεσμα. Τουναντίον, ἐπεκράτησε σὲ λίγο ἡ συνήθεια ν' ἀποστέλλουν οἱ γονεῖς τὰ παιδιὰ των στὰ σχολεῖο ἀπὸ τὴ μιὰ πόλι στὴν ἄλλη ὡς ταχυδρομικὰ δέματα. Οἱ διευθύνσεις τῶν σχολείων τοὺς τὰ γύριζαν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ὅταν τελείωνε τὸ σχολικὸ ἔτος.

"Εννοεῖται ὅτι δὲν ἔλειψαν καὶ μερικὰ χαριτωμένα περιστατικά.

Τὸ 1909, ὅταν ἡ φεμινιστικὴ κίνησις βρισκόταν στὸ ζενίθ της, ἡ ἀγγλικὴ ἀστυνομία εἶχε ἀναγκασθῆ νὰ δημιουργήση ζῶνες γύρω στὰ ὑπουργεῖα, γιὰ νὰ ἐμποδίση τὶς διαδηλώτριες νὰ πλησιάσουν. 'Αλλ' οἱ φεμινίστριες ποὺ βρίσκονταν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς κινήσεως εἶχαν μιὰ σοφὴ ἐμπνευσι. Παρουσιάσθησαν στὸ ταχυδρομικὸ γραφεῖο τοῦ "Ηστ Στρὰντ καὶ... παρέδωσαν δυὸ φεμινίστριες, γνωστὲς γιὰ τὴ βαιότητα τοῦ χαρακτῆρος καὶ τὶς θορυβώδεις ἐκδηλώσεις των, ὡς ταχυδρομικὰ δέματα, μὲ παραλήπτη τὸν πρωθυπουργὸ "Ασκουίθ. Τὶς παρέλαβε ἀμέσως ἕνας ταχυδρομικὸς διανομεύς, ἀφοῦ πρῶτα ἐπεκολλήθησαν στὰ ροῦχα των τὰ ἀνάλογα γραμματόσημα καὶ τὶς ὡδήγησε στὸν ἀριθμὸ 10 τῆς Ντάουνιγκ Στρήτ. Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ ἀστυνομία δὲν μποροῦσε νὰ κάμη τίποτε. 'Ο "Ασκουίθ, ὅμως, ἐπικαλέσθηκε μιὰ διάταξι τοῦ νόμου, ποὺ ἐπέτρεπε στὸν παραλήπτη νὰ μὴν παραλάβη ἕνα δέμα καὶ ἀρνήθηκε νὰ τὶς παραλάβη. "Ετσι, οἱ δυὸ φεμινίστριες ἐπεστράφησαν στὸ γραφεῖο τοῦ "Ηστ Στρὰντ καὶ παρεδόθησαν σὲ κεῖνες ποὺ τὶς εἶχαν ἀποστείλει.

Μιὰ ἄλλη περίπτωσις, ποὺ προκάλεσε μεγάλο θόρυβο, ἦταν ἡ ἑξῆς: "Ενας περιοδεύων ἐμπορικὸς ἀντιπρόσωπος, ὁ 'Ιωννάθαν Σμίθ, βρισκόταν στὴ νῆσο τῆς Γκουερνσέη, ὅταν, ὅμως, θέλησε νὰ ξαναγυρίση στὸ Λονδῖνο, ἔμαθε πὼς αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο. Γιατὶ τὸ μοναδικὸ πλοῖο, ποὺ ἐκτελοῦσε τὴ συγκοινωνία, εἶχε ἐπιταχθῆ ἀπὸ τὶς στρατιωτικὲς ἀρχὲς γιὰ τὴ μεταφορὰ στρατοῦ.

"Ηταν οἱ παραμονὲς τῆς ἐκρήξεως τοῦ πολέμου τοῦ 1914.

—Δὲν μπορῶ νὰ παραλάβω ἐπιβάτες, τοῦ εἶπε ὁ πλοίαρχος

—Θὰ μεταφέρετε, ὅμως, τὸ ταχυδρομεῖο, δὲν εἶν' ἔτσι; ρώτησε ὁ Σμίθ.

—Καὶ βέβαια, ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος.

'Ο Σμὶθ δὲν ἔχασε καιρό "Ετρεξε ἀμέσως στὸ ταχυδρομεῖο καὶ... παρέδωσε τὸν ἑαυτό του ὡς ταχυδρομικὸ δέμα, μὲ παραλήπτη τὴ γυναῖκα του στὸ Λονδῖνο.

Τοῦ ἐπικόλλησαν τότε τὰ ἀνάλογα γραμματόσημα κι' ἕνας διανομεὺς τὸν μετέφερε στὸ πλοῖο, χωρὶς ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως ποὺ θὰ ταξίδευε μ' αὐτὸ νὰ μπορέση νὰ φέρη καμμιὰ ἀντίρρησι.

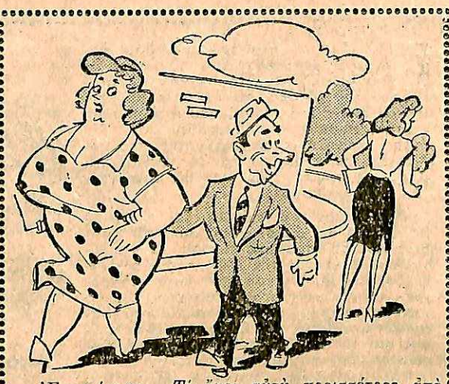
Μιὰ ἄλλη ὑπόθεσις ποὺ διεσκέδασε πολὺ τοὺς "Αγγλους ἦταν ἡ ἑξῆς:

Κάποιος κάτοικος τοῦ Λίβερπουλ, ποὺ εἶχε δανείσει ἕνα σοβαρὸ ποσὸν σ' ἕνα φιλάργυρο, νέο, δὲν κατάφερνε νὰ γίνη ποτὲ δεκτὸς ἀπὸ τὸν τελευταῖο. Γιὰ νὰ μπορέση, λοιπόν, νάχη μιὰ συνάντησι μαζί του, τοῦ... ἐξαπέστειλε τὸν ἑαυτό του ὡς δέμα. 'Ο φιλάργυρος δὲν ἤξερε τὴ διάταξι ποὺ ἐπικαλέσθηκε ὁ "Ασκουίθ. "Ξεκαμε, ὅμως, κάτι ἄλλο. Παρηγγειλε μὲ τὸν ὑπηρέτη του στὸν ταχυδρομικὸ διανομέα, ποὺ εἶχε φέρει τὸ «δέμα», νὰ περιμένη. Καὶ τὸν ἄφησε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα του περισσότερο ἀπὸ τρεῖς ὧρες, κατὰ τὶς ὁποῖες πῆρε τὸ μπάνιο του, ντύθηκε, προγευμάτισε κτλ. 'Αλλὰ στὸ τέλος, τὸ «δέμα» ἔχασε τὴν ὑπομονή του κι' ἄρχισε νὰ σπρώχνη μὲ ὁρμὴ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. 'Ο οἰκοδεσπότης κάλεσε τότε τὴν ἀστυνομία, ποὺ ἀπομάκρυνε τὸν ἐνοχλητικὸ πιστωτὴ ὡς θορυβοποιό.

Πολλοὶ ἄλλοι ἐπωφελήθησαν ἐξ ἄλλου, ἀπὸ τὴ διάταξι τοῦ σχετικοῦ νόμου, γιὰ νὰ κάνουν εὐθηνὰ ταξίδια ὡς ταχυδρομικὰ δέματα.

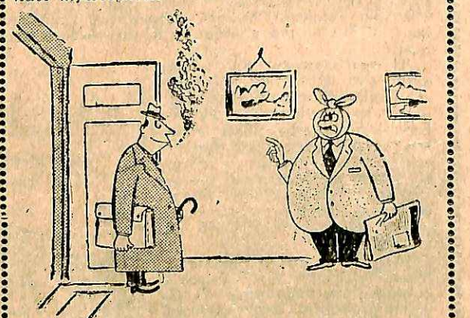
'Αλλὰ τὰ ταξίδια αὐτὰ εἶχαν καὶ τὰ μειονεκτήματά τους. Γιατὶ τὸ «δέμα» δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ ἢ νὰ φάη στὸ ξενοδοχεῖο. οὔτε νὰ παραδοθῆ μόνο του στὸν παραλήπτη "Επρεπε, τουναντίον, ὅλο νὰ γίνουν σύμφωνα μὲ τὴν ἀπαιτουμένη τάξι, νὰ ὑπογραφοῦν ἀποδείξεις κτλ.

'Αλλ' ὅπως εἴπαμε, ἡ μόδα τῶ ἀνθρωπίνων δειγμάτων πέρασε μὲ τὸν καιρό "Ετσι ἡ ἐπίσημη κατάργησις τῆς σχετικῆς ὑπηρεσίας δὲν ἦταν παρὰ ἕνα καθυστερημένο ἐπικήδειος, ὅπως ἔγραψαν οἱ ἀγγλικὲς ἐφημερίδες.



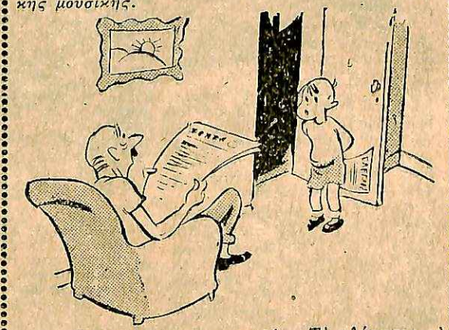
'Εκείνη: Τί ἔχει αὐτὴ περισσότερο ἀπὸ μένα;

'Εκεῖνος: 'Ασφαλῶς τίποτε... "Εχει ὅμως κάτι λιγώτερο!...



— Μπᾶ! Πονόδοντος;

— "Οχι! 'Η γυναῖκα μου κάνει μάθημα φωνητικῆς μουσικῆς.



— Τυχερὸς εἶσαι, μπαμπᾶ!... Τὸ γλύτωσες τὸ ποδήλατο ποὺ μούχες τάξει ἂν ἔπαιρνα καλοὺς βαθμοὺς στοὺς διαγωνισμούς!...



— Τι δίνουνε γι' αὐτά;..

Πῶς θὰ προστατευθῆτε ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΙΤΑ

Τὶ συμβουλεύουν οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες

Μυρμήγκια, κατσαρίδες, σκῶροι, ψύλλοι, κορεοὶ κτλ. ἀποτελοῦν ἀληθινὲς μάστιγες τοῦ καλοκαιριοῦ, ἰδίως γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ζοῦν στὴν ἐξοχή.

Πῶς θ' ἀπαλλαγῆτε ἀπ' αὐτά:

Τὸ 'Ινστιτοῦτο ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν τῆς Νέας 'Υόρκης ἔκαμε διάφορα πειράματα γιὰ νὰ ἐξακριβώση τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν ποσοστερομένων στὸ ἐμπόριο παρασιτοκτόνων καὶ κατέληξε στὰ ἀκόλουθα συμπεράσματα :

Μυρμήγκια: Τὸ ἀποτελεσματικώτερο μέσον γιὰ τὴν ἐξολόθρευσί τους εἶνε ἡ γλωροδάνη. ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ ἑξῆς τοία συστατικά : γλώριον. ἄνθρακα καὶ ὑδρογόνον. Τὸ παρασκεύασμα αὐτὸ ἀναδίδει ἔντονη ὀσμὴ μουσκεμένου ξύλου. Δὲν πρέπει νὰ τὸ γοησιμοποιῆτε σὲ διάλυσι πυκνότεοη ἀπὸ 2 %.

Προκειμένου γιὰ τὰ μυομήγκια. θὰ οἴξετε τὴ γλωροδάνη ἢ μέσα στὴ φωλιά τους. ἂν τὴν ξέοετε ἡ στὴ βάσι τῶν τοίνων τοῦ σπιτιοῦ σας τόσο τῶν ἐξωτεοικῶν ὅσο καὶ τῶν ἐσωτεοικῶν.

Κατσαρίδες: 'Η γλωροδάνη εἶνε ἐπίσης ἀποτελεσματικὴ καὶ γιὰ τὶς κατσαρίδες. Θὰ τὴν βάλετε στὶς γωνίες τῶν τοίνων. στὶς σγισμές. γύρω στὸ νεοογύτη. κάτω ἀπὸ τὰ ἐπίπλα τῆς κουζίνας κλπ.

Γιὰ ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὶς κατσαρίδες εἶνε ἀπαοαίτητο. ἐξ ἄλλου. νὰ διατηοῆτε τὴν κουζίνα σας πολὺ καθαοὴ καὶ ν' ἀποφεύγετε ὅσο μποοεῖτε. πεοισσότεοο τὴν ὑγοασία. Εἶνε ἀπαοαίτητο ἐπίσης νὰ μὴν ἀφήνετε τοοφὲς πάνω στὰ τοπέζια ἢ στὸ τζάκι. Θὰ ποοσέξετε ἀκόμη ὥστε ὁ τενεκὲς τῶν σκουπιδιῶν νὰ εἶνε ἐοουπτικὰ κλεισμένος.

Κορέοι, χαοτοφάγοι: 'Η γλωροδάνη ἐξολοθοεύει ἐπίσης τοὺς κορέους καὶ τοὺς ναοτοφάγους.

'Εναντίον αὐτῶν τῶν παοασίτων μποοεῖτε νὰ γοησιμοποιήσετε καὶ τὰ διάφοοα παοασιτοκτόνα ποὺ ἔνουν ὡς βάσι τὸ D.T.T.

Ψύλλοι: Σὲ πολλὲς πεοιπτώσεις. οἱ ψύλλοι ὀφείλουται στὰ σκυλιὰ ἢ τὶς γάτες ποὺ ἔγουε στὸ σπίτι. Γεννοῦν τὰ αὐγά τους ἀνάμεσα στὸ τοίγωμα αὐτῶν τῶν ζώων καὶ ἀναπτύσσονται ἐκεῖ. Τὰ αὐνὰ πέφτουν κατόπιν στὸ πάτωμα. 'Απ' αὐτὰ θὰ βγοῦν ἀγοότεοα μικοὰ ἔντομα. ποὺ γώνονται ταντοῦ καὶ εἶνε πολὺ ἐνογλητικὰ γιὰ τὸν ἄνθοωπο.

Τὸ πωτὸ ποάγμα ποὺ θὰ κάμετε. γιὰ ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τοὺς ψύλλους. εἶνε νὰ κάψετε τὸ ἀνυδοότοωμα ἢ τὶς κουβέοτες ὅπου κοιμοῦνται ὁ σκύλος ἢ ἡ γάτα σας ἂν ἔνετε στὸ σπίτι. Θὰ πουδοάσετε ἐπίσης μὲ D.T.T. 5 % τὸ σπιτάκι ἢ τὸ μέοος ὅπου συνήθως κοιμοῦνται.

"Αν οἱ ψύλλοι ἔνουν εἰσνωοήσει στὰ ἔπιπλα καὶ στὶς ναοαμάδες τοῦ πατώματος θὰ τὶς ἀλείψετε μὲ διάλυσι D.T.T. 5 %.

Εἶνε ἀπαοαίτητο ἐξ ἄλλου. νὰ πουδοάσετε μὲ D.T.T. τὸ σκύλο σας γιὰ νὰ καταστοέψετε τοὺς ψύλλους ποὺ βοίσκονται ἀνάμεσα στὸ τοίγωμά του. Δὲν θὰ γοησιμοποιήσετε ὅμως τὴν ἴδια σκόνη γιὰ τὴ γάτα. ποὺ ἔνει τὴ συνήθεια νὰ γλείφεται καὶ μποεῖ. συνεπῶς νὰ δηλητηοιασθῆ. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο. θὰ ποοτιμήσετε τὴ σκόνη τοῦ πυοέθοου. ποὺ ἀποδίδει πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα.

Δὲν ποέπει νὰ γοησιμοποιῆτε ποτὲ γιὰ τὰ κατοικίδια ζῶα ἐλαιώδεις διαλύσεις παοασιτοκτόνων. Γιατὶ τὰ παοασκευάσματα αὐτὰ εἰσνωοοῦν μέσα στὸ δέομα τῶν καὶ μποεῖ νὰ τὰ δηλητηοιάσουν.

Σκῶοι: Οἱ σκῶοι ἀναπτύσσονται καθ' ὅλη τὴ διάοκεια τοῦ ἔτους. ἂν ἡ θεομοκοασία εἶνε εὐνοϊκή. Καταδοονθίζουν τὰ γουναικά κι' ὅλα τὰ ὑφάσματα ζωϊκῆς ποοελεύσεως. 'Επίσης καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ὑφάσματα. στὰ μέοη ὅπου ἔγουν τυνὸν λεκέδες ἀπὸ ζωϊκὸ λίπος.

'Η γλωοδάνη σκοτώνει ταυτόνουνα καὶ τοὺς σκώοους καὶ τὶς κάμπιες των. Αὐτὴ τὴν οὐσία θὰ τὴν βάλετε μὲ τὸ πινέλλο στὰ ἐσωτεοικὰ τοινώματα τῆς ντουλάπας. τῶν μπαούλων κλπ.

'Η ναφθαλίνη καὶ ἡ παοαδιγλωοοβενζένη ἀποδίδουν ἐπίσης πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα (σκοτώνουν ἰδίως τὶς κάμπιες). 'Αλλὰ ποέπει τὸ μπαούλο ἢ ἡ ντουλάπα νὰ κλείνουν ἐοουπτικὰ γιὰ νὰ μὴν διασκοοπίζωνται οἱ ἀτμοὶ αὐτῶν τῶν οὐσιῶν. Γιὰ κάθε κυβικὸ μέτοο. γοειάζονται 150 γοαμμάοια σὲ σκόνη καὶ 1500 πεοίπου γοαμμάοια σὲ σφαιοίδια. Θὰ βάλετε αὐτὲς τὶς οὐσίες μέσα σ' ἕνα σακκουλάκι στὴν κοουφὴ τῆς ντουλάπας ἢ τοῦ μπαούλου. Γιατὶ οἱ ἀτμοὶ ποὺ βγαίνουν ἀπ' αὐτὲς εἶνε βαούτεοοι ἀπὸ τὸν ἀέοα καὶ κατέονονται ποὸς τὸ δάπεδο.

'Η ἔκθεσις τοῦ 'Ινστιτούτου ἐπιστημονικῶν ἐοευνῶν ἀναφέοει συνετικὰ μὲ τοὺς σκώοους τὰ ἑξῆς :

«'Η ποοστασία ποὺ παοένουν τὰ διάφοοα παοασιτοκτόνα εἶνε πεοιωοισμένη. Κανένα ποοϊὸν δὲν παοένει ἀπόλυτη καὶ διαοκῆ ποοστασία ἀπέναντι τῶν σκώοων».

'Ανθῆναι: Εἶνε τὸ ὄνομα τῶν μικοῶν παοασίτων ποὺ καταστοέφουν τοὺς τάπητες. Θὰ τὰ ἐξαφανίσετε μὲ τὴ ναφθαλίνη. τὴν παοαδιγλωοοβενζένη ἢ τὴ γλωοδάνη.

Ποοκειμένου γιὰ τὰ παοασιτοκτόνα. ποέπει νὰ ἔνετε ὑπ' ὄψιν σας τὰ ἑξῆς :

1. Κάθε οὐσία ποὺ μποεῖ νὰ σκοτώση ἕνα ἔντομο εἶνε ἱκανὴ ἐπίσης νὰ σκοτώση καὶ τὸν ἄνθοωπο. Μόνον οἱ δόσεις διαφέοουν στὴν ποοκειμένη πεοίπτωσι.

2. Δὲν ποέπει νὰ γοησιμοποιῆτε ποοϊόντα σὲ πυκνὲς συνθέσεις ἢ διαλύσεις. Τὸ D.T.T. εἶνε ἐπικίνδυνο. ὅταν ἡ ἀναλογία του ὑπεοβαίνη τὰ 5 % καὶ ἡ γλωοδάνη ἔπειτα ἀπὸ τὰ 2%. εἴτε ὑπὸ μοοφὴ σκόνης. εἴτε ὑπὸ μοοφὴ διαλύσεως.

3. Μὴν γοησιμοποιῆτε ποτὲ ἀοσενικὸ ὑπὸ οἱαδήποτε μοοφή.

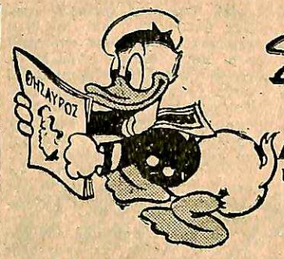
4. Ποοτιμῆστε τὰ ὑγοὰ παοασιτοκτόνα. ποὺ ἐκθέτουν σὲ μικοότεοους κινδύνους ἐκεῖνου ποὺ τὰ γοησιμοποιεῖ.

5. Τὰ ὕδαση παοασκευάσματα εἶνε ποοτιμώτεοα ἀπὸ τὰ ἐλαιώδη. Τὰ τελευταῖα. λόγω τοῦ ὅτι ἔνουν μεναλύτεοη τοξικότητα. μποοοῦν νὰ σκοτώσουν τὰ φυτὰ ποὺ ἔνετε στὸ σπίτι. Εἶνε ἐξ ἄλλου. πολὺ εὐθηλετα.

6. "Αν γοησιμοποιῆτε σκόνη. ποέπει νὰ ποοστατεύσετε τὰ σκεύη τῆς κουζίνας τῆς τοοφές. τὰ μέοη ὅπου τὶς τοποθετεῖτε κλπ. "Αν ὁ γώοος ποὺ ἔνετε νὰ πουδοάσετε εἶνε μενάλος καὶ ἡ ἐονασία αὐτὴ θὰ σᾶς ἀπασνολήση ἐπὶ ἀοκετὴ ὥοα εἶνε ἀπαοαίτητο νὰ ποοστατεύσετε τὰ νέοια σας μὲ νάντια τὸ ποόσωπό σας μὲ μιὰ ποοσωπίδα ἀπὸ πολὺ κοουστὸ ὕφασμα καὶ τὰ μάτια σας μὲ γυαλιά.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ

Ριζικὴ ἀποτρίχωσις, ἐξαφάνισις ρυτίδων καὶ ἀνανέωσις ἐπιδερμίδος μὲ ἀδενικὰ ἐκχυλίσματα. Αἰσθ. 'Ασ. Α. ΧΡΥΣΗ, Νίκης 13. Τηλέφωνον 29-548.



Ἐνθύμια ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Αὐτοκαταδίκη !

"Ἐνα βράδυ ὁ ἀνηψιός μου ὁ Φίλιππος μ' ἐπισκέφθηκε στὸ σπίτι μου. "Ημουν μόνος ἀπὸ τὸ πρωὶ τῆς προηγούμενης Παρασκευῆς, γιατὶ ἡ γυναῖκα μου ἡ Μαρία εἶχε πάει νὰ μείνη στῆς θείας της, ποὺ ἦταν ἄρρωστη. Μὲ πλησίασε λοιπὸν μὲ σεβασμὸ καὶ ἀμέσως κατάλαβα πὼς θὰ μοῦ ζητοῦσε κάποια χάρι.

—Εἶσαι ὁ μόνος θεῖος ποὺ ἔχω, ἄρχισε ὁ Φίλιππος, καὶ ξέρω ὅτι θὰ μὲ βοηθήσης. Πρὸ ἡμερῶν ἀρραβωνιάστηκα μὲ τ' ὡραιότερο κορίτσι τοῦ κόσμου. "Αν ὅμως ὡς τὸ Σάββατο ποὺ κυκλοφορεῖ ἡ ἑβδομαδιαία τοπικὴ ἐφημερίδα δὲν κάνεις τίποτε, θεῖε, τότε ὅλα τὰ ὄνειρά μου καταστρέφονται.

—Τί ἔκανες; ρώτησα. Μήπως καμμιὰ ἀστυνομικὴ παράβασι;

—Τίποτα ἀπὸ αὐτά! 'Εκεῖνο ποὺ θ' ἀπομακρύνη τὴ Βιολέτα ἀπὸ κοντά μου εἶναι μιὰ φωτογραφία!... Εἶχα ἀγοράσει εἰσιτήρια γιὰ νὰ πάω μαζί της στὸ χορό. Τὴν τελευταία ὅμως στιγμὴ ἀρρώστησε κι' ἔμεινε στὸ κρεβάτι. "Οταν λοιπὸν μοῦ τηλεφώνησε τῆς ἀπάντησα ὅτι οὔτε κι' ἐγὼ θὰ πήγαινα τότε στὸ χορό, γιατὶ χωρὶς αὐτὴν θὰ στενοχωριόμουν!

—Καλὰ τῆς εἶπες, ἀνηψιέ. "Εκανες λοιπὸν καμμιὰ παραπονδία;...

—"Οχι, θεῖε. Πίστευα σ' ὅ,τι εἶπα. "Επιασα ἕνα βιβλίο καὶ κάθησα στὸ σπίτι νὰ τὸ διαβάσω. Κουράστηκα ὅμως καὶ βγῆκα στὴν πόλι νὰ περπατήσω λίγο. Καὶ ὅταν ἀφηρημένος βρέθηκα ἔξω ἀπὸ τὸ χορευτικὸ κέντρο, εἶπα νὰ περάσω μέσα νὰ πῶ μιὰ καλησπέρα στοὺς φίλους μου...

Σταμάτησε μὲ θλιμένο ὕφος.

— Μαντεύω τὴ συνέχεια, τοῦ εἶπα. "Ηπιες στὸν μπουφὲ δυὸ-τρία ποτά, εἶδες μιὰ κοπέλλα μόνη μὲ τὸ παράπονο τῆς μοναξιᾶς στὰ μάτια κι' ἔμεινες νὰ τῆς κρατήσης συντροφιά...

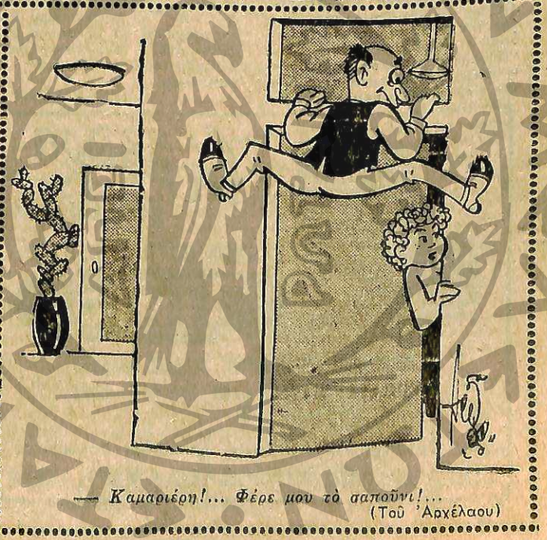
Μὲ κύτταξε μὲ θαυμασμό.

— Εἶσαι τρομερὰ ἐξυπνος, θεῖε, μοῦ εἶπε. Αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβη. Μὲ τὴν κοπέλλα ὅμως ποὺ χορεψα, ἤμουν κάποτε μισοαραβωνιασμένος. Καὶ χωρὶς νὰ ξέρω τὴν αἰτία, μὲ τὴν Βιολέτα δὲν εἶχε ἀγαθὲς σχέσεις... "Ολα λοιπὸν πήγαιναν καλὰ μαζί της. "Οταν ὅμως πλησίαζαν μεσάνυκτα κερδίσαμε μὲ τὴ Μάμπλ — ἔτσι τὴ λένε — τὸ πρῶτο βραβεῖο τοῦ χοροῦ κι' ὁ φωτορέπορτερ τῆς τοπικῆς ἐφημερίδος μᾶς τράβηξε μιὰ φωτογραφία. Τὸν πλησίασα τότε καὶ τὸν παρακάλεσα, ἂν γινότανε, νὰ μὴν τὴ δημοσιεύση. Μούδωσε ὅμως μασημένες ὑποσχέσεις ποὺ μὲ νεύριασαν κι' ἐγὼ τότε τοῦ τὰ εἶπα ἀπὸ τὴν καλή. Καταλαβαίνεις τώρα;

—Καταλαβαίνω... Δὲν βλέπω ὅμως σὲ τί μπορῶ ἐγὼ νὰ σὲ βοηθήσω.

—Νὰ σοῦ πῶ ἀμέσως: Θέλω νὰ πᾶς στὸν ἐκδότη τῆς ἐφημερίδος καὶ νὰ τὸν παρακαλέσης νὰ μὴ δημοσιεύση τὴ φωτογραφία... Συμβαίνει ἄλλωστε νὰ εἶναι καὶ γνωστός σου!

—"Ακουσε, Φίλιππε, τοῦ εἶπα, καὶ κούνησα τὸ κεφάλι μου. Τὶς τελευταῖες πέντε-ἑξὴ φορὲς ποὺ ἐπεχείρησα νὰ σὲ γλυτώσω ἀπὸ ἄλλες τόσες δύσκολες θέσεις, βρῆκα τὸ μπελᾶ μου.



— Καμαριέρη!... Φέρε μου τὸ σαπούνι!...

(Τοῦ 'Αρχέλαου)

Ξέμπλεξα ἐσένα, ἀλλὰ ἔμπλεξα ἐγώ. Δὲν βρίσκω λοιπὸν τὸ λόγο γιατί νὰ ἐπεμβαίνω κάθε τόσο στὶς ἐρωτικές σου ὑποθέσεις καὶ νὰ ριψοκινδυνεύω τὴν ὑπόληψί μου καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά μου. Καλύτερα νὰ φροντίσης μόνος σου νὰ ἐξομαλύνης αὐτὴ τὴ δυσάρεστη κατάστασι.

—Μπορεῖς τουλάχιστον θεῖε νὰ μοῦ δώσης μιὰ μικρὴ συμβουλὴ πῶς νὰ ἐνεργήσω;

—Εὐχαρίστως! Τὸ πρόβλημα εἶναι πάρα πολὺ ἁπλό, τοῦ εἶπα. Ὁ ἐκδότης εἶναι ἕνας καλόκαρδος ἄνθρωπος κι' ἂν τοῦ γράψης καὶ τοῦ ἐκθέσης μὲ εἰλικρίνεια ὅλη τὴν ἱστορία, θὰ τὸν πείσης νὰ μὴ δημοσιεύση τὴ φωτογραφία. Φυσικὰ νὰ μὴν παραλείψης νὰ τοῦ ἀναφέρης τὸν τσακωμό σου μὲ τὸν φωτορεπόρτερ. Ἀλλὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσης ὅτι παρασύρθηκες ἀπὸ τὴν ἄρνησί του, καὶ ὅτι, ἐπειδὴ ὑπάρχει κάποιο πρόσωπο ποὺ ζηλεύει δὲν θέλεις νὰ σὲ δῆ στὴ φωτογραφία μὲ μιὰν ἄλλη...

Κάθησε ἀμέσως στὸ γραφεῖο μου καὶ ἄρχισε νὰ γράφη τὸ γράμμα. Τοῦ ἐλειπε ὅμως ἡ ἔμπνευσις — ἴσως ἀπὸ τὴν ταραχὴ καὶ τὴν ἀνησυχία του — καὶ στὶς πρῶτες του προσπάθειες ἀπέτυχε.

—Δῶσε μου ἐδῶ τὸ μπλόκ, τοῦ εἶπα. Θὰ στὸ συντάξω πρόχειρα ἐγὼ κι' ἐσὺ κατόπιν τὸ περνᾶς στὴ μηχανή...

Δὲν μοῦ χρειάστηκαν παραπάνω ἀπὸ τρία λεπτὰ γιὰ νὰ τοῦ γράψω μὲ ἀκρίβεια ὅ,τι ἦταν ἀπαραίτητα. Τὸ γράμμα ἀνέφερε ὅτι ὁ Φίλιππος βρισκόταν στὸ χορὸ ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ βρίσκεται ἀπὸ ἐνωρὶς στὸ σπίτι του, ὅπου θὰ περνοῦσε μιὰ ἥσυχη βραδυά, κι' ὅτι ἡ δημοσίευσις τῆς φωτογραφίας θὰ προκαλοῦσε τὴ ζήλεια σὲ κάποιο πρόσωπο ποὺ ἦταν εὐαίσθητο καὶ πολὺ νευρικό!

Ὁ ἀνηψιός μου ἀντέγραψε τὸ γράμμα, καὶ κόλλησε τὸ φάκελλο. Τοῦ δάνεισα ἕνα γραμματόσημο καὶ πῆγα μαζί του ὡς τὸ γραμματοκιβώτιο. Κατόπιν τὸν πῆγα καὶ τὸν κέρασα δυὸ μπύρες γιὰ νὰ γιορτάσουμε τὸ τέλος τῆς περιπετείας του

Γύρισα στὸ σπίτι ἔπειτα ἀπὸ μιάμιση ὥρα ἱκανοποιημένος ποὺ ἀπέφυγα τὴν παρουσία μου στὸ γραφεῖο τοῦ ἐκδότου τῆς ἐφημερίδας Ἡ ἐπέμβασι σὲ ὑποθέσεις τρίτων ὁδηγεῖ πολλὲς φορὲς σ' ἐπικίνδυνα μονοπάτια. Ἀλλωστε εἶχα δώσει στὸν ἀνηψιό μου, χωρὶς νὰ φανῶ, μιὰ σοφὴ συμβουλή.

Ἡ Μαίρη, ἡ γυναῖκα μου, εἶχε ἐπιστρέψει ἀπὸ τὴ θεία της καὶ — περίμενε στὸ γραφεῖο μου. Ἀλλὰ τί Μαίρη ἦταν ἐκείνη! Ἔκανε νευρικὰ βήματα μέσα στὸ γραφεῖο μου. Τὰ μάτια της πετοῦσαν ἀστραπές. Καὶ στὸ χέρι της κρατοῦσε ἕνα χαρτί, ποὺ μοῦ τὸ κόλλησε στὸ πρόσωπο.

—Ποιὰ ἦταν αὐτὴ ποὺ χόρευες μαζί της τὸ περασμένο Σάββατο: μοῦ φώναξε ἐξαγριωμένη.

Τὸ χαρτὶ ποὺ μοῦ ἔδειχνε, ἦταν τὸ σχέδιο τῆς ἐπιστολῆς ποὺ εἶχα συντάξει γιὰ τὸ παλιόπαιδο τὸν ἀνηψιό μου.

—Νὰ σοῦ ἐξηγήσω, Μαίρη, εἶπα. Πρὸ ὀλίγου ὁ ἀνηψιός μου...

—Ἄσε τὸν ἀνηψιό σου! Ἐγὼ σὲ ρωτῶ ποιὰ ἦταν ἐκείνη ποὺ χόρευες καὶ τώρα ἐκλιπαρεῖς μὲ ἀναξιοπρεπὲς ὕφος τὸ διευθυντὴ τῆς ἐφημερίδος νὰ μὴ δημοσιεύση τὴ φωτογραφία ποὺ σᾶς πῆραν!

—Μὰ αὐτὸ θέλω νὰ σοῦ πῶ. Ὁ ἀνηψιός μου...

Τῆς ἐξήγησα.

—Ὁ ἀνηψιός σου! εἶπε. Ὡραῖο πρόσχημα! Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν τὰ χάβω τέτοια χάπια. Ἐδῶ εἶναι ὁ γραφικός σου χαρακτήρας. Ἡ μήπως δὲν εἶναι;

—Εἶναι, βέβαια! κι' ἔκανα νὰ πάρω τὸ χαρτί.

—Ἄ! ὄχι, εἶπε καὶ τὸ ἁπέσυρε. Αὐτὸ θὰ μοῦ χρειαστῆ γιὰ τὸ διαζύγιο!

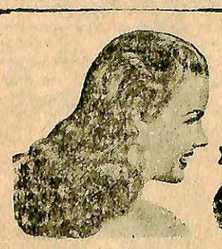
Καὶ κλείστηκε στὸ δωμάτιό της, βροντῶντας τὴν πόρτα. Ἀναγκάσθηκα νὰ πάω ὡς τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος νὰ ζητήσω τὸ διευθυντή, νὰ τοῦ ἐκθέσω τὴ διασκεδαστικὴ αὐτὴ ἱστορία καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μοῦ δώση τὴ φωτογραφία, γιὰ ν' ἀποδείξω τὸ ἄλλοθι. Ὁ διευθυντὴς γέλασε καλόκαρδα, ἀλλά:

—Δυστυχῶς ἡ φωτογραφία πῆρε φῶς καὶ χάλασε, μοῦ εἶπε.

Αἴ, ἀπὸ δῶ καὶ πέρα κοπταλαβαίνετε τὴν τραγωδία σου. Εἶδα κι' ἔπαθα γιὰ νὰ πείσω τὴ Μαίρη, ποὺ «δὲν ἔτρωγε τέτοια χάπια», νὰ δεχθῆ αὐτὸ τουλάχιστον ποὺ ἦταν ἀληθινό.

Ἡ συζυγική μου εἰρήνη ἀποκαταστάθηκε σὲ μιὰ βδομάδα. Καὶ εἰδοποίησα τὸν ἀνηψιό μου, νὰ μὴ μὲ θεωρῆ πλέον θεῖο του. Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ θὰ τολμοῦσε νὰ ξαναφανῆ στὸ σπίτι μου, τοῦ ὑποσχέθηκα πὼς θὰ τὸν πετάξω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

ΧΕΝΡΥ ΣΟΟΥ



Τὰ ἄδωρα μαλλιά

ΣΚΟΥΡΑΙΝΟΥΝ ΑΜΕΣΩΣ ΜΕ

"ΠΙΝΤΟ"

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΒΛΑΒΗΣ

ΧΡΩΜΑΤΑ: ΜΑΥΡΟ-ΚΑΦΕ ΣΚΟΥΡΟ-ΚΑΦΕ

Γεν. Ἀντιπρ. ΛΙΒΑΣ-Γωνία Ἀθηναΐδος-Καλαμιώτου

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΣΕ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ – ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Ἡ ἀληθινὴ φωτογραφία μας



Πέτρον Κελαϊδῆν. Ἐνταῦθα: Ἡ Κλάρα Καλαμαΐ δὲν παίζει πιὰ στὸν κινηματογράφο. Τὸ 1945 παντρεύτηκε ἕναν Ἰταλὸ κόμητα καὶ ζῆ μαζί του σήμερα σ' ἕνα ἀληθινὸ παλάτι. Ἡ διεύθυνσίς της εἶνε: Contessa Clara Calamai - Bonzi, Piazza Duse 3, Milano Italie. Θωμᾶν Ἀθανασίου. Ἀγ. Παρασκευή: Πολὺ καλὴ ἡ ἰδέα σας. ὅσον ἀφορᾶ τὴν 15η Ὀλυμπιάδα δυστυχῶς ὅμως δημιουργεῖ πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια ποὺ κάνουν ἐλαττωματικὴ τὴ διασταύρωσι τῶν λέξεων. Σωτ. Καμπούρη. Καλάμας: Δημοσιεύουμε μόνο σταυρόλεξα ἀπόλυτα συμμετρικὰ ἀπὸ ἀπόψεως σχεδίου. Ἐσεῖς ὅμως μαυρίσατε καὶ 4 τετραγωνίδια ποὺ ἔπρεπε νὰ μείνουν λευκὰ γιὰ νὰ διατηροῦν ἡ συμμετρία αὐτή. Ἑλένη καὶ Μαρίτσα. Μυτιλήνη: Στὸ ἔργο «Χουαρέζ» τοὺς τρεῖς βασικοὺς ρόλους ὑποδύονται οἱ ἀκόλουθοι ἠθοποιοί: Χουαρέζ: Πὼλ Μιοῦνι. Μαξιμιλιανός: Μπαάϊαν Ἄνεον καὶ Καολότται: Μπέττυ Νταΐβις. Ἡ ἀναγνώστριά μας Ντόλυ Νοταρίδου θὰ ἤθελε ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ διεύθυνσίς της εἶνε: Ἀδριανουπόλεως 74, Ἀλεξανδρούπολις. Δ. Ποίφτην: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια. Ἡ διεύθυνσις τοῦ Gregory Peck εἶνε: 1700 San Remo Drive, Santa Monica, Los Angeles, Calif. U. S. A. Τῆς δὲ Esther Williams: 2077 Mandeville Canyon Road, Brentwood, Calif. U. S. A. Νὰ γράψετε καὶ στοὺς δυὸ γονησιοποιώντας τὴν ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Κυριάκου Λουκᾶν καὶ Παναγιώτην Ξιούρουπαν. Κύπρον: Τὰ ἔργα αὐτὰ δὲν ἔχουν ἐκδοθῆ σὲ βιβλίο. Οἱ χρονολογίες γεννήσεως ποὺ μᾶς ζητᾶτε εἶνε οἱ ἑξῆς: Τάϋρον Πάουερ: 5 Μαΐου 1913. Κόρνελ Οὐάϊλντ: 13 Ὀκτωβρίου 1915. Τζὴν Κέλλυ: 1917. Ὕγὸν ντὲ Κάρολ: 1 Σεπτεμβρίου 1922 καὶ Λίντα Νταρνέλ: 16 Ὀκτωβρίου 1923. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἠθοποιοὶ ἔχουν παιελάσει ἀπὸ τὰ ἔγγραφα κινηματογραφικά μας ὁλοσέλιδα. Κίμωνα Βαυσουρέλην. Σ.Τ.Γ. 905: Ἡ διεύθυνσις τῆς Piper Laurie εἶνε: Universal Pictures Co. Inc. Universal City, California U. S. A. Φωφὼ Γουμενίδου. Θεσ)νίκην: Τὸ παιγνίδι ποὺ μᾶς ποστείνετε εἶνε δυστυχῶς λανθασμένο. Γεώργιον Μάρτιν Θεσ)νίκην: Ἡ διεύθυνσις τοῦ κ. Σκούρα εἶνε: Spyros Skouras 20th Century - Fox Film Corp., 444 West 56th Street, New York 19, N. Y. U. S. A. Οἱ κάτωθι στρατιῶτες καὶ συνιστεμας ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες: Ἐλευθέριος Μεστζανίδης. Γιώργος Μαγκλάρας καὶ Μιλτιάδης Γουλιόπουλος 415 Σ. Νοσοκ. Β.Σ.Τ. 902. Τόνης Κωστίδης καὶ Τόνης Δεδρούλης. 402 Μ.Π.Α. Α.Β.Λ. Β.Σ.Τ. 904. Νικόλ. Καρδόρης καὶ Γιώργος Βασδαβᾶς. Μ.Δ.Π.Υ. Β.Σ.Τ. 904 Α.Β.Λ. Χρῆστος Σοφιανόπουλος καὶ Βλάσιος Παπαδόπουλος. 960 Λ. Ε.Σ.Α. Σ.Τ.Γ. 917. Παῦλος Κοδούλης καὶ Παναγ. Κανελλίδης 393 Σ. Ἀου. Β.Σ.Τ. 903. Ἰωάννης Σοφὸς 514 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 914Β. Εὐάγγ. Γιαννακόπουλος καὶ Μιχ. Σκλιβάνος 336 Μ.Ε.Β. Β.Σ.Τ. 904. Α.Β.Λ. Παρασκευᾶς Τυλιγάδας. Β. Σμήνος Μ.Ε. Β.Σ.Τ. 902 Σ.Τ.Α. Ἰωάννης Παπαδάκης 201 Μ.Σ. Β Σ.Τ. 902. Α.Β.Ε. Λεωνίδας Χατζῆς Τ.Δ. Α.Υ. Β.Σ.Τ. 901. Παναγ. Λεκάκης καὶ Ἰωάννης Ποταμιάνος 515 Τ.Π. 2ος Λόχος Σ.Τ.Γ. 914Β, Νικόλαος Μπαλάκας. Κ.Ε.Ν. Σ. Τ.Γ. 925. Α.Β.Α. Ἄλκης Δούρβαρης. Ἐλπιδοφόρος Χουσαφίδης καὶ Χρῆστος Μηνιώτης Μ.Ε. 4ον Σμήνος Β.Σ.Τ. 902. Λάμπρος Μανιαδάκης. Στ. Χωροφυλακῆς. Γέρακα Ξάνθης. Μ. Γονάκης. Α. Παπαγιαννόπουλος Β. Μαυρομμάτης Ν. Ξηροκώσταρ καὶ Ν. Ἡλιόπουλος. 401 Μ.Π.Α. Β.Σ.Τ. 902. Α.Β.Ε. Εὐάγγελος Μπαρές. Μ.Α. 336. Μ.Ε.Β.. Β.Σ.Τ. 904. Σωτήριος Τράκας Μ.Δ. Ε.Α.Α. Β.Σ.Τ. 904. Α.Β.Λ. Ἰωάννης Δήμου. 402 Μ.Π.Α. Β.Σ.Τ. 904 Α.Β.Λ. Ἡλίας Ταρικίδης Ἰωάννης Κυσικίδης καὶ Ἀριστοτέλης Γιαννόπουλος 182 Σ. Α)Τ Πυρ. Σ.Τ.Γ. 912Β. Ἀντώνιος Φωτιάδης καὶ Ἰωάννης Χρυσογόου. Σχ. Πεζικοῦ Τ.Μ.Υ. Β.Σ.Τ. 902. Κρίστιαν Καμπανέλλης. 552 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 915Α Βάσος Λεοντίδης καὶ Χρῆστος Στεφανόπουλος 960 Λόχος Ε.Σ.Α. Σ.Τ.Γ. 917. Ἰωάννης Κωστόπουλος. ΧV Μερ. Σ.Τ.Γ. 917 Ἀνδρέας Μοσχονᾶς καὶ Λάμπρος Πάντζος 671 Ο.Α. Σ.Τ.Γ. 908. Γεώργιος Ἀθανασίου Β.Σ.Τ. 903. Α.Β. Σέδες. Περικλῆς Παπαδόπουλος. Πέτρος Καλογήρου. Ντίνος Κουταλιάγκας καὶ Ἐμμανουὴλ Χατζηελευθερίου. Β. Σμήνος Μοῖρα Χάβαρτ Β.Σ.Τ. 902. Ε.Σ. Ἰωάννης Κοινῆς καὶ Κων)τῖνος Φυλαγτός Ε.Α.Α.. Β.Σ.Τ. 902. Α.Β.Φ. Κυριάκος Μπλοῦκος καὶ Θεόδωρος Κουτσογιάννης. 515 Τ.Π. 2ος Λόχος 914Β, Ἀντώνιος Κολλιὸς Κ.Ε.Ν. Σ.Τ.Γ. 925. Α.Β.Α. Ἀναστάσιος Μπράμης. Δ. Παπαναστάλαμπος Π. Γκικόπουλος καὶ Γ. Γκόγκας. 202 Μ. Σ)σεως Β.Σ.Τ. 904. Θ.Β.Λ. Σπύρος Γιουρούκος Γιώργος Τσιοίκος Γιώργος Γκάνος καὶ Παντελῆς Ἀλμπούρας Μ. Δ)σεως Π.Υ. Β.Σ.Τ. 904 Θ.Β.Λ. Βασίλειος Κεφαλλωνίτης καὶ Ἰωάννης Κοπτικός 53 Σ.Π. Σ.Τ.Γ. 917Γ. Μαῦρον Ἀετόν Πειραιᾶ: Στὸ ἴδιο τεῦχος ἀναφέρουμε ὅτι δὲν ἔχουμε τὴν πλήρη διεύθυνσί της. Ὁ ἀναγνώστης μας Ἄλκης Λελούδης ἀπὸ τὴν Ῥοδεσία μᾶς γράφει ὅτι θὰ ἐπιθυμοῦσε ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες. Ἡ διεύθυνσίς του εἶνε: Alkis Le'oudis P.O. Box 113, Waukie S. Rhodesia Africa. Δ. Σ. Α. Ἐνταῦθα: Δὲν γνωρίζουμε ἂν ζῆ σήμερα ὁ συγγραφεὺς ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει. Ἂν ζῆ ὅμως θὰ εἶνε 80 περίπου νούμερα. Συνεπῶς ἀποκλείεται νὰ πούκειται γιὰ τὸν... συμπαθητή σας! Θεόδωρον Φ. Δάφνη. Μαθητὴν Σ. Μ. Υ.. Σ.Τ.Γ. 925: Δὲν δημοσιεύουμε παρόμοιες ἀγγελίες ὅταν δὲν ἔνουμε τὴ διεύθυνσι καὶ τὸ ὀνοματεπώνυμο τῶν ἐνδιαφερομένων. Οἱ ἀναγνῶστες μας Δημήτριος Παγουλᾶτος ἀπὸ τὸ Ἀογοστόλιον Κεφαλληνίας Στέλιος Γιαντζίτζογλου καὶ Ἀλέκος Μινόπουλος Βασιλ. Σοφίας 24 Ἀθῆναι καὶ Ἀντώνιος Παστζάκος. 3ον Τάγμα. 1ος Λόχος Σ.Τ.Γ. 925: Ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ Α. Α. Τ Θ: Ἡ διεύθυνσις ποὺ μᾶς ζητᾶτε εἶνε: Mrs Elena Venizelou, C)o Greek Embassy, London, England.

Τὰ ἐγκλήματα τοῦ «βασιλέως τῶν λόφων»

Οἱ ἐκδότες τῶν παληῶν ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων ἀπαιτοῦσαν ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς τους νὰ σκοτώνουν ἕναν τουλάχιστον ἄνθρωπο κάθε τρεῖς σελίδες! Ἀλλὰ κανένα δὲν περιεῖχε τόσα ἐγκλήματα ὅσα ξετυλίχθηκαν μέσα στὶς ζωντανὲς σελίδες τῆς πραγματικῆς ἱστορίας, ποὺ πρόκειται νὰ σᾶς ἀφηγηθοῦμε.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶνε πολὺ πρόσφατη. Διαδραματίστηκε κατὰ τὴ διετία 1923—25 στὴν «περιοχὴ τῶν Ἐουθροδέρμων» τῆς ἀμερικανικῆς πολιτείας τῆς Ὀκλαχόμα.

Ἔτσι εἶχε ἀποκληθῆ μιὰ περιοχή, ποὺ ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησις εἶχε παραχωρήσει σὲ ὅ,τι εἶχε ἀπομείνει ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς κατοίκους τῆς βορειοαμερικανικῆς ἠπείρου.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ξεχώριζαν οἱ Ὀζάκοι. Ἀνέρχονταν σὲ δυὸ περίπου γιλιάδες καὶ συνδέονταν μεταξύ τους μὲ στενοὺς δεσμοὺς συγγενείας. πού σὲ μερικὲς περιπτώσεις. ἔφταναν τὰ ὅρια τῆς αἱμομιξίας. Μερικοὶ λευκοὶ εἶχαν κατορθώσει, ὡστόσο. νὰ εἰσχωρήσουν μεταξύ τους. παίρνοντας Ἐουθροδέρμες.

Αὐτοὶ οἱ Ὀζάκοι συγκαταλέγονται μεταξὺ τῶν πλουσιωτέρων ἀνθρώπων τοῦ κόσμου. Γιατὶ εἶνε ἰδιοκτήται τῶν μεγαλυτέρων πετρελαιοπηγῶν τοῦ κόσμου. Τὸ 1923, ἐποχὴ ποὺ διαδραματίζεται ἡ ἱστορία μας. ἡ περιουσία τους εἶχε ὑπολογισθῆ σὲ 1000 δισεκατομμύρια δολλάρια — ἐπαναλαμβάνουμε γιὰ νὰ μὴν ὑποτεθῆ πὼς πρόκειται γιὰ λάθος: 1000 δισεκατομμύρια δολλάρια. Σᾶς ἀφήνουμε νὰ ὑπολογίσετε τί ἀντιπροσωπεύει αὐτὸ τὸ ποσόν...

Ὅλοι σχεδὸν οἱ Ὀζάκοι εἶχαν ἐκχριστιανισθῆ, εἶχαν ἀλλάξει τὰ ὀνόματά τους μὲ ἀμερικανικὰ καὶ ζοῦσαν κατὰ τὸν ἀμερικανικὸ τρόπο..

Ἡ πλουσιώτερη οἰκογένεια μεταξὺ τους ἦταν οἱ Μπίγκχαρτ (τὸ παληὸ ὄνομα ποὺ εἶχαν σήμαινε «Μεγάλη καρδιά»). Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας Μπίγκχαρτ. ἐμειναν τέσσερα κορίτσια: ἡ Νίνα, ἡ Ἄννα. ἡ Ρίτα καὶ ἡ Μόλλυ.

Ἀλλ' οἱ τρεῖς πρῶτες εἶχαν οἰκτρὸ τέλος: ἡ Νίνα πέθανε δηλητηριασμένη, ἡ Ἄννα βρέθηκε μὲ τὸ κεφάλι σπασμένο ἀπὸ χτύπημα ροπάλου κι' ἡ Ρίτα, μὲ τὸν ἄντρα της καὶ μιὰ ὑπηρέτρια ἐντυφιάστηκαν κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ σπιτιοῦ τους. ποὺ ἀνατινάχθηκε μυστηριωδῶς στὸν ἀέρα!...

Ἡ τέταρτη, ἡ Μόλλυ. ποὺ κληρονόμησε καὶ τὶς τρεῖς ἀδελφές της. εἶχε παντρευτῆ ἕνα λευκό. τὸν Ἔρνεστ Μπούκαρτ.

Τὸ ἀντρόγυνο φαινόταν εὐτυχισμένο. Ἀλλὰ δὲν ἦταν. Γιατὶ ἡ Μόλλυ εἶχε καταντήσει νευρασθενική. Φοβόταν ὅτι θὰ εἶχε κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο τραγικὸ τέλος μὲ τὶς ἀδελφές της.

Τὰ ἐγκλήματα, ἄλλωστε. δὲν σταματήσαν μόνο στὶς τρεῖς ἀδελφές. Δύο Ὀζάκοι, ὁ Τσὰλ Οὐάϊτχορν καὶ ὁ Κέρνυ Ῥόαν ἄφησαν νὰ ὑπονοηθῆ ὅτι ἤξεραν ποιὸς ἦταν ὁ δράστης. Ἀλλὰ κι' οἱ δύο βρέθηκαν σκοτωμένοι ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρό.

Ἦρθε ὕστερα ἡ σειρὰ τῆς Νέτλ Μπρουκσάϊρ καὶ τοῦ συζύγου της. ποὺ ἦσαν στενοὶ συγγενεῖς τῶν Μπίγκχαρτ.

Ἡ Μόλλυ τοὺς κληρονόμησε καὶ τοὺς δύο. Ἀλλ' ὁ φόβος της ἔγινε μεγαλύτερος ἔπειτα ἀπ' αὐτὰ τὰ καινούργια ἐγκλήματα.

Εἶνε περιττὸ νὰ ποῦμε ὅτι ἡ ἀστυνομία εἶχε ἀναστατωθῆ. Περισσότεροι ἀπὸ δέκα ἰδιωτικοὶ ντέτεκτιβ. ἐξ ἄλλου. ἐργάζονταν γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τὸ δολοφόνο. Κόπος χαμένος! Ὅλες οἱ ἔρευνες ἐμειναν χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Στὶς ἔρευνες αὐτὲς ἔπαιρνε ἐνεργὸ μέρος κι' ἕνας θεῖος τοῦ συζύγου τῆς Μόλλυ. ὁ Μπίλλυ Χένλ. ὁ «Βασιλιὰς τῶν λόφων» ὅπως τὸν ἀποκαλοῦσαν. γιατί. παρὰ τὴ νεαρὴ ἡλικία του — ἦταν μόλις τριάντα πέντε χρόνων — εἶχε ἀποκτήσει μεγάλη ἐπιρροὴ κι' ἐνέπνεε σ' ὅλους τὸ σεβασμὸ καὶ τὸ φόβο. Ἀλλὰ κι' ἡ δική του συμβολὴ δὲν ἔφερε καλύτερο ἀποτέλεσμα. Τὰ ἐγκλήματα ἄλλωστε συνεγίσθηκαν.

Ἕνας συγγενὴς τῆς Μόλλυ. ὁ Τζὼρτζ Μπίγκχαρστ εἶπε μιὰ μέρα πὼς ἤξερε ποιὸς ἦταν ὁ δολοφόνος. Τὴν ἄλλη μέρα. Βρέθηκε δηλητηριασμένος! Προτοῦ ξεψυχήση ὡστόσο κάλεσε τὸ δικαστὴ Βίνι καὶ τοῦ ἐκμυστηρεύθηκε ὅσα ἤξερε.

Ὁ τελευταῖος πῆρε ἀμέσως τὸ τραῖνο ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴν Παχούσκα — τὴν πρωτεύουσα τῆς περιοχῆς τῶν Ἐουθροδέρμων — λέγοντας πὼς ἡ σύλληψις τῶν δολοφόνων ἦταν ζήτημα ὡρῶν. Ἀλλὰ δὲν ἔφτασε ποτὲ σ' αὐτὴ τὴν πόλι! Τὸ πτῶμα του βρέθηκε πλάϊ στὶς σιδηροδρομικὲς γραμμές.

Οἱ δολοφόνοι τὸν εἶχαν πετάξει ἀπὸ τὸ διαμέρισμά του, ἐνῶ τὸ τραῖνο ἔτρεχε μὲ μεγάλη ταχύτητα.

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ Οὐάσιγκτων ἔστειλε τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἄσσους τῆς ὑπηρεσίας ἀντικατασκοπείας. ἐλπίζοντας ὅτι αὐτοὶ τουλάχιστον θὰ κατάφεραν νὰ διαλευκάνουν τὸ μυστήριο. Ἀλλὰ καὶ πάλι οἱ ἔρευνες δὲν ἐσημείωσαν καμμιὰ πραγματικὴ πρόοδο.

Τὰ ἐγκλήματα. ἄλλωστε. συνεχίζονταν πάντα μὲ κανονικὸ ρυθμό. Μεταξὺ τῶν νέων θυμάτων ἦταν ὁ Τζὸε Γιέλλοουχορς. ὁ Κέννεθ Ρότζερς — ὁ δολοφόνος τὸν εἶχε πυροβολήσει ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς τραπεζαρίας τοῦ σπιτιοῦ του. ἐνῶ ἔτρωγε μὲ τὴ γυναῖκα καὶ τὸ μικρὸ γυιό του — ὁ Τζὼρτζ Γκράμερ (οἱ δολοφόνοι εἶχαν λιμάρει τὰ φρένα τοῦ αὐτοκινήτου του). καὶ δεκάδες ἀκόμη ἄλλοι. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἦσαν πάμπλουτοι Ὀζάκοι καὶ — πρᾶγμα παράδοξο— συγγενεύαν μὲ τοὺς Μπίγκχαρτ.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1924. ἡ σύζυγος τοῦ Τζὸν Κέννυ. ποὺ ἦταν ἐπίσης Ὀζάκος καὶ συγγενὴς τῶν Μπίγκχαρτ. ἀφοῦ ἔπεισε τὸν ἄντρα της νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Παχούσκα —κι' αὐτὴ ἐπίσης φοβόταν— καὶ νὰ πάνε νὰ ἐγκατασταθοῦν. στὴ Βισίτα. κάλεσε ἕνα δημοσιογράφο. τὸν Πὼλ Βέλμαν καὶ τοῦ ἀφηγήθηκε μερικὰ καταπληκτικὰ πράγματα. Ὁ τελευταῖος τὰ ἔγραψε καὶ τὰ ἔδωσε στὸν ἀρχισυντάκτη τῆς ἐφημερίδος ὅπου ἐργαζόταν. Αὐτὸς ὅμως γέλασε μὲ τὴν καρδιά του.

—Οὔτε γιὰ παραμύθι δὲν κάνουν. εἶπε. Νὰ εἶσαι ἄλλοτε λιγώτερο εὐπιστος!

Ὁ Βέλμαν δὲν ἐπέμεινε. γιατὶ οὔτε κι' αὐτὸς εἶχε δώσει μεγάλη πίστι στὴν ἱστορία, ποὺ τοῦ ἀφηγήθηκε ἡ κυρία Κέννυ.

Ἔπειτα ἀπὸ κάμποσο καιρό. συνελήφθη μιὰ συμμορία πέντε λησταῖων ποὺ καταδικάσθηκαν ὅλοι σὲ ἰσόβια δεσμὰ κι' ὡδηγήθηκαν στὶς φυλακὲς τοῦ Κάνσας. Ὁ ἀρχηγός τους Μπὲρτ Λόσον ἔκαμε. λοιπόν. ἔπειτα ἀπὸ κάμποσο καιρό. μερικὲς καταπληκτικὲς ἀποκαλύψεις.

Τὰ ἐγκλήματα ποὺ ἀνεφέραμε ἦταν. ὅπως εἶπε. ἔργον τεσσάρων ἀνθρώπων: τοῦ Μπούκαρτ —τοῦ συζύγου τῆς Μόλλυ— τοῦ Χένλ. τοῦ θείου του. τοῦ Μπούντ. ἑνὸς τέως σερίφη ποὺ ἐξεδιώχθη ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία ἔπειτα ἀπὸ διάφορες καταχρήσεις καὶ ζοῦσε ἀπὸ τότε ζωὴ μαχαραγιὰ καὶ ἑνὸς πλουσίου γαιοκτήμονος τοῦ Τζὸν Ράμσανκ. Ὁ σατανικὸς ἐγκέφαλος ποὺ εἶχε σχεδιάσει τὰ πάντα ἦταν ὁ Χένλ. ὁ θεῖος τοῦ Μπούκαρτ. Ὁ σκοπὸς στὸν ὁποῖον ἀπέβλεπε ἦταν νὰ πάρη στὴν κατοχή του τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπὸ τὴν περιουσία τῶν Ὀζάκων καὶ νὰ γίνη πανταοδύναμος. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ἔβαλε τὸν ἀνεψιό του νὰ παντρευτῆ μιὰ Μπίγκχαρτ (ὅπως εἴπαμε οἱ Μπίγκχαρτ ἦσαν οἱ πλουσιώτεροι Ὀζάκοι). Ἔπειτα. σκότωσε τὶς τρεῖς ἀδελφὲς τῆς Μόλλυ. Ἀλλ' ἡ περιουσία τῶν Μπίγκχαρτ δὲν τοῦ ἔφτανε. Βάλθηκε. λοιπόν. νὰ ξεπαστρέψη καὶ μερικοὺς πλουσίους συγγενεῖς των. γιὰ νὰ κάμη τὴ Μόλλυ ἀκόμη πιὸ πλούσια. Ὅταν ὁλοκλήρωνε τὸ σχέδιό του. θὰ τὴν ξεμπέρδευε κι' αὐτήν. Κληρονόμος της θὰ γινόταν τότε ὁ ἄντρας της. Ἀλλὰ κι' αὐτόν. ὅπως ἦταν πιθανόν. θὰ τὸν σκότωνε ὁ Χένλ ὅταν ἐρχόταν ἡ σειρά του. γιὰ νὰ τὸν κληρονομήση.

Πῶς τὰ ἤξερε ὅλα αὐτὰ ὁ Λῶσον; Εἶχε συνεργασθῆ μαζί μὲ τὸν Χένλ στὴ διάπραξι τῶν ἐγκλημάτων του! Δύο ἄλλοι συνεργάτες του ἦσαν ὁ Μποὺντ κι' ὁ Ράμσανκ.

Ὁ Χένλ. ὁ Μποὺντ κι' ὁ Ράμσανκ συνελήφθησαν ἀμέσως κι' ὅταν εἶδαν πὼς οἱ ἀστυνομικοὶ ἐγνώριζαν τὰ πάντα. ὁμολόγησαν τὰ ἐγκλήματά τους. Τὸ δικαστήριο τοὺς καταδίκασε σὲ θάνατο. Καὶ πέθαναν κι' οἱ τρεῖς πάνω στὴν ἀγχόνη.

Ἡ ἐξολόθρευσις τῶν Ὀζάκων



Ὁ δολοφόνος τὸν εἶχε πυροβολήσει ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς τραπεζαρίας του...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κουβεντούλες

Πεταλουδίτσα τοῦ Ἀγροῦ: Δὲν περιμένετε βέβαια νὰ σᾶς πῶ, ὅτι εἶνε καλὴ ἡ ἀπόφασίς σας νὰ ἐγκαταλείψετε τὸ πατρικό σας σπίτι καὶ ν' ἀκολουθήσετε τὸν ἀγαπημένο σας. Μπορεῖ νὰ εἶνε καλὸς καὶ ἄξιος, ἀλλὰ τόσο νέος καὶ χωρὶς ἐπάγγελμα... Σὲ λίγους μήνες λέτε, θὰ πάῃ στρατιώτης. Σεῖς τί θὰ γίνετε τότε; Πῶς θὰ ζήσετε; Λέτε πὼς θὰ ἐργασθῆτε, ἂν ἔχετε ἀποκτήσει ὅμως παιδί, ποῦ θὰ τὸ ἀφήνετε, γιὰ νὰ πηγαίνετε στὴ δουλειά σας;

Πρέπει νὰ σᾶς φέρω στὴν πραγματικότητα, γιατὶ βρίσκεστε στὰ σύννεφα. Κι' ἂν ὁ ἄντρας σας ἐπιστρέψῃ, μετὰ τὴ θητεία του, μὲ διαφορετικὰ αἰσθήματα; Ὅταν εἶνε κανεὶς τόσο νέος, παρασύρεται εὔκολα. Ποία θὰ εἶνε τότε ἡ θέσις σας; Αὐτὰ ὅλα σκέπτονται οἱ γονεῖς σας. Γι' αὐτό, μὴ τοὺς ἀδικῆτε, ἂν δὲν συμπερίζωνται τὸν ἐνθουσιασμό σας καὶ σᾶς συμβουλεύουν νὰ περιμένετε τὸ τέλος τῆς θητείας τοῦ ἀγαπημένου σας. Τὸ ἴδιο σᾶς συμβουλεύω κι' ἐγώ.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΕΜΠΡΙΜΕ

Ἐφέτος τὰ ἐμπριμὲ ἔχουν τὴν πρώτη θέσι μέσα στὴ σωρεία τῶν ὑφασμάτων ποὺ μᾶς παρουσιάζει ἡ μόδα. Γιὰ νὰ ξεχωρίζουν ὅμως ἀπὸ ἄλλες ἐποχές, τὰ ἐφετεινὰ ἐμπριμὲ. περιορίζονται σὲ βούλες. σὲ παστίλιες, σὲ πι' κώ. Κάποτε εἶνε τοποθετημένες κανονικὰ καὶ σὲ ἴδιο μέγεθος, ἀλλὰ πολὺ συνηθίζεται νὰ βλέπουμε ἀνάμιξι ἀπὸ παστίλιες καὶ πικὼ ἢ μεγάλες βούλες μὲ λίγο πιὸ μικρές. Τὸ φόντο τοῦ ὑφάσματος εἶνε σκοῦρο καὶ οἱ βούλες ἄσπρες.

Βλέπουμε ὅμως καὶ πολλὰ ἄσπρα μὲ πικὼ μαῦρα, μπλὲ μαρὲν ἢ πράσινα ἢ καφέ.

Τὰ πιὸ μοντέρνα χρώματα, εἶνε φόντο, μπλὲ νατιὲ ἢ κόκκινο τῆς φωτιᾶς ἢ Βὲρ-ζάντ μὲ παστίλιες ἄσπρες.

Συνηθίζονται πολὺ καὶ ὁμοιόμορφα γάντια μουσκεταίρ. Γι' αὐτὸ στὰ μεγάλα Παρισινὰ καταστήματα, πωλοῦν τὰ στάμπα τὰ ὑφάσματα μαζὶ μὲ ὅμοια σταμπάτα γάντια.

Ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς εἶνε πολὺ πρωτότυπος.

Ἂν ὅμως δὲν εἶνε εὔκολο νὰ γίνῃ ἕνας τέτοιος συνδυασμός, τότε ἂς προτιμήσουμε γάντια στὸ χρῶμα ποὺ ἔχουν οἱ παστίλιες. Ἂν εἶνε ἄσπρες, ἄσπρα γάντια, ἂν τὸ πικὼ εἶνε μαῦρα καὶ τὰ γάντια θὰ εἶνε μαῦρα, καθὼς καὶ ἡ τσάντα.

Νὰ μερικοὶ συνδυασμοί: Ῥοῦχο σύνολο ἀπὸ τυσὸρ μπλὲ νατιὲ μὲ ἄσπρες παστίλιες.

Φορεματάκι ἀπογευματινὸς ἀπὸ σαντοὺν λευκὸ μὲ «πουά» σὲ δύο χρώματα.

Φόρεμα γιὰ κοκτατίλ ἀπὸ τουίλ ντὲ σουὰ ροζέ, καὶ μαῦρα πουά.

Βραδυνὸ φόρεμα ἀπὸ μαῦρο γκρὸ-γκραὶν καὶ μικρὰ λευκὰ πουά.

Ἄλλο ἐπίσης μοντέρνο ὕφασμα, εἶνε τὸ «πάλι-μπάτς», ποὺ ἔνει τὸ μεγάλο προσὸν νὰ «πέφτη» μὲ χάρι πάνω στὸ σῶμα. Τὸ χρησιμοποιοῦν γιὰ μονοκόμματα φορέματα καὶ γιὰ καλοκαιρινὰ ταγιέρ, ποὺ φοριοῦνται μὲ πλαστρονάκια. γιὰ νὰ εἶνε πιὸ δροσερά.

Ἡ κάνουμε κάτι ἄλλο. Ἕνα ὁλόκληρο φόρεμα μὲ κροσάζ, πολὺ ντεκολτὲ καὶ χωρὶς διάλου μανίκια ποὺ ἔχει νὰ συμπλήρωμά του ἕνα ζακετάκι κοντὸ καὶ ἀποτελεῖ ταγιὲρ ἢ ἕνα μποὺ νὰ ταιριάζῃ στὴ σιλουέττα σας. ἐφαρμογὴ τελεία στὸ ῥάψιμο: Αὐτὰ εἶνε τὰ μυστικὰ τῆς καλοβαλμένης γυναίκας. Δὲν μποροῦμε νὰ πληρώσουμε καλὴ ῥάφτρα; Ἂς ῥάψουμε ἕνα μόνο φόρεμα, ἀλλὰ ἂς προτιμήσουμε νὰ εἶνε καλορραμένο.

Τὰ χρωματιστὰ λινά, εἶνε ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ὑφάσματα τοῦ φετεινοῦ καλοκαιριοῦ. μὰ πρέπει νὰ εἶνε πάντα καλοσιδερωμένα, ἀμέμπτα.

Ἂν θέλετε ν' ἀποφύγετε τὸν κόπο τοῦ καθημερινοῦ σιδερώματος, τότε διαλέξετε ἕνα ἐμπριμὲ «ἐνφρουασσάμπλ». Αὐτὸ θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ κάμετε ὅ,τι σνέδιο σᾶς ἀρέσῃ, χωρὶς νὰ εἶσθε ἀναγκασμένη ν' ἀποφεύγετε τὶς πιέτες γιὰ τὸν φόβο τοῦ τσαλακώματος.

Φοῦστες καὶ μπλοῦζες

Μολονότι τὰ μονοκόμματα φορέματα εἶνε τὰ ὡραιότερα νι' αὐτὴ τὴν ἐποχή, πολλὲς εἶνε ποὺ ἀγαποῦν τὶς φοῦστες καὶ τὶς μπλοῦζες. Ἐφέτος δὲ εἶνε πολὺ κερδισμένες γιατὶ ἡ μόδα εὐνοεῖ πολὺ αὐτὸν τὸν συνδυασμό. Στὶς λεπτὲς πηγαίνει πολὺ τὸ εἶδος αὐτοῦ τοῦ ντυσίματος, ποὺ παρουσιάζεται σὲ εὐρυτάτη κλίμακα.

Φούστα καὶ μπλούζα μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ἐντελῶς πρόχειρο ντύσιμο, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ καὶ ἀπογευματινὸ τουαλέττας ἀκόμη δὲ καὶ βραδυνό. Ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὰ ὑλικὰ ποὺ θὰ χρησιμοποιήσουμε.

Φούστα λινὴ ἢ ἀπὸ λεπτὸ λαινάζ, ἢ ἀπὸ πιλίνιο μὲ μπλουζίτσα σεμιζιέ: Πρωϊνὸ ντύσιμο. Φούστα ραιγιὸν μὲ μπλούζα βατιστένια ἢ ἀπὸ τουαλ ντὲ σουὰ ἢ ἀπὸ μουσλίνα: Ἀπογευματινὸ ντύσιμο. Φούστα ἀπὸ βαρὺ μεταξωτὸ μὲ μπλούζα δαντελλένια ἢ ἀπὸ ὀργκαντίνα ἢ ἀπὸ βουαλντὲ σουά: Ντύσιμο ἐπίσημο βραδυνό. Φυσικά, οἱ βραδυνὲς μπλοῦζες γίνονται ὅλες γωρὶς μανίκια καὶ μὲ μεγάλο ἀνοιγμα λαιμοῦ στρογγυλὸ ἢ μακρουλὸ «μπατώ».

Νησιώτικες ἐπιδράσεις

Τὰ νησιώτικα ριγὲ ὑφάσματα, ἔχουν ἐπηρεάσει πολὺ τὴν ἐφετεινὴ μόδα. Θὰ ποῦ πῆτε: Κατὰ τί διαφέρουν τὰ νησιώτικα ριγὲ ἀπὸ τὰ ἄλλα; Κατὰ τοῦτο: ὅτι ἔχουν τὶς ρίγες τοποθετημένες μὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ πέφτουν ὁριζόντιες καὶ ὄχι κάθετες, ὅταν τὶς φοροῦμε.

Ἡ λεπτομέρεια αὐτή, τοὺς δίδει τὸν τοπικὸ χαρακτῆρα.

Ἐπίσης οἱ ρίγες δὲν εἶνε τοποθετημένες μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Βλέπετε μία φαρδειὰ ρίγα, μία στενὴ ἢ μία φαρδειά, δυὸ στενὲς κ.ο.κ.

Οἱ φοῦστες γίνονται μὲ πολλὲς σοῦρες γιὰ νὰ διατηρήσουμε τὸν νησιώτικο τύπο καὶ οἱ μπλοῦζες εἶνε κεντημένες χρωματιστὲς ἢ ὑφαντές.

Βέβαια τὸ ντύσιμο αὐτὸ εἶνε μόνο πρωϊνό. Ἂν εἴμαστε ὅμως στὴν ἐξοχή, τίποτα δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ ἐμφανιζόμαστε ὅλες τὶς ὥρες τῆς ἡμέρας μὲ τὸ νησιώτικο αὐτὸ σύνολο.

Ποικιλία στὰ χτενίσματα

Τὰ τελευταῖα χτενίσματα, ποὺ ἐλανσάρισαν οἱ Παρισινοὶ κομμωταὶ ἐφέτος, δὲν στεροῦνται οὔτε ὁμορφιᾶς, οὔτε πρωτοτυπίας. Ἐπειδὴ ὅμως εἶνε μερικὰ ἀρκετὰ ἰδιόρρυθμα, πρὶν τ' ἀκολουθήσετε, θὰ σᾶς ἐσυμβούλευα νὰ κάμετε μερικὲς δοκιμές, γιατὶ εἶνε ἐνδεχόμενον νὰ μὴ σᾶς πηγαίνουν. Μὴ βιασθῆτε, λοιπόν, νὰ κόψετε τὰ μαλλιὰ σας ἢ νὰ κάνετε «φιλάρισμα».

Σὲ πολὺ λίγες φυσιογνωμίες πηγαίνουν αὐτὰ τὰ χτενίσματα, ποὺ δείχνουν κεφαλάκια πολὺ κουρεμένα, μὲ μαλλιὰ ἴσια καὶ μὲ φουαρισμένο καλὰ τὸ κεφαλί. Θέλουν πολὺ λεπτὰ χαρακτηριστικά, φόρμα κεφαλιοῦ τελεία καὶ μᾶλλον μικρὸ πρόσωπο. Ἀφήνουμε πιὰ κατὰ μέρος ὅτι θέλουν καὶ... νειάτα!

Γιὰ νὰ ἀφίσετε ἀκάλυπτο τὸν λαιμό σας πίσω, πρέπει νὰ εἶνε ὡραῖος. Γιὰ νὰ δείχνετε δὲ τ' αὐτιά σας πρέπει τὸ σχῆμα τους νὰ εἶνε ἄμεμπτο καὶ νὰ μὴ τοὺς λείπῃ ὁ λοβός.

Ἂν ὅλα αὐτὰ μειονεκτοῦν, ποστιμήσατε μιὰ καλὴ περμανάντ μὲ πλατιὲς ὀντουλασιὸν καὶ μακρύτερα μαλλιά. Θὰ εἶστε ἐπίσης τῆς μόδας, γιατὶ οἱ Παρισινοὶ κομμωταὶ παρουσίασαν καὶ πολλὰ χτενίσματα μὲ μακρύτερα μαλλιά.

Ὡραῖο εἶνε ἐπίσης τὸ χτένισμα ποὺ παρουσιάζει μαλλιὰ «φιλαρισμένα», ποὺ ἡ ἐπιφάνειά τους μόνο εἶνε μακρυὰ καὶ πέφτει στρωτή, ἀλλὰ καὶ μὲ ὡραίες πλατειὲς ὀντουλασιὸν πρὸς τὰ πίσω. Μπροστὰ ἔχει στραβὴ νησίστρα καὶ μία τούφα ποὺ πέφτει λίγο καὶ σκεπάζει τὸ ἕνα πλαϊ τοῦ μετώπου μὲ ἀφέλεια.

Τὰ λεγόμενα «Κρὼν», δηλαδὴ τὰ μαλλιὰ ποὺ εἶνε τεντωμένα στὸ κεφάλι καὶ μπουκλὲ σὲ ἄκρες τους. θεωροῦνται περασμένης μόδας.

Ἐλάχιστα ἦταν τὰ χτενίσματα ποὺ παρουσιάσθηκαν στὶς ἐκθέσεις μὲ ἐντελῶς μακρυὰ μαλλιά, κότσους, ρουλὰ καὶ μπούκλες.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Ἀναποφάσιστη: Θὰ εἶσθε τῆς τελευταίας μόδας. Τὰ ψεύτικα λουλούδια φοριοῦνται πάντα Ἐπίσης τὸ πράσινο ἐμπριμὲ θὰ πηγαίνῃ ὡραῖα μὲ ὑποδήματα καὶ τσάντα κόκκινα.

Φωφώ.— Τὸ βυζαντινό σας ἐνέντυμα νὰ τὸ δώσετε στὸ καθαριστήριο καὶ νὰ συστήσετε νὰ τοῦ κάνουν στεγνὸ καθάρισμα. Γιὰ τὴν ὀργκαντίνα σας. προτιμῆστε κλωστὴ χρυσαφένια ἢ νατιὲ πάλ.

Μία Μακεδονοπούλα. — Πρέπει νὰ ἁπλισθῆτε μὲ ὑπομονή. γιατὶ ὅλα αὐτὰ εἶνε οἱ ἐνοχλήσεις τῆς νεότητος. Δὲν θὰ σᾶς κάμουν τίποτε οἱ κρέμες. Ὅλα θὰ ἐξαφανισθοῦν ὁμαλὰ μεγαλώσετε. Μικρὴ Βελταν... μεγαλώσετε. Μικρὴ Βελτίωσι θὰ ἰδῆτε. ἂν ἀποφεύγετε τὰ ἁλμυρά. τὰ λαδερὰ τὶς τὰ ἀλμυρά. τὰ λαδερὰ τὶς σάλτσες. τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά. Νὰ πίνετε δροσιστικὰ γκαζόζες. σουμάδες. χυμοὺς φρούτων καὶ ντοματάς.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ



Μοντέρνο διήγημα

Ο μάγειρας

Τὴν περιμένε στὸ μικρὸ ζαχαροπλαστεῖο, ἀπέναντι ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ μοδιστράδικο ὅπου ἐργαζόταν. Ἤταν ἡ ὥρα ἕξη, ἡ ὥρα ποὺ εἶχαν δώσει τὸ ραντεβοῦ τους. Ἀλλὰ νάτην ποὺ δὲν καθυστέρησε οὔτε λεπτό. Ὁ Πιὲρ σηκώθηκε νὰ τὴν ὑποδεχτῇ. Ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν τρυφερά. Ὕστερα κάθησαν στὸ τραπεζάκι ποὺ τὴν περίμενε ἐκείνος

—Παρὰ λίγο νὰ μὴν ἔρθω, γιατὶ ἡ δουλειὰ δὲν τελείωσε. Ἔχω ἀκόμα νὰ παρουσιάσω μιὰ συλλογὴ ἀπὸ μαγιὸ σὲ κάτι Ἀμερικανίδες. Σκέφθηκα ὅμως ὅτι θὰ μὲ περίμενες καὶ ἤρθα νὰ σὲ εἰδοποιήσω. Ἀφοῦ δὲν πρόλαβα οὔτε νὰ ξεβαφτῶ ἀπ' τὸ μακιγιάζ μου. Τώρα θὰ μὲ ζητοῦν καὶ δὲν θὰ ξέρουν τί ἔγινα.

Ὁ Πιὲρ ἤταν λιγάκι νευριασμένος.

—Μαντελέν. χρυσή μου, τῆς εἶπε, πότε θὰ παντρευτοῦμε; Δὲν καταλαβαίνω τί περιμένουμε...

—Πρέπει πρῶτα νὰ πάω τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα νὰ παρουσιάσω διάφορα μοντέλλα στὴν Τρουβὶλ κι' ἔπειτα μόλις ἐπιστρέψω, νὰ λάβω μέρος στὴ μεγάλη θερινὴ ἐπίδειξι τῆς Λέσχης τῶν Εὐγενῶν... Ἐπίσης...

—Ἐπίσης, μετὰ τὴν ἐπίδειξι αὐτή, θὰ πρέπει νὰ πᾶς στὸ Ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος κι' ἀμέσως ὕστερα στὴ Σπιτσβέργη... Ἀλλὰ δὲ μοῦ λές. σὲ παρακαλῶ, μήπως δὲν πιάνω μέσα στὴν καρδιά σου περισσότερη θέσι ἀπ' αὐτὰ τὰ διάφορα κουρέλια; Σὲ ρωτῶ γιὰ νὰ ξέρω...

—Ἔλα, ἔλα ἀγαπημένε μου, μὴ μοῦ θυμώνῃς... Ἔχεις δίκηο. Παντρευόμαστε ὅποτε θέλεις!... τοῦ εἶπε ἡ Μαντελέν.

★

Δὲν ἦταν «ἡ Χάρις τῶν Ἀγγέλων», ἀπὸ τὴ συλλογὴ τῶν νυφικῶν, ποὺ παρουσίαζε στὶς πλούσιες πελάτισσες τῶν μεγάλων καταστημάτων «Ἡ Ἀνοιξις» τὸ φόρεμα ποὺ φοροῦσε στὸ γάμο της ἡ Μαντελέν, ἀλλὰ ἀπὸ φτηνὸ ὕφασμα καὶ ραμμένο ἀπὸ μιὰ συνάδελφό της ἐντελῶς δωρεάν. Κι' ἂν τὸ πέπλο της εἶχε ἕνα μάκρος περιωρισμένο, ὥστε νὰ μὴ μποσῇ νὰ σχηματίσῃ οὐρά, ἡ εὐτυχία της δὲν ἐπρόκειτο νὰ εἶναι λιγώτερη...

★

Καθὼς προχωροῦσε πρὸς τὴ μεγάλη αἴθουσα τῶν ἐπιδείξεων, φορῶντας τὸ τελευταῖο μοντέλλο «Αὐτοκράτειρα Εὐγενία», ἡ Μαντελὲν ἔλεγε μέσα της:

—Δὲν θὰ τὰ καταφέρω νὰ φτάσω ὣς τὸ τέλος!...

Ἡ διευθύντρια παρακολουθοῦσε μὲ ἄγρυπνο μάτι ὅλες τὶς κινήσεις τῶν μανεκὲν καὶ δὲν ἀνεχόταν καμμιὰ παρατυπία. Μποροῦσε ποτὲ νὰ μὴν προσέξῃ ὅτι ἡ Μαντελὲν δὲν ἦταν σήμερα ἐκείνη ποὺ ἤξερε τόσα χρόνια τώρα;

Ἔνοιωσε πρῶτα ἕνα δυνατὸ βουητὸ μέσα στ' αὐτιά της. Ὕστερα ἕνα ἀπὸ τὰ ψηλὰ τακούνια τῶν ἀσημένιων παπουτσιῶν ποὺ φοροῦσε μπερδεύθηκε στὸ χαλί. Καὶ ἔπεσε. Ἀλλὰ ἡ βαθειὰ ἀγάπη ποὺ ἔτρεφε πρὸς τὸ ἐπάγγελμά της τὴν ἔκανε νὰ ξαναστηκωθῇ ἀμέσως μ' ἕνα προσποιητὸ γαμόγελο...

Ἔτρεξε γρήγορα στὸ δωμάτιο ποὺ ντύνονταν τὰ μαννεκὲν καὶ ρίχτηκε σ' ἕναν καναπέ. Πίσω της μπῆκε κι' ἡ διευθύντρια ἀνήσυχη. Ὁλόγυρά της μαζεύτηκαν οἱ συνάδελφοί της, τὰ κορίτσια τοῦ μοδιστράδικου, τὰ μαννεκέν. Μιὰ μικροῦλα φώναξε:

— Γρήγορα λίγο οἰνόπνευμα, λίγη κολώνια, ὅ,τι νάναι! Ἡ Μὰντ εἶναι ἀδιάθετη!

—Ὑπερκόπωσις! εἶπε ἡ διευθύντρια. Ἀφίστε την νὰ ξεκουραστῇ. Νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ ἡ Σόνια!...

—Ὑπερκόπωσις; ἔκανε εἰρωνικὰ μιὰ μοδιστρούλα, βάζοντας ἕνα μπουκαλάκι μὲ αἰθέρα κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τῆς Μαντελέν, ποὺ ἀμέσως ἀνασηκώθηκε. Ἐγὼ σοῦ λέω ὅτι περιμένει ἕνα μωρό, ἀγαπητή μου...

★

Δὲν χωροῦσε πιὰ ἀμφιβολία. Ἡ Μαντελὲν ἔβγαινε ἀπὸ τὸ γιατρὸ ἀναστατωμένη. Ἕνα παιδί! Καὶ τί θάλεγε στὴ διευθύντριά της; «Ἔχεις περίφημο σῶμα, Μάντ — τῆς ἔλεγε πάντα. Πρόσεξε μὴν τὸ χαλάσῃς, γιατὶ δὲν θὰ εἶσαι πιὰ τὸ περιζήτητο μαννεκὲν ποὺ εἶσαι σήμερα!» Ἡ Μαντελὲν ἀγαποῦσε μὲ πάθος τὸ ἐπάγγελμά της, τὰ ὡραῖα φορέματα. Καὶ νά. που ἀπὸ μιὰ ἀπρονοησιὰ θὰ κατέστρεφε τὸ ἴδιο τὸ ἐπάγγελμά της!...

Τὸ βράδυ, ἐνῶ ὁ Πιὲρ. χαρούμενος, ἔκανε τοὺς λογαριασμούς του: «Θὰ πᾶς σὲ μιὰ κλινικὴ, ἀγάπη μου καὶ θὰ μείνῃ γιὰ ἀργότερα τὸ καρροτσάκι!», ἡ Μαντελέν, σιωπηλὴ καὶ νευριασμένη, ἔκανε ἄλλα σχέδια:

«Δὲν θὰ πῶ τίποτα στὸ μαγαζὶ ὡσότου τὸ καταλάβουν—συλλογιζόταν... Θὰ ἔνω σφιντοδεμένη τὴ μέση μου καὶ τὸ μεσημέρι ἀντὶ γιὰ μαγειρεμένο φαγητό. θὰ τρώγω ἕνα πορτοκάλι ἢ μιὰ μπανάνα. Τὸ βράδυ μιὰ σαλάτα. λίγα καρότα.. »

—Μὲ συγχωρῆς, Πιέρ, τί εἶπες; Σκεφτόμουνα κάτι...

—Νά, ἔλεγα, πὼς θάπρεπε νὰ εἰδοποιήσῃς τὴ διευθύντριά σου νὰ πάψῃ πιὰ νὰ ὑπολογίζῃ σ' ἐσένα. γιατὶ ἔπειτα, ὅταν θὰ θηλάσῃς τὸ μωρό;...

Θὰ θήλαζε τὸ μωρό!...

Ἡ Μαντελὲν πετάχτηκε ὄρθια, κίτρινη ἀπὸ ἀγανάκτησι.

—Νὰ θηλάσω τὸ μωρό; Καὶ τί μὲ πέρασες, γιὰ καμμιὰ παραμάνα;

Ἡ σκληρότης τοῦ τόνου ἐφάνιασε τὸν Πιέρ.

—Μὰ ἐγὼ νόμιζα, ἀγάπη μου... Ὅλοι οἱ γιατροὶ λένε...

—Οἱ γιατροί! Οἱ γιατροί! Ἡ ἰατρικὴ ἔκανε προόδους ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς μητέρας σου. τὸ ξέρεις! Τὸ συμπεπυκνωμένο γάλα δὲν ἐφευρέθηκε μόνο γιὰ τὰ μάτια! Γιὰ σκέψου με ἀληθεια. μ' ἕνα μωρὸ κρεμασμένο στὸ στῆθος πεντέξη ὧρες!... Τί φρίκη, Θεέ μου, τί φρίκη!... Νὰ μὴν τὸ ξαναπῆς, Πιέρ!

Ὁ Πιὲρ ἀναστέναξε.

—Περίεργο! Ὅλες οἱ νέες γυναῖκες... Τέλος πάντων, κάνε ὅπως σοῦ ἀρέσει, μικροῦλα μου. ἀλλὰ σοῦ ὁμολογῶ πὼς ὥρες-ὥρες δὲν σὲ καταλαβαίνω...

★

—Εἶναι ἀγοράκι, κυρία! Εἶστε εὐχαριστημένη, ἐλπίζω!...

—Ἂν καὶ δὲ μ' ἐνδιαφέρει. ὡστόσο θὰ τὸ προτιμοῦσα κορίτσι...

Ἡ Μαντελὲν γύρισε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τὸ πρόσωπό της. Ποτὲ δὲν θὰ πίστευε ὅτι τὸ σῶμα ἀντέχει σὲ τόσο δυνατοὺς πόνους! Δὲν ἔνοιωθε καμμιὰ τρυφερότητα γιὰ τὸ μωρὸ αὐτὸ ποὺ ἡ μαμὴ τὸ χτυποῦσε δυνατὰ γιὰ νὰ τὸ κάνῃ νὰ φωνάξῃ.

—Νομίσαμε πὼς ἦταν πεθαμένο, τῆς ἐξήγησε. Σκεφθῆτε, δὲν ζυγίζει οὔτε τρεῖς λίβρες!... Πρέπει νὰ τὸ προσέχετε πολύ. ἰδίως τοὺς πρώτους δύο μῆνες. Εἶνε πολὺ εὐπαθῆ ὅλα τὰ μικρὰ αὐτοῦ τοῦ εἴδους...

—Νὰ μὲ τυλίξετε πολὺ σφιχτά. εἶπε ἡ Μαντελέν. Θέλω νὰ μείνω λεπτη.

—Ποτὲ θὰ μᾶς φέρῃς τὸ γυιό σου, Μάντ; τῆς ἔλεγαν δυὸ μῆνες ἀργότερα στὸ μοδιστραδικο. Θἄχη γίνει πιὰ κοτζὰμ ἄντρας!...

Ὡστόσο ὁ Ζαν-Πιὲρ ἔμενε χλωμός τὸ στομάχι του δὲν δεχόταν τὸ συμπεπυκνωμένο γάλα, εἶχε συνεχεῖς ἐμετοὺς καὶ διάρροια. Τὸ βάρος του ἔμενε πολὺ κάτω ἀπὸ τὸν κανονικό.

—Μὰ γιατὶ ἀποφεύγετε νὰ θηλάσετε τὸ παιδί σας, κυρία μου; ρώτησε μιὰ μέρα αὐστηρὰ τὴ Μαντελὲν ὁ γιατρός. Ὅλα αὐτὰ εἶναι συνέπειες τῆς ἀπεργίας σας...

Ὁ Πιὲρ ποὺ ἔμπαινε ἐκείνη τὴ στιγμή, εἶχε ἀκούσει τὰ λόγια του καὶ ἡ Μαντελὲν ἔφυγε τρεχάτη πρὸς τὸ δωμάτιό της δίχως ν' ἀπαντήσῃ. Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ μικρὸς Ζαν-Πιὲρ στήλωσε τὰ ματάκια του στὸν μπαμπά του, ποὺ ἦταν σκυμμένος πάνω ἀπὸ τὴν κούνια του, τοῦ ἔστειλε τὸ τελευταῖο ἀγγελικὸ γαμόγελό του κι' ὕστερα πέταξε στὸν οὐρανό...

—Ἔχεις ἀδυνατίσει, Μάντ, εἶπε ἡ διευθύντρια τοῦ μοδιστράδικου. Πρέπει νὰ πάσῃς ἕνα δυναμωτικό.

—Δυναμωτικό; Εἶναι τὸ ἠθικό της ἄρρωστο. ἀποκρίθηκε ἀντὶ γι' αὐτὴν μιὰ μοδιστρούλα. Ἐκεῖνο ποὺ τῆς χρειάζεται γιὰ νὰ συνέλθῃ εἶναι ἕνα καινούργιο μωρό!

Ἡ Μαντελὲν σκέφθηκε τὰ λόγια αὐτὰ κατὰ τὴ μεσημβρινὴ διακοπή. Τὰ ξανασκέφθηκε τὸ βράδυ. στὸ κρεβάτι της...

★

Γυρίζοντας νωρὶς στὸ σπίτι ὁ Πιέρ, ἕνα βράδυ, βρῆκε τὴ γυναῖκα του νὰ λάμπῃ ἀπὸ χαρὰ καὶ τὸ τραπέζι στρωμένο, σὰν νὰ περίμεναν ἐπισήμους γιὰ τὸ δεῖπνο.

—Ἀγάπη μου, ρώτησε ὁ Πιέρ. Μήπως ἔχομε καμμιὰ ἐπέτειο;

—Ὄχι, καμμιά.

Δὲν ἐπέμενε. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἡ Μαντελὲν πῆγε δίπλα του γιὰ νὰ τὸν σεβδίσῃ, τὴν κύτταξε παραξενεμένος.

—Βλέπω μὲ χαρά, ὅτι ἀρχισες νὰ παχαίνῃς. Ἡ μήπως...

—Μάλλον τὸ δεύτερο, ἐλπίζω! τοῦ ἀπαντησε ἐκείνη.

★

Σ' ὅλη τὴ διάκεια τοῦ τοκετοῦ. δάμασε τοὺς πόνους της μὲ τὰ δόντια σφιγμένα.

—Συγχαρητήρια, κυρία μου. Ἀποκτήσατε κορούλα...

—Θὰ ζήσῃ, γιατρέ;

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ παιδὶ ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ φωνή, ποὺ τὴν ἀκολούθησαν δυνατὰ κλάματα.

—Ἂν θὰ ζήσῃ; εἶπε ὁ γιατρὸς τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἔκοβε τὸν δεσμὸ τῆς ζωῆς μεταξὺ μητέρας καὶ παιδιοῦ. Ἂν θὰ ζήσῃ; Σπάνια ἔνω δῆ ἕνα τόσο καλοφτιαγμένο μωρό.

Ἡ Μαντελὲν τώρα ἦταν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη γυναίκα τοῦ κόσμου!...

ΕΝΤΙΘ ΝΤΕΛΑΜΑΡ





'Ανακοίνουν τὸν ὕποπτο ἐπὶ πολλὲς ὧρες κάτω ἀπὸ ἰσχυρότατα φῶτα...

Πῶς ὁμολογοῦν οἱ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

'Απ' τὰ γερμανικὰ μαρτύρια ὡς τὸ «ψήσιμο στὴ σχάρα»

'Υπάρχουν διάφοροι τρόποι γιὰ νὰ ἐξαναγκασθῆ νὰ μιλήση ἕνα ἄτομο, ποὺ βαρύνεται μὲ ὑποψίες κατασκοπείας ἢ σαμποτάζ. "Αλλοι ἀπ' αὐτοὺς εἶναι σκληροὶ καὶ βάρβαροι, στηριζόμενοι στὰ σωματικὰ βασανιστήρια. "Αλλοι πάλι ἔχουν ὡς βάσι τους τὴν ψυχολογία καὶ τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες.

Οἱ Γερμανοὶ Ναζῆδες προτιμοῦσαν τοὺς πρώτους. Οἱ ἀνακριταί τους ἐξαντλοῦσαν τὴν ἐφευρετικότητά τους, ξερριζώνοντας τὰ νύχια τῶν θυμάτων τους, ἢ σπάζοντας τὰ μέλη τους, ἢ σφίγγοντας σιγὰ-σιγὰ τὸ κεφάλι τους ἕνα σιδερένιο στεφάνι... Πολὺ ἀποτελεσματικὸ εἶχε ἀποδειχθῆ τὸ γνωστὸ ὀδοντοϊατρικὸ τρυπάνι, ποὺ προκαλοῦσε φοβεροὺς πόνους, ὅταν ἔφτανε στὰ νεῦρα τῶν δοντιῶν! 'Ελάχιστοι κατώρθωσαν ν' ἀνθέξουν στὸ φριχτὸ αὐτὸ μαρτύριο.

Πολλὲς φορὲς ὡστόσο, οἱ Γερμανοὶ ἀπέτυχαν στὶς προσπάθειές τους γιατὶ ἀπογοητεύθηκαν καὶ σταμάτησαν τὴ βασανιστικὴ ἀνάκρισι, ἀκριβῶς ὅταν ὁ ἀνακρινόμενος εἶχε φτάσει πιὰ στὸ σημεῖο νὰ μιλήση.

"Ενα μαρτύριο, στὸ ὁποῖο κανεὶς ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ ν' ἀνθέξη γιὰ πολύ, εἶναι τὸ παληὸ καὶ γνωστὸ βασανιστήριο τοῦ νεροῦ: Κάθε λίγα δευτερόλεπτα, πέφτει μιὰ σταγόνα νεροῦ πάνω στὸ κεφάλι τοῦ ἀνακρινομένου, στὸ ἴδιο σημεῖο. 'Ακόμη κι' ὁ πιὸ πεισματάρης κατάστκοπος ὁμολογεῖ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας. "Αν τὸ μαρτύριό του παραταθῆ ἐπὶ μιὰ ὁλόκληρη ὥρα, θὰ καταντήση τρελλός, μανιακός!

Οἱ σοβιετικὲς μέθοδοι ἀνακρίσεως τῶν ὑπόπτων δὲν εἶναι γνωστὲς λεπτομερῶς, γιατὶ ἐλάχιστοι πολιτικοὶ φυλακισμένοι ἐπέζησαν καὶ μπόρεσαν νὰ διηγηθοῦν τί ὑπέφεραν. Πάντως, ἀπὸ τὶς λίγες πληροφορίες ποὺ ξέφυγαν ἀπ' τὸ Σιδηροῦν Παραπέτασμα, βγαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ Ρῶσοι συνηθίζουν ν' ἀφίνουν σχεδὸν νηστικοὺς τοὺς ὑπόπτους καὶ συγχρόνως νὰ τοὺς δίνουν φάρμακα ποὺ ἀδυνατίζουν τὴν ἀντίστασί τους. 'Ενῶ ὁ φυλακισμένος βρίσκεται σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, τὸν ἀνακρίνουν συνεχῶς καὶ ἐξαντλητικά, ἐπὶ 24 ἢ 36 ὧρες, χωρὶς διακοπή. Τὸν ὁδηγοῦν ὕστερα στὸ κελλί του, τὸν ἀφίνουν ν' ἀποκοιμηθῆ βαρειά, καὶ σὲ μιὰ ὥρα τὸν ξυπνάνε γιὰ καινούργια ἀνάκρισι. 'Η ἐξάντλησι κι' ἡ στέρησι τοῦ ὕπνου τσακίζει πολὺ γρήγορα καὶ τὴν ἰσχυρότερη ἀκόμη θέλησι.

Οἱ 'Αμερικανοὶ χρησιμοποιοῦν πολὺ τὴν περίφημη «ἀνάκρισι τρίτου βαθμοῦ», ποὺ ἔχει ἐπονομασθῆ χαρακτηριστικὰ «ψήσιμο στὴ σχάρα».

'Ανακρίνουν τὸν ὕποπτο ἐπὶ πολλὲς ὧρες, κάτω ἀπὸ ἰσχυρότατα φῶτα. "Οταν κουράζεται ὁ ἀστυνομικός, τὸν ἀντικαθιστᾶ ἄλλος, ξεκούραστος. Κι' αὐτὸ συνεχίζεται ὡς ὅτου λυγίση ὁ ἀνακρινόμενος.

Συγχρόνως χρησιμοποιοῦνται δυὸ ἐπιστημονικὰ μέσα: τὰ «φάρμακα τῆς ἀληθείας» καὶ ὁ «φωρατὴς τοῦ ψεύδους». "Εχομε γράψει ἐπανειλημμένως καὶ λεπτομερῶς γι' αὐτά. 'Αλλὰ ἡ ἀποτελεσματικότης των ἀμφισβητεῖται σοβαρὰ ἀπὸ πολλοὺς εἰδικούς.

'Η μέθοδος ἀνακρίσεως ποὺ ἐφαρμόζει τὸ γαλλικὸ «Δεύτερο Γραφεῖον», ἡ εἰδική δηλαδὴ ὑπηρεσία ἀντικατασκοπείας, εἶναι ἐξυπνη, ἀνθρωπιστικὴ καὶ ἀποτελεσματικὴ συγχρόνως. Οἱ ἀνακριταὶ εἶναι δύο. 'Ο ἕνας, ὀξύθυμος, βίαιος, φωνάζει διαρκῶς, ἀπειλεῖ καὶ χτυπάει τὴ γροθιὰ στὸ τραπέζι. Σὲ ὡρισμένη στιγμὴ ὅμως, ἀφοῦ φτάση στὸ κατακόρυφο, διακόπτει τὴν ἀνάκρισι, μὲ τὴν πρόφασι ὅτι ἔχει νὰ ἐκτελέση κάποια ἐπείγουσα ὑπηρεσία.

Τὸν ἀντικαθιστᾶ τότε ὁ δεύτερος, ποὺ εἶναι ἥσυχος, μαλακός, δείχνει συμπάθεια καὶ φιλία στὸν ἀνακρινόμενο, τοῦ προσφέρει τσιγάρο καὶ προσπαθεῖ νὰ καθησυχάφνικὴ ἀλλαγὴ ἀτμοσφαίρας φέρνει τοὺς φόβους του. Αὐτὴ ἡ ξαμιὰ χαλάρωσι καὶ ὁδηγεῖ τὸν ὕποπτο στὴν ὁμολογία.

'Ανάλογο σύστημα ἐφαρμόζουν καὶ οἱ ντέτεκτιβ τῆς Σκότλανδ Γιάρδ. Φέρονται στὸν ἀνακρινόμενο μ' εὐγένεια, φιλία καὶ κατανόησι, δείχνουν πὼς θεωροῦν φυσικὰ τὰ λόθη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, κι' ἔτσι τὸν κάνουν σιγὰ-σιγὰ νὰ τὰ ὁμολογήση ὅλα, ἐλεύθερα καὶ δίχως ἐξαναγκασμό.

"Αλλωστε, οἱ ἀπειλὲς καὶ ἡ σκληρότης ἀπέναντι τῶν ὑπόπτων εἶναι πράγματα ἀσυμβίβαστα μὲ τὴν ἀγγλικὴ νοοτροπία.

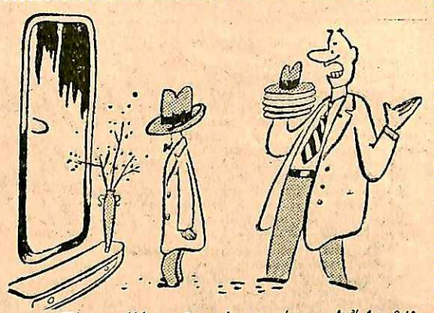
Εἶναι χαρακτηριστικὸ ἄλλωστε πὼς — ἀντίθετα μ' ὅ,τι συμβαίνει σὲ πολλὲς ἄλλες χῶρες — ἡ ἀγγλικὴ δικονομία ἐπιβάλλει στὴν κατηγοροῦσα ἀρχὴ νὰ ἀποδείξη τὴν ἐνοχὴ τοῦ ὑποπτου, καὶ ὄχι σ' αὐτὸν τὸν ἴδιον ν' ἀποδείξη τὴν ἀθωότητά του. 'Η βασικὴ αὐτὴ ἀρχὴ παρέχει βεβαίως ἕνα σπουδαῖο πλεονέκτημα στὸν κατηγορούμενο.

'Ωστόσο, μερικοὶ ἀξιωματικοὶ τῆς βρεταννικῆς ἀντικατασκοπείας χρησιμοποιοῦν ὡς βοήθημα τὶς σωματικὲς κακουχίες—χωρὶς νὰ φθάνουν ποτὲ ὡς τὰ βασανιστήρια.

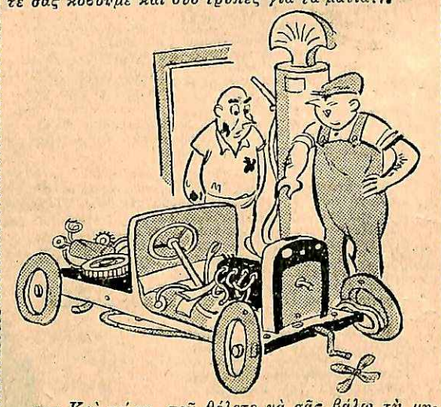
Βάζουν π. χ. τὸν ἀνακρινόμενο νὰ καθήση σ' ἕνα σκληρὸ κάθισμα, ἢ τὸν ἀφίνουν σὲ κουραστικὴ στάσι προσοχῆς, σ' ὅλο τὸ μακρὸ διάστημα τῆς ἀνακρίσεως.

"Οταν ἔχουν νὰ κάνουν μ' ἕνα κάπως ἡλικιωμένο ἀξιωματικὸ τῶν ἐχθρικῶν δυνάμεων, μεταχειρίζονται ἕνα τέχνασμα λίγο κωμικό: Τοῦ προσφέρουν ἄφθονο τσάϊ ἢ καφὲ πρὶν ἀπ' τὴν ἀνάκρισι. "Υστερα παρατείνουν τὶς ἐρωτήσεις τους ὡς ὅτου ἡ... φυσικὴ του ἀνάγκη γίνη τόσο ἐπιτακτική, ὥστε νὰ τὸν ὑποχρεώση νὰ μιλήση, νὰ δώση ζωτικὲς πληροφορίες, γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν ν' ἀνακουφισθῆ ἐπὶ τέλους!

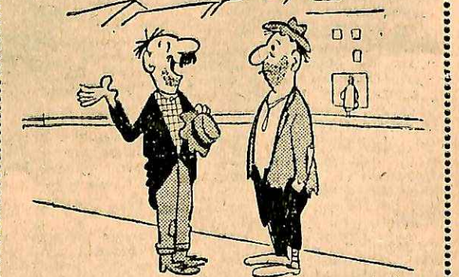
ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 καὶ 5—7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χάρ. 1 Τρικούπη 113 — Τηλ. 613 610.



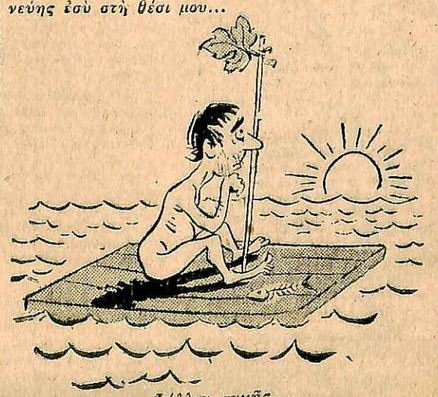
— Τὸ καπέλλο, σᾶς πάει περίφημα! "Αν θέλετε σᾶς κόβουμε καὶ δυὸ τρύπες γιὰ τὰ μάτια!..



— Καὶ τώρα, ποῦ θέλετε νὰ σᾶς βάλω τὴ μηχανή, μπροστὰ ἢ πίσω;



— 'Εδῶ εἶνε ἡ περιφέρειά μου... 'Αλλ' ὅσο θὰ λείψω στὴν ἐξοχή, δὲν ἔχω ἀντίρρησι νὰ ζητιανεύης ἐσὺ στὴ θέσι μου...



Φύλλον συκῆς...

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



ΤΖΕΪΜΣ ΤΣΕΪΖ

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ΚΙΤΡΙΝΟΥ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Ο Κόρριντον κατορθώνει νὰ ἐπιστρέψη στὸ δωμάτιό του. "Επειτα ἀπὸ ἄγρια πάλη μὲ τὰ σκυλιά. 'Η Κάρα ὑποπτεύεται πὼς εἶνε βγῆ ἔξω. μὰ δὲν μπορεῖ νὰ τ' ἀποδείξη. Φτάνει ἡ ἡμέρα τῆς «ἐκτελέσεως» τοῦ Ρίτσι. 'Ο Κόρριντον δίνει τὶς τελευταῖες ὁδηγίες στοὺς συνεργάτες του καὶ φθάνουν ὅλοι ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Ρίτσι. Μόλις βγαίνει ὁ συνταγματάρχης, ὁ Τσίτσο κάνει νὰ τὸν πυροβολήση. Μὰ προλαμβάνει ὁ Κόρριντον καὶ πυροβολεῖ αὐτὸς τὸν Τσίτσο. Συγχρόνως ὁ Ρίτσι πυροβολεῖ καὶ τραυματίζει τὸ Μὰκ "Ανταμς.

14ον Καθὼς ὅμως ὁ Κόρριντον ἄνοιγε τὴν πορτα τοῦ τηλεφωνικοῦ θαλάμου, ἔπεσε ἕνας πυροβολισμός. Μιὰ σφαῖρα τοῦ γρατζούνισε τὸ πρόσωπο καὶ θρυμμάτισε ἕνα τζάμι τοῦ θαλάμου.

"Επεσε ἀμέσως μὲ τὰ τέσσερα, τὴ στιγμὴ ποὺ ἀκολουθοῦσε καὶ δεύτερος πυροβολισμός. Εἶδε τὴν Κάρα, μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι, ὄρθια στὴ μέση τοῦ δρόμου, κοντὰ στὴ Μπουΐκ. 'Εκείνη γύρισε ἀπότομα τὸ ὅπλο της πρὸς τὸ Ρίτσι, σκυμμένο πάνω ἀπ' τὸ Μὰκ "Ανταμς, καὶ ξανατουφέκησε. Κι' ὁ Κόρριντον εἶδε μὲ φρίκη τὸ συνταγματάρχη νὰ κλονίζεται, ν' ἀφίνη τὸ πιστόλι του καὶ νὰ σωριάζεται χάμω! Βγῆκε μὲ τὰ τέσσερα ἀπ' τὸ θάλαμο καὶ σήκωσε τὸ ρεβόλβερ του γιὰ νὰ πυροβολήση τὴν Κάρα. Μὰ ἐκείνη τὸν πρόλαβε, κι' ἡ σφαῖρα της τοῦ πῆρε τὸ καπέλλο. Συγχρόνως ἄνοιξε ἀπότομα ἡ πόρτα τοῦ ταξί, πήδησαν ἔξω δυὸ ἄντρες κι' ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος της.

—Τὸ νοῦ σας, ἡλίθιοι! οὐρλιασε ὁ Κόρριντον. Κλείστε της τὸ δρόμο!

Μὰ ἦταν πολὺ ἀργά. 'Η Κάρα πυροβόλησε καὶ τοὺς δυό, τοὺς γτύπησε καὶ πήδησε ὕστερα μέσα στὴ Μπουΐκ. 'Ο σωφὲρ τοῦ ταξὶ προσπάθησε νὰ τὴν προσπεράση, γιὰ νὰ βρεθῆ μπροστά της. 'Αλλ' ἡ Μπουΐκ εἶχε ἀναπτύξει κι' ὅλας ταχύτητα κι' ἀπομακρυνόταν.

'Ο Κόρριντον σήκωσε τὸ ρεβόλβερ του. 'Η σφαῖρα του ἔσπασε τὸ πίσω κρύσταλλο τῆς Μπουΐκ. Πρὶν ὅμως μπορέση νὰ ξαναπυροβολήση, τ' αὐτοκίνητο εἶχε στρίψει ἀπ' τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου κι' εἶχε χαθῆ.

Κύτταξε πάνω ἀπ' τὸν ὦμο του κι' εἶδε τὴ Μάριαν νὰ κατεβαίνη τρέχοντας τὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ ὅπου εἶχε μπῆ. Τὴν ἀκολουθοῦσαν δυὸ ἀστυνομικοὶ μὲ πολιτικά. Πῆγε πρὸς τὸ Ρίτσι. Κι' ὁ Κόρριντον ἀνάσανε μ' ἀνακούφισι, βλέποντας τὸ συνταγματάρχη ν' ἀσκηκώνεται, κρατῶντας τὸν ὦμο του.

Καθὼς ὁ Κόρριντον ἑτοιμαζόταν νὰ πάη κοντά τους. ἔφτασε ὁλοταχῶς ἕνα ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο καὶ σταμάτησε δίπλα του

—"Ελα μαζί μας, τοῦ φώναξε ὁ Ρόουλινς, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα. Θὰ τὴν πιάσουμε!

'Ο Κόρριντον πῆδησε ἀμέσως στ' αὐτοκίνητο, ποὺ ξεκίνησε ἀμέσως καὶ πῆρε τὴ στροφὴ μ' ἕνα στριγγὸ ἦχο τῶν λάστιχων.

—Θὰ τὴν πιάσουμε; 'Αμφιβάλλω! εἶπε μὲ μανία. Εἶχα προειδοποιήσει ὡστόσο τὸ Ρίτσι, γιὰ νὰ πάρτε ὅλα τὰ μέτρα σας. Μὰ σεῖς τὴν ἀφίσατε νὰ ξεφύγη!

—Μὴ χαλᾶς τὴν καρδιά σου, ἀπάντησε γαμογελῶντας ὁ Ρόουλινς. Δὲν θὰ πάη μακρυά. "Ολοι οἱ δρόμοι εἶναι φραγμένοι.

— Εἶσαι πολὺ αἰσιόδοξος! Γκρίνιασε ὁ Κόρριντον. κρατῶντας μέσ' στὰ χέρια του τὸ πονεμένο πρόσωπό του.

Τὸ αἷμα τῆς πληγῆς του ἔσταζε ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του.

—Εἶναι σὰν νὰ θέλετε νὰ σταματῆστε ἕνα ἔξπρές! πρόσθεσε.

Τὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο ἔστριψε στὴν Κάουνγκτον Ρόντ. "Ενας πόλισμαν στεκόταν ὄρθιος στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου. "Εδειξε πρὸς τ' ἀριστερά, κι' ὁ σωφὲρ τοῦ ἀστυνομικοῦ αὐτοκινήτου ἀκολούθησε αὐτὴ τὴ διεύθυνσι.

—"Εχουμε τοποθετήσει ἑκατοντάδες ἀστυφύλακες σ' ὅλο τὸ μῆκος τοῦ δρόμου, ἐξήγησε ὁ Ρόουλινς. Κάνε λίγη ὑπομονή, φίλε μου. Σ' ἕνα-δυὸ λεπτά, θἄχει πέσει στὰ χέρια μας!

—"Ας τὸ ἐλπίσουμε...μουρμούρισε ὁ Κόρριντον.

Σκούπισε τὸ πρόσωπό του μὲ τὸ μαντήλι του καὶ πρόσθεσε:

—Μοῦ σημάδεψε τὸ μάγουλο τὸ παληόγυαικο!

—Μπᾶ, θὰ μποροῦσε νὰ πάθης καὶ χειρότερα, τὸν παρηγόρησε ὁ Ρόουλινς. "Αν σὲ χτυποῦσε ἡ σφαῖρα μισὸ πόντο πιὸ κάτω, θὰ πήγαινες νὰ βρῆς τοὺς προγόνους σου!

—Δὲν μπορεῖ νὰ τρέξη πιὸ πολὺ ὁ σωφὲρ σου; τὸν διέκοψε ὁ Κόρριντον.

Μὰ δὲν εἶχε δίκηο, γιατὶ τ' αὐτοκίνητο εἶχε ἀναπτύξει ταχύτητα 120 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. "Ενα ἠλεκτρικὸ φανάρι ἀναβόσβυνε στὴ γωνιὰ τῆς Σλόαν Στρήτ. 'Ο σωφὲρ φρενάρισε ἀπότομα κι' ἔστριψε ἀπ' τὴ γωνιὰ αὐτή.

— Εἶναι ὅλα ὀργανωμένα στὴν ἐντέλεια, εἶπε ὁ Ρόουλινς μ' ἱκανοποίησι. Σοῦ τὄχα πῆ ἐγὼ νὰ μὴν ἀνησυχῆς. Δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ξεφύγη.

—Θὰ τὸ πιστέψω μόνον ὅταν θὰ βρίσκεται πίσω ἀπ' τὰ κάγκελλα τῆς φυλακῆς, γκρίνιασε ὁ Κόρριντον 'Ως τότε ὅμως...

—Εἶσαι πολὺ ξεροκέφαλος! φώναξε ὁ Ρόουλινς πεισμωμένος.

—Νὰ ἡ «Μπουΐκ»! εἶπε ξαφνικὰ ὁ σωφέρ, κι' ἄναψε τοὺς προβολεῖς του.

II

Οἱ δυὸ ἰσχυρὲς φωτεινὲς δέσμες ἔπεσαν στὸ πίσω μέρος τῆς Μπουΐκ, ποὺ κατέβαινε τὴ Σλόαν Στρήτ.

—"Εχε τὸ νοῦ σου σύστησε ὁ Ρόουλινς στὸ σωφέρ. Νὰ μὴ σοῦ ξεφύγη πάλι!

'Ο Κόρριντον ἔσκυψε τὸ κεφάλι του ἔξω ἀπ' τ' αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ βλέπη καλύ ερα.

Διέκρινε δυὸ ἄλλα ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα, στσμαπημένα κατὰ πλάτος τοῦ δρόμου, ἔτσι ποὺ τὸν ἔφραζαν ὁλότελα. 'Ωστόσο ἡ Μπουΐκ δὲν ἔκοψε καθόλου τὴν ταχύτητά της.

'Η Κάρα εἶχε ἀνάψει κι' αὐτὴ τοὺς προβολεῖς της. 'Ο Κόρριντον διέκρινε τέσσερες πόλισμαν ποὺ τῆς ἔκαναν σινιάλα νὰ σταματήση, κουνῶντας τὰ ἠλεκτρικὰ φανάρια τους. Στέκονταν μπροστὰ στ' αὐτοκίνητά τους. μὲ τὴ βεβαιότητα πὼς ἡ Κάρα θὰ φρενάριζε.

'Ο Κόρριντον θἄθελε νὰ τοὺς φωνάξη νὰ παραμερίσουν. "Ηξερε ὅμως πὼς δὲν θὰ τὸν ἄκουγαν, παρὰ ὅταν θἄταν πιὰ πολὺ ἀργά...

'Η Μπουΐκ ἔφτασε πολὺ κοντά τους, λοξοδρόμησε ἀπότομα, ἀνέβηκε στὸ πεζοδρόμιο καὶ πέρασε σὰν ἀστραπὴ ἀπ' τὸν κενὸ ἐκεῖνο χῶρο.

—Σᾶς τὄχα πῆ ἐγὼ πὼς σωφάρει σὰν διάβολος! εἶπε ὁ Κόρριντον ἀποκαρδιωμένος πέφτοντας στὸ κάθισμά του.

'Ο σωφὲρ φρενάρισε τόσο ἀπότομα, ὥστε στέναξαν τὰ λάστιχα.

—Μὴ σταματᾶς! οὐρλιασε ὁ Ρόουλινς, χάνοντας τὴν ἡρεμία του. Κυνήγησέ την!

—Φαντάζεσαι πὼς μποροῦμε τώρα πιὰ νὰ τὴ φτάσουμε; παρατήρησε εἰρωνικὰ ὁ Κόρριντον, ἐνῶ τὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο ἀνέβαινε στὸ πεζοδρόμιο καὶ περνοῦσε ἀπ' τ' ἄλλο μέρος.

Πραγματικά, δὲν φαινόταν πιὰ οὔτε ἴχνος τῆς Μπουΐκ.

—'Αλήθεια, ξέρει νὰ σωφάρη περίφημα, παραδέχτηκε ὁ Ρόουλινς ἀνάβοντας τσιγάρο. Μὰ δὲν πρόκειται νὰ ξεφύγη. "Ολη ἡ γειτονιὰ εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀστυνομικούς.

—"Αν εἶν' ὅλοι σὰν αὐτοὺς τοὺς τέσσερες ποὺ ἀφίσαμε πίσω μας, βλαστήματα τότε! εἶπε ὁ Κόρριντον.

Καθὼς ἔπαιρνε κι' αὐτὸς τσιγάρο ἀπ' τὸ πακέτο τοῦ Ρόουλινς, εἶδε μπροστὰ κι' ἄλλα φῶτα: τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ στέκονταν στὸ πεζοδρόμιο καὶ ποὺ ἔδειχναν πρὸς ποιὸ σημεῖο εἶχε φύγει ἡ Μπουΐκ.

— Τράβηξε πάλι πρὸς τὸ πάρκο, εἶπε ὁ Ρόουλινς. Μπορεῖ νὰ τριγυρίζη συνεχῶς ἐδῶ, στὰ ἴδια μέρη, μὰ δὲν θὰ καταφέρη νὰ βγῆ ἀπ' τὸν κλοιό.

—Θἄθελα πολὺ νὰ συμμερίζομουν τὴ μακάρια σἰσιοδοξία σου, ἀπάντησε ὁ Κόρριντον. Μὰ ἐγὼ στοιχηματίζω πὼς θὰ βγῆ!

— Βάζω στοίχημα 200 λίρες! Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ σκοτωθῆ ἔτσι ποὺ θὰ γυρίζη ἐδῶ κι' ἐκεῖ...

—Θὰ σκοτώση ἴσως κάμποσους ἄλλους, μὰ αὐτὴ θὰ ξεφύγη.

Κι' ὁ Κόρριντον πρόσθεσε:

—Ἐλπίζω τουλάχιστον νὰ μὴν εἶναι βαρειὰ ντυτπημένος ὁ Ρίτσι.

—"Εχει μιὰ πληγὴ στὸν ὦμο, μὰ δὲν φαίνεται νἄναι σοβαρή. Θὰ τοῦ κάνη καλὸ νὰ ξεκουραστῆ λίγο.

'Ο Ρόουλινς σώπασε μιὰ στιγμή, βλέποντας ἐν' ὅλο ἠ-

ΓΟΥΛ. ΚΑΝΤΩΝΗΣ
Χειρουργος-'Οδοντίατρος
Μπόταση 9 καὶ Σολωμοῦ (γωνία)
Δέχεται 9 - 1 καὶ 5 - 8
Τηλ. 32-284

Μπυρές Ιστορίες

'Η εἰδικότης τοῦ μπεκρῆ...

"Ενας "Αγγλος κατέβηκε τὶς προάλλες ἀπὸ τὸ Λονδῖνο στὴν 'Ελλάδα. 'Ερχόταν μὲ ἀποστολὴ νὰ μείνη λίγους μῆνες στὴν 'Αθήνα. "Εφτασε μὲ τὸ ἑξπρὲς στὴ Θεσσαλονίκη, ἐπισκέφτηκε τ' ἀξιοθέατά της καὶ μπῆκε στὸ τραῖνο τὴν ἄλλη μέρα γιὰ τὴν 'Αθήνα. "Ηταν μόνος μέσα στὸ διαμέρισμα τῆς πρώτης θέσεως. Ξαπλώθηκε λοιπὸν ἀναπαυτικὰ στὸν κανατὲ καὶ τὸ ροὶξε στὸν ὕπνο.

Στὸν σταθμὸ ὅμως τῆς Λαρίσης μπῆκε στὸ διαμέρισμά του ἕνας ἄλλος "Αγγλος. Ταχτοποίησε τὶς ἀποσκευές του καὶ ἔβαλε ἕνα μεγάλο πανέρι στὸ δίχτυ τοῦ τραίνου, πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ συμπατριώτη του, ποὺ κοιμόταν τὴν ὥρα ἐκείνη.

Σὲ λίγο, ἀπὸ τὸ πανέρι ἔπεσαν μερικὲς σταγόνες ἀπὸ ἕνα κίτρινο ὑγρὸ ἀπάνω στὸ πουκάμισο τοῦ "Αγγλου ποὺ ξύπνησε ἀμέσως. "Εοριξε τότε μιὰ ματιὰ στὸ πουκάμισό του, καὶ μιὰ ματιὰ στὸ πανέρι. Καὶ χωρὶς νὰ χάση καιρὸ ἄγγιξε μὲ τὸ δάχτυλο τὸ ὑγρὸ ποὺ εἶνε πέσει στὸ πουκάμισό του καὶ τὸ δοκίμασε μὲ τὴν ἄκρη τῆς γλώσσας του. Γύρισε ὕστερα στὸν ἰδιοκτήτη τοῦ πανεριοῦ καὶ τὸν ρώτησε μὲ τὴν ἀφέλεια ποὺ διακρίνει τοὺς "Αγγλους:

—Οὔϊσκυ;...

—Νόου, ἀπάντησε ὁ ἄλλος, φὸξ-τερριέ!...

λεκτρικὸ φαγάρι ν' ἀναβοσβύνῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς Σύντνεϊ Στρήτ.

—Τί σοῦλεγα; πρόσθεσε ὕστερα θριαμβευτικά. Ξαναγυρίζει πρὸς τὸ πάρκο. Τῆς ἔχουμε στήσει μιὰ καλὴ παγίδα στὴ Φούλχαμ Ρόντ.

—Ἀλλοίμονο, ἂν εἶναι σὰν τὴν προηγούμενη!

—Ἡ Μπουΐκ εἶναι μπροστά μας! φώναξε ὁ σωφέρ, ξαναγάβοντας τοὺς προβολεῖς.

Τώρα τ' αὐτοκίνητο τῆς Κάρα εἶχε ἐλαττώσει κάπως τὴν ταχύτητά του. Μόλις ὅμως τ' ἄγγιξαν τὰ φῶτα τοῦ ἀστυνομικοῦ, τὴν αὔξησε πάλι κι' ἔστριψε σὰν βολίδα στὴ Φούλχαμ Ρόντ.

—Τώρα τὴν ἔπαθε, εἶπε ὁ Ρόουλινς σκύβοντας ἔξω. Θὰ βρῇ προστά της τὸν Ἴλαρυ. Δὲν ὑπάρχει δεύτερος σὰν κι' αὐτὸν στὸ Βολάν...

Μὰ βλαστήμησε ξαφνικά, βλέποντας τὴ Μπουΐκ νὰ λοξοδρομῇ. Τ' ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο ποὺ τὴν περίμενε, ἔκαμε τὸ ἴδιο. Ἀκούστηκε ἕνας δαιμονισμένος πάταγος. Τ' ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο τραντάχτηκε δυνατά, καθὼς ἡ Μπουΐκ τὸ χτυποῦσε στὸ πλευρό. Ὕστερα ντεραπάρισε καὶ τσακίστηκε πάνω σ' ἕνα στῆλο φαναριοῦ, ἐνῶ ἡ Μπουΐκ συνέχιζε τὸ δρόμο της.

—Πάει κι' αὐτό! εἶπε σαρκαστικὰ ὁ Κόρριντον

Ὁ Ρόουλινς εἶχε χάσει τώρα τὸ χαμόγελό του.

—Δὲν μᾶς μένουν πιά, παρὰ δυὸ αὐτοκίνητα γιὰ νὰ τὴ σταματήσουνε! μουρμούρισε. Ἂν δὲν τὸ κατορθώσουν...

—...θὰ χάσης τὶς 200 λίρες σου, συμπλήρωσε ὁ Κόρριντον.

Ὁ Ρόουλινς ἔσκυψε πρὸς τὸ σωφέρ.

—Κύτταξε ἂν μπορέσης νὰ τὴ στριμώξης στὸ πεζοδρόμιο, τοῦ σύστησε.

—Θὰ σὲ πείραζε ἂν σταματούσατε μιὰ στιγμὴ νὰ κατεβῶ ἐγώ, πρὶν νὰ τσακιστῆτε; εἶπε εἰρωνικὰ ὁ Κόρριντον.

Ὁ Ρόουλινς τὸν ἀγριοκύτταξε καὶ φώναξε:

—"Ἐδωσα τὸ λόγο μου στὸ Ρίτσι πὼς δὲν θὰ μᾶς ξεφύγη! Τ' αὐτοκίνητό τους ἔκαμε ἕνα πήδημα πρὸς τὰ ἐμπρός. Μά, ὅσο γρήγορα κι' ἂν ἔτρεχε, δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ φτάσῃ τὴ Μπουΐκ, ποὺ πετοῦσε...

—Τὸ μόνο ποὺ μᾶς μένει νὰ κάνουμε, εἶπε ὁ Κόρριντον, εἶναι νὰ τὴν παρακολουθήσωμε ἀκόμη, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κάνη κάποιο λάθος.

Μόλις εἶχε τελειώσει αὐτὴ τὴ φράσι, ξεπρόβαλε ξαφνικὰ ἀπὸ κάποια πάροδο ἕνα μεγάλο καμιόνι φορτωμένο μὲ τοῦβλα. Φαίνεται ὅτι ὁ σωφέρ του βιαζόταν, ἢ ἴσως δὲν ὑπέθετε ποτὲ πὼς θὰ ὑπῆρχε κίνησις στοὺς δρόμους, τέτοια ὥρα. Ἔτσι, βρέθηκε ἀκριβῶς μπροστὰ στὴ Μπουΐκ.

—Τώρα τὴν ἔχει ἄσχημα ἡ Κάρα! εἶπε ὁ Κόρριντον λαχανιασμένα, ἐνῶ ὁ σωφὲρ τοῦ ἀστυνομικοῦ αὐτοκινήτου φρενάριζε.

Ἡ Μπουΐκ λοξοδρόμησε ἀπότομα κι' ἀνασηκώθηκε στὶς δυό της ρόδες. Ὁ Κόρριντον διέκρινε τὴν Κάρα νὰ παλεύῃ μὲ τὸ βολάν. Ἡ μύτη τοῦ καμιονιοῦ βρῆκε τὸν πισινὸ προφυλακτῆρα τῆς Μπουΐκ καὶ τὴν ἔσπνωξε πλάγια. Γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο, φάνηκε πὼς θὰ τὴν ἀναποδογύριζε. Μὰ ἡ Κάρα κατάφερε νὰ τὴν κρατήσῃ σὲ ἰσορροπία. Ὡστόσο, μὲ τέτοια μεγάλη ταχύτητα δὲν μποροῦσε νὰ τὴν διευθύνῃ ὅπως ἤθελε.

Ἡ Μπουΐκ ἀνέβηκε στὸ πεζοδρόμιο καὶ μπῆκε μέσ' στὴ βιτρίνα ἑνὸς μεγάλου μαγαζιοῦ. Ἄνοιξε δρόμο ἀνάμεσα στὶς κέρινες κοῦκλες ποὺ τὴ στόλιζαν, τρύπησε τὸ ξύλινο χώρισμα τοῦ βάθους κι' προχώρησε λίγο μέσα στὸ κατάστημα, τσακίζοντας ὅ,τι εὕρισκε μπροστά της.

Στὸ μεταξύ, εἶχε σταματήσει τ' ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο. Ὁ Κόρριντον κι' ὁ Ρόουλινς εἶχαν πηδήξει ἔξω.

—Συγκεντρῶστε ὅλους τοὺς διαθέσιμους ἄνδρες μας, εἶπε ὁ Ρόουλινς στὸ σωφέρ. Περικυκλῶστε ὅλο τὸ τετράγωνο!

Κι' ἔτρεξε πρὸς τὴ σπασμένη βιτρίνα. Ὁ Κόρριντον τὸν ἀκολούθησε.

—Ἔχεις ρεβόλβερ; τὸν ρώτησε, καθὼς πλησίαζαν στὴ μαύρη τρύπα, ποὺ ἦταν πρὶν ἀπὸ λίγο μιὰ κομψὰ στολισμένη βιτρίνα.

—Ὄχι. Ἐσύ;

—Ἔχω, εὐτυχῶς. Θὰ μπῶ πρῶτος. Εἶναι ἐπικίνδυνο αὐτὸ τὸ θηλυκό!

—Βλακεῖες! εἶπε ὁ Ρόουλινς, ποὺ εἶχε ξαναβρῆ τὸ κέφι του. Δὲν θὰ χρειαστῆ κἀν νὰ πυροβολήσουμε...

Τὸν διέκοψε μιὰ πιστολιὰ καὶ μιὰ σφαῖρα τοῦ ἔγδαρε ἐλαφρὰ τὸ πρόσωπο.

—Ὅπως βλέπεις, ὅμως, ἐκείνη πυροβολεῖ! τοῦ εἶπε σαρκαστικὰ ὁ Κόρριντον.

Ὁ Ρόουλινς ἔκανε ἕνα πήδημα στὸ πλάϊ κι' ὕστερα ὥρμησε μέσα στὸ κατάστημα καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ μιὰ κολώνα. Ὁ Κόρριντον τὸν ἀκολούθησε.

—"Ακουσέ με! οὔρλιασε ὁ Ρόουλινς στὴν ἀόρατη Κάρα, μέσ' στὸ σκοτάδι. Καλύτερα νὰ παραδοθῆς. Δὲν θὰ σὲ πειράξουμε.

Ὁ Κόρριντον χαμογέλασε καὶ μουρμούρισε:

—Μὴν κουράζεσαι ἄδικα. Εἶναι ξεροκέφαλη καὶ πεισματάρα σὰν μουλάρι!

—Θὰ τὸ δοῦμε... εἶπε ὁ Ρόουλινς, προχωρώντας μὲ προφύλαξι.

Ὁ Κόρριντον τὸν ἄφισε νὰ κάμη ὅ,τι ἤθελε. Ἤξερε πόσο ἐπικίνδυνη ἦταν ἡ Κάρα, ὅταν βρισκόταν σ' ἀδιέξοδο, καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὴν ἀντιμετωπίσῃ.

Σφίγγοντας στὸ χέρι του τὸ ρεβόλβερ, ἔψαξε μὲ τὰ μάτια τὸ σκοτάδι, ποὺ τὸ φώτιζαν ἐλάχιστα τὰ μακρυνὰ φανάρια τοῦ δρόμου. Τοῦ φάνηκε πὼς εἶδε νὰ κουνιέται κάτι τι κοντὰ στὴν κατεστραμένη Μπουΐκ. Ψαχούλεψε μὲ τὸ νέρι του μιὰ ἑταζέρα ποὺ βοισκόταν δίπλα του. Τὰ δάντυλά του συνάντησαν ἕνα γυάλινο βάζο.

Τ' ἅρπαξε καὶ τὸ πέταξε στὴ σκούρα σιλουέτα, ποὺ τὴ μάντευε μάλλον, συμμαζεμένη δίπλα στὴ Μπουΐκ. Ἄκουσε μιὰ φωνὴ πνιγμένη. Ὕστερα ἔπεσε μιὰ πιστολιά, κι' ἡ σφαῖρα σφύριξε κοντὰ στὸ κεφάλι του.

Διέκρινε τὴν Κάρα ν' ἀφίνη τὴν κρύπτη της καὶ νὰ τρέχη σ' ἕνα διάδρομο, πρὸς τὸ βάθος τοῦ καταστήματος.

—Νά την! φώναξε στὸ Ρόουλινς.

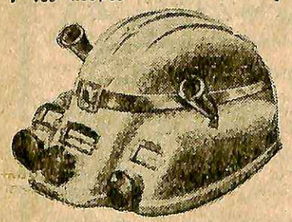
Ὕστερα βγῆκε ἀπ' τὸ κατα-



ΔΙΑΛΟΓΟΣ

— Γιὰ ποῦ, Πότη;
— Γιὰ τὸ μπάνιο μου, φίλε,
— Στὴ θάλασσα; Νὰ εἶχα τὴ χάρι σου!
— Ποιὰ θάλασσα, στὸ Ὑδροθεραπευτήριο πηγαίνω γιὰ τὸ ζεστὸ ἰαματικὸ λουτρό μου μὲ τὶς φιάλες τῶν ΛΟΥΤΡΩΝ τοῦ Καθηγητοῦ ΔΑΜΒΕΡΓΗ. Εἶνε καιρὸς ποὺ μεταχειρίζομαι τὶς φιάλες αὐτές, κι' ὅμως αἰσθάνομαι περίφημα!

ΜΑΝΤΑΡΙΣΤΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ
VELOX
Αἱ τελειότεραι μηχαναὶ τοῦ κόσμου



ΠΡΟΣΟΧΗ!
Λόγω τῆς ἐξαιρετικὰ μεγάλης καταναλώσεως εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον, τὸ ἐργοστάσιον VELOX ἀνακοινοῖ, ὅτι ἠδυνήθη νὰ ἔχη τώρα
ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑΣ ΤΙΜΑΣ
ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΔΩΡΕΑΝ
ΑΘΗΝΑΙ: Θ. Μπιτσόπουλος, ὁδὸς Νίκης 46.
ΘΕΣ)ΝΙΚΗ: Ἐμμ. Δουκίδης. Διάδοχος. ὁδὸς Καρίπη 27.

στωμάτησε πάλι γιὰ ν' ἀφουγκραστῇ.

Ξαφνικά, ἄκουσε ἕνα ἐλαφρὸ θόρυβο πίσω του. Γύρισε ἀστραπιαία καὶ τὸν πυροβόλησε. Μὰ ἐκεῖνος τόχε προβλέψει. Ἔπεσε ἀμέσως μὲ τὰ τέσσερα καὶ τῆς ἔρριξε δυὸ σφαῖρες. Τὴν εἶδε νὰ χώνεται πίσω ἀπὸ ἕνα πάγκο καὶ νὰ σέρνεται ὡς ἕναν ἄλλο διάδρομο.

—Τὴ θέλω ζωντανή! τοῦ φώναξε ὁ Ρόουλινς, τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος του.

Μὰ ὁ Κόρριντον δὲν τὸν περίμενε. Συνέχισε τὸ κυνήγι τῆς Κάρα. Σταμάτησε στὴν εἴσοδο μιᾶς δεύτερης σάλας, ποὺ φαινόταν γεμάτη σκοτεινὲς μορφές, καὶ προσπάθησε νὰ τρυπήσῃ μὲ τὰ μάτια του τὸ σκοτάδι.

Μάντεψε πὼς οἱ μορφὲς ἐκεῖνες ποὺ ἔβλεπε, ἦσαν κοῦκλες σὲ φυσικὸ μέγεθος. ντυμένες μὲ γυναικεῖα φορέματα. Καὶ κατάλαβε ἀμέσως πόσο ἐπικίνδυνο θὰ ἦταν νὰ μπῇ στὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου κάθε σιλουέτα μποροῦσε νὰναι ἡ Κάρα.

"Εκαμε λοιπὸν δυὸ βήματα πίσω καὶ περίμενε νὰ φτάσῃ κοντά του ὁ Ρόουλινς.

—Εἶναι κάπου ἐκεῖ μέσα! τοῦ ψιθύρισε. Μά, ἔτσι στὰ σκοτεινά, μπορεῖ νὰ μᾶς ξεκάνη καὶ τοὺς δυὸ μ' ὅλη της τὴν ἡσυχία.

Ὁ Ρόουλινς ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴ σάλα κι' ἔκαμε ἕνα μορφασμό.

—Πιστεύω νἄναι ἕτοιμοι τώρα οἱ ἄνδρες μου, εἶπε. Δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ ξεφύγη. Πάω ν' ἀνάψω τὰ φῶτα.

—"Ας εἴχες μικρότερη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό σου!... μουρμούρισε ὁ Κόρριντον. Καυχιέσαι διαρκῶς πὼς δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγη, μὰ δὲν τὴν ἔχεις τσακώσει ἀκόμα.

—Μὰ οὔτε καὶ μοῦ ἔχει ξεφύγει, ἀπάντησε μὲ πεῖσμα ὁ Ρόουλινς. Περίμενε ἐδῶ, καὶ μὴν τὴ νάσης καθόλου ἀπ' τὰ μάτια σου!

Κι' ἀπομακρύνθηκε βιαστικά. Ὁ Κόρριντον κύτταξε μέσ' στὴ σάλα. Τίποτε δὲν κουνιόταν, οὔτε κι' ἀκουγόταν ὁ παραμικρὸς θόρυβος. Ἤξερε ὡστόσο πώς, μόλις θ' ἄναβαν τὰ φῶτα, ἡ Κάρα θὰ προσπαθοῦσε ν' ἀνοίξη δρόμο ἐ τὸ ρεβόλβερ της. Ἤξερε πὼς θἄταν τότε τόσο ἐπικίνδυνη καὶ λυσσασμένη, σὰν ἀλεποῦ πιασμένη στὸ δόκανο.

"Αν μποροῦσε νὰ τὴν πιάση πρὶν ἀνάψουν τὰ φῶτα, θὰ ἔσωζε τὴ ζωὴ ἀρκετῶν ἀνθρώπων.

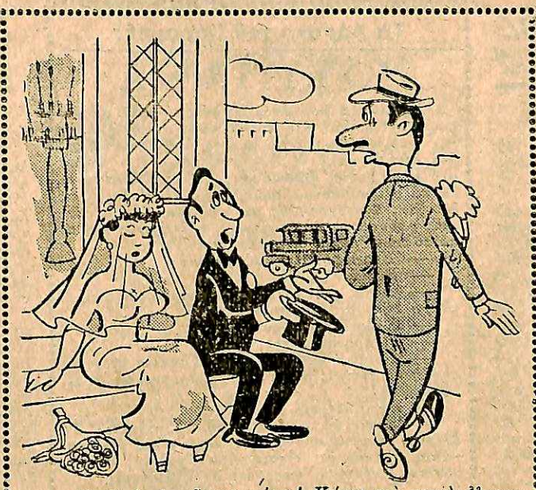
Ἐξέτασε πάλι τὴ σάλα. Ποὸς τὰ δεξιά, ἕνας διάδρομος προχωροῦσε μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἀριστερά, ὑψωνόταν ἕνα βάθρο. πάνω στὸ ὁποῖο βρίσκονταν κάμποσες κοῦκλες. Ἐμπρός του, πίσω ἀπὸ ἕνα ἀδειανὸ χῶρο. ὑπῆρχε κι' ἄλλο βάθρο μὲ κοῦκλες.

«Μπορεῖ νὰ κρύβεται ὁπουδήποτε» σκέφθηκε ὁ Κόρριντον.

Ἀποφάσισε νὰ διακινδυνεύσῃ. καὶ προχώρησε ἀργὰ κι' ἀθόρυβα.

Ἀφοῦ πέρασε τὸ κατῶφλι, σταμάτησε, μὲ καρδιοχτύπι. Ἄκουγε ἀπὸ μακρυὰ φωνὲς καὶ δισταγές. Μάντεψε ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ ἔψαχναν νὰ βροῦνε τοὺς κεντρικοὺς διακόπτες τοῦ ἠλεκτρικοῦ.

Προχώρησε ἄλλα δυὸ βήματα, μὲ προφύλαξι, "Υστερα



— *Καλὴ ὑγεία νἄχετε, κύριε! Κάντε μιὰ μικρὴ ἐλεημοσύνη νὰ μαζέψουμε τὶς πενῆντα λίρες νὰ νοικιάσουμε σπίτι!*
(Τοῦ Ἀρχέλαου)



Ὁ ἀγορανόμος: Γιὰ φλιτάρισε νὰ δοῦμε τί πουλάει αὐτὸς ἐδῶ:
(Τοῦ Π. Παυλίδη)



Ἡ πελάτις: Μὰ σοβαρολογεῖτε, ὅτι εἶσαστε ἐσεῖς ὁ αἰσθητικὸς χειρουργός, ποὺ διορθώνει τὰ πρόσωπα;...
(Τοῦ Α. Θεοφιλόπουλου)

σε. Πρόλαβε νὰ τὴ δῇ ν' ἀνεβαίνη μιὰ σκάλα. "Εκαμε κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο.

"Οταν εἶχε φτάσει στὴ μέση τῆς σκάλας, ἡ Κάρα σταμάτησε ξαφνικά. Ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὰ κάγκελλα καὶ τὸν πυροβόλησε. Μὰ βιαζόταν πολὺ κι' εἶχε λαχανιάσει. Ἔτσι, ἡ σφαῖρα τις ἀστόχησε.

Ὁ Κόρριντον σήκωσε τὸ ὅπλο του, γιὰ ν' ἀπαντήσῃ. Μὰ ἡ Κάρα τραβήχτηκε πρὸς τὰ μέσα καὶ συνέχισε τὸ ἀνέβασμα τῆς σκάλας, πρὶν προλάβῃ ἐκεῖνος νὰ πυροβολήσῃ.

Ὁ Κόρριντον τὴν ἀκολούθησε. Πίσω του, ἀνέβαιναν ὁ Ρόουλινς καὶ τρεῖς πόλισμαν. "Εφτασαν στὸ κεφαλόσκαλο τοῦ πρώτου πατώματος, ὅταν ὁ Κόρριντον βρισκόταν σχεδὸν στὸ δεύτερο.

"Οταν ἡ Κάρα ἔφτασε στὸ τέταρτο πάτωμα, σταμάτησε πάλι. γιὰ νὰ ξανασκύψῃ πάνω ἀπ' τὰ κάγκελλα. Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ Κόρριντον τὸ περίμενε καὶ πυροβόλησε πρῶτος. Μὰ δὲν ἦταν κι' αὐτὸς σὲ θέσι νὰ σημαδέψῃ καλά. κι' ἡ σφαῖρα του πῆγε χαμένη.

"Ακουσε τὴν Κάρα ν' ἀνεβαίνη στὸ πέμπτο πάτωμα. Τὴν ἀκολούθησε, λαχανιασμένος. καὶ πρόλαβε νὰ τὴν δῇ ν' ἀνοίγη μιὰ γυαλόφραχτη πόρτα καὶ νὰ χώνεται στὸ τμῆμα τῶν ἐπίπλων.

"Εφτασε κι' αὐτὸς στὴν ἴδια πόρτα καὶ σταμάτησε λίγο, γιὰ νὰ ρίξη μιὰ ματιὰ στὴν κατάφωτη σάλα. Τώρα ὁ κίνδυνος μεγάλωνε, γιατὶ ἡ Κάρα μποροῦσε νὰ βρῇ διάφορες κρυψῶνες ἐκεῖ μέσα: ντουλάπες, κομμά, μεγάλους μπουφέδες...

Δὲν ἐπεχείρησε, λοιπόν, ὁ Κόρριντον νὰ προχωρήσῃ. Περίμενε τὸ Ρόουλινς καὶ τοὺς τρεῖς πόλισμαν. Ἐκεῖνοι ἔφτασαν σὲ μερικὰ δευτερόλεπτα, λαχανιασμένοι ἀπ' τὴ σκάλα.

—Μὴ μπαίνετε μέσα! τοὺς σύστησε ὁ Κόρριντον. Θὰ φᾶτε καμμιὰ σφαῖρα!

Ὁ Ρόουλινς ἔβγαλε τὸ μαντῆλι του καὶ σκούπισε τὸ πρόσωπό του, ποὺ ἦταν μουσκεμένο στὸν ἱδρῶτα.

—Αὐτὴ ἡ αἴθουσα δὲν ἔχει ἄλλη πόρτα, δήλωσε ἕνας ἀστυνομικός. Ἐξέτασα τὸ σχεδιάγραμμα τοῦ κτιρίου.

—Αὐτὸ εἶνε εὐγάριστο, εἶπε ὁ Κόρριντον γαμογελώντας. Μά. ἂν αὐτὴ δὲν μπορῇ νὰ βγῇ. κι' ἐμεῖς πάλι δὲν μποροῦμε νὰ μποῦμε! Τί ἔχετε ὑπ' ὄψι σας νὰ κάνουμε;

—Νὰ περιμένετε λίγο γιὰ ν' ἀνασάνω! πρόφερε μὲ κόπο ὁ Ρόουλινς.

Ὁ Κόρριντον πῆγε πάλι ὅς τὴ τζαμόπορτα καὶ κύτταξε μὲ προσοχὴ μέσα στὴ σάλα.

—Καλύτερα νὰ σβύσουμε τὰ φῶτα, εἶπε Ἀλλοιῶς, δὲν θὰ μποροῦσαμε κἂν νὰ περάσουμε τὸ κατῶφλι αὐτῆς τῆς πόρτας!

Ὁ Ρόουλινς συμφώνησε καὶ διέταξε ἕνα ὑφιστάμενό του:

—Κατέβα, Τζάκσον, στὸ γενικὸ ταμπλὸ μὲ τοὺς διακόπτες. Σβῦστε τὰ φῶτα περίμενε τρία λεπτὰ κι' ὕστερα ξανάναψέ τα.

—Φοβᾶται μήπως βρῇ τηλέφωνο ἐνῶ μέσα κι' εἰδοποιήσῃ τὸν "Οιερ. Δὲν μπορεῖ παρὰ νἄνη ἕνα τηλέφωνο αὐτὸ τὸ πάτωμα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Οἱ λιλιάδες τῆς Ἐφταλίας

Τοῦ προφήτ' Ἠλία

Ἡ Ἐφταλία πεῦξερε πὼς ἡ πίστι στὸ Θεὸ εἶναι μιὰ βαθύτερη ἀνάγκη γιὰ τὴν ψυχή, ἤλεγε στὴν καρσινή τση, στὸν ἄπιστο Θωμᾶ τοῦ μαχαλᾶ:

—Ὅποιος πάει στὴν ἐκκλησία, φεύγει ἀπ' τὴν ἁμαρτία, κι' ὅποιος κάνει τὸ σταυρό του, ἔχει τ' ἅγια στὸ πλευρό του! Μαθήματα ἔχω 'γὼ τὰ παθήματα, ποὺ βλέπω γκιὸζ-γκιορινὲ μέσα στ-ὸ συνοικισμό. Μιὰ ξαδέρφη μου ἔγκυος ἀνήμερα τ' Ἄη Συμεών ἄνοιξε τὸ φορτσέρι τση, καὶ τ' ἀποτέλεσμα ἤτανε νὰ γεννήση ἕνα κοριτσάκι σημαδεμένο. πούχε σχισμένο τὸ πάνω χειλάκι του. Ἐπίσης ἕνας ρεσπέσης κουμπάρος μου τὴν ἴδια μέρα πελεκοῦσε ἕνα στραβόξυλο γιὰ νὰ κάνη ποδάρι στ' ἀλέτρι του, κι' ἔτσι τὸ παιδὶ ποὺ γέννησε ἡ γυναῖκα του ἤτανε στραβοκάνικο! Ἀκοῦτε τώρα καὶ τὸ πιὸ κοῖδικο. Πρὶν χρόνια ἕνας ξάδερφός μου τοῦ Σωτῆρα Χριστοῦ, ἀποῦντο μεσάνυχτα. εἶδε τ' Ἅγιο Φῶς καὶ φώναξε: «Χοιστέ μου. δός μου χίλια φλουριά!» Ἀλλὰ ἀπ' τὴν μεγάλη συγκίνησι ὁ ἀγαθοξούρας ἄργησε νὰ τελέψη τὴν φράσι του. κι' ὁ Χριστὸς π' ἄκουσε μόνο τὰ χίλια, τοὔδωσε τοῦ φουκαρᾶ χείλια μεγάλα καὶ χοντρὰ σὰν τ' ἀράπη!....



Στάθηκε λίγο ξεροκατάπιε καὶ συνέχ.σε μελοδραματικά:

— Νὰ γιατὶ προσέχω τὶς γιορτὲς καὶ φοβοῦμαι τσ' Ἅγιοι! Τὸ προζύμι μου τὸ πιάνω πάντα τοῦ Σταυροῦ. Τσὶ νερατζοκορφάδες ἀπ' τὸ Ἀνάστα ὁ Θεὸς τσ' ἔχω ἕνα κι' ἕνα γιὰ τὴν κουνιά. Τὸ κερὶ τοῦ Ἐπιταφίου γιὰ σεισμό. καὶ νεροποντή.

»Τ' Ἄη Γιωργιοῦ κάνω τὰ μαλλιά μου φροκαλιὰ νὰ βγάλω τὸ Νικολάκη μου τσαΐρι, γιατὶ μοῦλεγε ἡ συχωρεμένη μάνα μου «ἀπ' τ' Ἄη Γιωργιοῦ καὶ πέρα. δός τοῦ φουστανιοῦ σου ἀέρα». Τὴν τελευταία ἀποκρηὰ νηστεύω τὸ τοιήμερο. Τ' Ἄη Φανούργου κάνω τὴν πήτα του. Μὰ γιὰ μένα. τὴ Βέρα Σμυρνιά. αὐτὰ οὔλα δὲν ἔχουν τόση σπουδαιότητα. ὅσο τὸ μολύβι τοῦ Προφήτ' Ἠλία!

Καὶ νὰ σήμερα, ἀνήμερα στὴ Χάρι του. ἡ Ἐφταλία ἀφοῦ εἶπε πρῶτα τ' ἀπολυτίκιο «ὁ ἔνσαρκος ἄγγελος» ἤχυσε μέσ' τὸ νερὸ τὸ μολύβι στ' ὄνομα τσὴ καρσινῆς τση, καὶ μιὰ καὶ δυό, τὸ πήγανε σὲ μιὰ κουκλοστυζαλιὰ μολυβοῦ νὰ τοὺς τὸ ξεδιαλύνη

—Τέτοιο ὅμορφο μολύβι δὲν ἔχω ξαναδῆ 'Εφταλία μου! Μὰ δὲν εἶναι χυμένο στ' ὄνομά σου. εἶπε μ' ἐπιστημονικὴ σοβαρότητα ἡ κουκλοστυζαλιά. Δὲς σακκοῦλες διπλὲς καὶ τρίδιπλες! "Οποια εἶν' αὐτὴ πές τση πὼς ἕνα χαρτὶ θἄρθη τ' ἀντρούς τση ἀπὸ μεγάλη πόρτα καὶ θὰ πάρη μιὰ μεγάλη σύχυσι!

—Τὴν κακὴ τση τὴ ψυχρή! 'Ακοῦς θὰ πάρω σύχυσι! Τόσα ξέρει, τόσα λέ-, ει ἡ ψεύτρα. ἤλεγε ἡ καρσινὴ σ' οὔλο τὸ δρόμο.

—Μὰ τώρα τί λές; Δὲν ἄκουσες ποὺ μᾶς εἶπε σημαδιακὰ λόγια; φώναξε ἀγαναχτισιένη ἡ 'Εφταλία.

Καὶ σὰν κοπέλλα εὐσεβὴς καὶ θεοφοβούμενη προσπαθοῦσε νὰ καλμάρη τὴν ἄπιστη. Κι' ὅταν τέλος σὲ λίγο φτάσανε στὰ σπίτια τους, κάτω ἀπ' τὴν πόρτα τσὴ καρσινῆς τση εἶχε ἕνα χαρτί: Καλοῦσαν τὸν ἄντρα τση στὴν 'Αεράυυνα! Καὶ τότε ἡ 'Εφταλία ξεφώνισε:

—Νά, μωρὴ τὸ μολύβι ποὺ δὲν τὸ πίστευες, ξεδιάλυνε!

ΣΩΚΡ. ΡΩΪΛΣ

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπέτ

ΤΟ ΚΥΤΤΑΓΜΑ

Ἠγαπητές μου ἀναγουνώστριες σᾶς πληροφορῶ ὁτι μὲ τὸν διαγωνισμό μου γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῆς «μὶς παστουρμᾶ» πολὺ ὡραῖα πηαίνομε. Εἶχα καὶ λιγάκι σαματᾶ, ἄμα ντὲν πειραζει. Μόλις στὸ ἱστήλη μου δημοσίευσις ἰμπῆκε, ἀμέσως ὅλα τὰ στιρουμπουλὰ κορίτσια μεγάλο ἐνδιαφέρος ἔδειξαν. Φωτογραφίες μὲ ἱστέλνουν, γραμματάκια, ραβασάκια μὲ ἱστέλνουν, τηλέφωνός μου ἀπὸ τὸ πρωῒ μέχρι τὸ βιράδυ χτυπάει...

— Ἐμπρός! Ὁ κ. Καραμπέτ;

— Βουΐ!

— Ἐοεῖς κάγετε τὸν διαγωνισμὸ γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῆς «μὶς παστουρμᾶ»;

— Μάλιστα, γιαβρούμ!

— Τί προσόντα χρειάζονται;

— Ἰδημοσίεψα, κουζούμ! Κοπέλλα στιρουμπουλὴ νὰ ἐνεται, πιριφέρειες, μιριφέρειες ὡραῖες νὰ ἔχη!

— Δὲν πᾶτε στὸ διάολο!...

— Ἐσεῖς νὰ πᾶτε, κουζούμ. Γιατὶ μπέ; Σὲ ἄλλους ντιαγωνισμοὺς ντὲν ἐπηαίνετε; Φουστανάκια σας ὡραῖα - ὡραῖα ντὲν ἰβγάζετε; Μαγιὸ νόστιμα - νόστιμα, φορεμένα ντὲν ἐκάνετε;

— Χοντρὲς θέλετε;

— Ναί, ἱστέ.

— Τότε δὲν παίρνετε στὸν διαγωνισμό σας τὴν δική σας τὴ Χοντρή;

— Αὐτή, κουζούμ, πολὺ χοντρὴ ἔνεται, Βραβεῖο δέκα ὀκάδες παστουρμᾶ εἶνε. Ἄμα χοντρὴ μέρος θὰ ἰπαίρνη, δέκα ὀκάδες, χίτς, οὔτε για μεζεδάκι ντὲν ἰφτάνει.

Αὐτὰ μὲ λένε στὸ τηλέφωνο, ἄμα καὶ στὸ γραφεῖο μου πολλὰ - πολλὰ γράμματα ἔοχονται. Πιροχτές, λοιπόν, ἔρχεται καὶ μιά, τὰκ - τάκ, πόρτα χτυπημένο ἐκάνει. «Ἐμπιρὸς» λέω, πόρτα ἀνοιγμένο ἔνεται. Καὶ τί ἰβλέπω κουζούμ: Ἕνα πιράμμα, βάϊ - βάϊ - βάϊ, τί ἦταν τοῦτο! Παχουλή, ἱστιρουμπουλή. μελαχροινή, μπιράτσα ὄξω, πόδια ὄξω.

— Καλημέρα σας, κύριε λέει. Ἐσεῖς κάνετε τὸν διαγωνισμὸ γιὰ ἐκλογὴ τῆς «μὶς»;

— Ναί, κουζούμ.

— Μπορῶ νὰ λάβω μέρος;

— Ναί, γιαβρούμ.

— Θὰ μὲ βγάλετε ἐμένα μίς;

Ἀπὸ πάνω ὡς κάτω κυτταγμένο ἐκάνω, καρντιά μου, πὰτ - κιοὺτ κάνει, μάτια μου ἀλλοιθωρισμένος ἔνονται, σάλια μου τιρέχουν :

— Νὰ σὲ βγάλω, κουζούμ, ἄμα ἐσὺ πιρῶτα - πιρῶτα, φουστάνια σου βγαλμένα νὰ ἐκάνης, ὕστερα μαγιὸς νὰ φορᾶς. Ἔχεις μαγιὸς κουζούμ;

— Ἔχω.

— Ἐμπιρός. Πέρασε στὸ πιλαϊνὸ δωμάτιο.

Στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο πιρέπει τὰ κορίτσια νὰ γδύνωνται, μαγιὸς νὰ φορᾶνε. Ἄμα ἐγὼ στὴν πόρτα τρύπα ἔκανα, μπανιστῆρι ἀπ' ἔξω νὰ κάνω. Κορίτσι μέσα μπαίνει, ἐγὼ ἀπὸ τὸ τρύπα σκύβω, κυτταγμένο ἐκάνω.

— Βάϊ - βάϊ - βάϊ! λέω.

Τί νὰ σὲ πῶ κουζούμ! Σάλια μου ἰτρέχανε, καρντιά μου πὰτ - κιοὺτ ἔκανε, μάτια μου ἀλλοιθωρισμένος, τιρελλάθηκα! Ἄμα κοπέλλα χίτς ντὲν διαζότανε, ὡραῖα - ὡραῖα φουστανάκι της βγαλμένο ἔκανε καὶ ὡραῖα - ὡραῖα μαγιὸς της ἑτοιμαζόταν φορεμένο νὰ κάνη. Ἀμὰν κουτης ἑτοιμαζόταν φορεμένο νὰ κάνη. Ἀμὰν κουζούμ! Τί ἦταν τοῦτο μπέ. Ἔτσι μοῦ ἤρθε, μὰ τὸ Θεός σοῦ λέω, πόρτα ἀνοιγμένο νὰ κάνω, μέσα νὰ ἰμπαίνω. Χέρι μου, πόντια μου ἔτρεμαν.

Βάϊ - βάϊ - βάϊ, ἄμμμα τί ἔπαθα. Ἀπάνω στὴν ὥρα πόρτα γραφσίου μου ἀνοιγμένος ἔνεται καὶ ἰμπαίνει μέσα ἕνας μαντιράχαλος, ἄμα ἐγὼ καλὼς ἐκύτταζα γίτς χαμπάρι ντὲν ἐπῆρα. Μόλις ἐκεῖνος μὲ ἰβλέπει, στέκεται. ὕστερα πιλησιασμένο ἔνεται, γοροθιά του σηκώνει :

— Γκάπ!

Τιρομάζω, ὑρνάω, τί νὰ ἰβλέπω; Κοτζάμ μαντιράχαλο!

— Δὲν ντρέπεσαι βρέ; μοῦ λέει. Ἤλθα μὲ τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου νὰ πάρη μέρος στὸν διαγωνισμό σου, πῆγε ἡ κοπέλλα νὰ γδυθῆ κι' ἐσὺ κυττᾶς ἀπὸ τὴν τρύπα;

— Κουζούμ, λέω, πῶς νὰ βγάλω ἀπόφασις; Πιρέπει πιρῶτα - πιρῶτα νὰ ἰβλέπω. Αὐτὸ ντὲν εἶναι μπανιστῆρι. Εἶνε καλλιτεχνικὸς κύτταγμα!

Πολὺ ἰξύλο μοῦ ἔδωσε, ἄμμα ἰγὼ πολὺ ἰφχαριστημένος εἶμαι. Μασσαλά. μασσαλά!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Παδοπούλα

Ἡ κεφάλα

Σὲ βλέπω, μωρέ! Σὲ βλέπω καὶ σὲ λυποῦμαι. Καὶ σὲ οἰκτείρω. Καὶ σὲ ἐλεεινολογῶ. Καὶ σκέπτομαι τί διάβολο ἔχεις μέσα σ' αὐτὴ τὴ φαλακὴ κεφάλα ποὺ φέρεις ἐπὶ τῶν ὤμων σου καὶ τὴν ἐκθέτεις στὸν ζέοντα Ἰουλιανὸν ἥλιον.

Ποῦ πᾶς βρὲ ἀνόητε καὶ πῶς κυκλοφορεῖς καὶ ποῦ, μ' αὐτὴν τὴν εὐμεγέθη κεφάλα; Τὴ βλέπω νὰ τὴν κοπανάῃ ὁ ἥλιος μέσα στὸ καταμεσήμερο κι' ἀνατριάζω καὶ ἀνησυχῶ γιὰ τὸ μέλλον της. Πῶς; Εἶσαι ἀπὸ τοὺς ἀκαπέλλωτους; Δικαίωμά σου. Νὰ εἶσαι. Ἀλλὰ ὄχι τώρα. Βρὲ ἀνόητε, μέσα στὸ ντάλα καλοκαίρι ποὺ ὁ ἥλιος ψήνει τὴν πέτρα. Νὰ καταργήσης τὸ καπέλλο, δὲν σοῦ λέω, ἀφοῦ τὸ θεωρεῖς περιττόν. Νὰ τὸ βγάλης τὰ βραδάκι μὲ τὴ δροσιά, νὰ πάρη λίγο ἀέρα καὶ μιὰ σταλιὰ φρεσκαδούρα. ποὺ τῆς χρειάζεται. Νὰ τὸ βγάλης τὴν ἄνοιξι. τὸ φθινόπωρο. Ἀλλὰ Ἰούλιο μῆνα. μὲ 37 ὑπὸ σκιάν; Δὲν τὸ λυπᾶσαι βρὲ αὐτὸ τὸ δύστυχο κεφάλι σου;

Ὁρίστε; Ζήτημα ὑγείας; Ὑγεία μὲ τὸ καυτὸ μολύβι ἀπάνω στὴν καφκάλα σου; Καὶ καλὰ νὰ εἶχες καὶ δυὸ-τρεῖς τσῦφες μαλλί. ποὺ λέει ὁ λόγος, νὰ παραστήσουν τὸ σκέπασμα Ἀλλὰ τὸ δικό σου κεφάλι — ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ λέγεται κεφάλι αὐτὸ τὸ μπουζοῦκι — δὲν ἔχει ἴχνος τρίχας Εἶναι σὰν αὐγό, σὰν γυμνὸς λόφος. σὰν πέπόνι ἀργίτικο. Καὶ γυαλίζει. σὰν νὰ τόχης περάσει ντούκο. Καὶ ἀντὶ νὰ τὸ προφυλάξης τὸ κακόμοιρο. τὸ βγάζεις στὸ φοῦρνο τῆς ἀθηναϊκῆς καμίνου καὶ τὸ ψήνεις κανονικά.

Καὶ τὸ βλέπω καὶ μὲ πιάνει ἀπελπισία Ἔχει καψαλιστῆ τὸ ταλαίπωρο. ἔχει κοκκινίσει σὰν τομάτα, ὁ ἱδρῶτας τρέχει ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς κι' ἐσὺ ἐκεῖ: Στὸν ἥλιο.

Τί ἔκανε λέει; Ὑγεία; Καὶ ποῦ τὴ βλέπεις τὴν ὑγεία βρὲ κουφιοκεφαλάκια; Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχη ὑγεία ἕνα κεφάλι ποὺ τὸ δέρνει ἀλύπητα ὁ ἥλιος ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ: Εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ γίνη κουρκοῦτι τὸ λίγο μυαλὸ ποὺ ὑποτίθεται ὅτι ἔχει;

Κι' ἐπὶ τέλους τὰ κοπέλλα γιατί τὰ ἐφεῦραν οἱ ἄνθρωποι. βρὲ ἀνόητε; Ἁπλῶς πρὸς χάριν νούστου ἢ γιὰ νὰ δουλεύη ἡ καπελλοβιομηχανία; Ἔχει σκοπὸ τὸ καπέλλο. πουλόκι μου Νὰ προφυλάσση ὄχι τόσο τὸ ἐξωτερικὸ τῆς κεφαλῆς. ὅσο τὸ ἐσωτερικὸ ἀπὸ τὶς ἰδιοτροπίες τῆς θερμοκρασίας. Μὲ δυὸ λόγια. ἀπὸ τὴν ψῦξι τὸ χειμῶνα καὶ ἀπὸ τὸ κουρκούτιασμα τὸ καλοκαίρι.

Ἀλλὰ ἐσὺ τίποτα! Ἐκεῖ! Ἡ φαλάκρα στὸν ἥλιο καὶ ἐπὶ πλέον καὶ ὕφος εὐχαριστημένου ἀνθρώπου. Καὶ τὸ μάτι σου λάμπει καὶ κάποια ὥρα θὰ σωριαστῆς κάτω καὶ θὰ διαβάζουνε στὶς ἐφημερίδες «κρούσμα ἡλιάσεως».

Λοιπόν. ποὶν τὴν πάθης. ἄειντε καὶ δῶσε δυὸ-τρία δεκάρικα καὶ πάρε μιὰ ψάθα νὰ βάλης στὴν κεφάλα σου. Ἀειντε, δυστυχισμένε κι' ἔχεις καὶ γυναῖκα καὶ παιδιά. Αὐτὰ λυπήσου. τουλάχιστον καὶ βάλε τὴν ψάθα στὸ πεπόνι σου γιατὶ τὸ θέαμά σου εἶναι ἐλεεινὸ καὶ ἀξιοδάκρυτο. Σὲ βλέπω καὶ μὲ πιάνει ἀγανάκτησι. Κι' ἂν δὲν πάρης ἐσὺ τὸ καπέλλο. θὰ σοῦ πάω ἐγὼ μιὰ ψάθα. Ἀπὸ κεῖνες ποὺ φοράνε στὰ παλαιόλογα Καὶ δὲν θὰ σοῦ τὴ φορέσω. ἁπλῶς Θὰ σὲ καπε[illegible]σω μὲ δύτη, ζω[illegible]

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΓΑΜΟΣ στὴν Ζερμαίν

Δραματικὸ διήγημα

ΕΙΧΑ προσκαλέσει ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι στὸν πῦργο μου τῆς Σαμπλὲζ ἕναν παλιὸ φίλο μου, τὸ βαρῶνο ντὲ Φρινιάκ. Ἔφτασε κατὰ τὰ μέσα Αὐγούστου κι' ἔπειτα ἀπὸ τὶς τυπικὲς φιλοφρονήσεις γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀρχιθαλαμηπόλου καὶ τοῦ εἶπε:

—Σὲ παρακαλῶ, ὅ,τι ἐπιστολὲς ἔοθουν γιὰ μένα νὰ μοῦ τὶς δώσης ἀμέσως!...

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους προσκαλεσμένους μου γαμογέλασαν εἰρωνικά, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια.

Ὁ ταχυδρόμος ἔφτασε τὴν ἄλλη μέρα κατὰ τὶς ἕντεκα. Βρισκόμαστε ἐκείνη τὴν ὥρα στὸν κῆπο. Ὅλοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, σηκώθηκαν ἀμέσως κι' ἔτρεξαν γιὰ νὰ ἰδοῦν μήπως εἶχαν κανένα γράμμα.

Ὁ μόνος ποὺ δὲν κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του ἦταν ὁ βαρῶνος ντὲ Φρινιάκ.

Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ τὶς ἄλλες μέρες.

Εἶναι περιττὸ νὰ σᾶς πῶ πὼς τὰ εἰρωνικὰ σχόλια δὲν ἔλειψαν. Μ' ὅλο τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴ βιασύνη ποὺ ἔδειξε δὲν εἶχε λάβει καμμιὰ ἐπιστολὴ ἀπὸ ἐδῶ καὶ μιὰ ἑβδομάδα.

Ἕνα πρωῒ, λοιπὸν ἡ κυρία Ἐρλὸ δὲν κοατήθηκε περισσότερο κι' ἐπειδὴ ὁ ταχυδρόμος δὲν εἶχε φέρει καὶ πάλι τίποτε γιὰ τὸν κύριο ντὲ Φρινιάκ, τοῦ εἶπε ὄχι χωρὶς κακεντρέχεια:

—Τίποτὲ καὶ πάλι! Φαντάζομαι πόσο θὰ πρέπει ν' ἀνυπομονήτε περιμένοντας μιὰ ἐπιστολὴ ποὺ δὲν ἔρχεται!

— Ἀλλὰ δὲν περιμένω καμμιὰ ἐπιστολή! ἀπάντησε ὁ Βαρῶνος.



Κυτταχτήκαμε μὲ ἔκπληξι. Μήπως δὲν εἴχαμε ἀκούσει καλά; Ἡ πρώτη ἐπιθυμία ποὺ ἐξέφρασε φτάνοντας στὸν πῦργο, δὲν ἀφοροῦσε τὰ γράμματά του;

—Δὲν περιμένω καμμιὰ ἐπιστολή, ξαναεῖπε ὁ Βαρῶνος, ποὺ εἶχε διαβάσει στὰ πρόσωπά μας τὴν ἔκπληξι καὶ τὴν ἀπορία. Δὲν περιμένω τουλάχιστον καμμιὰ ὡρισμένη ἐπιστολή. Παρακάλεσα μόνο, ἂν τύχαινε νὰ φτάση κάποια ἐπιστολὴ γιὰ μένα νὰ μοῦ τὴν δώσουν ἀμέσως... Αὐτὸ εἶνε ὅλο!

Χαμήλωσε τὴ φωνή του:

—Ἡ μεγαλύτερη λύπη τῆς ζωῆς μου, πρόσθεσε. εἶναι ὅτι δὲν ἄνοιξα ἄλλοτε ὅσον ἔπρεπε γρήγορα κάποια ἐπιστολή. Αἰσθάνομαι γι' αὐτὸ τύψεις σχεδόν, μ' ὅλο ποὺ δὲν καταλογίζω στὸν ἑαυτό μου κανένα σφάλμα... Ἀλλὰ νομίζω πὼς μπορῶ νὰ σᾶς ἀφηγηθῶ αὐτὴ τὴν ἱστορία...

Εἴχαμε κρεμαστῆ ἀπὸ τὰ χείλη του.

—Ἦταν ἄλλοτε μιὰ χαριτωμένη νέα κι' ἕνας νέος ποὺ ἦταν παιδικὸς φίλος της. ἄρχισε. Ἀγαπιόνταν ἀπὸ καιρό Ἡ Ζερμαὶν ἦταν κόρη ἑνὸς πλουσίου βιομηχάνου. Ὁ νέος ποὺ τὴν ἀγαποῦσε καὶ ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' αὐτὸν ποὺ ἔχει τὴν τιμὴ νὰ σᾶς μιλάη εἶχε ἕνα παλιὸ κι' ἔνδοξο ὄνομα, ἀλλὰ καμμιὰ σχεδὸν περιουσία Ζήτησε, ὡστόσο, τὴν ἀγαπημένη του σὲ γάμο. Ἀλλ' ὁ πατέρας της ἀρνήθηκε κατηγορηματικά.

»—Φτιάξετε πρῶτα τὴ ζωή σας, φίλε μου, μοῦ ἀπάντησε καὶ κατόπιν ἐλᾶτε νὰ συζητήσουμε... Ἡ Ζερμαίν, ἄλλωστε, εἶναι πολὺ μικρὴ ἀκόμη...

»Ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὴ Ζερμαίν, λοιπόν, ἀποφάσισα νὰ γίνω πλούσιος. Καί, χωρὶς νὰ διστάσω, πούλησα τὰ ἐλάχιστα πράγματα, ποὺ μοῦ εἶχαν ἀφήσει οἱ γονεῖς μου κι' ἔφυγα γιὰ τὶς Ἰνδίες. Ποστοῦ ξεκινήσω δμως, γι' αὐτὸ τὸ μακρινὸ ταξίδι, εἶχα μιὰ συνάντησι μὲ τὴ Ζερμαίν. Μοῦ ὑποσχέθηκε πὼς δὲν θὰ παντρευόταν ποτὲ κανέναν ἄλλο καὶ πὼς θὰ μὲ περίμενε ἀκόμη καὶ σ' ὅλη της τὴ ζωή, ἂν ἦταν ἀνάγκη...

»Ὅπως σᾶς εἶπα. ἤμουν ἀποφασισμένος νὰ κάμω χρήματα... Κι' οἱ εὐκαιρίες ἐκεῖ κάτω δὲν μοῦ ἔλειψαν.

»Πλησίαζε νὰ τελειώση ὁ δεύτερος χρόνος κι' εἶχα ἀρχίσει νὰ σκέφτωμαι πὼς ἦταν καιρὸς νὰ ξαναγυρίσω στὴ Γαλλία, ὅταν ξαφνικὰ ἔμαθα ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες τὸ γάμο τῆς Ζερμαίν! Ἀλλὰ μὴν βιάζεσθε νὰ τὴν κατακρίνετε.. Ὁ πατέρας της εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ συμφόρησί κι' ἦταν ἀνίκανος πιὰ νὰ παρακολουθήση τὶς ἐπιχειρήσεις του. Ἀνέθεσε τότε τὴ διεύθυνσί τους σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑφισταμένους του, ποὺ εἶχε δείξει ὡς τότε μεγάλη δραστηριότητα καὶ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ ἔδωσε ὡς σύζυγο στὴν κόρη του... Ἀλλ' οἱ λεπτομέρειες αὐτὲς δὲν ἐνδιαφέρουν... Ὁ γάμος τῆς Ζερμαὶν μὲ βύθισε σὲ μεγάλη λύπη. Τὴν κατέκρινα στὸ βάθος τῆς συνειδήσεώς μου... Κι' ὡστόσο, εὐχόμουν μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ νὰ βρῆ σ' αὐτὸν τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία. Ἀλλὰ δὲν ἦταν γραφτό. Ὁ σύζυγος τῆς Ζερμαίν, ἐνῶ ἦταν πρὶν λαμπρὸς ὑπάλληλος, ἔγινε ἀξιοθρήνητος προϊστάμενος. Εἶχε μεθύσει ἀπὸ τὴ δύναμί του κι' ἀπὸ τὴν πολυτέλεια τῆς καινούργιας ζωῆς του κι' ἄρχισε νὰ κάνη ἀσυγχώρητα λάθη... Γιὰ νὰ μὴν πολυλογῶ. οἱ ἐπιχειρήσεις ποὺ ὁ ἄντρας τῆς Ζερμαὶν εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πεθερό του πέρασαν ἡ μιὰ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄλλη σὲ ξένα χέρια Τοῦ ἔμεινε μόνο κάποιο μικρὸ ἐργοστάσιο, ποὺ δὲν ξέρω μὲ ποιὸ τρόπο κατάφερε νὰ τὸ συγκρατήση.

»Εἶχαν περάσει, στὸ μετεξύ, δέκα χρόνια ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ εἶχα ἐκπατρισθῆ καὶ, μιὰ μέρα ἀποφάσισα νὰ ξαναγυρίσω στὴ Γαλλία... Συνάντησα τὴ Ζερμαὶν σὲ κάποια κοσμικὴ συγκέντρωσι, Στὸ πρόσωπό της διάβασα μιὰ βαθειὰ λύπη. Ἀλλὰ δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ρωτήσω γιὰ τὴν αἰτία της...

Μιλήσαμε γιὰ διάφορα πράγματα. τυπικά, Τῆς ἀφηγήθηκα σὲ γενικὲς γραμμὲς τὴ ζωή μου κι' ἔκαμε κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο. Πέρασαν δυὸ μῆνες περίπου.

»Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, γυρίζοντας στὸ ξενοδοχεῖο ὅπου ἔμενα βρῆκα μερικὲς ἐπιστολές. ποὺ εἶχαν φτάσει τὸ ἀπόγευμα. Τὶς ἔβαλα ἀδιάφορα στὴν τσέπη μου καὶ δὲν ξαναθυμήθηκα νὰ τὶς ἀνοίξω παρὰ τὸ ἄλλο ἀπόγευμα. Ἀναμεσα σ' αὐτὲς ἦταν καὶ μιὰ ἐπιστολὴ τῆς Ζερμαίν. "Αρχιζε μὲ τὰ λόγια: «Δὲν ξέρω γιατὶ ἀπευθύνομαι σὲ σᾶς, παληὲ καὶ καλέ μου φίλε. Κοπίασα πολὺ γιὰ νὰ πάρω αὐτὴ τὴν ἀπόφασι. Ἀλλ' εἶσαστε ὁ μόνος ποὺ μπορεῖ νὰ μὲ σώση».

»Μοῦ ἐξιστοροῦσε κατόπιν τὴ δραματικὴ θέσι ὅπου βρισκόταν. Ὁ ἄντρας της, γιὰ ν' ἀντιμετωπίση κάποιες ἐπείγουσες ἀνάγκες του. εἶχε ἐκδώσει μερικὲς ἐπιταγὲς χωρὶς ἀντίκρυσμα. Κι' ἡ πράξι του αὐτὴ εἶχε ἀνακαλυφθῆ... Δὲν τοῦ ἔμενε, λοιπόν, παρὰ ν' ἀτιμασθῆ ἢ ν' αὐτοκτονήση.

«Σῶστε μας, μοῦ ἔγραφε ἡ Ζερμαίν. Δὲν θὰ εἶχα ποτὲ τὸ θάρρος νὰ ἐκλιπαρήσω τὴ συμπόνια σας. Σᾶς προτείνω μόνο μιὰ ἐμπορικὴ πρᾶξι. Μίλησα γιὰ σᾶς στὸν ἄντρα μου. κι' εἶναι πρόθυμος νὰ σᾶς ὑποθηκεύση τὸ ἐργοστάσιό του. Θὰ περιμένω ὡς αὔριο τὸ μεσημέρι τὴν ἀπάντησί σας».

»Πῆρα ἀμέσως ἕνα ταξὶ κι' ἔτρεξα στὸ σπίτι διεύθυνσι ποὺ μοῦ ὑποδείκνυε. Ἕνα σωρὸ ἄνθρωποι ἦταν μαζεμένοι ἐκεῖ κι' ἀναμεσά τους διέκριναν μερικοὺς ἀστυνομικούς.

»Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς προθυμοποιήθηκε νὰ μοῦ πῆ τί εἶχε συμβῆ. Ὁ ἄντρας τῆς Ζερμαὶν τὴν εἶχε σκοτώσει μὲ δυὸ σφαῖρες στὴν καρδιὰ κι' ἔπειτα ἔξεν στρίβει τὸ περίστροφο στὸν κρόταφό του κι' εἶχε αὐτοκτονήσει.

»Κι' ὡστόσο ἡ Ζερμαὶν κι' ὁ ἄντρας τῆς θὰ μποροῦσαν νὰ εἶχαν σωθῆ ἂν ἄνοιγα ἀμέσως τὴν ἐπιστολή της!...

»Ἀπὸ τότε, εἶπε τελειώνοντας ὁ βαρῶνος ντὲ Φρινιάκ, τρέμω πάντα μήπως ἀργήσω ν' ἀνοίξω τὶς ἐπιστολὲς ποὺ τυχαίνει νὰ μοῦ στείλουν...

ΜΙΣΕΛ ΝΟΥΡ

Οἱ «στὰρ» ΚΑΙ Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥΣ

Μερικὲς ἁπλὲς συνταγὲς καλλυντικῶν

Θέλετε νὰ μάθετε μερικὰ ἀπ' τὰ μυστικὰ τῆς καλλονῆς μερικῶν «στὰρ» τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ ἔσβυσαν πρὶν ἀπὸ χρόνια, καθὼς καὶ διαφόρων ἄλλων, περισσοτέρων, ποὺ μεσουρανοῦν ἀκόμη στὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα;

Ἀκοῦστε λοιπόν, ὅπως τὰ ἀποκαλύπτει ἕνας δημοσιογράφος τοῦ Χόλλυγουντ:

Ἡ μελαχρινὴ καὶ φλογερὴ Ντολορὲς ντὲλ Ρίο διατηρεῖ τὴν ὁμοιόμορφη καὶ «θερμὴ» ἀπόχρωσι τῆς ἐπιδερμίδας της, ἀλείφοντας τὸ πρόσωπό της μὲ ἀρκετὸ μέλι — ἀλλὰ ὅπως βγαίνει ἀπ' τὴν κερήθρα, μὲ τὸ κερί του ἀκόμη. Τ' ἀφήνει νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ 10 λεπτὰ τῆς ὥρας κι' ὕστερα τὸ ἀφαιρεῖ μὲ χλιαρὸ νερό. Τὸ μέλι αὐτὸ εἶνε ἐλαφρὰ στυπτικὸ καὶ συγχρόνως ἔχει πολὺ θρεπτικὲς ἰδιότητες γιὰ τὸ δέρμα.

Ἡ Μάριον Νταΐβις μένει πάντα πιστὴ στὴ «μάσκα καλλονῆς» ἀπὸ ἀσπράδι αὐγοῦ, γιὰ τὴν ὁποία ἔχομε γράψει ἐπανειλημμένως. Πρόκειται γιὰ ἕνα φυσικὸ καλλυντικό, ἄριστο γιὰ τὶς λιπαρὲς ἐπιδερμίδες καὶ γιὰ τοὺς διεσταλμένους πόρους. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ τὸ χρησιμοποιῆτε συχνότερα ἀπὸ μιὰ φορὰ κάθε 15 μέρες, ἀκριβῶς γιατὶ εἶναι πολὺ δραστικὸ καὶ ἡ κατάχρησί του μπορεῖ νὰ βλάψῃ.

Γιὰ τὸν καθαρισμὸ τοῦ δέρματός της, ἡ Τζόαν Μπλοντὲλ ἀνακατεύει λεπτότατο μαγειρικὸ ἁλάτι μὲ καλὸ ἐλαιόλαδο καὶ κόνει μ' αὐτὸ τὸ μίγμα ἕνα κυκλικὸ μασσάζ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ λαιμοῦ της. Τὸ λάδι ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ καθαρίζῃ καὶ νὰ μαλακώνῃ τὸ δέρμα. Τὸ ἁλάτι ἐξ ἄλλου ζωηρεύει τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος κι' ἀναζωογονεῖ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἀφαιρώντας ἐντελῶς τὸ λεπτότατο στρῶμα νεκρῶν κυττάρων ποὺ τὴ σκεπάζει πάντοτε.

Ὕστερα ἀπ' τὸ καθάρισμα αὐτό, ποὺ πρέπει νὰ διαρκέσῃ τουλάχιστον 10 λεπτὰ τῆς ὥρας, τὸ πρόσωπο πλένεται καλὰ μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ μὲ ἁγνὸ σαπούνι καλῆς ποιότητος.

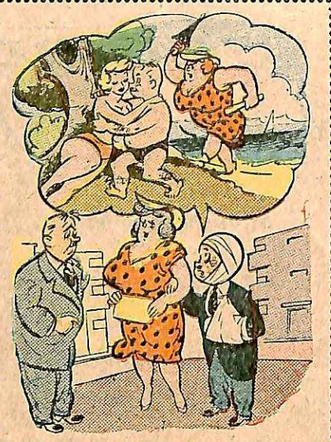
Γιὰ νὰ διατηρήσῃ μαλακὰ καὶ ἄσπρα τὰ χέρια της, ἡ Ἄϊσεν Ντὰν φτιάνει μιὰν ἀλοιφὴ ἀπὸ πίτουρα καὶ νερὸ καὶ κάνει μ' αὐτὴν ἕνα ἁργὸ μασσὰζ τῶν χεριῶν, ἀρχίζοντας ἀπ' τὴν ἄκρη τῶν δακτύλων καὶ προχωρῶντας μὲ μιὰ συνεχῆ κίνησι ὡς τὸν καρπό. Ὕστερα προσπαθεῖ ν' ἀφίσῃ νὰ ἐπιδράσῃ αὐτὴ ἡ ζύμη πάνω στὰ χέρια της ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερη ὥρα.

Ἡ Ἄντριεν Ἔιμς ἔπλενε τακτικὰ τὰ μάτια της μὲ τσάϊ, ποὺ εἶχε μείνει ἐπὶ 5 λεπτὰ τῆς ὥρας στὴν τσαγιέρα, γιὰ νὰ γίνῃ πιὸ δυνατό, κι' ἔπειτα εἶχε κρυώσει. Μὲ τὴν ἁπλῆ αὐτὴ περιποίησι, τὰ μάτια της διατηροῦσαν τὴ λάμψι τους, τὴ ζωντάνια τους καὶ τὴν πάντα ξεκούραστη φρεσκάδα τους.

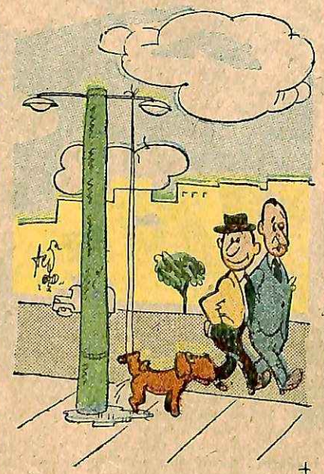
Ἡ ἴδια ἠθοποιὸς χρησιμοποιοῦσε κάθε πρωῒ γιὰ τὸ πρόσωπό της χλιαρὸ γάλα. Τ' ἄφινε νὰ στεγνώσῃ πάνω στὸ δέρμα της, κι' ὕστερα τὸ σκούπιζε μ' ἕνα βαμπάκι βρεγμένο μὲ τριανταφυλλόνερο, γιὰ νὰ φύγῃ ἡ κάπνα δυσάρεστη μυρωδιά του.

Πρὶν βάψῃ τὰ χείλη της, ἡ Ἐλίσσα Λάντι σχεδιάζει προσεκτικὰ καὶ μὲ ἀκρίβεια τὸ σχῆμα τῆς περιμέτρου των, χρησιμοποιώντας γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἕνα εἰδικὸ κόκκινο μολύβι. Ὕστερα γεμίζει μὲ τὸ κραγιόνι τὰ κενά.

Τέλος, ἡ Κάθρην Χέπμπορν, μολονότι δὲν πολυασχολεῖται μὲ τὴν καλλονή της σὰν ἄλλες συναδέλφους της, φροντίζει ὡστόσο νὰ φρεσκάρῃ τὴν ἐπιδερμίδα της, ὅταν τὴ νοιώθῃ κουρασμένη, προσθέτοντας στὸ νερὸ τοῦ μπάνιου της 500 γραμμάρια λευκὸ οἰνόπνευμα, 60 γραμμάρια καμφορά, 60 γραμμάρια ἀμμωνιακὸ ἅλας καὶ 150 γραμμάρια κοινὸ μαγειρικὸ ἁλάτι, ὅλ' αὐτὰ λυωμένα μέσα σὲ 1 ὀκὰ βραστὸ νερό.



—'Από τί, Κωστάκη;
—'Από... ἀναφυλαξία!...
(Τοῦ Μ. Γάλλια)



—'Αληθεύει λοιπὸν ὅτι ὁ Δήμαρχος εἶνε μεγάλος ζωόφιλος!...



—Κάνετε μιὰ ἐλεημοσύνη, ὡραία μου δεσποινίς!... (Τοῦ 'Αργέλαου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Ἂν πέφτουν τὰ φρύδια σας, μεταχειρισθῆτε τὸ ἑξῆς φάρμακο:

Πετρο-βαζελὶν	40 γραμ.
Νιτρὰτ ντὲ πιλοκαρπὶν ..	0,10 »
Ἐσὰνς ντὲ βιντεργκρὴν	XXX σταγόνες

Τὸ χρησιμοποιεῖτε δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα, βουτῶντας μέσα στὸ ὑγρὸ αὐτὸ ἕνα βουρτσάκι τῶν δοντιῶν.

Βουρτσίζετε ἐξ ἄλλου κάθε πρωῒ τὰ φρύδια σας, ἀπ' τὴ μιὰ ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τους μὲ μιὰ μικρὴ μαλακὴ βουρτσα βρεγμένη μὲ νερὸ ποὺ περιέχει λίγο ἀλκοὸλ ἢ γλυκερίνη. Ἔτσι, δυναμώνουν οἱ τρίχες.

Γιὰ τὰ τσίνορα καὶ τὰ βλέφαρα

Γιὰ γέφετε ὡραῖα τσίνορα, μὴν κουράζετε πολὺ τὰ μάτια σας. Πλένετε συχνὰ τὰ βλέφαρά σας μὲ χαμομήλι ἢ μὲ διάλυσι βορικοῦ ὀξέος. Ἀλείφετε, πρωῒ καὶ βράδυ, τὶς ρίζες τῶν τριχῶν μὲ ὑγρὴ βαζελίνη, ποὺ νὰ περιέχῃ διαλελυμένον 3 % βορικὸ ὀξύ.

Κοκκινίζουν συχνὰ τὰ βλέφαρά σας; Πλένετε τακτικὰ τὰ μάτια σας μὲ διάλυσι βενζοϊκοῦ ὀξέος 1 %.

Ἐξ ἄλλου, τὰ βλέφαρα δυναμώνουν κι' ὠφελοῦνται πολύ, ἂν τὰ τρίβετε κάθε βράδυ μὲ τὴν ἑξῆς ἀλοιφή:

Κόλντ-κρὴμ πρόσφατη .	10 γραμ.
Ναφθόλη	0,10 »
Σαλόλη	0,10 »
Ἰωδόλη	0,10 »
Ἔλαιον σημύδας	VIII σταγόνες

Μεταχειρίζεσθε κάθε φορά, καὶ γιὰ τὰ δυὸ μάτια, μιὰ ποσότητα τῆς ἀλοιφῆς αὐτῆς ὄχι μεγαλύτερη ἀπὸ ἕνα σπειρὶ στὰριού.

Ἀλοιφὴ γιὰ τοὺς μαύρους κύκλους

Πολλὲς γυναῖκες ἔχουν ἐκ φύσεως γύρω ἀπ' τὰ μάτια τους ἀντιαισθητικοὺς μαύρους κύκλους. Τὸ φυσικὸ αὐτὸ ἐλάττωμα τῆς φυσιογνωμίας διορθώνεται κάπως μὲ τὴ συστηματικὴ τοπικὴ χρῆσι μιᾶς ἀλοιφῆς ἀπὸ ἴσα μέρη λανολίνης, ὀξυζενὲ καὶ ἐλαϊκοῦ ψευδαργύρου.

Καθαριότης

Γιὰ νὰ καθαρίστε τὸ ἀποχωρητήριό, παίρνετε ἀπ' τὸ φαρμακεῖο 200—300 γραμμάρια θειϊκὸν ἢ χλωριοῦχον ψευδάργυρο, τὸν λυώνετε σὲ 12 ὀκάδες νερὸ πολὺ ζεστὸ καὶ χύνετε τὴ διάλυσι στὴν λεκάνη. Ἢ τὴν πλένετε ἐπανειλημμένως μὲ τὸ ὑγρὸ αὐτό. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ μεταχειρισθῆτε μιὰ διάλυσι φαινικοῦ ὀξέος, ποὺ ἔχει ὅμως τὸ μειονέκτημα νὰ μυρίζῃ ἄσχημα.

Ὁ νοθευμένος καφὲς

Θέλετε νὰ ἐξακριβώσετε ἂν ὁ ἀλεσμένος καφὲς ποὺ ἀγοράσατε, εἶνε νοθευμένος ἢ ὄχι; Παίρνετε ἕνα γυάλινο σωλῆνα, κλείστε στὴ μιὰ ἄκρη του κι' ἀνοιχτὸ στὴν ἄλλη. Τὸν γεμίζετε μὲ νερὸ ὡς τὴ μέση καὶ ρίχνετε μέσα λίγον καφέ. Ἂν, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, τὸ νερὸ ἔχῃ μείνει διαυγὲς κι ἡ σκόνη δὲν ἔχῃ κατεβῆ πρὸς τὰ κάτω, ὁ καφὲς εἶνε ἀγνός. Ἂν ἀντιθέτως τὸ νερὸ χρωματισθῆ καὶ πέσουν ἀμέσως μικροὶ κόκκοι στὸ βάθος τοῦ σωλῆνος, ὑπάρχει νοθεία σημαντική.

Γιὰ τὰ ἔντομα ποὺ τρυποῦν τὰ βιβλία

Ὑπάρχουν κάτι μικρὰ ἔντομα μὲ ἀσημένιο χρῶμα, ποὺ τρυποῦν τὰ βιβλία τῶν βιβλιοθηκῶν καὶ τὰ καταστρέφουν. Ὁ μόνος τρόπος ἀμύνης ἐναντίον τους εἶνε νὰ ἐπιθεωρῆτε συχνὰ ὅλα τὰ βιβλία σας καὶ νὰ τὰ χτυπᾶτε δυνατὰ τόνα μὲ τ' ἄλλο, γιὰ νὰ σκοτωθοῦν τὰ ἔντομα ποὺ βρίσκονται τυχὸν μέσα σ' αὐτά.

Πῶς διατηροῦνται τ' αὐγὰ

Ὅταν θέλετε νὰ διατηρῆστε αὐγὰ γιὰ κάμποσον καιρό, τὰ βουτᾶτε μέσα σὲ βραστὴ διάλυσι βορικοῦ ὀξέος. Τὰ σκουπίζετε ὕστερα καλά, γιὰ νὰ φύγῃ κάθε ἀκαθασία. Τὰ ξαναβουτᾶτε ἔπειτα στὸ ἴδιο ὑγρό, χλιαρὸ τώρα. Τέλος, τὰ βάζετε μέσα σὲ βρασμένο λάδι, στὸ ὁποῖο ἔχετε προσθέσει λίγο σαλικυλικὸν ὀξύ. Τὸ βούτυρημα στὸ βραστὸ νερὸ πρέπει νάναι πολὺ γρήγορο καὶ σύντομο. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, τ' αὐγὰ μπορεῖ νὰ διατηρηθοῦν 5—6 μῆνες.

Δεκέδες μούγλας στ' ἀσπρόρουχα

Γιὰ νὰ καθαρίσετε λεκέδες μούγλας στ' ἀσπρόρουχα, τρίψετέ τα μὲ σαπούνι. Ὕστερα βράστε τα μὲ σόδα τὰ πασπαλίζετε μὲ λίγο ἀσβέστη σὲ σκόνη καὶ τ' ἀφίνετε στὸν ἥλιο μιὰ ὁλόκληρη μέρα. Τέλος, τὰ ξεπλένετε μὲ ἄφθονο νερό.

ΜΑΡΙ—ΚΛΑΙΡ

Τὰ μυστήρια ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Πῶς ἐφοδιάζεται συνεχῶς μὲ καύσιμο ὕλη

ΜΟΛΟΝΟΤΙ ὁ Ἥλιος εἶνε μιὰ ἐκτυφλωτικὴ πύρινη σφαῖρα, ποὺ ἀπέχει περὶ τὰ 149 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα ἀπὸ μᾶς. Ξέρομε ἀρκετὰ πράγματα γι' αὐτόν. Στὶς τελευταῖες ἰδίως δεκαετίες, οἱ ἐπιστήμονες ἀπέκτησαν νέες γνώσεις, ποὺ ἀνέτρεψαν πολλὲς ἀπὸ τὶς παλαιότερες καὶ μακροχρόνιες ἀντιλήψεις.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ὁ Ἥλιος δὲν ψύχεται σιγὰ-σιγά, ὅπως νόμιζαν ἄλλοτε. Ἀντιθέτως, γίνεται ὁλοένα θερμότερος.

Δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ ὑπέρθερμο λυωμένο σίδερο κι' ἄλλα βαρέα στοιχεῖα, ἀλλὰ κατὰ 81,76 % ἀπὸ ὑδρογόνον καὶ κατὰ 18,17 % ἀπὸ ἥλιον, δηλαδὴ ἀπὸ τὰ δυὸ ἐλαφρότερα ἀέρια. Μόνον τὸ 1 % ἀντιπροσωπεύει ὅλα μαζὶ τ' ἄλλα χημικὰ στοιχεῖα, ποὺ ὑπάρχουν καὶ στὴ Γῆ.

Ἐξ ἄλλου, ὁ Ἥλιος ἀνεφοδιάζεται συνεχῶς σὲ καύσιμη ὕλη. Καθὼς κινεῖται δηλαδὴ μὲ ταχύτητα ἄνω τοῦ 1.000.000 χιλιομέτρων τὴν ὥρα μέσ' στὸ Ἀπειρον ἀπορροφᾶ συνεχῶς ἄτομα ὑδρογόνου διάχυτα στὸ Σύμπαν. Μ' αὐτὸ τὸ ἀέριο διατηρεῖ τὰ ἀποθέματα καυσίμου ὕλης ποὺ διαθέτει.

Δὲν εἶνε στερεὸς ὁ Ἥλιος. Ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ σφαῖρα ἀερίων διαμέτρου 1.385.000 χιλιομέτρων, ποὺ ἔχει στὸ κέντρο της βάρος δεκαπλάσιο περίπου ἀπὸ τοῦ μολύβδου (ἕνα κυβικὸ μέτρο ζυγίζει περὶ τοὺς 100.000 τόννους!) καὶ ποὺ ὑφίσταται συνεχῶς πίεσι 154 ἑκατομμυρίων τόννων σὲ κάθε τετραγωνικὸ πόντο.

Ἡ ὕλη αὐτὴ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὰ ἀέρια ποὺ ξέρομε, γιατὶ στὴ Γῆ εἶνε ἀνύπαρκτη τέτοια κολοσσιαία πίεσις. Εἶνε ἐπίσης ἀσύλληπτη ἡ θερμοκρασία της: γύρω ἀπὸ τὰ 20 ἑκατομμύρια βαθμούς!

Ὅσο ἀπομακρυνόμεθα ὡστόσο ἀπ' τὸ κέντρο τοῦ Ἡλίου πρὸς τὴν ἐξωτερική του ἐπιφάνεια, ἡ πυκνότης ἡ πίεσις κι' ἡ θερμοκρασία ἐλαττώνονται.

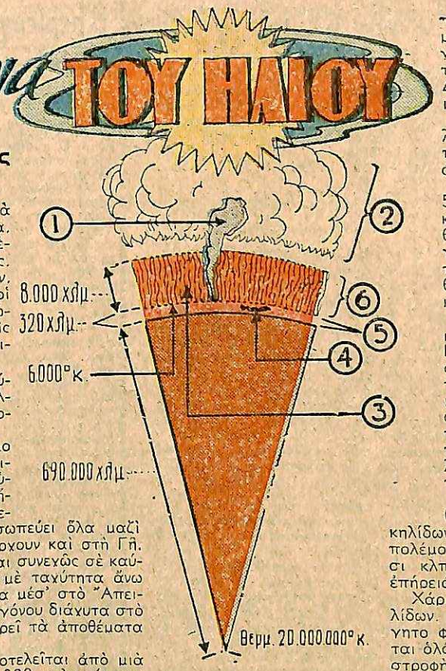
Ἔτσι, στὴν ἀρχὴ τῆς ἐξωτερικῆς «φωτοσφαίρας» (ποὺ εἶνε ἕνα στρῶμα ἀερίων πάχους 300—320 χιλιομέτρων τὸ μόνο ποὺ βλέπομε ἀπ' ὁλόκληρο τὸν Ἥλιο), ἡ θερμοκρασία εἶνε μόνο 6.000 βαθμοὶ κι' ἡ πίεσις πέντε φορὲς μικρότερη ἀπ' τὴν ἀτμοσφαιρικὴ πίεσι στὸ ὕψος τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

Στὰ ἄκρα τῆς φωτοσφαίρας ἐπικρατεῖ θερμοκρασία 5.000 βαθμῶν καὶ πίεσις 100 φορὲς μικρότερη ἀπὸ τὴν ἀτμοσφαιρικὴ πίεσι τῆς Γῆς!

Πῶς συμβαίνει λοιπὸν ὥστε ἡ τόσο ἀραιὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ Ἡλίου νάναι μάλλον ἀδιαφανὴς ἐνῶ εἶνε διαφανὴς ἡ πολὺ πυκνότερη ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς; Τὸ μυστήριο αὐτὸ διασφωτίσθηκε ποὺν ἀπὸ λίγον καιρό: Ἀνεκαλύφθη δηλαδὴ ὅτι ἡ φωτόσφαιρα περιέχει πολλὰ ἄτομα ὑδρογόνου, φορτισμένα μὲ ἀρνητικὸ ἠλεκτρισμό. Τὰ ἄτομα αὐτὰ (ἀνύπαρκτα στὴ Γῆ) ἀπορροφοῦν ὅλες σχεδὸν τὶς φωτεινὲς ἢ τὶς ὑπεριώδεις ἀκτινοβολίες καὶ τὶς ἐκπέμπουν πάλι. Ἔτσι τὸ φῶς διανέεται σὰν νὰ περνάῃ μέσα ἀπὸ ἕνα θολὸ κούσταλλο.

Στὴν ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τῆς φωτοσφαίρας ἐμφανίζονται οἱ μυστηριώδεις «κηλίδες» τοῦ Ἡλίου, ποὺ εἶνε τεράστιοι στρόβιλοι τῶν ἀερίων τῆς ἡλιακῆς ἀτμοσφαίρας. Ὠνομάσθηκαν «κηλίδες» γιατὶ εἶνε λινώτερο φωτεινὲς ἀπὸ τὴν γύρω φωτόσφαιρα ἔνεκα θερμοκρασία μικρότερη κατὰ 1.000—1.500 βαθμοὺς κι' ἐκπέμπουν κατὰ 10 % περισσότερη ἐνέργεια.

Τὸ μέγεθος κι' ἡ διάρκειά τους ποικίλλουν. Οἱ μικρότερες ἔχουν διάμετρο 800 χιλιομέτρων, ἐνῶ οἱ πιὸ μεγάλες σκεπάζουν ἐκτάσι ἀρκετῶν ἑκατομμυρίων τετραγωνικῶν χιλιομέτρων. Διαρκοῦν δὲ ἀπὸ λίγες μέρες μέχρι 18 μῆνες.



Διάγραμμα τῆς συστάσεως τοῦ ἡλίου, σύμφωνα μὲ τὶς τελευταῖες ἀστροφυσικὲς θεωρίες: 1) «Γλῶσσα φωτιᾶς», ὕψους 200.000 χιλιομέτρων. 2) Τὸ «στέμμα» τοῦ Ἡλίου, ὕψους 80.000.000 χιλιομέτρων καὶ θερμοκρασίας 1.000.000 βαθμῶν. 3) Ἡ ἄκρη τῆς «φωτοσφαίρας» ἔχει θερμοκρασία 5.000 βαθμῶν. 4) Ἡλιακὴ κηλίς. 5) Φωτόσφαιρα. 6) Χρωμόσφαιρα (θερμοκρασία 50.000 βαθμῶν στὸ ἀνώτερο σημεῖο της).

Μιὰ περίεργη κι' ἀνεξήγητη ἀκόμη λεπτομέρεια εἶνε ὅτι δὲν παρατηροῦνται ποτὲ στὶς πολικὲς περιοχὲς τοῦ Ἡλίου, ἀλλὰ μόνο κοντὰ στὸν ἰσημερινό του.

Ἔχουν ἰσχυρότατο μαγνητισμό, ὡς 500 φορὲς μεγαλύτερο ἀπ' τὸ μαγνητικὸ πεδίον τῆς Γῆς. Μπορεῖ λοιπὸν νὰ θεωρηθοῦν σὰν τεράστιοι ἠλεκτρομαγνῆτες. Γιὰ τὴν παραγωγὴ τοῦ μαγνητισμοῦ μιᾶς μεγάλης ἡλιακῆς κηλίδος θὰ χρειαζόταν ἠλεκτρικὸ ρεῦμα 1 τρισεκατομμυρίου ἀμπέρ!

Οἱ κηλίδες τοῦ Ἡλίου ἐπηρεάζουν σημαντικὰ τὶς ραδιοφωνικὲς ἐκπομπὲς τῆς Γῆς. Ἡ ἐπίδρασί τους αὐτὴ ἐκδηλώνεται συνήθως 8 λεπτὰ μετὰ τὴν ἐμφάνισί τους. Τὸ πιὸ παράξενο ὅμως εἶνε ὅτι ἡ μεγαλύτερη ἀπ' ὅσες παρετηρήθησαν ὡς τώρα, ἐκτάσεως 15,5 ἑκατομμυρίων τετραγωνικῶν χιλιομέτρων (1 % περίπου τῆς συνολικῆς ἐπιφανείας τοῦ Ἡλίου) δὲν ἐπηρέασε καθόλου τὶς ἐκπομπὲς τῶν ραδιοφωνικῶν σταθμῶν.

Ἔχουν διατυπωθῆ τόσες καὶ τόσες θεωρίες γιὰ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἡλιακῶν κηλίδων στὴν ψυχολογία τοῦ πλήθους, στοὺς πολέμους στὴ βιομηχανικὴ ἀκμὴ ἢ κατάπτωσι κλπ. Δὲν ἔχει ὅμως ἀποδειχθῆ οὔτε κὰν ἡ ἐπήρειά τους στὶς καιρικὲς συνθῆκες.

Χάρις στὶς παρατηρήσεις τῶν ἡλιακῶν κηλίδων, ἀνεκαλύφθη ἕνα ἐνδιαφέρον ἀλλ' ἀνεξήγητο φαινόμενον: Ὁ Ἥλιος δὲν περιστρέφεται ὁλόκληρος, σὰν ἕνα στερεὸ σῶμα. Ἡ περιστροφὴ τῶν ἰσημερινῶν ζωνῶν του εἶνε ταχύτερη (μιὰ στροφὴ κάθε 25 ½ μέρες), ἐνῶ οἱ πολικὲς περιστρέφονται λίγο πιὸ ἀργά.

Ἄλλο μυστήριο τοῦ Ἡλίου εἶνε οἱ «γλῶσσες φωτιᾶς» ποὺ ξεπηδοῦν ὁλόγυρά του καὶ ποὺ φθάνουν ἄλλες σὲ ὕψος μόνο λίγων χιλιάδων χιλιομέτρων κι' ἄλλες μέχρι 400 χιλιάδων χιλιομέτρων. Ἔχουν δὲ ταχύτητα ὡς 160 χιλιόμετρα στὸ δευτερόλεπτο. Οἱ «γλῶσσες» αὐτὲς ξαναπέφτουν γρήγορα (ἐπειτα ἀπὸ λίγες ὧρες ἢ ἡμέρες) σὰν ν' ἀπορροφῶνται ἀπὸ τὸν Ἥλιο.

Πάνω ἀπὸ τὴ φωτόσφαιρα, ὑπάρχει ἕνα ἄλλο στρῶμα ἡλιακῆς ἀτμοσφαίρας, ἡ «χρωμόσφαιρα» ποὺ ὠνομάσθηκε ἔτσι γιατὶ χρωματίζεται κατὰ τὶς ἐκλείψεις τοῦ Ἡλίου. Αὐτὴ φαίνεται σὰν ν' ἀποτελῆται ἀπὸ κινούμενα «νήματα». Ἐνῶ θὰ περίμενε κανεὶς νάναι λιγώτερο θερμὴ ἀπὸ τὴ φωτόσφαιρα, ἔχει ἀπεναντίας θερμοκρασία 20.000 βαθμῶν.

Ἔξω ἀπ' αὐτὴν βρίσκεται τὸ ἡλιακὸ «στέμμα», ποὺ γίνεται ὁρατὸ μόνο στὶς ὁλικὲς ἐκλείψεις τοῦ Ἡλίου. Φαίνεται ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα τῶν ἀτόμων ἀντιδράσεων τοῦ Ἡλίου. Ἐκτείνει δὲ θερμοκρασία 1 ἑκατομμυρίου βαθμῶν!

Κάθε δευτερόλεπτο 564 ἑκατομμύρια τόννοι ὑδρογόνου τῆς ἡλιακῆς μάζης μεταβάλλονται σὲ 560 ἑκατομμύρια τόννους ἀερίου «ἡλίου». Τὰ ὑπόλοιπα 4 ἑκατομμύρια τόννοι γίνονται ἐνέργεια. Ἔτσι ὁ Ἥλιος ἐκπέμπει κάθε δευτερόλεπτο ἐνέργεια κατὰ 1 ἑκατομμύριο φορὲς μεγαλύτερη ἀπ' ὅση θ' ἀπεδίδαν ὅλες μαζὶ οἱ πασσητὲρ ἀθρακος καὶ πετρελαίου ποὺ ὑπῆρχαν ἀρχικὰ στὴ Γῆ (πρὶν δηλαδὴ ἀρχίσῃ ἡ ἐκμετάλλευσί τους).

Μὲ τὶς γνώσεις ποὺ τοὺς προσφέρουν οἱ νεώτερες ἐπιστημονικὲς μελέτες καὶ ἔρευνες οἱ ἀστροφυσικοὶ χαρακτηρίζουν τὸν Ἥλιο σὰν ἕνα εἶδος πελωρίας βόμβας ὑδρογόνου. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅμως ὅτι ἡ «βόμβα» αὐτὴ προσφέρει ὄχι τὸ θάνατο ἀλλὰ τὴ ζωὴ σ' ἕνα ὁλόκληρο πλανητικὸ σύστημα, κι' ὅτι τὸ ὑλικό της πρόκειται νὰ ἐπαρκέσῃ ἀκόμη γιὰ χιλιάδες αἰῶνες —εὐτυχῶς γιὰ μᾶς!

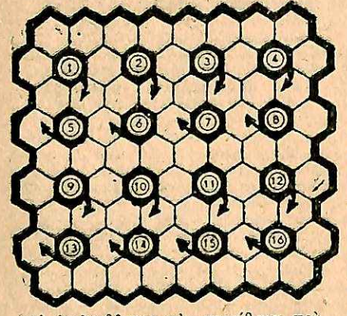


Φωτογραφία τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου. Στὴν ἐπιφάνειά του διακρίνονται αἱ ἡλιακὲς κηλίδες.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κυκλόλεξο

Γύρω ἀπὸ τὸν κάθε ἀριθμὸ τοῦ σχεδίου μας θὰ τοποθετήσετε μιὰ λέξη ἀπὸ τῶν 6 γραμμάτων, ἀνίζοντας πάντα ἀπ' τὸ σημεῖο ὅπου ὑπάρχει τὸ βέλος



καὶ ἀκολουθῶντας τὴν κατεύθυνσι ποὺ δείχνει.

Α΄ ΣΕΙΡΑ

2) Λουλουδάκι μὲ δυνατὴ μυρωδιὰ (καθ.).
2) Ὁ κατηγηθείς.
3) Νησὶ τοῦ Αἰγαίου.
4) Ἀναρριγώμενο φυτό.

Β΄ ΣΕΙΡΑ

5) Μολυσμός.
6) Μεγαλοπρεπὴς τάφος.
7) Ἀπαραίτητο σὲ μιὰ μοδίστρα.
8) Συμπόνια.

Γ΄ ΣΕΙΡΑ

9) Ἰδρυτὴς θρησκευτικῆς αἱρέσεως ποὺ φέρει τὸ ὄνομά του.
10) Μέγας Ἰταλὸς ποιητὴς (ἐπών.).
11) Προορίζεται γιὰ κολύμπι.
12) Αὐθάδεια.

Δ΄ ΣΕΙΡΑ

13) Δὲν ἀνήκει στὴ λευκὴ φυλή.
14) Ἀμερικανὸς στρατηγὸς τοῦ τελευταίου πολέμου.
15) Οὐδέν.
16) Θρησκευτικὴ ἀκολουθία.

Κ. ΣΑΛΑΠΑΤΑΣ

Ὁ ἀριθμὸς τηλεφώνου

Ὁ ἀριθμὸς τηλεφώνου ἑνὸς γιατροῦ κάποιας ἐπαρχιακῆς πόλεως εἶνε τετραψήφιος καὶ ἐπταπλάσιος τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ δελτίου ταυτότητός του. Ὁ ἀριθμὸς τοῦ δελτίου ταυτότητός του εἶνε τοιψήφιος καὶ ἐπταπλάσιος τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου ἔχει τὸ ἰατρεῖο του. Ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἰατρείου του εἶνε διψήφιος καὶ ἐπταπλάσιος τοῦ ἀριθμοῦ τῆς κατοικίας του. Ὁ ἀριθμὸς τῆς κατοικίας του εἶνε ἐπίσης διψήφιος καὶ ἐπταπλάσιος τοῦ μονοψηφίου ἀριθμοῦ τῶν παιδιῶν του. Ποιός εἶνε ὁ ἀριθμὸς τηλεφώνου του;



Προβλήματα τοῦ μισοῦ λεπτοῦ

Ἀπαντῆστε σὲ καθεμιὰ ἀπ' τὶς παρακάτω ἀριθμητικὲς ἐρωτήσεις μέσα σὲ μισὸ λεπτὸ τῆς ὥρας :

α) Ἂν ἀφαιρέσωμε 8 ἀπὸ τὸ ἥμισυ ἑνὸς ἀριθμοῦ. βρίσκουμε ὑπόλοιπο 6. Ποιός εἶνε αὐτὸς ὁ ἀριθμός:

β) Ἕνα ρολόϊ πάει 4 λεπτὰ μπροστὰ κάθε ὥρα. Ἂν τὸ κανονίσουμε στὶς 6 μ.μ., ποιὰ ὥρα θὰ δείχνη ὅταν ἡ πραγματικὴ ὥρα εἶνε 10,30΄ μ.μ.;

γ) Σὲ μιὰ ἱπποδρομία ἕνα ἄλογο ἤρθε πέμπτο μετρώντας ἀπὸ τὴν ἀουρὰ κανονικά, κι' ἕνα ἄλλο τρίτο μετρώντας ἀπ' τὸ τέλος. Μεσολαβοῦσαν δυὸ ἄλογα ἀνάμεσά τους. Πόσα ἦσαν ὅλα τ' ἄλογα;

Ἀπρόοπτο

Ἂν πέντε ψαράδες πιάνουν πέντε ψάρια σὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, πόσοι ψαράδες χρειάζονται γιὰ νὰ πιάσουν 100 ψάρια σὲ 1 ὥρα καὶ 40 λεπτά;

Ὁ ἀταίριαστος ἀριθμός

Ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ καθεμιᾶς ἀπὸ τὶς παρακάτω ὁμάδες ἔχουν κάτι τὸ κοινὸ ἢ κάποια σχέσι μεταξύ τους, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα. Ποιός εἶνε αὐτὸς ὁ ἀριθμός, στὴν κάθε ὁμάδα:

α) 1. 2. 3. 9. 7. 5. 5. 3. 1. 9. 5.
β) 21785. 58721. 87251. 52821. 17582.
γ) 12. 24. 15. 18. 42. 30. 48.
δ) 285. 972. 126. 575. 384. 129.

Τὰ αὐτοκίνητα

Ἕνας ἀγοράκος πέρασε ὁλόκληρο ἀπόγευμα μετρῶντας τὰ αὐτοκίνητα ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ ἕνα κεντρικὸ δρόμο κάποιας μεγαλουπόλεως. Μεταξὺ 6 καὶ 7 μ.μ. μέτρησε κατὰ ἕνα τρίτον λιγώτερα αὐτοκίνητα παρ' ὅσα μεταξὺ 5 καὶ 6. Μεταξὺ 7 καὶ 8, μέτρησε καὶ πάλι λιγώτερα κατὰ ἕνα τρίτον ἀπ' ὅσα μεταξὺ 6 καὶ 7. Μεταξὺ 8 καὶ 9, μέτρησε 320, ποὺ ἦσαν τὰ μισὰ ἀπ' τὰ αὐτοκίνητα τῆς ποσηνουμένης ὥρας. Πόσα αὐτοκίνητα μέτρησε μεταξὺ 5.45 καὶ 7.30. Ἂν ὑποτεθῆ ὅτι ἡ καταναομὴ τῶν αὐτοκινήτων μέσα σὲ κάθε ὥρα εἶνε κανονική:

Ἀστυνομικὸ πρόβλημα

Μόλις πρόσεξε τὸν τσόπο μὲ τὸν ὁποῖο εἶναν ἀνοιγτὰ τὰ συρτάρια, ποὺ περιεῖχαν τὰ κοσμήματα ὁ ντέτεκτιβ Ντουμινὸ ἐβρίλωσε :

— Δὲν ὑπάρονει ἀμφιβολία. πρόκειται γιὰ ἕνα νέο κόλπο τοῦ Μαρίνου.

Καὶ γνωὶς νὰ χάση καιρὸ πῆρε ἕνα αὐτοκίνητο κι' ἔτρεξε στὸ ξενοδοχεῖο. ὅπου ἔμενε ὁ σεσπιασμένος διαρρήκτης.

— Ὁ Μαρίνος δὲν εἶνε ἐδῶ τοῦ εἶπε ἡ ξενοδόχος μόλις τὸν εἶδε. Λείπει ἐδῶ καὶ δεκαπέντε μέρες.

— Θέλω νὰ δῶ τὸ δωμάτιό του τῆς εἶπε ὁ Ντουμινό.

Ἡ ξενοδόνος τὸν ὡδήνησε πρόθυμα στὸ δωμάτιο τοῦ Μαρίνου. ποὺ ἦταν ἄνω κάτω.

— Ὁ Μαρίνος λείπει δεκαπέντε μέρες. παρατήρησε ὁ Ντουμινό. κι' ἐσεῖς δὲν τοῦ φτιάξατε ἀκόμα τὸ κρεββάτι:

— Ἐδῶ. κύριε. δὲν εἶνε ἡ Μεγάλη Βρεταννία. Οἱ πελάτες πληρώνουν τόσο λίγα. ὥστε δὲν μπορῶ νὰ πάρω καμαιέρα. Τὸ ἔξουν καὶ γι' αὐτὸ φτιάνουν μόνοι τὰ κρεββάτια τους καὶ φροντίζουν γιὰ τὴν καθαριότητα τοῦ δωματίου τους.

Ὁ Ντουμινὸ ἔβριξε ἕνα ἐρευνητικὸ βλέμμα γύρω του καὶ ρώτησε κατόπιν τὴν ξενοδόνο :

— Μήπως ξέρετε τί ὥρα εἶνε:

Ἐκείνη κύτταξε ἕνα ρολόϊ, ποὺ βρισκόταν στὸ κομοδίνο. καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Εἶνε τρεῖς ἀκριβῶς.

— Τρένο. λοιπόν νὰ προλάβω τὸ τραῖνο. γιατὶ ἴσως θελήση ὁ Μαρίνος νὰ τὸ σκάση μ' αὐτό.

Καὶ ἀπευθυνόμενος στὸν βοηθό του συνέντε :

— Ἐσὺ θὰ συλλάβης τὴν ξενοδόχο καὶ θὰ τὴν ὁδηνήσης στὴν ἀστυνομία. Εἶνε συνένονος τοῦ Μαρίνου καὶ ξέρει ἀσφαλῶς πολλὰ περισσότερα ἀπ' ὅ.τι μᾶς εἶπε.

Τί ἔκανε τὸν ντέτεκτιβ νὰ συνμπάτση τὴν γνώμη αὐτή:

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 62

Ἡ περίεργη ζωὴ τοῦ Κὰρλ Μπαίντεκερ

Πῶς ἐπεβλήθησαν οἱ περίφημοι «ὁδηγοί» του

Μιὰ μέρα, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἕνας ποδηλάτης κατέβαινε τὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ Ρήνου, κοντὰ στὸ Κόμπλεντς, ὅταν, ξαφνικά, εἶδε ἕνα σκυλί, ποὺ ἀγωνιζόταν ἀπεγνωσμένα νὰ σταθῆ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Ὁ κυριος του δὲν ἤξερε προφανῶς νὰ κολυμπήση, γιατὶ στεκόταν λίγο παραμερα καὶ παρακολουθοῦσε, μὲ φανερὴ ἀγωνία, τὸ μαρτυριο τοῦ σκύλου του.

Ὁ ποδηλάτης δὲν δίστασε οὔτε στιγμή. Πέταξε ἀμέσως τὸ σακκάκι του καὶ ριχτηκε μέσα στὸ νερό. Ὅταν, ἔπειτα ἀπο λίγο, βγῆκε στὴν ὄχθη, κρατῶντας τὸ σκυλὶ κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη του, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ζώου τον ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦ ἐξέφρασε μὲ ζωηρὲς ἐκφράσεις τὴν εὐγνωμοσυνη του.

Τὸν ὡδηγησε κατοπιν στὸ σπίτι του, ὅπου τὸν φιλοξένησε ἀρκετὲς ὧρες ὥσπου νὰ στεγνώσουν τὰ ροῦχα του. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφευγε, τοῦ ἔδωσε ἕνα μικρο βιβλίο, λέγοντας του:

— Εἶμαι ἀρκετὰ φτωχὸς καὶ μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ σᾶς ἐκφρασω τὴν εὐγνωμοσύνη μου ὅπως θὰ ἐπιθυμοῦσα... Σᾶς παρακαλῶ, λοιπόν, νὰ δεχθῆτε αὐτὸ τὸ μικρὸ βιβλίο... Ἴσως σᾶς χρησιμεύση μιὰ μέρα...

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σκύλου, ἦταν ὁ καθηγητὴς Κλαΐυ καὶ τὸ βιβλίο του ποὺ χάρισε στὸ σωτῆρα τοῦ ζώου, προοριζόταν γιὰ τοὺς περιηγητὰς ποὺ ταξίδευαν στὴ Ρηνανία. Ὅσο γιὰ τὸ νεαρὸ ποδηλάτη, λεγόταν Κὰρλ Μπαίντεκερ κι' ἦταν μανιώδης μελετητὴς τῆς γεωγραφίας, τῆς ἀρχαιολογίας καὶ τῆς ἱστορίας.

Τὸ βιβλίο τοῦ Κλαΐυ τοὺ ἄρεσε, μὲ τὸ πρωτότυπο περιεχόμενό του. Εἶχε διασχίσει ὅμως τὴ Ρηνανία πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις καὶ τοῦ ἔκαμαν ἐντύπωσι τὰ κενὰ ποὺ περιεῖχε... Ὅταν, λοιπόν, πέθανε ὁ Κλαΐυ, ἀγόρασε τὰ δικαιώματα ἰδιοκτησίας αὐτοῦ τοῦ βιβλίου καὶ τὸ ἐξέδωσε συμπληρωμένο καὶ βελτιωμένο, μὲ τὸν τίτλο: «Ὁ Ρῆνος: ὁδηγὸς τῆς τσέπης γιὰ βιαστικοὺς ταξιδιῶτες».

Ἡ ἔκδοσις αὐτὴ ἐξαντλήθηκε σὲ τρεῖς μῆνες!

Ὁ Μπαίντεκερ ἐξέδωσε ἀργότερα ἕναν «Ὁδηγὸ» γιὰ ὁλόκληρη τὴ Γερμανία καὶ κατόπιν καταπιάσθηκε διαδοχικὰ μὲ διάφορες χῶρες τῆς Εὐρώπης: Ἰταλία, Ὁλλανδία, Βέλγιο, Γαλλία, Αὐστρία, Ἑλβετία κλπ.

Ὁ Μπαίντεκερ ἐπισκεπτόταν ὁ ἴδιος αὐτὲς τὶς χῶρες καὶ σημείωνε στοὺς «Ὁδηγούς» του κάθε τι ποὺ μποροῦσε νὰ ἐνδιαφέρη τοὺς περιηγητάς. Τὰ ταξίδια αὐτὰ τὰ ἔκανε ἰνκόγνιτο, γιὰ νὰ εἶνε ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἀκριβεῖς καὶ ἀντικειμενικὲς οἱ πληροφορίες του.

Ἕνας περιηγητὴς εἶδε κάποτε στὴν Ἑλβετία ἕνα μελαχρινὸ καὶ γεροδεμένο Γερμανό, ποὺ ἀνέβαινε τὴν ἑλικοειδὴ σκάλα ἑνὸς πύργου, σταματοῦσε κάθε τόσο, ἔπαιρνε κάτι ἀπὸ τὴν ἀριστερή του τσέπη καὶ τὸ ἔβαζε στὴ δεξιά. Τὸν πλησίασε τότε καὶ τὸν ρώτησε τί ἔκανε.

— Εἶμαι ὁ Κὰρλ Μπαίντεκερ καὶ μετράω πόσα σκαλοπάτια ἔχει αὐτὴ ἡ σκάλα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Γερμανός. Ἔχω στὴν ἀριστερή μου τσέπη μερικὰ μπιζέλια. Κάθε δέκα σκαλοπάτια, βγάζω ἕνα καὶ τὸ ρίχνω στὴ δεξιά. Ἔτσι δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ κάμω λάθος...

Κάποτε ἄλλοτε, ἕνας περιηγητὴς μὲ μέτριο παρουσιαστικό, ἐμφανίσθηκε σ' ἕνα ἑλβετικὸ ξενοδοχεῖο καὶ νοίκιασε ἕνα δωμάτιο χωρὶς νὰ ὁρίση γιὰ πόσο χρόνο. Ἀλλ' ὁ ξενοδόχος, καχύποπτος ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἐπαγγέλματός του, τοῦ παρουσίασε τὸ ἄλλο πρωῒ τὸ λογαριασμό.

Ὁ περιηγητὴς αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Κὰρλ Μπαίντεκερ. Στὴν ἑπομένη ἔκδοσι τοῦ «Ὁδηγοῦ» του, τὸ ξενοδοχεῖο ποὺ ἀναφέραμε, ἀναγραφόταν χωρὶς κανένα ἀστέρι πλάϊ στ' ὄνομά του, πρᾶγμα ποὺ ἐσήμαινε τὴν ἀνέκκλητη καταδίκη του. Πραγματικά, αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο ἔκλεισε ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια.

Τὰ ἀστέρια ἦταν μιὰ ἐπινόησις τοῦ Μπαίντεκερ. Ἐσημείωνε μὲ δυὸ ἀστέρια τὰ ξενοδοχεῖα, ὅπου ὁ περιηγητὴς εὕρισκε κάθε ἐπιθυμητὴ ἄνεσι καὶ περιποίησι. Τὸ ἕνα ἀστέρι ἐσήμαινε: ξενοδοχεῖο καλό, καθαρὸ καὶ ἔντιμο ἀπέναντι τῶν πελατῶν του. Τὰ ξενοδοχεῖα ποὺ ἀναφέρονταν χωρὶς ἀστέρια ἀνήκαν — κατὰ τὸν Μπαίντεκερ πάντα — στὴν τελευταία κατηγορία. Εἶνε αὐτονόητο, ὅτι οἱ περιηγηταὶ τὰ ἀποφευγαν καὶ μόνο σὲ περίπτωσι ἀπολύτου ἀνάγκης πήγαιναν σ' αὐτά.

Μιὰ ἄλλη φορά, ὁ Μπαίντεκερ ὑποχρέωσε, χωρὶς νὰ τὸ θέλη, ἄλλωστε, ἕναν ξενοδόχο νὰ μεταφέρη τὸ ξενοδοχεῖο του 1500 μέτρα δεξιώτερα ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ του θέσι.

Αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο βρισκόταν σὲ ἀπόστασι 1500 μέτρων ἀπὸ τὸ μεγάλο δρόμο ποὺ διασχίζει τὸ Μέλανα Δρυμό. Ὁ Μπαίντεκερ τὸ ἐπισκέφθηκε, τὸ βρῆκε ἀξιόλογο καὶ τὸ ἐσημείωσε μὲ δύο ἀστέρια στὸν «Ὁδηγό» του. Ἀλλ' ἔκαμε τὸ λάθος νὰ γράψη πῶς βρισκόταν σὲ ἀπόστασι 3000 μέτρων ἀπὸ τὸ δρόμο. Οἱ περιηγηταὶ τὸ ζητοῦσαν, λοιπόν, σ' αὐτὸ τὸ μέρος κι' ἦταν τόση ἡ ἐμπιστοσύνη τους σ' αὐτὸν τὸν «Ὁδηγό», ὥστε δὲν ἤθελαν νὰ πιστέψουν πῶς ἐπρόκειτο γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο ποὺ βρισκόταν σὲ ἀπόστασι μόνον 1500 μέτρων. Τοῦ κάκου ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ τελευταίου εἶχε βάλει μιὰ μεγάλη πινακίδα στὸ δρόμο. Οἱ περιηγηταὶ ἔβαλαν



Ο Διεθνὴς ΣΤΙΒΟΣ

ΕΛΛΗΝΟ-ΙΑΠΩΝΙΚΟΙ ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟ ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Σύγκρισις Ἑλληνικῶν καὶ Ἰαπωνικῶν ρεκόρ

Ἡ Ἑλληνικὴ Κολύμβησις, γιὰ νὰμαστε εἰλικρινεῖς, δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ στοὺς διεθνεῖς ὑγροὺς στίβους. Ἡ Ἐλλειψις κλειστῶν κολυμβητηρίων καὶ χειμερινῆς προπονήσεως, ἔχει τρομερὰ ἐπηρεάσει τὴν ἐξέλιξι τῶν Ἑλλήνων κολυμβητῶν καὶ κολυμβητριῶν.

Παρὰ τὶς φιλότιμες προσπάθειες τῆς Ἑλληνικῆς Κολυμβητικῆς Ὁμοσπονδίας (Ε.Κ.Ο.Φ.), τῶν κολυμβητικῶν μας συλλόγων καὶ τῶν Ἑλλήνων ἀσσων τῆς Θαλασσίας Ἀγωνιστικῆς, θὰ περάσῃ ἀκόμη πολὺς καιρὸς μέχρις ὅτου καταρθώσουμε νὰ δημιουργήσουμε «Τρίτωνες» καὶ «νηρηΐδες», ποὺ νὰ μποροῦν νὰ ἀνταγωνισθοῦν τὰ ξένα «βελφίνια».

Τί νὰ κάνουν ὁ Γαρύφαλος, ὁ Σιδέρωφ, ὁ Παλαιολόγος, ὁ Χατζηκυριακάκης, ὁ Μελανοφίδης, ὁ Ζήσιμος, ὁ Ρουμπὲν, μὲ τρεὶς-τέσσερις μῆνες προαγωνιστικὴ καὶ ἀγωνιστικὴ μαζὶ περίοδο; "Οσο καὶ νὰ προπονοῦνται μὲ τὰ τελευταῖα συστήματα, ὅσο καὶ νὰ γίνωνται κάθε χρόνο καὶ καλύτεροι, θὰρχεται ὁ Σεπτέμβρης καὶ θ' ἀνακόπτῃ τοὺς μόχθους καὶ τὴν πρόοδό τους. Ἀναγκαστικά, θὰ περιμένουν ὅλο τὸ χειμῶνα σὲ ἀδράνεια, γιὰ νὰ ξανάρθῃ τὸ ἄλλο καλοκαίρι καὶ νὰ ξαναρχίσουν ἀπ' τὴν ἀρχή...

Ἡ εὐχάριστη εἴδησις τῆς ἀφίξεως στὰς Ἀθήνας κατὰ τὰς 20 Αὐγούστου τῆς Ὀλυμπιακῆς κολυμβητικῆς ὁμάδος τῆς Ἰαπωνίας γιὰ ἀγῶνες στὸ Ὀλυμπιακὸ Κολυμβητήριο, ὅσο καὶ νὰ χαροποίησε τοὺς φιλάθλους, θὰ γέννησε ἀσφαλῶς πολλὲς στενοχώριες στοὺς ἰθύνοντας τὴν Ε.Κ.Ο.Φ. Πῶς θὰ παρατάξουν ἀπέναντι τῶν Ἰαπώνων ἀσσων, κολυμβητὰς καὶ κολυμβήτριες μὲ ἐπιδόσεις ποὺ μόνον τὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ κορίτσια ἐπιτυγχάνουν στὴν Ἰαπωνία;

Συγκρίνατε τὶς παρακάτω ἐπιδόσεις τῶν Ἰαπώνων ἀσσων τοῦ ὑγροῦ στίβου, ποὺ πέτυχαν κατὰ τὴν προολυμπιακὴ πρόκρισι, γιὰ νὰ δικαιολογήσετε τὴν ἀπαισιοδοξία καὶ τὴ μελαγχολία ἀπ' τὴ σύγκρισί τους μὲ τὰ ἑλληνικὰ ρεκόρ.

Κολύμβησις 100 μ. ἐλευθέρας ἀνδρῶν: Χαμαγκούτσι 58''. Ταγικάβα 58''.2. Σουζούκι 58''.3.

Κολύμβησις 200 μ. ἐλευθέρας ἀνδρῶν: Γκότο 2'.08''. Ταγικάβα 2'.08''.7 Χαμαγκούτσι 2'.11''.

Κολύμβησις 400 μ. ἐλευθέρας ἀνδρῶν: Φουρουχάσι 4'.40''.2. Χατζιτζοῦμε 4'. 40''.2.

Κολύμβησις 1500 μ. ἀνδρῶν: Χατζιτζοῦμε 18'.39''. 6. Κιταμούρα 18'.52''.2. Ἀόκι 18'.58''.4.

Κολύμβησις 100 μ. ὑπτίως ἀνδρῶν: Νισίνο 1'.10''. Κουραχάσι 1'.10''.2. Οὐεμούρα 1'.10''.4.

Κολύμβησις 200 μ. προσθίως ἀνδρῶν: Ναγκασάκι 2'.37''.6. Τανάκα 2'.39''. Καζικάβα 2'.40''.2.

Τί ἄραγε μποροῦσαν νὰ ἐπιτύχουν οἱ "Ελληνες κολυμβηταὶ σὲ σκληρὸ συναγωνισμὸ μὲ τοὺς Ἰάπωνες; "Ας προσπαθήσουμε νὰ φαντασθοῦμε τὴν σκληρὴ αὐτὴ πάλη:

100 μ. ἐλευθέρως: Χατζηκυριακάκης 1'.02''. Παλαιολόγος 1'.02''.5. Παπαδόγιαννης 1'.03''.

400 μ. ἐλευθέρως: Γαρύφαλος 5'.20''. Σιδέρωφ 5'. 22''. Ζήσιμος 5'.25''.

1500 μ. ἐλευθέρως: Σιδέρωφ 22'.05''. Γαρύφαλος 22'.07''. Ζήσιμος 22'.10''.

100 μ. ὑπτίως: Μελανοφίδης 1'.16''. Ὀρφανίδης 1'. 18''. Δεδελιάδης 1'.20''.

200 μ. προσθίως: Μαρκουΐζος 3'.01''. Μικοτσάτσος 3'.02''. Κασιδόκωστας 3'.03''.

Ὑπὸ τὶς προϋποθέσεις αὐτές, ὁ ἀγὼν εἶνε ἄνισος καὶ ἄχαρις. Ἑπομένως, μόνον ὡς ἐπίδειξις θὰ εἶχε νόημα καὶ πνεῦμα αὐτὸ θὰ διοργανώσῃ τὴν ἐμφάνισι τῶν Ἰαπώνων κολυμβητῶν καὶ κολυμβητριῶν ἡ ΕΚΟΦ στὰς Ἀθήνας.

"Ας ρίξουμε τώρα μιὰ ματιὰ καὶ στὸν πίνακα τῶν ἐπιδόσεων τῶν Ἰαπωνίδων κολυμβητριῶν, γιὰ νὰ ἐνισχύσουμε τὰ παραπάνω ἐπιχειρήματα:

Κολύμβησις 50 μ. ἐλευθέρας γυναικῶν: Ὁϊστ 31''.8. Μιγιάμπε 32''. Σαγκαγκοῦσι 32''.2.

Κολύμβησις 200 μ. ἐλευθέρας γυναικῶν: Γιαμασίτα 2'.35''.6. Ταμούρα 2'.38''. 4. Σαΐτο 2'.46''.4.

Κολύμβησις 50 μ. ὑπτίως γυναικῶν: Ὀγκούρα 38''.6. Νογκούσι 38''.8. Κουτασκα 39''.

Κολύμβησις 100 μ. προσθίως γυναικῶν: Σκαμότο 1'.25''.6. Ἀόκι 1'.28''. "Ιζον 1'.28''.4.

Τί θὰταν ἱκανὲς νὰ κολυμβήσουν στὰ παραπάνω ἀγωνίσματα οἱ Ἑλληνίδες πρωταθλήτριες;

50 μ. ἐλευθέρως: Ρουμπὲν 34''. Νικολαΐδου 35''. Λαμπρινοῦ 35''.5. Ζαμάρτα 36''.5.

200 μ. ἐλευθέρως: Ρουμπὲν 2'.55''. Λαμπρινοῦ 2'.57''. Ζαμάρτα 2'.59''.

50 μ. ὑπτίως: Παπασπύρου 42''. Ἀναλυτὴ 43''.5. Σούση 44''.

100 μ. προσθίως: Νικολαΐδου 1'.40''. Ρουμπὲν 1'. 41''. Βούλγαρη 1'.42''.

Παρ' ὅτι θελήσαμε νὰ φανοῦμε ἀρκετὰ γενναιόδωροι στοὺς Ἕλληνας καὶ Ἑλληνίδες ἀντιπάλους τῶν Ἰαπώνων καὶ Ἰαπωνίδων, δὲν καταρθώσαμε νὰ ἰσοσταθμίσουμε τὴν ἀναμφισβήτητη ὑπεροχὴ τῶν τελευταίων ἐπὶ τῶν πρώτων.

Δὲν ζητᾶμε εὐθύνες, ἀλλὰ ἐκφράζουμε ἁπλῶς ἕνα παράπονό μας: Γιατί ἀκόμη δὲν κτίσαμε κλειστὸ κολυμβητήριο καὶ στὰς Ἀθήνας, μιὰ καὶ ἡ Πάτρα καὶ ὁ Πειραιεὺς κατώρθωσαν νὰ μᾶς παρουσιάσουν τὴ μεγάλη ἐκπληξι, ἔστω καὶ μὲ τὰ μικροσκοπικὰ αὐτὰ καὶ καταλληλα μονάχα γιὰ προπονήσεις κολυμβητήριά τους;

Θέλουμε, λοιπόν, νὰ ἀντα-γωνισθοῦμε τοὺς Ἰάπωνες καὶ τὶς Ἰαπωνίδες στὸ κολύμπι; "Ας προετοιμασθοῦμε πρῶτα μερικά... χρόνια καὶ κατόπιν τοὺς καλοῦμε.

Ἀλλὰ καὶ ἂν τοὺς δοῦμε, ὅπως εἴμαστε τὸ 1952, δὲν ἔχουμε νὰ χάσουμε. Θὰ χαροῦμε τὴν τεχνική τους, θὰ μελετήσουμε τὴν προπόνησί τους. θὰ ἀπολαύσουμε τὶς κολυμβητικές τους ἱκανότητες. Καὶ κάτι καλὸ θὰ βγῇ καὶ γιὰ τὸν δικό μας κολυμβητικὸ ἀθλητισμό.

Μὴ ξεχνᾶμε πὼς ἴδιοι καὶ χειρότεροι ἴσως ἀπὸ μᾶς, ἦταν καὶ οἱ Ἰάπωνες πρὶν διδαχθοῦν τὴν κολυμβητικὴ τέχνη καὶ προπόνησι ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανούς. Ἦλθε ἐποχή, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ὄχι βέβαια σήμερα, ποὺ οἱ Ἀμερικανοὶ φοβήθηκαν πὼς οἱ Ἰάπωνες θὰ τοὺς ἀφαιοῦσαν τὰ κολυμβητικὰ σκήπτρα. "Ας διδαχθοῦμε λοιπὸν καὶ μεῖς ἀπὸ τοὺς σιωπηλοὺς ἀσσους τῶν Ἰαπώνων. Καὶ — ποῦ ξέρετε; — μπορεῖ κάποτε νὰ γίνουμε καλύτεροι ἀπ' αὐτούς.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ



Ἑλληνίδες κολυμβήτριες ὕστερα ἀπὸ ἐπιτυχεῖς ἀγῶνας, στὸ Ὀλυμπιακὸ Κολυμβητήριο.

✪✪

Ἡ Ἀμερικανὶς πρωταθλήτρια τῆς πολυφαγίας

Ἡ Ἀμερικανὶς πρωταθλήτρια τῆς πολυφαγίας, Λούϋς ντὲ Φῆ, ἔφαγε τελευταῖα, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα στοίχημα, 1 κότα, δέκα μερίδες ψάρια, τυριά, 4 τούρτες, φροῦτα κλπ.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Κυκλόλεξο

1) ΙΑΣΜΟΣ. 2) ΜΥΣΤΗΣ. 3) ΛΕΣΒΟΣ. 4) ΚΙΣΣΟΣ. 5) ΚΑΙΤΟΙ. 6) ΤΥΜΒΟΣ. 7) ΒΕΛΟΝΙ. 8) ΟΙΚΤΟΣ. 9) ΑΡΕΙΟΣ. 10) ΤΑΣΣΟΣ. 11) ΠΙΣΙΝΑ. 12) ΘΡΑΣΟΣ. 13) ΑΡΑΠΗΣ. 14) ΠΑΤΤΟΝ. 15) ΤΙΠΟΤΕ. 16) ΟΡΘΡΟΣ.

Ὁ ἀριθμὸς τηλεφώνου

Τὰ παιδιὰ τοῦ γιατροῦ δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε παρὰ 2. ὁ ἀριθμὸς τῆς κατοικίας του 14. τοῦ ἰατρείου του 98. τοῦ δελτίου ταυτότητός του 686 καὶ τοῦ τηλεφώνου του 4802.

Προβλήματα τοῦ μισοῦ λεπτοῦ

α) Τὸ 28. β) Θὰ δείχνη 10.48. γ) Ἦσαν 10.

Ἀπρόοπτο

Πέντε ψαράδες.

Ὁ ἀταίριαστος ἀριθμὸς

α) Τὸ 2 (εἶνε ὁ μόνος ζυγὸς ἀριθμός), β) Τὸ 52821 (ἔνει ἕνα ψηφίο διαφορετικὸ ἀπ' τοὺς ἄλλους ποὺ ἀποτελοῦνται ὅλοι ἀπὸ τὰ ἴδια ψηφία), γ) Τὸ 15 (εἶνε ὁ μοναδικὸς μονὸς ἀριθμός). δ) Τὸ 575 (τὸ μόνο ποὺ δὲν διαιρεῖται ἀκριβῶς μὲ τὸ 3).

Τὰ αὐτοκίνητα

Ἀπὸ 7—8 πρέπει νὰ ἦταν διπλάσια ἀπὸ 320. δηλαδὴ 640. Ἀπὸ 6—7 περισσότερα ἀπ' τὰ προηγούμενα κατὰ τὸ ἥμισυ, δηλαδὴ 960. Καὶ ἀπὸ 5—6 περισσότερα κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπ' τὰ προηγούμενα. δηλαδὴ 1440. Γιὰ τὸ διάστημα λοιπὸν 5, 45'—7,30. ἔνουμε : 360 (τὰ ἀναλογοῦντα σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας 5—6) + 960 (ὥρας 6—7) + 320 (τὰ μισὰ τῆς ὥρας 7—8). ἤτοι τὸ ὅλον 1.640.

Ἀστυνομικὸ πρόβλημα

Ἐφ' ὅσον ὁ κάθε πελάτης φρόντιζε ὁ ἴδιος γιὰ τὸ δωμάτιό του καὶ ὁ Μαρίνος ἔλειπε 15 μέρες. πῶς ἦταν δυνατὸν τὸ ραλόϊ ποὺ ὑπῆρχε μέσα στὸ δωμάτιό του νὰ λειτουργῇ κανονικὰ καὶ νὰ δείχνη τὴν σωστὴ ὥρα. δηλαδὴ τοεῖς: "Αρα ἡ ἐσνοδόγος ἔλεγε ψέματα θέλοντας ἔτσι νὰ καλύψῃ τὸν Μαρίνο. Καὶ γιὰ νὰ τὸ κάνῃ αὐτό, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε συνένοχός του.

✪✪✪

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 389 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΒΟΥΝΤ — ΠΑΓΙΣ — ΤΙΑΡΑ. 2) ΕΙΚΩΝ — ΙΑΝΟΣ. 3) ΔΟΣΙΣ — ΝΟΜΟΙ. 4) ΟΠΩΣ — ΜΙΣ — ΝΩΔΗ. 5) ΝΟΡ — ΗΛΑΚΑΤΗ — ΣΑΣ. 6) ΘΙΓΩ — ΝΑΙ — ΚΡΗΣ. 7) ΡΟΣ — ΚΑΙΝΑ — ΦΥΩ. 8) ΕΣ — ΘΕΜΑ — ΡΗΜΑ — ΑΣΑ. 9) ΜΕΛΑΝΗ — ΔΩΡΗΜΑ. 10) ΒΑ — ΑΙΤΩ — ΓΑΛΑ — ΠΙ. 11) ΗΡΩ — ΝΑΝΤΗ — ΜΙΑ. 12) ΕΛΛΗ — ΩΤΑ — ΣΤΟΚ. 13) ΑΤΕ — ΚΕΡΑΜΟΣ — ΝΑΣ. 14) ΜΗΝΑ — ΑΡΑ — ΤΑΡΑ. 15) ΗΓΗΣΩ — ΜΗΡΟΣ. 16) ΙΛΑΡΑ — ΤΑΞΙΣ. 17) ΤΑΣΣΩ — ΑΧΘΟΣ — ΟΑΣΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) ΒΡΥΟΝ — ΡΕΜΒΗ — ΑΜΛΕΤ. 2) ΠΟΘΟΣ — ΑΡΕΤΗ. 3) ΔΩΡΙΣ — ΩΛΕΝΗ. 4) ΝΕΟΣ — ΘΕΑ — ΑΓΙΣ. 5) ΤΙΣ — ΩΦΕΛΙΜΗ — ΗΛΩ. 6) ΚΙΚΗ — ΜΑΤ — ΚΑΣΑ. 7) ΠΩΣ — ΚΑΝΩΝ — ΩΡΑ. 8) ΑΝ — ΜΑΝΑ — ΑΩΡΑ — ΑΧ. 9) ΝΙΚΑΙΑ — ΑΝΤΑΡΑ. 10) ΙΙ — ΣΑΙΝ — ΤΑΜΑ — ΤΟ. 11) ΣΑΝ — ΑΡΩΓΗ — ΜΑΣ. 12) ΝΟΜΗ — ΗΡΑ — ΣΦΗΞ. 13) ΤΟΜ — ΚΑΜΗΛΟΣ — ΡΙΟ. 14) ΙΣΟΝ — ΑΜΑ — ΤΟΣΑ. 15) ΙΩΣΗΦ — ΜΟΝΑΣ. 16) ΔΑΣΥΣ — ΠΙΚΑΡ. 17) ΑΗΔΗΣ — ΩΑΡΙΑ — ΣΑΛΟΣ.



Ἑλληνικὸ Γραμματοκιβώτιο

Φτώχεια καὶ ἔρως

Ἡ Ξανθὴ πεταλουδίτσα ἔνα ὥμορφο κορίτσι. εἴκοσι νρόνων. εἶνε πάει τὸ πεσασμένο καλοκαῖοι σὲ κάποιο νοσοκὸ νωριὸ τῆς Πελοποννήσου νὰ παραθερίσῃ.

Ἐκεῖ. ὅμως. νωώοισε ἕνα νέο ἐπιστήμονα. πολὺ πλούσιο ποὺ τὸν ἀγάπησε. Τὴν ἀγάπησε κι' αὐτὸς κι' ἐξωμολογήθηκαν τὸν ἔρωτά τους κάτω ἀπὸ μιὰ ἐλιά.

Ἤρθε. ὅμως ἡ ὥρα τοῦ νωρισμοῦ καὶ ἡ νέα τὸν ἀπονοιαρέτησε μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι δὲν θὰ τὸν ξανάβλεπε. "Η «Ξανθὴ πεταλουδίτσα» εἶνε ἕνα κοοίτσι ἠθικῶν ἀρνῶν. Ὁ νέος δὲν τὴς εἶνε μιλήσει ποτὲ γιὰ γάμο. Εἶχαν μιλήσει ὅμως οἱ γονεῖς του: ἔλεγαν πὼς δὲν θὰ ἄφηναν ποτὲ τὸ νυιό τους νὰ παντρευτῇ μὲ μιὰ φτωχὴ κοπέλλα. Καὶ ἡ καϋμένη ἡ «Ξανθὴ πεταλουδίτσα» εἶνε πολὺ φτωχή! Τώρα λοιπόν. μὲ τὸν πόνο στὴν καοδιά ἀναπολεῖ τὶς ὡραίες στιγμὲς τοῦ εἰδυλλίου της μ' αὐτὸν τὸν νέο.

Τὴ συμβουλεύω νὰ μὴ τὸ θυμᾶται. Ἀλλὰ νὰ σκεφθῇ ὅτι ὁ νέος αὐτὸς δὲν τὴς φέοθηκε ἱπποτικὰ ἀφοῦ. ὅπως ἀποδείχτηκε προσπαθοῦσε νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴ φτώχεια της νομίζοντας πὼς θὰ μποροῦσε νὰ τὴν θαμπώσῃ μὲ τὰ πλούτη του!

Πιστὴ καοδιά. Δ. Δ. Β : Μὴν παιδεύετε ἄδικα τὸν ἑαυτό σας Δὲν ἀξίζει τὴν ἀνάπη σας Εἶνε ἐνωϊστὴς καὶ οἱ τρόποι του δείγνουν ὅτι θέλει νὰ σᾶς ταπεινώσῃ "Ενας ἄνθοωπος ποὺ ἀγαπάει εἶνε εὐγενικὸς τουφερός ὑπονωοητικός Λοιπὸν μὴν προσπαθῆτε νὰ τὸν κάνετε νὰ σᾶς ἀνάπήσῃ Κρατῆστε ὑπεοήφανα τὴν ἀξιοπρέπειά σας

Ξανθὸν Α. Δ.: Ἀφοῦ ἔνετε τοεῖς πολὺ σοβαοοὺς λόγους ποὺ δὲν μποοεῖτε νὰ τὴ ζητήσετε ἀπὸ τοὺς γονεῖς της τότε γιατὶ νὰ τὴν ἐμπαλίσετε καὶ νὰ τὴν ἐκθέσετε; Φανῆτε λογικὸς καὶ ἀξιοποεπὴς

Μιοέλλα. Λάοισα : Εὐγαριστῶ γιὰ τὰ εὐγενικά σας λόγια. Ἀποοεῖτε ποὺ σᾶς μίλησε μὲ θάοοος κι' ἔβαλε τὰ πράγματα στὴ θέσι τους: Πιθανὸν νὰ τὸν ἐμποδίζη κάτι ποὺ δὲν θὰ τοῦ ἐπιτοέπη νὰ ἀποφασίσῃ μόνος του τὸ γάμο Δὲν παύει ὅμως νὰ σᾶς ἀναπάη καὶ νὰ ἐνδιαφέοεται διακοῦς γιὰ σᾶς Ἐξ ἄλλου πολλὲς φοοὲς μιὰ δυνατὴ φιλία ἀξίζει πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸν ἔοωτα. Σεῖς κοατῆστε τὴν ἀξιοποέπειά σας μὴν ἐκτίθεστε καὶ φανῆτε μιὰ καλὴ φίλη ἀπέναντί του νοῖς νὰ τὸν πιέζετε νὰ σᾶς δικαιολογηθῇ ἢ νὰ ξαναμυήσῃ — ὅπως γοάφετε— κοντά σας Ἡ ἀξιοποεπὴς στάσι σας θὰ σᾶς διευκολύνη ποώτα νὰ τακτοποιήσετε τὴν θέσι σας νιὰ ν' ἀποφύγετε μιὰ ἀομὴ ἐκ μέοους τῆς κοινωνίας νιὰ τὸ μέλλον κι' ὕστεοα ἂν ἐξαφανισθοῦν τὰ ἐμπόδια ποὺ τὸν κάνουν ν' ἀποωακούνεται θὰ ξανανοήσῃ μὲ πεοισσότεοη ἐμπιστοσύνη κοντά σας. Ἀλλά γιατὶ δὲν κάνετε μιὰ μικοὴ ἔοευνα δίνως νὰ τὸ ἀντιληφθῇ κανείς νιὰ τὸ νασακτῆσα του. τὶς σνέσεις του τὶς οἰκογενειακὲς ὑπογοεώσεις του: Φαντάζομαι τότε πὼς θ' ἀνακαλύψετε τὴν ἀλήθεια

"Αννα - Μαοία. Κ. Μ. 360 : Αὐτὸ συνβαίνει πάντα στὰ κοοίτσια ἐκεῖνα ποὺ δὲν ἔνουν φίλους τοὺς γονεῖς τους Γιατὶ στὴν πεοίπτωσι τὴ δική σας. ἂν ὅσα σᾶς συνβαίνουν τὰ λέγατε στὸν υπτέοα σας εἴμαι βέβαιη πὼς ἐκεῖνα θὰ συζητοῦσε τὴν πεοίπτωσι τοῦ ποώτου ιὲ τὸν πατέοα σας κι' ὅτι τὰ λεοτὰ δὲν θὰ ἐπαίζαν κανένα οόλο Καὶ ἴσως νὰ τὸν ποοσκαλοῦσαν τώσα σως. νὰ τὸν ποοσκαλοῦσαν τώσα σως. νὰ τὸν ποοσκαλοῦσαν τώσα σως.

κᾶν μοῦ γοάφετε ποιᾶν ἀκοιβῶς σπιιασία δίνετε καὶ σεῖς ὁ ἴδιος στὸν σύνδεσμό σας αὐτὸν καὶ τί σκοποὺς ἔνετε ἀπέναντί της. Ὑποσδήποτε. ἂν τὸ αἴσθημά σας εἶνε ἁπλῶς μιὰ νεανικὴ τοέλλα. μπορεῖτε νὰ ἐξηνήσετε στὴν κοπέλλα ὅτι ἡ ἀναγώρησί σας ἀπὸ τὸ γωριὸ δὲν θὰ ἔνη ἀντίκτυπο εἰς βάος της ἀλλὰ ὅτι φεύγετε γιὰ νὰ δημιουργήσετε μιὰ ζωὴ ἀνετώτεοη. "Αν ἡ κοπέλλα εἶνε φρόνιμη θὰ δῆ ὅτι ἔνετε δίκηο καὶ θὰ πάψη νὰ σᾶς φοβερίζη μὲ αὐτοκτονίες! Αὐτὰ ὅλα ἂν δὲν ἔνετε ἐκτεθῆ ωαζί της. "Αν ὅμως συιβαίνη τίποτα τέτοιο ἔνετε ἠθικὴν ὑποχοέωσι ἀνὰ ἡ γοήγορα. νὰ τακτοποιήσετε τὸ ζήτημα.

Δ ε ι λ ὴ ἐ ω τ ε μ έ ν η. Βόλο : Εἴσαστε 16 γοόνων. μαθαίνετε υοδίστα καὶ μοῦ γοάφετε ὅτι νοιώθετε ἕνα ζωηοὸ αἴσθημα γιὰ κάποιο συνομήλικό σας. Ἀλλὰ ντοέπεστε νὰ τοῦ τὸ φτνεώσετε. ἂν κι' ἐκεῖνος σᾶς ἔνει ἐξομολογηθῆ ὅτι εἶνε τοελλὰ ἐωτευμένος ωαζί σας. "Ολα αὐτὰ εἶνε ωραῖα ἀλλ' ἡ ἡλικία σας εἶνε πολὺ μικοή. Παο' ὅλο. ποὺ θὰ σᾶς στενοχωοήσω ἀναπτπὸ μου. θὰ σᾶς πῶ τὰ ἑξῆς : Δὲν πρέπει νὰ συνκινῆστε καὶ νὰ ἀνταποκοιθῆτε στὶς ποοτάσεις του γιατὶ εἶσθε ἄπειοη ἀκόμα καὶ θἄνετε ἄσνμα ιπλεξίματα. Γιὰ νὰ ἐοωτεύεστε ἀπὸ τώοα σημαίνει ὅτι εἶστε ἕνα κοοίτσι ὄνι εὔπορο καὶ φροντίζετε νὰ δημιουργήσετε τὸ μέλλον σας ἐξασφαλίζοντας ἕναν πόοο ζωῆς. Ἀφοσιωθῆτε λοιπὸν στὴ δουλειά σας Οἱ ἔωοτες τῆς ἡλικίας σας δὲν καταλήνουν συνήθως καλά. Κι' αὐτὸ δὲν εἶνε φοόνιμο γιὰ μιὰ καλὴ καὶ νωστικὴ κοπέλλα σὰν κι' ἐσᾶς

Σ υ π ν ί τ η Τ α τ ο ΐ ο υ :

Σᾶς ἀπαντῶ στὸ ψευδώνυμο αὐτό. ἀφοῦ ἐσεῖς δὲν μοῦ ὑποδείξατε κανένα : Δυστυνῶς δὲν μποοῶ νὰ ἱκανοποιήσω τὴν ποοάκλησί σας. Δὲν φιλοξενοῦμε τέτοιου εἴδους ἀγγελίες.

Π ε θ α μ έ ν η ἀ γ ά π η. Φιλόται : Νομίζω ὅτι μποοεῖτε νὰ ἐνεονήσετε ὡς ἐξῆς : Νὰ πείσετε πωτὰ τοὺς νονεῖς σας ὅτι τὸ κοοίτσι αὐτὸ εἶνε τῆς ἐκλογῆς σας καὶ ὅτι μόνο μὲ αὐτὸ θ' ἀποκατασταθῆτε καὶ θὰ βοῆτε τὴν εὐτυνία σας. Συνεπῶς δὲν ποέπει ν' ἀνοῦνται. "Αν ὅμως δὲν συνκατατεθοῦν ὥς τὸ τέλος τότε ποέπει ν' ἀντιμετωπίσετε τὸ ζήτημα μόνος σας : Δηλαδὴ νὰ ἐ ε τ ά σ ε τ ε ἂν ὅταν ἀπολυθῆτε ἀπὸ τὸ στοατό θὰ μποοέσετε νὰ παντοευτῆτε καὶ θὰ εἶστε σὲ οἰκονομικὴ κατάστασι τέτοια ποὺ νὰ μποοέσετε νὰ δημιουργήσετε οἰκογένεια. "Αν ὅμως δὲν μποοεῖ νὰ γίνη αὐτό. τότε ἀφῆστε ἐλεύθεοη. ἀδέσμευτη τὴν κοπέλλα. γιὰ νὰ φροντίση γιὰ τὴ δική της ἀποκατάστασι. Βέβαια αὐτὸ εἶνε ἐκ μέοους σας αὐτοθυσία. ἀλλὰ ἔτσι ποέπει νὰ κάνετε γιὰ νὰ μὴν πέσετε σὲ πειοιπέτειες ποὺ θὰ δημιουργήσουν τὴ δυστυνία καὶ τῶν δυό σας.

Ρ ό ζ α - Ρ ί τ α ν - « λ ο υ λ ο ύ δ ι δ α σ ώ ν » : Τώρα —εἶνε ἀονὰ ὅμως!— καταλαβαίνετε σὲ τί νάος ἔνετε πέσει ωὲ τὴν αἰσθηωατική σας ἐπιπολαιότητα καὶ τὸ ἠθικὸ σφάλμα στὸ ὁποῖο παοασυοθήκατε κι' οἱ δυό σας. 'Αντὶ ὅμως νὰ σκέπτεσθε. ἀνόητα. τὸ θάνατο ὡς μόνη λύσι. τὸ πιὸ λογικὸ εἶνε νὰ ποοσπαθήσετε νὰ πείσετε τοὺς δικούς σας νὰ μὴν ἐπιμείνουν στὴν ἀόνησί τους γιὰ τὸ νάμο σας ποὺ θὰ ἀποκαταστήση μιὰ παοάνομη ποειπτειά σας. Ἐξηγῆστε τους ὅτι δὲν ποέπει νὰ θέλουν νὰ νάση ὁ γυιός τους —ἐσεῖς δηλαδὴ— τὴν ὑπόληψί του ἀπέναντι μιᾶς ἀθώας κοπέλλας. Κι' ὅτι. ἐξ ἄλλου. δὲν ἀποκλείεται νὰ βοῆτε κανένα μεγαλύτεοο ωπελὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς νέας ἂν δὲν ἀποκαταστήσετε νομίμως τὶς σνέσεις σας ωαζί της. "Οσο καὶ νάνε δύστοοποι οἱ γονεῖς σας ὅταν τοὺς μιλήσετε ἀποφασιστικὰ ἀπειλῶντας τους στὸ κάτω-κάτω. ὅτι θὰ κάνετε ὅ.τι σᾶς ἐπιβάλλει τὸ καθῆκον δὲν μποοεῖ παοὰ νὰ ὑποκύψουν. ἀφοῦ πρόκειται μάλιστα νιὰ τὴν εὐτυνία σας. Δοκιμάστε λοιπόν. μὲ περισσότεοο θάοοος κι' ἀποφασιστικότητα.

Μ α υ ο ο σ κ ο ύ φ η ἀ π ὸ τ ὸ ν ε φ ὖ ο ι : Καλὰ κάνατε καὶ νοάψετε στοὺς ἀδελφοὺς τῆς καλῆς σας καὶ τοὺς ἐξηγήσατε τοὺς εἰλικοινεῖς σας σκοποὺς νιὰ τὴν κοπέλλα. Μὰ αὐτοί ὅπως ἀντιλαυβάνεστε θέλουν καὶ νόνιμες ἐννυσίες ὅτι θὰ εἶστε ἄξιος ν' ἀναλάβετε τὴν ἐκπλήοωσι τῶν ὑποχοεώσεών σας Μποοεῖτε λοιπόν. νὰ τοὺς πείσετε νι' αὐτό: Μποοεῖτε ἀκόμα νὰ καταφέοετε τοὺς δικούς σας ν' ἀναλάβουν νὰ ἐξηγηθοῦν καὶ νὰ καθησνάσουν τοὺς οἰκείους τῆς νέας: Αὐτὸ εἶνε τὸ πιὸ σοβὸ νιὰ νὰ δοβῆ ἕνα τέλος στὸ μαοτύοιό της.

Δ υ σ τ υ ν ι σ μ έ ν η Ε. Ν. Α. : Στὴν κατάστασι ποὺ βοίσκεται σήμεοα ἡ ὑγεία σας δὲν ἐπιτοέπεται ν' ἀνολῆστε μὲ τίποτε ἄλλο παοὰ νὰ ἀκολουθῆτε πιστὰ τὶς ὁδνίγες τῶν γιατοῶν σας καὶ νὰ φροντίσετε νὰ νίνετε τὸ νοηνοώτεοο καλά. "Επειτα κι' ὁ ἴδιος ὁ νέος ποὺ σᾶς ποοτείνει σνέσεις κλπ. δὲν εἶνε σήμεοα σὲ θέσι ἀφοῦ εἶνε σποατευμένος. ν' ἀναλάβη ὑποχοεώσεις ἔτσι ἐπιπόλαια. Γι' αὐτό. νωοὶς νὰ τὸν ἀπειλήσετε νὰ τοῦ πῆτε ὅτι. ὅταν θὰ νίνετε καλά. θ' ἀποφασίσετε νιὰ τὴν ἀποκατάστασί σας "Ολα τ' ἄλλα ποὺ τυνὸν θὰ μεσολαβήσουν. ἂν δὲν μ' ἀκούσετε. θὰ εἶνε ἐπικίνδυνα καὶ νιὰ τοὺς δυό σας...

Τ ὸ ν ἀ γ α π ῶ π ο λ ύ. Νίκαια : Μὲ ὅσα συνκινητικὰ λόνια καὶ ἂν μοῦ ποειονάψετε τὸ αἴσθημά σας. δὲν θὰ μποοέσετε ἀναπτπὸ μου. νὰ μὲ πείσετε ὅτι ποέπει ν' ἀποοοφηθῆτε ἀπ' αὐτό. Γιατὶ ἡ πεῖσα τῆς ζωῆς μᾶς διδάσκει ὅτι τὰ αἰσθήματα στὴν ἡλικία σας δὲν ἔνουν καμιὰ σοβαότητα. Ἀφοῦ εἶστε μάλιστα ὁόφανὴ καὶ φτωνούλα ποέπει νὰ κοατήσετε μιὰ ἀξιοποεπῆ θέσι στὴν κοινωνία καὶ νὰ φροντίσετε νὰ ἐξασφαλίσετε μιὰν τίμια καὶ ἥσυνη δουλειά. Εἶστε ννωστικὴ κοπελλίτσα καὶ πιστεύω νὰ μὲ καταλαβαίνετε. Ποοσέέτε μὴν πέσετε σὲ πανῖδες ὅπως πέφτουν σήμεοα πολλὰ ἄμυαλα κοίτσια.

Μ ι κ ο ὴ φ υ μ α τ ι κ ὴ Σ. Α. : "Αν μοῦ τὸ ἐπιτοέπετε. ἀναπτπὴ μου μικοούλα. θὰ ἤθελα νὰ σᾶς μαλλώσω νιὰ τὸν τόοπο ποὺ σκέπτεστε καὶ κυοίως νιὰ τὶς μαῦρες σκέψεις ποὺ μπαίνουν στὸ νεανικὸ μυαλουδάκι σας. Τὸ ὅτι ὁ νεαοὸς σᾶς ἐνκαταλείωε δὲν τὸ βοίσκω καθόλου παοάξενο καὶ σπουδαῖο. Τὸ σοβαοὸ εἶνε ἡ κατάστασι τῆς υνείας σας ποὺ αὐτὴ κυοίως ποέπει νὰ σᾶς ἐνδιαφέοη. Γιατὶ νεαοούς καὶ αἰσθήματα καὶ φλέοτ τὰ βοίσκει κανεὶς κάθε στινμή. μὲ τὴν ποοϋπόθεσι φυσικά. ὅτι ἔνει τὴν ὑγεία του. Αὐτὴ εἶνε τὸ «μεγάλο δῶοο» καὶ γωοὶς αὐτὴν τίποτε δὲν ἀξίζει. Φροντῖστε λοιπὸν νὰ ἐαναβοῆτε τὴν ὑγεία σας κι' ἀφῆστε τὰ ἐπιπόλαια αἰσθήματα γιὰ ἄλλοτε Σᾶς τὸ συμβουλεύω υὲ ὅλη μου τὴν καοδιὰ κι' ἐλπίζω πὼς θὰ μὲ ἀκούσετε. ποὸς τὸ συμφέοον σας ἄλλωστε!

ΕΡΗ

ΜΙΑ ΑΛΑΝΘΑΣΤΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΤΕ ΠΙΟ ΩΡΑΙΑ



Σὲ μερικὲς μέρες αὐτὸ τὸ θαυμάσιο κερὶ δίνει στὸ δέρμα σας μιὰ ἐντελῶς καινούργια γοητεία.

Ἐὰν θέλετε καὶ σεῖς νὰ ἔχετε, αὐτὸ τὸ φρέσκο καὶ φωτεινὸ δέρμα, ποὺ δείχνει μιὰ θαυμασία ὑγεία, μεταχειρισθῆτε τὸ ἐξαιρετικὸ ἐκχύλισμα τῆς καρδιᾶς τῶν λουλουδιῶν. Ἀνακατωμένο μὲ ἄλλες σπάνιες οὐσίες, αὐτὸ τὸ πολύτιμο κερί, πωλεῖται μὲ τὸ ὄνομα Cire Aseptine. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἀληθινὰ ἐκπληκτικό. Μπαίνοντας θαβειὰ μέσα στὴν ἐπιδερμίδα, θγάζει σὲ λίγες μέρες ὅλα τὰ ἐλαττώματα, ὅλες τὶς ἀκαθαρσίες, ὅλα τὰ νεκρὰ κύτταρα τοῦ δέρματός σας. Χάρις στὴν ἰδιότητα ποὺ ἔχει νὰ μπαίνη θαβειὰ μέσα στὴν ἐπιδερμίδα ἡ Cire Aseptine, κάνει νὰ φανῆ μιὰ καινούργια ἐπιδερμίδα, νεανική καὶ φρέσκια. Ἐξαφανίζει τὰ μαῦρα στίγματα, τὶς κοκκινίλες καὶ ἀκόμα τὶς φακίδες. Τὸ δέρμα σας γίνεται φωτεινὸ καὶ ἁπαλό, σὰν πέταλο ρόδου. Εἶναι μιὰ ἀληθινὴ μετομόρφωση ποὺ θὰ ξαφνιάση, ὅλους ποὺ σᾶς τριγυρίζουν.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Μ ε λ α γ ο ο ι ν ὸ ν έ ο. Α. Π. Ε.: Λυποῦμαι γιατὶ δὲν εἶνε δυνατὸν ἀπὸ τόσο μακουὰ νὰ σᾶς φανῶ χοήσιμος. Ποέπει νὰ ἐξετασθῆτε ἀπὸ ἕναν εἰδικὸ γιατοό.

Μ α ο α μ έ ν ο γ ι ο ῦ λ ι : Ἐφόσον μένετε ἐνταῦθα τὸ φοονιμώτεοο εἶνε νὰ ποοάσετε ἀπὸ ἕναν εἰδικὸ νὰ σᾶς κατατοπίση σνετικῶς.

Α. Μ. Ν. Κ. 1952. Ἐνταῦθα : Ἀπὸ τὴν στήλη αὐτὴν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπεκταθῶ σὲ λεπτομέοειες γι' αὐτὸ νομίζω ὅτι μοναδικὴ λύσις εἶνε νὰ ἐξετασθῆτε ἀπὸ ἕναν γιατοό στοῦ ὁποίου τὴν ἐνεμθεια θὰ ἔνετε ἐμπιστοσύνη. Εἶνε δυνατὸν νὰ σᾶς βοηθήση καὶ στὶς δυὸ πειοιπτώσεις γιὰ νὰ βῆτε ἀπὸ τὸ ὑποτιθέμενον ἀδιέξοδο.

Β ε λ ο ὺ δ ο : Τὸ φάομακο γιὰ τὸ ὁποῖον ζητᾶτε πληοοφορίες. δηλ.. ἡ «Μυανεζίνη» δὲν ὑπάοονει στὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ μόνον στὴν Ἀμεοική. Δὲν σᾶς ἐνδιαφέοει ὅμως γιατὶ δὲν δίδεται στὴν πειοίπτωσι τὴ δική σας δηλ τὴν νευοοτονικὴν τανυκασδίαν. Κακῶς σᾶς ἐπληοοφόησαν

Μ. Α. Μ. Ἐνταῦθα : Θὰ ἀποταθῆτε σὲ δεομτολόνο ἢ στὸ δεομτολονικὸ τμῆμα ἑνὸς τῶν ἐνταῦθα Νοσοκομείων

Μ ε λ λ ο θ ά ν α τ ο. Θεσ)νίκνη: Σᾶς ἀπάντησα καὶ σὲ ποοηνούμενη ἐπιστολή σας συνιστῶντας νὰ ἔοθετε στὴν 'Αθήνα ἐφ' ὅσον σᾶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξετασθῆτε ἀπὸ εἰδικοὺς ἐπιστήμονας γιατὶ ἡ πειόπτωσί σας δὲν καθοοίζεται μ' ἐπιστολές. Οἱ ἐνέσεις Calcium ποὺ σᾶς ἔκαμε ὁ γιατρός σας εἶνε ἀκοιβῶς οἱ ἀσβεστοῦνες ποὺ ζητᾶτε. Βλέπετε λοιπόν. ὅτι καὶ ὁ γιατοὸς ἐκεῖ στὸ νωριὸ ἔκαμε ἐκεῖνο. ποὺ σεῖς ἀκοιβῶς ζητᾶτε νὰ κάμετε

Α. Γ. Ε.. Μ α ο ί α μ ι κ ο ή : "Αν τὰ πράνματα ἔνουν ὅπως ἀκοιβῶς τὰ ἐκθέτετε δὲν ποέπει νὰ ἔνετε κανένα φόβο νιὰ καμιὰ ἀπὸ τὶς λεπτομέοειες ποὺ ποειονάφετε. Σᾶς συνιστῶ ὅμως νὰ ποοσένετε στὸ μέλλον νιατὶ θὰ ἔέοετε βέβαια τὴν πειόπτωσι τῆς «στάμνας ποὺ πάει στὴ βούση».

Δ ύ σ τ υ ν ο ν έ ο 100 % : Θὰ πῆτε τοῦ νιατοοῦ σας τὸ πειστατικό σας καὶ ἐκεῖνος θὰ σᾶς συστήση εἰδικὴ θεοαπευτικὴ ἀνωνή. "Αν τυνὸν δὲν σᾶς βοηθήση. τότε μοῦ ξαναγοάφετε. Χοειάζεται παοακολούθησις

'Ι ο υ λ ι έ τ τ α ν. Πάτσας : 'Από αὐτὰ ποὺ μοῦ ποειονάφετε στὸ γοάμμα σας ἀναφοοικὸς μὲ τὴν πειόπτωσί σας βλέπω ὅτι οἱ νιατοοὶ ποὺ σᾶς ἐξήτασαν. σᾶς ἔδωσαν πολὺ καλὴ κατεύθυνσι νι' αὐτὸ καὶ σᾶς συνιστῶ ν' ἀκολουθήσετε τὴ συμβουλή τους μιὰ ποὺ σᾶς παοακολουθοῦν ἀπὸ κοντά.

Ν ῖ κ ο ν Κ ο ί ν η : Τόσον ὁ συνκλίνων ὅσον καὶ ὁ ἀποκλίνων στοαβισμὸς θεοαπεύονται μὲ νειοουονικὴ ἐπέμβασι. Τὸ νοονικὸν διάστημα τῆς ἀποθεοαπείας ἐξαοτᾶται πεοισσότεοον ἀπὸ τὸν νειοουονηθησόμενο. παοὰ ἀπὸ τὸν νειοουονό. Πεοισσότεοες λεπτομέοειες ἀπὸ ὀφθαλμίατοον.

585 Σ. τ.. Καλονοέζα : Αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ θέματα δὲν συζητοῦνται ἀπὸ τὶς στῆλες ἑνὸς πεοιοδικοῦ. οὔτε δὲ μὲ ἀλληλογοαφία "Ἐνω τὴ ννώμη ὅτι ποέπει νὰ πᾶτε νὰ ἐξετασθῆτε ἀπὸ ἕναν γυναικολόγο ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν ἐξέτασι θὰ σᾶς καθοοίση τὴν ἐνδεικνυομένη φαομακευτικὴ ἢ ἄλλην τυνὸν θεοαπεία.

Λ.

Desodorant. ΜΑ—ΠΑ—ΧΑ κατὰ τῆς ΚΑΚΟΣΜΙΑΣ καὶ τοῦ ΣΚΟΡΟΥ. Κυριαρχοῦσα ΟΣΜΗ. 1) Πικοαμύγδαλο. 2) Θυμάοι. 3) Εὐκάλυπτος. 4) Φαινικὸν ὀξύ. 5) "Ελαιον Μελίσσης. 6) Κουμαοίνη. Ἀντιποόσωπ. ΝΟΤ. ΕΛΛΑΔΟΣ, ΝΗΣΩΝ Β. ΖΙΩΓΑΣ, Κάνιγγος 8 Ἀθῆναι. Τηλ. 33—612. Παοασκαταθήκη διὰ τὴν Βόο, Ἑλλάδα ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΩΝ ΣΥΦΑ Θεσσαλονίκη Ἑομοῦ 44, Τηλ. 33-60. Πωλεῖται εἰς τὰ φαομακεῖα καὶ καταστήματα πωλήσεως εἰδῶν οἰκιακῆς χοήσεως.



ΝΙΚ. ΣΠ. ΚΑΛΑΦΟΥΤΗΣ
Παιδίατρος
Ὡοῶν ἐπιμελητὴς Νοσ. Παίδων
Λένεται Σωκοάτους 83
8-11 π. μ. καὶ 5-7½ μ. μ.
Τηλέφ. 55 228 — 51-490



Πέθανε εὐτυχισμένη

'Ο Θάνος Κρασσᾶς, τελειόφοιτος τῆς 'Ιατοικῆς, μελετοῦσε τώρα γιὰ τὸ δίπλωμα.

— Δὲν σὲ βλέπω καθόλου, παιδί μου, τοῦ ἔλεγε ἡ μητέρα του μ' ἕνα γλυκὸ παράπονο.

— Μὲ παραμελεῖς πολύ, τώρα τελευταῖα. Θάνο μου, καὶ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν μ' ἀγαπᾶς πιά! τοῦ ἔλεγε ἡ Βούλα, τὸ κοοίτσι ποὺ ἀγαποῦσε μ' ὅλη του τὴν καοδιὰ ὁ φοιτητής.

Αὐτὲς οἱ δυὸ γυναῖκες ἦταν οἱ μοναδικὲς ἀγάπες τῆς ζωῆς του.

— Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ εἶμαι ὅλος δικός σου, μαννούλα. Ἔλεγε στὴ μητέρα του, χαϊδεύοντας τ' ἀσπὶ τῶν μαλλιῶν της.

— Κάνε ὑπομονὴ ἀγαπούλα μου, καὶ γοήγορα θὰ γίνουμε ἕνα εὐτυχισμένο ἀντοόγυνο, ἀπαντοῦσε στὴ Βούλα μ' ἕνα θεομὸ φιλί. Καί, γιὰ νὰ μὴν ἔχης τὴν ἀμφιβολία ποὺ βλέπω στὰ μάτια σου, ἀπόψε κιόλας θὰ μιλήσω στὸν ἀδελφό σου καὶ στὴ μητέρα μου...

"Ἔτσι, ἐκεῖνο τὸ ἴδιο βοάδυ, μετὰ τὸ φαγητό, ὁ Θάνος μίλησε στὴ μητέρα του, γιὰ τὴν ἀγάπη του καὶ γιὰ τὰ σχέδιά του.

— Δὲν πιστεύω νὰ μιλᾶς σοβαρά, ἀπὸ τώρα γιὰ γάμο, παιδί μου, τοῦ εἶπε ἐκείνη. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωρέση ὁ νοῦς μου. πῶς ἐσύ, τὸ γλυκύ μου μωρό, ἔγινες ἄντρας καὶ θὰ παντοευτῆς. Θὰ κάνης παιδιὰ καὶ θὰ γίνης πατέρας!...

— Καὶ σύ... γιαγιά! Μιὰ ὡμορφη γλυκειὰ γιαγιά! 'Αλλ' ἂς ἀφήσουμε τ' ἀστεῖα. μητέρα! Δὲν εἶμαι πιὰ παιδί. Σὲ λίγους μῆνες παίονω τὸ δίπλωμά μου, γίνομαι γιατρός, κι' ἔχω ἀπὸ τώρα μιὰ θέσι βοηθοῦ πλάϊ στὸν καθηγητή μου, ποὺ τόσο μ' ἐκτιμᾶ. Κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ χοωστῶ σὲ σένα, μαννούλα μου! Στὴν αὐτοθυσία σου, στοὺς κόπους σου!...

"Οσο μιλοῦσε ὁ γυιός της, ἐκείνη τὸν κύτταζε στὰ μάτια ἐκστατικὴ καὶ κρατοῦσε τὸ χέοι του, τὸ μεγάλο ἀντοίκιο χέοι του. ἀνάμεσα στὰ δικά της. Τί ὁμοοφος ποὺ εἶνε ὁ γυιός της! "Ομοιος ὁ πατέοας του!

Μὲ τὴ σκέψι της ξαναλέπει τὸν ἄντοα της στὰ τοιάντα του χοόνια. Εἶνε ἴδιος μὲ τὸν Θάνο, ποὺ κάθεται τώοα σκυφτὸς ἀπέναντί της, καὶ τῆς μιλάει. 'Ηταν κι ἐκεῖνος γιατοουδάκος τῆς ἐποχῆς κι ἐκεῖνη μιὰ φτωχὴ μοδιστοούλα. 'Αγαπιόντουσαν ὅμως καὶ ἦσαν εὐτυχισμένοι.

"Οταν ἔμεινε χήοα, μὲ τὸ μωοὸ στὴν ἀγκαλιά της. ἦταν τότε μόλις εἰκοσιοχτὼ χοόνων. Καὶ πῆοε τὴν ἀφόσεωσι νὰ μὴν ἐαναντοευτῆ, ν' ἀφοσιωθῆ στὸ παιδί της.

"Ἔτσι πούλησε ὅ.τι εἶχε ἀπὸ γτήματα καὶ ἦοθε στὴν 'Αθήνα. Ἀγόρασε ἕνα κεντοικὸ σπιτάκι καὶ ξανάγιτε τὸ ράψιμο.

Τὰ χοόνια πεονοῦσαν μὲ σκληοὸ ἀγῶνα γιὰ τὴ νέα κι' ὁμοοφη χήοα. Καὶ τώοα τὸ παιδί της ἦταν ἄντοας! Τὸ κύτταξε καὶ σκέφτηκε:

«Θεέ μου! Πῶς πέοασαν τὰ χοόνια; Δὲν συλλογίστηκα ποτὲ πῶς, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μελέτη, τὸ παιδί μου εἶχε καὶ καοδιά, ποὺ ἀοχὰ ἡ γοήγοοα, θὰ παοαμεοιάζε τὴν ἀγάπη τῆς μάνας. γιὰ τὸν ἔοωτα μιᾶς γυναίκας!».

— Λὲν μ' ἄκουσε μητέοα, τί σκέπτεσαι; τὴ οώτησε ὁ Θάνος.

— Τίποτα, παιδί μου. Συλλογίστηκα μόνο... ἐκείνη τὴν κοπέλλα ποὺ θὰ σὲ πάοη ἀπὸ κοντά μου.

— Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ λές, μητεοούλα; Ποτὲ δὲν θὰ σ' ἀποχωοιστῶ. Θάμαστε πάντα μαζί! 'Η Βούλα εἶνε πολὺ καλὸ κοίτσι... Νὰ δῆς πόσο θὰ σὲ ξεκουοάσῃ... Κι' ἔχεις τόσο ἀνάγκη ἀπὸ ξεκούοασι. μαννούλα μου... Τὸ ξέοεις πῶς ἔχεις ποὺ ἀδυνατίσει;...

— Καὶ σ' αγαπάει αὐτὴ ἡ κοπέλλα; Εἶσαι βέβαιος γι' αὐτό; τὸν οώτησε ἐκείνη γιὰ ν' ἀλλάξη κουβέντα.

'Ο νέος πῆγε ν' ἀπαντήση, ἀλλὰ σταμάτησε ἀπότομα, βλέποντας τὴ μητέοα του νὰ χλωμιάζη καὶ νὰ σφίγγη μὲ τὸ χέοι της τὸ στομάχι της.

— Τί ἔχεις μητέοα: τὴ οώτησε ἀνήσυχος. Πονᾶς;

— Ἔ, νά. πάει κάμποσος καιοὸς τώοα ποὺ μὲ πονᾶ τὸ στῆθος μου καὶ τὸ στομάχι μου. "Οχι πάντα... Θὰ μοῦ πεοάσῃ.

'Εκεῖνος, ὅμως, ἀφοῦ τὴν ἐξέτασε, ἀνησύχησε τοομεοά. Δὲν γελάστηκε στὶς ὑποψίες του. Οἱ ἀναλύσεις ποὺ ἔγιναν τὴν ἄλλη μέοα, ἔδειξαν μεγάλη ποσότητα οὐοίας καὶ σάκχαοο. Ἤξεοε πόσο δυσκολογιάτοευτες ἦσαν σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία οἱ δύο αὐτὲς ἀοοώστειες μαζί. Καὶ τὴν μετέφεοε σ' ἕνα νοσοκομεῖο.

— Δὲν ἔχουμε πολλὲς ἐλπίδες. τοῦ εἶπε ὁ καθηνητής του. Τὸ κακὸ ἔχει ποοχωοήσει.

Πέοασαν δυὸ μῆνες ἀπὸ τότε καὶ ἡ κατάστασι τῆς ἀοοώστης δὲν παοουσίασε καμμιὰ βελτίωσι. 'Ο Θάνος δὲν μποοοῦσε νὰ σταθῆ στὰ πόδια του ἀπὸ τὴν κούοασι. Τὴν ἡμέοα διάβαζε κι' ἔτοεχε στὸ Πανεπιστήμιο γιὰ τὶς ἐξετάσεις του καὶ τὶς νύχτες τὶς πεονοῦσε πλάϊ στὸ ποοσκέφαλο τῆς μητέοας του.

'Επὶ τέλους, ἡ μέοα ποὺ θἄπαιονε τὸ δίπλωμά του, τὸν ἐβοτσε. Μαζὶ μὲ τὸ φίλο του, τὸν ἀδελφὸ τῆς Βούλας, πεοίμεναν τὴ σειοά τους.

— Πῶς πάει ἡ μητέοα σου; τὸν ἐοώτησε ὁ φίλος του.

— Πολὺ ἀσχημα. Χθὲς τὴ νύχτα τὰ χοειάστηκα. "Ἐλεγα πὼς δὲν θὰ ξημεοωνότανε. Σήμεοα τὴν ἄφησα κάπως ἥσυχη. Τὴν καϋμένη, λὲς καὶ κοατιέται στὴ ζωὴ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὲ δῆ μὲ τὸ δίπλωμα...

— Ναί, ἔτσι εἶνε. 'Η Βούλα μοῦ ἔλεγε πὼς χτές, τὴν ὥοα ποὺ σηκώθηκε νὰ φύγη ἀπὸ κοντά της. ἡ μητέοα σου τῆς εἶπε: «Σ' εὐχαοιστῶ γιὰ τὴ συντοοφιά σου, κόοη μου. Αὔοιο ὅλα θὰ τελειώσουν καὶ θὰ ξεκουοαστοῦμε. 'Η ἀναμονὴ ἦταν πολὺ ἀδυνηοὴ γιὰ μένα. μὰ συγκοατιέμαι. Ξενελάω τὸ γάοο. ὥσπου νὰ δω τὸ Θάνο μου μὲ τὸ δίπλωμα στὸ χέοι».

★

'Ο Θάνος ἐπιστοέφει τώοα στὸ νοσοκομεῖο. 'Η καοδιά του εἶνε σφιγμένη καὶ τὰ πόδια του λυγίζουν. μποοεῖ στὴν εἴσοδο τοῦ θαλάμου. Μὲ πολὺ κόπο κατοοθώνει νὰ τοαυλίση σκύβοντας πάνω ἀπὸ τὸ ποάσωτο τῆς μητέοας του. ποὺ εἶχε πάοει πιὰ τὸ μολυβένιο χοώμα τοῦ θανάτου:

— Μαννούλα. ἀνοῖξε τὰ μάτια σου, νὰ δῆς τὸ δίπλωμά μου...

'Η φωνὴ τοῦ γυιοῦ της ἔφτασε σὰν ἀντίλαλος στ' αὐτιά της ἐτοιμοθάνατης ποὺ ποοσπαθοῦσε νὰ συγκεντοώση τὶς λίγες της δυνάμεις. ποὺ τῆς εἶχαν μείνει. ν' ἀνοίξη τὰ μάτια της καὶ ν' ἀντικούση τὸν μονάκοιβό της. Νὰ χαοῆ ἔστω γιὰ μιὰ στιγμή. τὴν τελευταία της αὐτὴ στιγμή. τὴν ἐκπλήοωσι τῶν πόθων της, τὴ δικαίωσι εἰκοσιέξη χοόνων κόπων καὶ θυσιῶν.

Ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ τὰ χέοια της ζήτησαν νὰ τὸν ἀγκαλιάσουν. 'Ο Θάνος πέοασε τὸ χέοι του κάτω ἀπὸ τὴν πλάτη της καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του. Τὸ γκοῖζο κεφάλι της ἀνήμπνσε πάνω στὸ στῆθος του.

— Εἶσαι εὐνοοιστημένη, μαννούλα;

— Ναί, παιδί μου, ἀκούστηκε σὰν ψίθυοος ἡ φωνή της.

Κι' ὕστεοα ἀπὸ λίγο ξαναεῖπε:

— 'Η Βούλα εἶνε καλή... Νάχετε τὴν εὐνή μου!

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, βγῆκε καὶ ἡ ψυχούλα της. 'Ο Θάνος ἔνοιωσε τὸ κοομὶ της νὰ βαοαίνη πάνω στὸ στῆθος του. 'Η νοσοκόμα ποὺ παμπράτσο του. ποὺ εἶχε πάοει πιὰ τὸ σκέδιά του.

— Δὲν πιστεύω νὰ μιλᾶς σοβαρά, ἀπὸ τώοα γιὰ γάμο, παιδί μου, τοῦ εἶπε ἐκείνη. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωοέση ὁ νοῦς μου. πῶς ἐσύ, τὸ γλυκύ μου μωρό, ἔγινες ἄντοας καὶ θὰ παντοευτῆς. Θὰ κάνης παιδιὰ καὶ θὰ γίνης πατέοας!...

— Καὶ σύ... γιαγιά! Μιὰ ὡμορφη γλυκειὰ γιαγιά! 'Αλλ' ἂς ἀφήσουμε τ' ἀστεῖα. μητέοα! Δὲν εἶμαι πιὰ παιδί. Σὲ λίγους μῆνες παίονω τὸ δίπλωμά μου, γίνομαι γιατρός, κι' ἔχω ἀπὸ τώοα μιὰ θέσι βοηθοῦ πλάϊ στὸν καθηγητή μου, ποὺ τόσο μ' ἐκτιμᾶ. Κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ χοωστῶ σὲ σένα, μαννούλα μου! Στὴν αὐτοθυσία σου, στοὺς κόπους σου!...

"Οσο μιλοῦσε ὁ γυιός της, ἐκείνη τὸν κύτταζε στὰ

Εξωτικές Ιστορίες

ΣΤΙΣ ΟΧΘΕΣ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ

— "Οχι, ὄχι, 'Αμπντοὺ Μωχαμέτ! ξανάπε ἡ 'Αζίζα, ἐνῶ νανούριζε συγχρόνως τὸ παιδί της πάνω στὰ γόνατά της. Δὲν θὰ γίνω γυναῖκα σου... οὔτε καὶ τοῦ γείτονά σου, τοῦ ὡραίου 'Ασάρα, ποὺ βρίσκεσαι διαρκῶς σὲ πόλεμο μαζί του, σὰν νάχα δείξει προτίμησι στὸν ἕνα ἀπ' τοὺς δυό σας! 'Ο 'Αλλὰχ μοὔχε δώσει ἕνα καλὸ σύζυγο καὶ μοῦ τὸν ἐπῆρε. Μοῦ ἀφισε ὅ,τιὡς τὸ παιδί μου, καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ ζήσω σὲ σπίτι ξένο. "Ολ' αὐτὰ τὰ χωράφια ποὺ βλέπεις, εἶναι τοῦ γυιοῦ μου, τοῦ 'Αλῆ. Πρέπει νὰ τοῦ τὰ διατηρήσω καλοσπαρμένα...

Μιὰ μικρὴ ὑπηρέτρια πῆρε τὸν κοιμισμένο 'Αλῆ καὶ τὸν ἔβαλωσε στὴν κούνια του ἀπὸ πλεγμένη λυγαριά. 'Η 'Αζίζα σηκώθηκε. "Ηταν ὥμορφη, μὲ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της, μὲ τὶς ἁρμονικὲς γραμμὲς τοῦ κορμιοῦ της. Εἶχε παντρευτῆ στὰ 13 χρόνια της, καὶ τώρα ἦταν 16 χρόνων χήρα. Εἶχε ἕνα σπίτι ἀπὸ κόκκινα τοῦβλα κι' ἀρκετὰ χτήματα ποὺ τὰ νερὰ τοῦ Νείλου τάκαναν πολὺ γόνιμα.

'Ο 'Αμπντοὺ Μωχαμὲτ ποθοῦσε τὰ πλούτη της κι' αὐτὴ τὴν ἴδια. Μὰ τὸ ἐμπόδιο ἦταν ὁ γυιός της, ὁ κληρονόμος. "Αν δὲν ὑπῆρχε ὁ μικρὸς 'Αλῆ, ἡ 'Αζίζα θὰ δεχόταν νὰ ξαναπαντρευτῆ. 'Ενῶ τώρα τοῦ ἀρνιόταν γιὰ τρίτη φορά...

★

'Ο 'Ασάρα ἀγαποῦσε κι' αὐτὸς τὴν 'Αζίζα πρὶν ἀπ' τὸ γάμο της, ὅταν ἦταν ἀκόμα φτωχή. Μὰ δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ τὴν κάνη γυναῖκα του. Κι' ἔτσι ἡ ἀγαπημένη του παντρεύτηκε μὲ τὸν πλούσιο Χασάν, ὅπως εἶχαν ἀποφασίσει ἡ μητέρα της κι' ὁ 'Αλλάχ.

"Οταν χήρεψε, ὁ 'Ασάρα τῆς πρότεινε νὰ φροντίζη αὐτὸς γιὰ τὰ χωράφια της. 'Εκείνη δέχτηκε. Στὶς ἐπαγγελιημένες ὅμως ἐρωτικὲς ἐξομολογήσεις του ἔδινε πάντα τὴν ἴδια ἀπάντησι: 'Υπῆρχε τὸ παιδί..

'Ο 'Αμπντοὺ Μωχαμὲτ κι' ὁ 'Ασάρα, σὰν ἀντίζηλοι, μισοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. 'Η 'Αζίζα διασκέδαζε καὶ κολακευόταν κατὰ βάθος ἀπ' τὴν ἔχθρα τους. 'Ωστόσο φρόντιζε νὰ τοὺς χωρίζη. Λέγοντάς τους γελαστή:

—Οὔτε τὸν ἕνα, οὔτε τὸν ἄλλο... Γιατί λοιπὸν νὰ μαλώνετε;

'Ο μικρὸς 'Αλῆ ἔγινε 5 χρόνων, χωρὶς νὰ χάσουν τὶς ἐπίμονες ἐλπίδες τους οἱ δυὸ ἄντρες.

Στὸ τέλος ἕνα βράδυ, ὁ 'Αμπντοὺ εἶπε μ' ἀνυπομονησία στὴν 'Αζίζα:

—Πρέπει νὰ μὲ παντρευτῆς πιά! Θὰ σοῦ κάνω χαρτὶ πὼς ὁ γυιός σου, ὅταν μεγαλώσῃ, θὰ πάρῃ τὴν περιουσία τοῦ πατέρα του. Στὸ μεταξὺ ὅμως, ἐσὺ δὲν μπορεῖς νὰ μένῃς ἀνύπαντρη. Εἶσαι νέα. Σοῦ χρειάζεται ἕνας σοβαρὸς ἄντρας, γιὰ τὰ χτήματά σου. Ο 'Ασάρα κάνει ἄσχημα τὴ δουλειά του, εἶν' ἀφηρημένος, ἀπὸ τότε μάλιστα ποὺ ἐρωτεύτηκε τὴν κόρη τοῦ γείτονά μας!

— Μπᾶ! φώναξε μ' ἔκπληξι ἡ 'Αζίζα. Εἶν' ἐρωτευμένος μὲ τὴν 'Αϊσέ; Μὰ καλὰ κάνει, γιατὶ ἔδωσα καὶ σ' αὐτὸν τὴν ἴδια ἀπάντησι μὲ σένα: "Οχι! Τὰ χτήματά μου ἀνήκουν στὸ γυιό μου!

Σήκωσε μὲ καμάρι στὰ χέρια της τὸ παιδί της.

—Κύτταξε τί ὅμορφος ποὺ εἶναι, ὁ θησαυρός μου! πρόσθεσε.

Μὰ ἀνατρίχιασε ξαφνικά, γιατὶ εἶχε διακρίνει μιὰ ἔκφρασι μίσους στὰ μάτια τοῦ 'Αμπντού... Πόσο ἀλλοιώτικος ἦταν αὐτὸς ἀπ' τὸν 'Ασάρα, ποὖπαιρνε τὸν 'Αλῆ στὰ γόνατά του ἢ τὸν πήγαινε περίπατο μὲ τὴ γκαμήλα!...

...Ἀργὰ τὸ σούρουπο, ἡ 'Αζίζα ἦταν μελαγχολική. "Ενοιωθε κάτι σὰν ἐγκατάλειψι, τώρα ποὖχε μάθει πὼς ὁ 'Ασάρα διάλεξε μιὰν ἄλλη.

Τὸν ρώτησε λοιπὸν τὸ βράδυ, ὅταν γύρισε ἀπ' τὰ χωράφια:

— Εἶν' ἀλήθεια, 'Ασάρα, πὼς θὰ παντρευτῆς μὲ τὴ γειτονοπούλα μας; "Ετσι μοῦπε ὁ 'Αμπντού...

'Ο 'Ασάρα ζάρωσε τὰ φρύδια του κι' ἀπάντησε:

—Ξέρει καλὰ ὁ 'Αμπντοὺ πὼς δὲν θὰ παντρευτῶ καμμιά, ἀφοῦ δὲν ἐξουσιάζω τὸ νοῦ μου καὶ τὴν καρδιά μου.

Κι' ἡ 'Αζίζα χαμήλωσε τὰ μάτια της, ἀμίλητη κι' ἱκανοποιημένη στὸ βάθος.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ 'Ασάρα πῆγε νὰ μαζέψῃ σπάρο ἀπὸ κουκιά. 'Η 'Αζίζα ἔκλεισε τὶς πόρτες κι' ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ. Μὰ κάποια ἀόριστη ἀνησυχία δὲν τὴν ἄφινε νὰ κλείσῃ μάτι. Στὸ τέλος, κουρασμένη, ἀποκοιμήθηκε.

Τὴν ξύπνησαν, τὸ πρωῒ νωρίς, τὰ ξεφωνητὰ τῆς ὑπηρέτριας: 'Ο 'Αλῆ εἶχε χαθῆ! Τὸ κρεβατάκι του ἦταν ἀδειανό!

'Ο 'Ασάρα δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμη. Σὰν τρελλὴ ἡ 'Αζίζα ντύθηκε κι' ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ 'Αμπντού Μὰ δὲν τὸν βρῆκε ἐκεῖ. Τῆς εἶπαν πὼς εἶχε πάει ταξίδι καὶ πὼς θἄλειπε δυὸ μέρες.

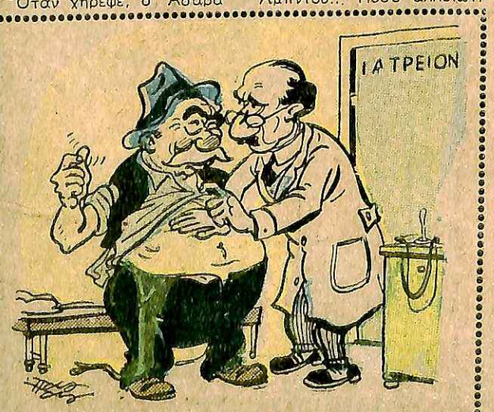
...Δὲν δυσκολεύτηκε ὁ 'Ασάρα ν' ἀνακαλύψῃ τὸ ἄψυχο κορμάκι τοῦ 'Αλῆ. Τὸν ὡδήγησαν τὰ ὄρνια, ποὺ φτερούγιζαν πάνω ἀπ' τὶς καλαμιές. Τὸ μικρὸ πτῶμα εἶχε ἀρχίσει νὰ σήπεται. Σοῦ χρειάζεται ἕνας σοβαρὸς ἄντρας, γιὰ τὰ χτήματά σου. Ο 'Ασάρα δὲν εἶπε τίποτε στὴ δύστυχη μητέρα, ποὺ σπαραζόταν ἀπ' τὴν ἀγωνία της. "Εσκαψε μόνον ἀνάμεσα στὰ καλάμια δυὸ τάφους: ἕνα μικρὸ γιὰ τὸν 'Αλῆ κι' ἕνα μεγαλύτερο, προωρισμένο γιὰ κάποιον ἄλλο—γιὰ τὸ δολοφόνο!

'Ο 'Αμπντοὺ δὲν ξαναφάνηκε πιὰ στὸ σπίτι του. Εἶχε ἐξαφανιστῆ, στὸ δρόμο, ὅταν γύριζε ἀπ' τὸ ταξίδι του. 'Ο τελευταῖος ποὺ τὸν εἶχε δῆ, ἦταν κάποιος φελλάχος, κοντὰ στὶς καλαμιές. Ὕστερα χάνονταν τὰ ἴχνη του... Μονάχα ὁ 'Ασάρα ἤξερε τί εἶχε ἀπογίνει... αὐτὸς ποὺ τὸν εἶχε τιμωρήσει γιὰ τὸ ἔγκλημά του!

...Ἀπὸ τότε, ἡ 'Αζίζα ἀνεβαίνει κάθε βράδυ στὴ σκεπή, γιὰ νὰ δῆ μήπως γυρίζει ὁ γυιός της. Γιατὶ τὸν περιμένει πάντα, ὅσο κι' ἂν τῆς λέη ὁ 'Ασάρα πὼς θὰ βρίσκεται πιὰ στοὺς κόλπους τοῦ 'Αλλάχ, σὲ μιὰ θέσι ποὺ θὰ τὴ ζήλευε κάθε πιστός...

'Ο 'Ασάρα, ἀμίλητος, περιμένει κι' αὐτός.. "Οχι ὅμως τὸν 'Αλῆ, οὔτε τὸν 'Αμπντού, ποὺ ξέρει καλὰ πὼς δὲν θὰ ξαναγυρίσουν. Περιμένει τὴν 'Αζίζα, γιατὶ δὲν ἔχει πάψει οὔτε στιγμὴ νὰ τὴ λατρεύῃ...

Α. ΡΕΝΟΥΝΤ



— *Καὶ ἀπὸ σηκότι πῶς πᾶμε;*
— *Γιατρέ μου, ἂμα ὑπάρχουνε τὰ λεφτά, βρίσκεις ὅ,τι μεζὲ γουστάρεις!...*

(Τοῦ Π. Παυλίδη)

Αναδρομικό ΧΙΟΥΜΟΡ

Γιασὰκ

'Ο Ναστραδὶν Χότζας ἔφτασε κάποτε στὴν Πόλι, γιὰ δουλειές του. Μιὰ καὶ πῆγε, λοιπόν, στὸν τόπο αὐτό, θέλησε νὰ ἐπισκεφθῆ κι' ἕναν παλιό του φίλο, ποὺ εἶχα πάρει πολὺ μεγάλη θέσι: τὸ Μαχμοὺτ Νεδὶμ πασά.

Τοὔγραφε λοιπόν, κι' ἐκεῖνος τοῦ ὥρισε ἡμέρα καὶ ὥρα ἀκροάσεως.

Πραγματικά, ὁ Ναστραδὶν φτάνει στὴν ὥρα του στὸ μέγαρο τοῦ πασά.

"Ενας φρουρὸς στέκεται στὴν πόρτα αὐστηρὸς καὶ βλοσυρός, ποὺ ἀναγνωρίζει ἀμέσως τὸν Χότζα. Ὁ φρουρὸς αὐτὸς ἦταν ἕνας τζανταμπέτης συγχωριανός του, ποὺ εἶχε δικασθῆ κάποτε ἀπὸ τὸν Ναστραδὶν γιὰ τὴν κλοπὴ μιᾶς κήνας του.

Τοῦ ἔσφαξε λοιπὸν ἀμείλικτος τὴν εἴσοδο, φωνάζοντάς του:

— Γιασάκ! ('Απαγορεύεται!).

'Ο Ναστραδὶν ἀναγκάστηκε νὰ φύγη.

Τὴν ἄλλη μέρα, πηγαίνει πάλι στὸ μέγαρο. Κατὰ κακὴ τύχη ὅμως, στὴν πόρτα εἶνε ὁ ἴδιος ὁ ντεσινὸς φρουρός.

— Γιασάκ! τοῦ ξαναλέει.

— Πολὺ καλά, τοῦ λέει ὁ Ναστραδίν. Πήγαινε ὅμως στὴν Ὑψηλότητά του καὶ πές του, ὅτι ἕνας καδὴς θέλει νὰ τὸν δῆ.

'Ο φρουρός, ἀκούγοντας τὴ λέξι «καδής», ξαναθυμᾶται τὴν τιμωρία ποὺ τοῦ ἐπέβαλε ὁ Ναστραδὶν γιὰ τὴν κλοπὴ τῆς κήνας καὶ τοῦ λέει νὰ περιμένῃ.

Πηγαίνει στὸν κύριό του καὶ τοῦ λέει: — "Ενας καδὴς θέλει νὰ ἰδῆ τὴν Ὑψηλότητά σου!

'Ο Μαχμοὺτ Νεδὶμ πασᾶς, σὲ τόνο πρόθυμο, τοῦ ἀπαντάει:

—Σοῖλὲ μπούγιουρσουν (πές του νὰ ὁρίσῃ).

'Ο φρουρὸς γυρίζει τότε καὶ λέει στὸν Χότζα:

— Πὲς τοῦ καδὴ ἐφέντη νὰ ὁρίσῃ.

'Ο Ναστραδὶν προχωρεῖ, μὰ ὁ φρουρὸς τὸν ἁρπάζει ἀπὸ τὴν κελεμπία.

— Ἐγλενίορμουσουν (παίζεις); Δὲν εἶπα νὰ μπῆς ἐσύ. ἀλλὰ νὰ πῆς τοῦ καδὴ νὰ ὁρίσῃ!...

«Αὐτὸς ὁ τζαναμπέτης θὰ μὲ βασανίσῃ πολὺ ἀκόμα!» σκέφτηκε ὁ Χότζας.

Τοῦ λέει, λοιπόν:

— "Αφησέ με ν' ἀνοίξω μονάχα τὴν πόρτα τοῦ γραφείου κι' ἐσὺ κράτα με ἀπὸ τὴν κελεμπία. Ἂν καταλάβῃς ὅτι ἡ Ὑψηλότης του δὲν μὲ γνωρίζει, τράβηξέ με ἀμέσως ἔξω καὶ πὲς ὅτι τόλμησα νὰ μπῶ χωρὶς τὴν ἄδειά σου. "Αν ὅμως δῆς, ὅτι μὲ δέχεται εὐχαρίστως, ἄφησέ με μὲ τρόπο καὶ φύγε...

'Ο φρουρός, μὴ μπορῶντας νὰ κάνη διαφορετικά, δέχτηκε. Ἐμεινε ὅμως μ' ἀνοιχτὸ στόμα ὅταν εἶδε ἐκείνους ποὺ ἦσαν στὸ γραφεῖο ν' ἀνασηκώνωνται μόλις φάνηκε ὁ Ναστραδὶν κι' ἄκουσε τὸν Μαγμοὺτ Νεδὶμ πασὰ νὰ τὸν ὑποδέχεται μ' ἐγκαρδιότητα.

'Ο φρουρὸς ἔκαμε τότε μιὰ τέτοια μετάβολή, ποὺ ἔπεσε ἀνάσκελα, ἐνῶ ὁ Ναστραδὶν τοῦ ἔλεγε:

— Μπρὲ τζαναμπέτη, τί νὰ σοῦ κάνω τώρα. Μπορεῖ νὰ τὴν ἔχασες τὴ κήνα, μιὰ καὶ τὴ χάνεψες... Ξένασες ὅμως καὶ τὸν καδὴ τοῦ Ἐσκὴ Σενήρ;...

— Ἐσὺ ἦσουν ὁ καδής, Χότζα μου! Συγώρα με κι' ὁ Ἄλλαν νὰ συγωρνάη τοὺς πεθαμένους σου!

'Ο Ναστραδίν, ποὺ εἶνε καλὴ καρδιά, τὸν λυπήθηκε καὶ παρακάλεσε τὸν Νεδὶμ πασὰ νὰ τὸν προβιβάσῃ.

'Απαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 7 τοῦ Α. Ν 1092/1938
'Ιδιοκτήτης - Διευθυντὴς : 'Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία : Βησσαρίωνος ἀρ. 3. 'Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, ὁδὸς Δύσεως, Ν 'Ηράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	'Ετησία ..... Δρχ.	200.000
»	'Εξάμηνος .... »	100.000
»	Τρίμηνος .... »	60.000

'Εμβάσματα 'Εσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ 'Εξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. 'Ιωάννην Παπαγεωργίου.

'Ο μοναδικὸς ΔΙΣΚΟΣ

Παράξενο διήγημα

Τὸ πρωῒ ἐκεῖνο τοῦ 'Ιουλίου, ὁ 'Αλεξάντερ φὸν Μπέργκ ἔφτασε στὸ μισοερειπωμένο πανδοχεῖο ἑνὸς ὀρεινοῦ χωριοῦ.

Φαινόταν ἔρημος. ὁ τόπος. Οἱ ἄντρες ἔλειπαν στὸ δάσος γιὰ ξύλα. Κι' οἱ γυναῖκες εἶχαν πάει νὰ φροντίσουν γιὰ τὰ ζῶα.

"Ενα γραμμόφωνο ἔπαιζε. μονότονα καὶ στοιγγά. μέσ' στὴ σάλλα. Στὸ βάθος καθόταν μιὰ γοποῦλα. Βλέποντας τὸν ξένο. σηκώθηκε καὶ προχώρησε γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῆ. Τοῦφερε ἕνα ποτῆρι κρασί.

'Απ' τὸ γωνὶ τοῦ φωνογράφου ἔβγαιναν ἦχοι ἐκνευριστικοί. "Οταν τελείωσε ὁ δίσκος. ἡ γοπὰ εἶπε :

— Τώρα θ' ἀκοῦστε κάτι ὡραῖο! Θὰ τὸ βάλω ἐπίτηδες γιὰ σᾶς...

Κι' ἀφοῦ ἔβαλε μιὰ ἄλλη πλάκα. κάθησε κοντὰ καὶ περίμενε. ἐκστατική.

Μιὰ γυναικεία. φωνὴ ἄρχισε νὰ τραγουδᾶ ὁλόγλυκα. μιὰ φωνὴ πλούσια. μεταλλική. Θἄλεγε κανεὶς πὼς προερχόταν ἀπὸ κάποια ἀόρατη τραγουδίστρια... καὶ πὼς τουποῦσε τὸ ταβάνι. γιὰ νὰ ἔσυνθῆ στὸν ἀπέραντο οὐρανό!

Τραγουδοῦσε μ' αἴσθημα καὶ πάθος μιὰ ρομάντζα ἀπὸ τὴν ὄπερα «Ζερμπινέτα».

— 'Ακόμη μιὰ φορά! εἶπε ὁ 'Αλεξάντερ. ὅταν τέλειωσε ὁ δίσκος.

Καὶ μέθυσε πάλι ἀπ' τὸ ὑπέρωο ἐκεῖνο τραγούδι.

Πῆρε ὕστερα τὸ δίσκο καὶ προσπάθησε νὰ διαβάσῃ τ' ὄνομα τῆς ἠθοποιοῦ. 'Αλλὰ τὰ γράμματα τῆς ἐτικέτας του εἶχαν σβυστῆ ἀπ' τὴν πολυκαιρία.

'Αφοῦ φύλαξε τὴν πλάκα σ' ἕνα κουτί. ἡ γοπὰ εἶπε στὸν 'Αλεξάντερ:

— 'Ἐλᾶτε νὰ μὲ ξαναδῆτε. Μ' ἀρέσετε. κύριε μου. Γι' αὐτὸ ἔβαλα στὸ φωνογράφο γιὰ σᾶς τὸ τραγουδάκι τῆς «Ζερμπινέτας».

Ποιὰ μποροῦσε νἄταν ἡ τραγουδίστρια μὲ τὴ χρυσὴ φωνή:... 'Ο 'Αλεξάντερ Βασανιζόταν τώρα ἀπ' τὸν πόθο νὰ τὴ γνωρίσῃ. ἦ τουλάνιστον ν' ἀγοράσῃ τὸ δίσκο ἐκεῖνο. γιὰ νὰ μπορῆ ν' ἀκούσῃ ὅποτε ἤθελε τὴ φωνὴ ποὺ τὸν εἶνε τόσο ταράξει.

"Εψαξε σ' ὅλα τὰ μαγαζιὰ τῶν μεγάλων πόλεων. μὰ δὲν τὸν βρῆκε πουθενά.

Τὸ Δεκέμβριο. σὰν νὰ τὸν ἔσπρωχνε μιὰ ἀκατανίκητη δύναμι. ξαναπῆγε στὸ ἴδιο πανδοχεῖο. Τὸ γραμμόφωνο βρισκόταν στὴ θέσι του. Αὐτὸ ὅμως γιὰ τὴ γοποῦλα. ὁ 'Αλεξάντερ εἶδε μιὰ νέα κι' εὔσωμη γυναῖκα. 'Αφοῦ ἔφαγε κάτι. ζήτησε ν' ἀκούσῃ τὴ ρομάντζα τῆς «Ζερμπινέτας».

— 'Αδύνατον! τοῦ ἐξήγησε ἡ γυναῖκα. Τὴν πλάκα αὐτὴ τὴν φυλάει ἡ πεθερά μου. ποὺ εἶνε ἄρρωστη ἀπὸ βδομάδες. πάνω στὴ σοφίτα.

Τοῦ διηγήθηκε ὕστερα πὼς ἡ γοπὰ εἶνε περάσει πολυτάραχη ζωή. Εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ σύζυγό της καὶ τὸ μοναχογυιό της. γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ φίλο της. ἕνα διευθυντὴ ὀρχήστρας. Εἶνε γνωρίσει θριάμβους στὴν 'Αμερική. μὲ τὸ τραγούδι της. "Υστερα ἡ Τύχη τῆς εἶνε γυρίσει τὶς πλάτες. 'Ο φίλος της εἶνε πεθάνει. ἀφίνοντάς της ἕνα παιδί — τὸν ἄντρα τῆς εὐσωμης γωρικῆς. Εἶνε ἀποτραβηχτῆ τότε στὸ μικρὸ ἐκεῖνο γωριὸ καί. μὲ τὰ λίγα λεφτὰ ποὺ τῆς ἀπόμεναν. εἶνε ἀνοίξει τὸ πανδοχεῖο.

'Ο 'Αλεξάντερ ζήτησε νὰ τὴ δῆ. 'Εκείνη τὸν γνώρισε ἀμέσως. κι' ἔλαιωσαν τὰ σβυσμένα μάτια της.

—Δῶστε μου τὸ δίσκο! τῆς εἶπε ὁ νέος μὲ φωνὴ πνιχτή.

— Χά. χά! 'Ο δίσκος εἶν' ἐνώ... ἡ δική μου φωνή! ἀπάντησε ἐκείνη.

Κι' ἄοχισε νὰ τραγουδᾶη Βραγνὰ κι' ἀπαίσια. τὴ ρομάντζα τῆς «Ζερμπινέτας». 'Η φωνὴ τῆς ἔβγαινε φριχτή. στριγγή. πένθιμη. ἀπὸ τὸ ξεδοντιασμένο στόμα της. 'Ο 'Αλεξάντερ εἶδε τ' ὄνειρό του νὰ γκρεμίζεται! Τοῦ φάνηκε πὼς σάλευαν τὰ λογικά του. Χύμησε καὶ τῆς Βούλωσε τὸ στόμα.

— Σῶπα. στρίγγλα! οὔρλιασε. Δός μου τὸ δίσκο!...

'Η γοπὰ ἀνακάθισε στὸ κοεβάτι της κι' ἔβγαλε τὸ δίσκο κάτω ἀπ' τὸ στοῦμα.

—'Εγὼ εἶμαι... Εἶνε ἡ δική μου φωνή... τραύλισε. "Οταν λείψω ἐγὼ.. θὰ λείψῃ κι' αὐτός...

'Ο 'Αλεξάντερ τῆς ἔσφιξε τὸ λαιμό. ἑετοελλαμένος. Καταλάβαινε πὼς ἡ γοπά. ποὺ προαισθανόταν τὸ τέλος της. θὰ κατέστρεφε τὸ μοναδικὸ ἐκεῖνο δίσκο. ποὺ τοὔφερνε μιὰ ἀλλόκοτη συνκίνησι...

Ποαγματικά. μὲ μιὰ τελευταία προσπάθεια. τὸν πέταξε στὸν τοῖχο καὶ τὸν κομμάτιασε. "Υστερα σωριάστηκε στὰ μαξιλάρια της καὶ ξεψύχησε!

'Ο γέος τὴν κύτταξε μὲ φρίκη. Δὲν τὸν ἀναστάτωνε τόσο ἡ ἰδέα πὼς εἶχε ἐπιτανύει ἴσως τὸ θάνατό της. ὅσο ἡ σκέψι πὼς εἶνε καταστραφῆ ἀνεπανόθωτα ὁ πολύτιμος. ὁ μαγικὸς ἐκεῖνος δίσκος!

"Υστερα ἔπεσε ἡ ματιά του σ' ἕνα ἀνοιχτὸ κιβώτιο. δίπλα ἀπ' τὸ κοεβάτι τῆς νεκρῆς. Εἶδε μέσα σ' αὐτὸ κάμποσα ἀμερικάνικα εἰκονογραφημένα περιοδικά. Τὰ πῆρε καὶ τὰ ξεφύλλισε. Κάτι τοὔλεγε πὼς θὰ τοὔδινε τὴν ἐξήγησι τῆς παράξενης περιπετείας του...

Δημοσίευαν ὅλα τὶς εἰκόνες μιᾶς νέας κι' ὡμορφης γυναίκας... τῆς 'Αλεξάνδρας φὸν Μπέργκ. πρωταγωνίστριας τῆς ὄπερας. καθὼς κι' ἐνθουσιώδεις κριτικὲς γιὰ τὰ καλλιτεχνικά της χαρίσματα καὶ γιὰ τὸν θριαμβό της στὸ «Ζερμπινέτα».

'Ο 'Αλεξάντερ καταλάβαινε ἐπιτέλους γιατὶ τὸν εἶνε συνκινήσει τόσο δυνατὰ ἡ φωνὴ τοῦ σπασμένου πιὰ δίσκου: "Ηταν ἡ φωνὴ τῆς μπτέρας του. ποὺ τὸν γανούριζε ἄλλοτε. ποὶν νὰ φύγη μὲ τὸ φίλο της! 'Η θύμησί της. ναρκωμένη τόσα γρόνια μέσ' στὴν καρδιά του. εἶνε ξυπνήσει ξαφνικά. δυνατά. τ' ἀπόγεμα τοῦ 'Ιουλίου ποὺ πρωτόφτασε στὸ μισογκρεμισμένο πανδοχεῖο!...

Σὰν νἄνε δεχθῆ ἕνα φοβερὸ γτύπημα στὸ κεφάλι. σωριάστηκε γάμω. 'Η συγκίνησι τὸν εἶνε σκοτώσει!

'Η Μοίρα. ποὺ καιροφυλακτοῦσε 30 γρόνια εἶνε κόψει σνεδὸν συγχρόνως τὸ νῆμα τῆς ζωῆς της μητέρας καὶ τοῦ γυιοῦ.

ΚΟΥΡΤ ΜΥΝΖΕΡ

✪✪

Τὸ κόστος τῆς ζωῆς

Εἶνε πραγματικὰ ἐνδιαφέρουσα ἡ σύγκρισις τῶν διαφόρων τιμῶν μιᾶς σύγκρισις τῶν διαφόρων τιμῶν στὴν 'Αμερικὴ καὶ στὴ Ρωσία. ποὺ περιέχεται σ' ἕνα προπαγανδιστικὸ φυλλάδιο τῆς ὑπηρεσίας στατιστικῶν τοῦ 'Υπουργείου 'Εργασίας τῆς Οὐάσιγκτων. Σύμφωνα λοιπὸν μ' αὐτήν. γιὰ ν' ἀγοράσῃ 1 κιλὸ ψωμί. ὁ μέσος 'Αμερικανὸς ἐργάτης πρέπει νὰ δουλέψῃ 12 λεπτά. ἐνῶ ὁ Ρῶσος 28. Γιὰ ἕνα κιλὸ Βούτυρο. γρειάζεται ἐργασία ἀντιστοίγως 1 ὥρας καὶ 9 ὡρῶν. Γιὰ ἕνα κιλὸ τσάϊ. 1 ½ ὥρα καὶ 32 ὡρῶν.

Νά τώρα οἱ τιμὲς διαφόρων τροφίμων στὸ Λονδίνο. ὑπολογισμένες σὲ ἑλληνικὲς δραγμές : Κόττες 24.000 τὸ κιλό. Φρέσκος μπακαλιάρος 7.500. Ρέγγες 4.200. Μῆλα γιὰ κομπόστα 4.500. Μαρούλια 4.500. Ντομάτες 24.000.

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΕΝΔΟΚΡΙΝΕΙΣ ΑΔΕΝΕΣ

Β΄.

'Επινεφρίδια: Τὰ ἐπινεφρίδια ἀποτελοῦνται ἀπὸ δύο διάφορες ζῶνες, ποὺ σκεπάζουν τὸ ἐπάνω μέρος τῶν νεφρῶν, γι' αὐτὸ καὶ τὸ ὄνομά τους. Ἐκκρίνουν δὲ διάφορες ὁρμόνες. 'Η ἐσωτερικὴ ζωνη ὀνομάζεται καὶ μυελώδης οὐσία, ἡ δὲ ἐξωτερικὴ καὶ φλοιώδης οὐσία.

'Αδενώματα ἢ καρκινώματα, τὰ ὁποῖα ἤθελον ἀναπτυχθῆ στὴ φλοιώδη οὐσία τῶν ἐπινεφριδίων, προκαλοῦν ὑπερλειτουργία τῆς φλοιώδους οὐσίας. μὲ ἀποτέλεσμα τὴν πρώωρο ἀνάπτυξι σὲ μικρὰ παιδιὰ τοῦ σώματος καὶ τῶν γεννητικῶν ἀδένων.

Αὐτὴ ἡ ἀνάπτυξις παρατηρεῖται πιὸ συχνὰ σὲ κοριτσάκια τεσσάρων ἢ πέντε χρόνων καὶ μπορεῖ νὰ προκληθῆ ἀνάπτυξις τοῦ ἰδίου φύλου ἢ συχνότερα τοῦ ἀντιθέτου.

Καὶ ἔτσι παρατηρεῖται ἐνίοτε τρίχωμα ἀνδρικὸν στὸ πρόσωπο καὶ στὸ σῶμα καὶ ἀνδρικὴ φωνή.

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ φύλου σὲ κορίτσια ἢ νεαρὲς γυναίκες, ποὺ πάσχουν ἀπὸ καρκίνο τῶν ἐπινεφριδίων, εἶνε ἀκόμα ἐντονώτερο. Οἱ γεννητικοὶ τους ἀδένες παίρνουν ἀνδρικὴ ὄψι, τὸ προσωπό τους εἶνε γεμάτο γένεια καὶ μουστάκια, τὸ λίπος παίρνει διάταξι ἀνδρική καὶ ἡ φωνή. ὁ χαρακτῆρας καὶ ἡ ψυχικὴ κατάστασις γίνονται τελείως ἀνδρικά. Καμμιὰ φορά, αὐξάνεται ἡ πίεσις τοῦ αἵματος καὶ παρατηρεῖται καὶ σακχαρώδης διαβήτης.

Στοὺς ὡριμους ἄνδρες, ἂν ἀναπτυχθῆ ὄγκος στὴ φλοιώδη οὐσία τῶν ἐπινεφριδίων, τότε παρατηρεῖται αὔξησις τῶν γεννητικῶν λειτουργιῶν. παχυσαρκία καὶ ὑπερτρίχωσις, καμμιὰ φορὰ ὅμως παρατηρεῖται ἀλλαγὴ τοῦ φύλου, ἀνικανότης, τὰ μουστάκια καὶ τὰ γένεια πέφτουν. ἀναπτύσσονται οἱ μαστοὶ καὶ γενικὰ παρουσιάζει ὁ ἄνδρας γυναικεῖο χαρακτῆρα.

Αὐτὰ τὰ φαινόμενα προκαλοῦνται, γιατὶ οἱ ὁρμόνες τῆς φλοιώδους οὐσίας τῶν ἐπινεφριδίων μοιάζουν μὲ τὶς ὁρμόνες ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τοὺς γεννητικοὺς ἀδένας τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν. Τέτοιες ὁρμόνες ὑπάρχουν καὶ στὸν πρόσθιο λοβὸ τῆς ὑποφύσεως.

Ὑπερλειτουργία τῆς μυελώδους οὐσίας, αὐξάνει τὴν πίεσι τοῦ αἵματος.

'Η ἐλάττωσις τῆς λειτουργίας τῶν ἐπινεφριδίων, ποὺ ὀφείλεται σὲ φυματίωσι ἢ αἱμορραγία ἢ ἀδένωμα καὶ τῶν βλεννογόνων. Συνοδεύεται ἀπὸ ἀτροφία καὶ ὑπότασι, δηλ. ἐλάττωσι τῆς πιέσεως τοῦ αἵματος, ἐλάττωσι τοῦ σακχάρου, γαστρεντερικὲς διαταραχές, ἀδυνάτισμα καὶ καχεξία.

Γεννητικοὶ ἀδένες: Οἱ γεννητικοὶ ἀδένες ἐκκρίνουν πρὸς τὰ ἔσω ὁρμόνες ποὺ συντελοῦν στὴ διάπλασι καὶ τὴ λειτουργία τῶν ἀδένων τούτων καὶ διάπλασι καὶ τὴ λειτουργία τῶν ἀδένων τούτων καὶ ἐκκρίνουν πρὸς τὰ ἔξω τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὴν διαιώνισι τοῦ εἴδους.

Γιὰ τὴν διάπλασι καὶ τὴν λειτουργία τῶν γεννητικῶν ἀδένων, συντελοῦν πολὺ καὶ οἱ ὁρμόνες ἀπὸ τὴν ὑπόφυσι, καθὼς καὶ οἱ ὁρμόνες τῶν ἐπινεφριδίων.

Οἱ ἀνδρικὲς ὁρμόνες ἔχουν μεγάλη συγγένεια μὲ τὶς ὁρμόνες τῆς γυναικός.

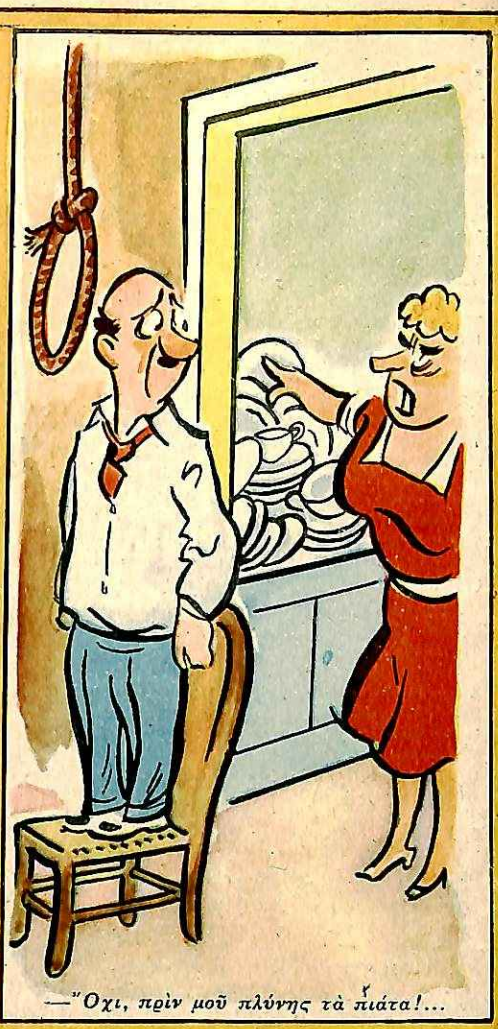
'Η γυναικεία ὁρμόνη συντελεῖ στὴ διάπλασι τῶν γεννητικῶν ἀδένων τῆς γυναικός. καθὼς καὶ στὴν ἀνάπτυξιν τῶν χαρακτήρων ποὺ ξεχωρίζουν τὴν γυναῖκα ἀπὸ τὸν ἄνδρα. 'Η γεννητικὴ ὁρμόνη ἀκόμη στὶς γυναῖκες συντελεῖ στὸν κύκλο τῶν ἐμμήνων καὶ στὴν ἐγκυμοσύνη.

'Η ὁρμόνη τῶν γεννητικῶν ἀδένων τοῦ ἀνδρός, συντελεῖ στὴν ἀνάπτυξι τῶν ἰδιαιτέρων χαρακτήρων ποὺ ξεχωρίζουν ἄπο τὴν γυναῖκα.

'Ελάττωσις τῆς λειτουργίας τῶν γεννητικῶν ἀδένων τοῦ ἀνδρὸς ἢ τελεία ἔλλειψις. μπορεῖ νὰ



Ἡ Χοντρή : Γιατί δὲν προχωροῦμε;...



—Ὄχι, πρὶν μοῦ πλύνης τὰ πιάτα!...



—Μπᾶ!... Φεύγετε κιόλας γιὰ τὴν ἐξοχή;...
—Ὁ ἄντρας μου, βλέπετε, ἔχει ἐπείγουσα ἀνάγκη ἀναπαύσεως!...



—Παγωτά!... Ἐσεῖς ἐκεῖ πίσω, δεσποινίς. κι' ἐσεῖς κύριε, θέλετε κανένα;...